

Cô Cảnh Sát Đáng Yêu

Contents

Cô Cảnh Sát Đáng Yêu	2
1. Chương 1: Trung Học Phổ Thông	2
2. Chương 2: Đi Thăm	8
3. Chương 3: Đại Học	10
4. Chương 4: Dây Dưa	13
5. Chương 5: Bắt Đầu Thực Tập	17
6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt	20
7. Chương 7: Từ Chối Yêu Thương	23
8. Chương 8: Lộ Rõ Chân Tướng	26
9. Chương 9: Đi Công Tác Ở Hoa Thụ	30
10. Chương 10: Thu Hoạch Bất Ngờ	33
11. Chương 11: Gia Đình Máu Lạnh	36
12. Chương 12: Một Chút Tiến Triển	39
13. Chương 13: Âm Chi Mơ Hồ	42
14. Chương 14: Ông Cụ Bành Vũ	45
15. Chương 15: Phụ Nữ Đánh Nhau	47
16. Chương 16: Hiểu Biết Sâu Hơn	50
17. Chương 17: Chết Vắn Lời Khai	53
18. Chương 18: Môn Học Đặc Biệt	56
19. Chương 19: Rượu Không Say Lòng Người	58
20. Chương 20: Thật Thật Giả Giả	61
21. Chương 21: Gặp Lại Nhậm Vĩ	65
22. Chương 22: Từ Chối Nhậm Vĩ	68
23. Chương 23: Đến Thăm Hỏi	71
24. Chương 24: Chương 24	75
25. Chương 25: Kết Quả Bất Ngờ	75
26. Chương 26: Đường Cùng Phản Kích	78
27. Chương 27: Không Có Người Thấy	81
28. Chương 28: Anh Là Trung Tá	84
29. Chương 29: Bản Sắc Đàn Ông	87
30. Chương 30: Đặc Công Vũ Trang	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 35	103
35. Chương 36	106
36. Chương 37	108
37. Chương 38	111
38. Chương 39	113
39. Chương 40	117
40. Chương 41	119
41. Chương 42	123

42. Chương 43	126
43. Chương 44	128
44. Chương 45	131
45. Chương 46	133
46. Chương 47	136
47. Chương 48	138
48. Chương 49	141
49. Chương 50	144
50. Chương 51	146
51. Chương 52	149
52. Chương 53	152
53. Chương 54	154
54. Chương 55	157
55. Chương 56	160
56. Chương 57	164
57. Chương 58: Chương Cuối	167

Cô Cảnh Sát Đáng Yêu

Giới thiệu

Lộ Phi Nhi là người rất cởi mở thể nhưng lại rất ngoan cố, cô là con gái cưng, nhưng lại làm hình cảnh sát.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-can-h-sat-dang-yeu>

1. Chương 1: Trung Học Phổ Thông

Trên bầu trời, những bông tuyết nhẹ như lông ngỗng rơi xuống rất nhiều, Lộ Phi Nhi mang cặp sách trên lưng đi đến trường học, cô thật sự rất ghét kiểu thời tiết như thế này, bởi vì khi tuyết rơi, trong phòng học không có ánh nắng mặt trời thì lại càng lạnh hơn. Vào lớp học, chỉ thấy có mười mấy người, hoặc là đọc sách, hoặc là trò chuyện, bởi vì mang theo tuyết tan từ mặt đất vào nên nền nhà bẩn vô cùng, cô mới vừa ngồi xuống, Nhâm Hồng bên cạnh liền quay sang.

“Như thế nào? Hôm nay kiểm tra cuối học kì, cậu đã chuẩn bị ra sao rồi?” Nhâm Hồng là bạn tốt của Lộ Phi Nhi, kể từ lúc sơ trung(trung học cơ sở) hai người vẫn gắn bó với nhau đến bây giờ.

“Thì cứ như vậy thôi, đợi đến khi nước tới chân mới nhảy thì có ích lợi gì nữa.” Thành tích của Lộ Phi Nhi cũng không tệ, nên cũng không cần phải lo lắng gì cả, cô là nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, âm nhạc, học tập đều không tệ. Trong trường học, từ sơ cấp(tiểu học) cho đến sơ trung không ai là không biết cô, bộ dáng cô xinh xắn, mắt to, cái mũi cái miệng nhỏ nhắn, nhất là cái miệng của cô, vô cùng nhỏ, Nhâm Hồng vẫn luôn trêu chọc cái miệng nhỏ nhắn của cô rất giống với màu đỏ của hoa anh đào.

“Mẹ cậu không tiết lộ một chút tin tức nào cho cậu sao?” Nhâm Hồng trợn to hai mắt, chờ đợi nghe được tin tốt lành.

“Không có, cậu cảm thấy mẹ mình sẽ nói sao?” Mẹ của Lộ Phi Nhi là giáo viên trong trường, bọn họ đang học lớp một còn mẹ cô lại đang là giáo viên chủ nhiệm lớp bốn, một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ.

“Mình nghĩ cũng phải, mình chỉ lo lắng môn Tiếng Anh mà thôi, Tiếng Anh của cậu rất tốt nên không cần bận tâm.” Lời nói của Nhâm Hồng có chút chua xót, nhưng mà cũng không có biện pháp, đây là sự thật, thành tích môn Tiếng Anh của Lộ Phi Nhi rất tốt, còn là gương mặt tiêu biểu của lớp học nữa.

“Ai bảo cậu không lo học cho tốt.” Các cô cũng đều là lên sơ trung mới bắt đầu tiếp xúc với Tiếng Anh, khi bọn họ ở đây, bậc Tiểu học căn bản không có mở chương trình Tiếng Anh, nghe nói ở thị trấn cũng vậy, chỉ có ở thành phố lớn thì bậc Tiểu học mới có chương trình Tiếng Anh, hơn nữa còn có chương trình máy móc nhỏ nữa cơ. Về phần Lộ Phi Nhi bọn họ ở đây, ngay cả hình dạng của máy móc nhỏ bé là như thế nào cũng chưa từng thấy qua.

“Aizz, khiếu trời cho nha, mình không có thiên phú học Tiếng Anh, Nhâm Vĩ cũng vậy, anh ấy còn không bằng mình.” Nghe Nhâm Hồng nhắc đến Nhâm Vĩ làm cho trong lòng Lộ Phi Nhi bỗng chốc hồi hộp, Nhâm Vĩ là anh họ của Nhâm Hồng, cũng là người mà Lộ Phi Nhi thầm mến từ rất lâu rồi. Chuyện này, Nhâm Hồng cũng biết, chỉ có điều là chỉ có hai người các cô biết mà thôi, nếu như để người khác biết được, trước hết chưa nói tới người mẹ lợi hại của Lộ Phi Nhi, chứ nói chi đến để bạn bè bàn luận cũng đã chịu không nổi rồi.

“Ừ.” Lộ Phi Nhi cũng không nói tiếp, nhưng mà cũng vô cùng lo lắng, thành tích của Nhâm Vĩ không tệ, chỉ có cái môn Tiếng Anh này là gây trở ngại thôi. Giữa lúc đang nói, có một người thanh niên cao khoảng một mét bảy tám, khôi ngô tuấn tú đang đi tới, nhưng anh có một khuyết điểm duy nhất đó chính là tóc bạc, người đó chính là Nhâm Vĩ, nhìn thấy Nhâm Hồng và Lộ Phi Nhi cũng không chào hỏi, chỉ là cái nhìn này cũng hoàn toàn có thể làm cho Lộ Phi Nhi vui vẻ cả một ngày. Chiều cao, cân nặng, sinh nhật, sở thích của anh, những thứ này Nhâm Hồng đã nói cho cô biết từ sớm. Mà Nhâm Hồng cũng thường nhắc đến Lộ Phi Nhi với anh họ của mình, sau đó sẽ đem những phản ứng của Nhâm Vĩ nói cho biết.

Sau khi kiểm tra kết thúc, Lộ Phi Nhi mời Nhâm Hồng đến nơi mình ở, nhà cô mở cửa hàng kim khí, ở trấn này cũng được coi như là gia đình giàu có, ba của Lộ Phi Nhi thấy con gái dẫn bạn về chơi, đặc biệt đi mua cho các cô một con vịt quay.

“Sao ba cậu lại gọi cậu là con cả vậy?” Đợi ba của Lộ Phi Nhi, Lộ Tuấn đi ra ngoài, Nhâm Hồng tò mò hỏi cô.

“Chỉ là thói quen thôi, dù sao ông ấy cũng thích gọi như vậy.” Lộ Phi Nhi cười trả lời, ba của mình lúc nào cũng vui vẻ, riêng chỉ có lệnh của vợ là đúng.

Bởi vì hôm nay là thi cuối kì, nên các cô được về sớm một chút, đợi đến khi mẹ của Lộ Phi Nhi, Vu Diễm Hoa về nhà thì cũng đã hơn sáu giờ chiều rồi, làm giáo viên, sau kì thi còn rất chuyện chuyện phải làm, ví dụ như sắp xếp bài thi, tiếp đó giáo viên của lớp khác đến phân biệt bài thi, vì thành tích của học sinh ảnh hưởng trực tiếp đến tiền thưởng cuối năm của giáo viên, sau đó các thầy giáo còn phải đi ăn liên hoan, cũng là dùng tiền thu được từ bài thi này. Chuyện này chỉ có giáo viên với những người thân thuộc mới biết, học sinh khác không thể nào biết được, Lộ Phi Nhi cũng sẽ không nói, nếu như nói cho bạn học của cô biết, bình thường bài tập hay là viết văn mà bọn họ nộp lên, đều cho giáo viên lấy về nhà làm của riêng, phỏng chừng tất cả học sinh sẽ âm ỉ rất lớn, hơn nữa còn ảnh hưởng đến hình tượng của giáo viên.

Buổi tối, Lộ Phi Nhi và Nhâm Hồng ở lại trong phòng của mình, vốn là kì thi đã qua thì có thể thả lỏng tinh thần một chút, hiện tại đang chiếu phim “Tôi vốn lương thiện”, nhưng Nhâm Hồng vô cùng sợ hãi giáo viên lịch sử của bọn họ, cũng chính là mẹ của Lộ Phi Nhi, cho nên hai cô gái chỉ có thể trốn trong phòng nói chuyện phiếm.

“Nhâm Hồng, cậu nói xem anh cậu có thích mình không? Hoặc là nói anh ấy biết mình thích anh ấy không?” Thật ra thì vấn đề này Lộ Phi Nhi đã hỏi rất nhiều lần, bất luận là lấy được đáp án như thế nào, đều không phải là bản thân mình.

“Cái này rất khó nói, nhưng mà mình đoán anh ấy nhất định biết cậu thích anh ấy.” Nhâm Hồng nhỏ giọng nói

“Tại sao cậu lại nói như vậy?” Vấn đề này Lộ Phi Nhi rất tò mò, cũng rất xấu hổ

“VẬY mà còn phải hỏi, mình thường ở trước mặt anh ấy trêu chọc mà.” Nhâm Hồng cũng đang ở cái tuổi mơ mộng, mặc dù đây không phải là chuyện mập mờ của mình nhưng cô vẫn rất vui lòng tham dự

“Không phải cậu nói với anh ấy là mình thích anh ấy chứ hả?” Lộ Phi Nhi căng thẳng hỏi, đây chính là vấn đề thể diện, hơn nữa một khi có chuyện gì không tốt truyền ra thì cái mạng nhỏ bé này của cô sẽ chết với mẹ mất.

“Dĩ nhiên là không có, cậu yên tâm đi, à đúng rồi, nói cho cậu nghe một chuyện thú vị.” Nhâm Hồng úp úp mở mở nói.

“Chuyện gì vậy?” Lộ Phi Nhi khôi phục lại như cũ từ sự kinh sợ khi nãy.

“Có người làm mai cho anh mình.” Nghe Nhâm Hồng nói một câu như vậy, Lộ Phi Nhi lập tức trợn to hai mắt.

“Cái gì? Làm mai? Anh ấy mới có bấy lớn thôi mà?” Cũng không thể trách Lộ Phi Nhi ngạc nhiên được, bọn họ mới chỉ có mười sáu tuổi, cứ coi như ở nông thôn kết hôn sớm đi nữa thì điều này cũng hết sức bất ngờ.

“Đúng vậy, nhưng mà cậu cũng biết, bộ dạng anh ấy cao như vậy, hơn nữa còn đặc biệt đẹp trai, sau đó có rất nhiều cô gái trong thôn chúng ta vừa ý, nhưng hỏi ra mới biết, anh ấy còn nhỏ như vậy.” Nhâm Hồng vừa nói đến đây không nhịn được cười khanh khách.

“Là như vậy à!” Lộ Phi Nhi cũng cười

“Đúng rồi, cậu cũng đừng nói chuyện này ra, nếu như anh ấy biết mình tiết lộ chuyện này ra ngoài, thế nào cũng cũng tức giận à xem, trong nhà mình ai cũng không được phép nhắc lại.” Nhâm Hồng vội vàng nhắc nhở Lộ Phi Nhi, rất sợ cô lỡ miệng nói ra.

“Ngược lại mình nghĩ, thế nhưng cậu cũng biết, chúng ta không thể nào nói rõ được.” Lời này của Lộ Phi Nhi cũng là nói thật, người dân bọn họ ở đây rất bảo thủ, trong trường học, nam và nữ không thể nào nói chuyện được, ngay cả chào hỏi cũng không có, mặc dù bọn biết đã lâu rồi, thế nhưng cũng không thể làm gì.

Học kì mới bắt đầu, phòng giáo dục trên huyện chỉ thị xuống, giữa cuộc thi muốn tăng thêm khả năng nghe Tiếng Anh thật giỏi, hơn nữa theo phương diện đang dạy học cũng muốn chú trọng đến việc luyện tập ngôn ngữ của học sinh, sau đó, giáo viên Tiếng Anh thường bảo học sinh ở lớp đọc chậm, hôm nay, giáo viên Tiếng Anh cũng không biết là như thế nào, đầu tiên là kêu học trò tâm đắc nhất của mình Lộ Phi Nhi đứng lên đọc thật to, cái này hiển nhiên là không có gì bất ngờ, Lộ Phi Nhi cũng chẳng cảm thấy hồi hộp, bởi vì bài này cô đã từng học qua, hơn nữa bỏ qua bằng nhạc Tiếng Anh, không có khả năng sẽ không đọc, nhưng mà cũng có lúc ngốc, đọc lắp ba lắp bắp. Lúc này, giáo viên đột nhiên gọi tên Nhâm vĩ, mặc dù Nhâm Vĩ vô cùng đẹp trai, nhưng vì anh rất trầm lặng nên khiến cho bạn học không chú ý đến anh. Giáo viên Tiếng Anh kêu anh đọc, anh đứng lên, Lộ Phi Nhi quay đầu nhìn anh, tâm tư thoáng cái chìm xuống, suy đoán một chút anh sẽ làm như thế nào. Nhưng anh không cầm sách lên, cũng không nói gì, ý nghĩa rất rõ ràng, chính là không đọc. Giãng co một lát, cuối cùng vẫn là giáo viên Tiếng Anh bỏ qua, hình dạng học sinh xấu hổ như vậy giống Nhâm Vĩ, cũng không phải lần đầu tiên cô gặp được. Trước khi hết giờ học, giáo viên dặn dò Lộ Phi Nhi, nhất định phải giúp đỡ Nhâm Vĩ học bài, làm bài tập.

Lộ Phi Nhi có cơ hội đường đường chính chính ngồi bên cạnh Nhâm Vĩ, Nhâm Hồng nhìn thấy còn len lén nháy mắt với cô, Lộ Phi Nhi tức giận trừng mắt nhìn Nhâm Hồng một cái, nhưng mà trong lòng vẫn vô cùng hưng phấn. Lộ Phi Nhi bước đến bên cạnh Nhâm Vĩ ngồi xuống.

“Chúng ta bắt đầu đi!” Lộ Phi Nhi lật sách ra xem, đọc một lần, “Bây giờ cậu đọc đi.” Nhưng mà đợi cả nửa ngày, anh cũng không có động tĩnh, Lộ Phi Nhi vừa nghiêng đầu qua nhìn, mặt của anh hồng hồng, có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi của anh rất dài, dáng vẻ của anh không trắng, ngũ quan rất tinh tế nhưng không có lấy một tia hơi thở của phụ nữ.

“Cậu không đọc được từ đơn à?”

“Mình sẽ đọc qua một lần cho cậu nghe!” Lộ Phi Nhi đọc liên tiếp hai lần, nhưng anh vẫn không động đậy lấy một cái. Lộ Phi Nhi không còn cách nào, chỉ có thể kết thúc việc khó khăn lắm bọn họ mới có dịp được tiếp xúc thân mật như thế này, nhưng cho dù là như vậy cũng đã làm cho Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng vui vẻ, đây là lần đầu tiên bọn họ ngồi gần nhau như thế này.

Lúc sơ cấp, bọn họ vẫn như vậy, thậm chí tất cả học sinh trong trường đều biết hoa khôi Lộ Phi Nhi thích người con trai khiêm tốn Nhâm Vĩ, tin chắc bản thân anh cũng hiểu rõ, chẳng qua đôi khi ánh mắt của hai người nhìn nhau, bọn họ chưa từng có hành động thân mật trực tiếp nào, cũng không có lên lút gặp mặt, lại càng không nói lời gì, cho nên mặc dù mọi người đã nhìn ra, nhưng bởi vì vẫn không có chứng cứ đầy đủ, nên cũng không thể truyền đến tai giáo viên hay thậm chí là Vu Diễm Hoa được.

Cuộc thi cuối học kì cũng gần đến, không khí bên trong lớp cũng thay đổi không giống nhau, có người lo chuyên tâm chuẩn bị chu đáo, cũng có một số người muốn làm một số việc trước lúc sắp chia tay để không phải cảm thấy nuối tiếc, vì vậy mà Lộ Phi Nhi nhận được mấy bức thư tỏ tình, cũng có tên học sinh nam gửi cho cô hai tờ giấy nói muốn hẹn cô gặp mặt nhưng đã bị Lộ Phi Nhi từ chối. Nếu không muốn, cũng không cần phải trêu chọc đến bọn họ làm gì. Trường học có hai dãy nhà trệt, ở hàng cuối cùng của dãy nhà trệt phía sau, là ruộng thí nghiệm của trường học, sau đó chính là một rừng cây, thời gian tự học buổi tối, nơi này sẽ trở thành nơi tâm sự của các cặp tình nhân. Không khí ở đây rất kỳ lạ, làm cho Lộ Phi Nhi có chút không chịu được, muốn tìm Nhâm Vĩ đến nói chuyện một chút, nhưng lại không biết nói chuyện gì cho phải. Nói chuyện tình cảm, nếu anh ấy từ chối thì phải làm thế nào? Với tính cách xấu hổ của anh ấy như vậy thì sẽ trả lời mình như thế nào đây? Cứ coi như là không từ chối, thì giữa bọn họ còn có thể nói gì nữa? Tương lai của bọn họ sẽ như thế nào?

Nhâm Vĩ và Nhâm Hồng cũng ở tại một trấn gần thôn, sau khi kì thi kết thúc, Lộ Phi Nhi muốn tạm biệt Nhâm Vĩ một chút, cô có thể tìm Nhâm Hồng giúp một tay, nhưng không có, cô vẫn sợ bị từ chối, hơn nữa lại sợ mẹ biết được thì tiêu. Kết quả cuộc thi đã có, Lộ Phi Nhi đậu được trường trung học trọng điểm như ý nguyện, mà Nhâm Hồng và Nhâm Vĩ cũng thi đậu một trường trung học bình thường, cũng chính là Nhất Trung. Lộ Phi Nhi rất vui vẻ, lên trung học là phải lên huyện cũng đồng nghĩa với việc cách xa việc theo dõi của mẹ, bọn họ cùng nhau lên huyện, như vậy có thể sẽ có tương lai.

Ở trung học cơ sở, Lộ Phi Nhi dung mạo hơn người, thành tích tốt, mẹ là giáo viên có tiếng trong trường, điều kiện gia đình cũng rất tốt, tất cả điều kiện này cộng lại liền tạo thành một hoa khôi không thể tranh cãi của trường học, khi cô lên trung học phổ thông, mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn, ở đây, những ưu thế này của cô chẳng là gì cả. Ngày đầu tiên khai giảng, hộp dụng cụ học tập cô để trong phòng kí túc xá bị mất, giáo viên quản lí kí túc xá bảo Lộ Phi Nhi quét dọn phòng, nhưng vừa mới khai giảng nên vẫn chưa phân công trực nhật. Lộ Phi Nhi không muốn cho ông ta mất mặt, kết quả là bị quét một trận, đồng thời còn muốn chuyển giường ngủ của cô đến chỗ gần cửa, trong lớp cũng không quen biết bạn học nữ, đơn giản chính là cô đã bị cô lập rồi. Trong lớp học có bảy mươi người, còn phải vì một chỗ ngồi chút xíu mà phải bị những học sinh nam phía sau so đo từng tí, tất cả những việc này đồng thời nói lên cuộc sống THPT của cô không suông sẻ.

Chủ nhật, bố mẹ đến thăm cô, bị ngăn cách bởi hàng rào sắt của nhà trường, Lộ Phi Nhi khóc, bố cô cũng khóc, từ trước đến giờ bọn họ chưa từng phải xa cách như thế này, hai người bị mẹ Vu Diễm Hoa phê bình một trận. Rốt cuộc, đến buổi trưa Lộ Phi Nhi cũng có thể ra cổng trường gặp mặt bố mẹ rồi, Lộ Phi Nhi đem tất cả những chuyện mà cô đã gặp phải trong một tuần qua kể lại cho bố mẹ nghe. Vu Diễm Hoa biết con gái mình lớn lên trong hoàn cảnh sung túc, bây giờ gặp phải hoàn cảnh xa lạ, cảm thấy không thích ứng được cũng là bình thường, đúng lúc có thể sửa đổi một tật xấu trên người con gái cũng được. Một nhà ba người đến quán cơm gần trường ăn trưa, Lộ Phi Nhi rất thích ăn thịt ướp mắm chiên, nhưng hôm nay ngay cả món ăn yêu thích cũng không muốn, cô không có khẩu vị gì cả.

Chương trình THPT rất căng thẳng, mỗi tháng đều có cuộc thi, sau đó là đến thi giữa kì, đợi đến khi Lộ Phi Nhi có thời gian nghỉ xả hơi thì đã là bốn tháng sau. Trong lòng của cô vô cùng nhớ đến những bạn học cũ, nhớ đến bạn tốt của cô Nhâm Hồng, còn có cả Nhâm Vĩ, bọn họ học ở Nhất Trung có phải cũng bị bắt công như mình? Đến hoàn cảnh xa lạ, cảm xúc rất nhiều, Lộ Phi Nhi đợi đến cuối tuần bắt xe đến Nhất Trung, nơi này sát với khu vực ngoại thành, vào cửa trường học là có thể thấy được thiết bị thực nghiệm so

với chỗ của mình thì kém hơn rất nhiều. Hỏi thăm bạn học vừa đi ngang qua lớp mười ở chỗ nào, Lộ Phi Nhi thấp thỏm đi vào, nhìn bảng hiệu trên cửa, cô tìm được lớp mười rồi, đúng lúc có một bạn học từ bên trong đi ra, Lộ Phi Nhi vội vàng nhờ cậu ta giúp một tay tìm Nhâm Hồng, cậu ta quay đầu lại đứng trước cửa kêu tên Nhâm Hồng, không lâu sau, Nhâm Hồng từ bên trong đi ra nhìn thấy Lộ Phi Nhi thì hét to một tiếng, lập tức nhào tới.

“Cậu thật là người không có lương tâm, cũng không chịu đi thăm mình, còn phải đợi tự mình chạy tới.” Lộ Phi Nhi oán trách

“Không phải mỗi tuần tớ đều viết thư cho cậu sao?” Ở cùng trong một huyện mà còn phải viết thư, thật sự là cũng không còn cách nào, vì ngoài viết thư ra thì chẳng còn phương tiện liên lạc nào khác.

“Hừ, tha cho cậu.” Lộ Phi Nhi cũng hiểu cô, tất cả mọi người đều phải bận rộn thích ứng với cuộc sống mới, cùng hoàn cảnh học tập căng thẳng, hai cô bé cùng cười cười nói nói đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Nhâm Vĩ và bạn học của anh cùng vào lớp, mọi người cũng chào hỏi đơn giản, Nhâm Hồng còn mời anh ăn trưa cùng nhưng mà bị từ chối, việc này Lộ Phi Nhi cũng dự đoán được, chỉ có hai người các cô thì chắc là anh ấy sẽ không đến. Nhâm Hồng dẫn Lộ Phi Nhi ra khỏi cổng chính, đến một gia đình phía ngoài trường học, ở đây cũng coi như được người ta mở một cửa hàng thức ăn nhẹ, so với thức ăn trong trường thì có thể ngon hơn một chút, dĩ nhiên là cũng tương đối đắt hơn. Công việc làm thêm ở chỗ của Lộ Phi Nhi cũng như thế này, ở bên ngoài trường học, chung quanh cũng thừa dịp buôn bán cái này, ngay cả người thân chủ nhiệm lớp của bọn họ cũng mở một quán ăn vặt như thế này ở gần trường học, còn để cho lớp trưởng của bọn họ dẫn đầu nữa chứ.

“Thực ra thì cậu cũng nên đến thử đi, nói thế nào thì điều kiện trường học bên đó cũng tốt hơn bên này.” Lộ Phi Nhi rất hi vọng có thể ở cùng một trường học với Nhâm Hồng, như vậy cô cũng có thể tìm được người để tâm sự.

“Mình à, thà làm một con gà còn hơn là làm phượng hoàng, vào trong đó mình sẽ không được thoải mái.” Cuộc sống ở đây của Nhâm Hồng là phải tự chi trả tiền sinh hoạt, nhà cô cũng có thể xuất ra năm ngàn đồng, nhưng cô vẫn nhất quyết lựa chọn Nhất Trung, nghe cô giải thích như vậy, Lộ Phi Nhi cũng có thể hiểu, bản thân mình ở đó cũng rất khó chịu, huống chi là phải tự chi tiêu tiền sinh hoạt, chẳng phải là muốn bị người ta phân biệt đối xử đến chết sao?

“Cậu ấy thế nào rồi?” Đương nhiên là Lộ Phi Nhi đang hỏi đến Nhâm Vĩ.

“Anh ấy à, thì vẫn khiêm tốn hướng nội như vậy, còn có thể có chuyện gì nữa? Thành tích vẫn như thế.” Đối với việc Lộ Phi Nhi quan tâm đến Nhâm Vĩ như lẽ hiển nhiên, Nhâm Hồng tập mãi cũng thành quen.

“Thành tích môn tiếng Anh của cậu ấy thế nào?” Lộ Phi Nhi lo lắng môn Tiếng Anh sẽ cản trở tương lai của anh.

“Anh ấy đổi sang học tiếng Nga, bây giờ cũng tạm ổn. Cũng đã lâu rồi mà cậu vẫn chưa buông tay sao?” Đối với việc Lộ Phi Nhi thăm mền Nhâm Vĩ, Nhâm Hồng cũng thể hiện sự bất mãn, không có biện pháp, một rụt rè, một hướng nội, thật sự rất khó đánh vỡ tình thế bế tắc, vả lại bọn họ học tập căng thẳng như vậy, cũng phải có lí trí một chút mới được. Lộ Phi Nhi thì không nói gì, nếu như có thể buông tha thì đã buông tha từ sớm, Nhâm Vĩ đã sớm hiểu rõ lòng mình, nhưng anh ấy vẫn không bày tỏ, cho dù anh ấy có bày tỏ thật thì cô ấy cũng không dám nhận, xung quanh cũng có một ít bạn học yêu sớm, cho dù thành tích của bọn họ có thể nào đi nữa cũng bị giáo viên và bạn học kì thị, những chuyện này Lộ Phi Nhi cũng nhìn thấy, thật sự cô cũng không muốn mạo hiểm như vậy. Có lúc Lộ Phi Nhi cảm thấy tình yêu thật sự rất mệt mỏi nhưng vẫn không bỏ được.

Ba năm THPT cứ bình thản trôi qua như vậy, trước khi tốt nghiệp một tháng cũng chính là trước khi kì thi tốt nghiệp diễn ra, dường như tất cả mọi người đều không sợ, trong lớp tự thành một đôi một với nhau, trong ba năm học với nhau cũng có chút tình cảm, riêng chỉ có Lộ Phi Nhi là cô đơn và áp lực mà thôi, cô vẫn bảo trì khiêm tốn, bình thường cũng không sửa soạn bản thân, thậm chí ba năm qua, ngay cả khuôn mặt cũng chưa từng thay đổi, nhưng điều này cũng không cản trở sức quyến rũ phát ra từ trên người cô, trong lớp có học sinh nam viết cho cô một bức thư tình khoảng chừng năm trang giấy, nói rằng đã thăm mền Lộ Phi Nhi ba năm qua. Đối với Lộ Phi Nhi mà nói thì, nhìn thấy bức thư như vậy không cảm động

là giả, nghĩ đến tình cảnh của cô và Nhậm Vĩ nhiều qua vẫn không có chút tiến triển nào, trong lòng càng thêm uất ức, chẳng lẽ anh ấy không có chút tình cảm nào đối với mình sao?

Ôm ủy khuất và tức giận, rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng lấy hết dũng khí đi tìm Nhậm Hồng nhờ cô giúp đỡ.

“Cậu đã nghĩ kĩ chưa? Nếu như giữa hai người không thành, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến kết quả thi tốt nghiệp của cậu.” Hiện giờ Nhậm Hồng rất hối hận mình là người cầu nối giữa bọn họ, từ khi lên cấp ba tới nay, Lộ Phi Nhi với Nhậm Vĩ mới xem như là có chút tiến triển, bọn họ có thể nói thêm được mấy câu, thậm chí hai người đã từng nói chuyện riêng, nhưng đến cuối cùng vẫn không có bất kì tiến bộ nào chứ đừng nói đến cái gì mà giao ước với hứa hẹn.

“Nghĩ kĩ rồi, cứ để anh ấy làm ỉn vui vẻ đi!” Lần này bằng bất cứ giá nào, Lộ Phi Nhi cũng phải nói ra, nếu như anh ấy từ chối, cô tuyệt đối sẽ không dây dưa nữa.

“Cậu có chắc không?” Nhậm Hồng hỏi cô một lần nữa, nhưng mà cô cũng không trả lời, chỉ là kiên quyết nhìn Nhậm Hồng, cho nên Nhậm Hồng cũng không khuyên nữa. Nhậm Hồng bảo Lộ Phi Nhi đứng chờ ở một chỗ vắng vẻ trong rừng cây, sau đó cô đi tìm người. Lộ Phi Nhi đứng đó chờ, trong lòng chưa bao giờ hồi hộp như thế này, đầu óc cái gì cũng không nghĩ ra, không biết phải nói với anh như thế nào, càng không biết nếu như bị anh từ chối thì phải làm sao?

Sau đó, cậu ấy tới, cậu ấy cao chắc cũng khoảng một mét tám rồi. Lộ Phi Nhi biết có rất nhiều học sinh nữ theo đuổi cậu ấy bởi vì dáng vẻ của cậu càng ngày càng đẹp đẽ mà.

“Cậu tới rồi à?” Lộ Phi Nhi cảm giác mình hỏi lời này thật là ngốc

“Ừ, đến đây khi nào?” Dường như anh cũng có chút hồi hộp và xấu hổ, bởi vì lời nói của anh rất nhỏ.

“Cũng được một lát rồi.” Im lặng một hồi, hai người cũng không nói gì, thật sự là Lộ Phi Nhi không biết mở đầu như thế nào, suy nghĩ một lát, lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên.

“Cậu biết mình thích cậu không?” Lộ Phi Nhi cũng không biết mình nên nói như thế nào, nhưng bắt đầu cũng rất dễ dàng liền liền mạng.

“Chúng ta còn phải thi tốt nghiệp.” Anh suy nghĩ một lát rồi mới trả lời, cũng không nhìn Lộ Phi Nhi mà đem tầm mắt đặt lên cái cây phía trước.

“Đây là cậu đang từ chối sao?” Lộ Phi Nhi đã dùng hết dũng khí để nói ra câu đầu tiên, nhưng anh không cho ra đáp án, qua nửa ngày anh vẫn không trả lời, Lộ Phi Nhi hết hi vọng, im lặng là đồng nghĩa với từ chối, cô cũng không muốn tự rước lấy nhục nhã. Quay người muốn đi, nhưng cánh tay bị Nhậm Vĩ kéo lại, Lộ Phi Nhi ngẩng ngẩng cả người, sau đó xoay người nhìn anh, lúc này Nhậm Vĩ mới buông tay ra.

“Không phải là từ chối.” Nhậm Vĩ nói ra những lời này xong cũng không nhìn Lộ Phi Nhi.

Không phải từ chối có nghĩa là đồng ý? Lộ Phi Nhi có chút kích động suy nghĩ. “Sau đó thì sao?” Dù sao thì vẫn phải ột cái kết luận đi chứ, dùng một câu không phải từ chối là xong rồi sao?

“Đợi chúng ta thi tốt nghiệp xong rồi hãy nói, khi đó cái gì cũng khẳng định.” Nhậm Vĩ nhìn Lộ Phi Nhi, đây là điều khó có được, Nhậm Vĩ rất xấu hổ nên anh rất ít khi nhìn vào mắt cô, đáp án này đã là rất tốt rồi, Lộ Phi Nhi cũng vừa lòng, cứ coi như không thể ngọt ngào ở gần nhau như người ta thì ít nhất câu trả lời của anh cũng coi là cho cô thăm mền anh nhiều năm như vậy một cái công đạo rồi. Lộ Phi Nhi thỏa mãn.

“Được, vậy mình về trước, sau khi chúng ta thi tốt nghiệp xong sẽ liên lạc lại.” Lộ Phi Nhi cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ừ, được.” Nhậm Vĩ cúi đầu, nhỏ giọng nói, nghe lời của anh, Lộ Phi Nhi mới hài lòng bước đi.

Thi tốt nghiệp vô cùng thấm thiết, sau khi kết thúc cuộc thi, Lộ Phi Nhi bán hết những tài liệu chưa từng dùng tới, sau đó thu dọn đồ đạc về nhà, tiếp đó đăng hoàng ở nhà đợi, chờ đợi thông báo cuối cùng. Trong lúc này, bọn họ không có bất kì liên lạc gì. Lộ Phi Nhi thi đậu một trường đại học ở thành phố, chuyên ngành kỹ năng hình sự, chính là phi thường khó khăn, kiểm tra sức khỏe cũng không dễ qua, cho nên cả nhà ai cũng rất vui mừng, sau đó Nhậm Hồng tới nói cho Lộ Phi Nhi biết, cô và Nhậm Vĩ cùng thi đậu đại

học sư phạm ở tỉnh, tuy nói là ở tỉnh nhưng khoảng cách rất xa, ngồi xe lửa cũng mất một ngày một đêm, thật không biết là tốt hay xấu.

2. Chương 2: Đi Thăm

Chuyên ngành khoa học kĩ thuật hình sự, Lộ Phi Nhi lựa chọn bộ môn này thì bố mẹ cô cũng không biết, hoặc nói là không hiểu rõ thì đúng hơn, Lộ Phi Nhi chỉ nói với bọn họ là làm thư kí ở cục cảnh sát mà thôi. Nhưng kì thật cô rất thích chuyên ngành này, trong quá trình học cũng phát hiện mình thích hợp làm cái này. Chuyên ngành này đào tạo nhân tài, yêu cầu cả thể xác và tinh thần phải thật tốt, đề cập đến ngành học rộng rãi, sau này từ chuyện khám nghiệm hiện trường vụ án, vết tích kiểm nghiệm, kĩ thuật hình ảnh hình sự, tài liệu kiểm nghiệm và hóa lý kiểm nghiệm, v.v... Ngoài ra, còn phải học pháp luật, cầm, xạ kích và truy bắt chiến thuật, còn có các loại dấu vết kiểm nghiệm pháp y, v.v...

Từ một người dân bình thường, thậm chí là một cô gái yếu đuối, đến bây giờ khi đã học những thứ phức tạp, tàn khốc này, đối với Lộ Phi Nhi mà nói chỉ đơn giản là một thể giới khác mà thôi. Còn cô cũng giống như bọt biển, không ngừng nâng cao bản thân mình.

Được mười một ngày nghỉ phép, Lộ Phi Nhi ngồi tàu hỏa đi thăm người yêu, cô không viết thư nói trước cho Nhậm Vĩ biết, chỉ nói cho Nhậm Hồng biết để cô đến đón, lên đại học rồi những suy nghĩ giới hạn cũng ít đi, trong một năm qua, bọn họ cũng thường liên lạc, nhưng mà giữa hai người bọn họ, Lộ Phi Nhi là con gái nên hiển nhiên thấy hơi hộp, cô biết nếu như mình chủ động quá, nhất định Nhậm Vĩ sẽ rất khó chịu, mà Nhậm Vĩ chính là kiểu người như vậy, anh ấy sẽ không chủ động với bất cứ người nào. Cho nên trong thư, căn bản hai người cũng không có nhiều tình cảm mãnh liệt như mọi người vẫn nghĩ, hai bên vẫn cứ thông báo cuộc của nhau, hiểu được điều đó, đôi khi nhớ một hai câu cũng đã khiến cho Lộ Phi Nhi vui vẻ lắm rồi.

Chỉ là, dựa vào trực giác của phụ nữ, Lộ Phi Nhi luôn cảm thấy gần đây có chuyện bất thường, theo lời lẽ trong thư của Nhậm Hồng cũng có thể thấy được. Nhưng mà cũng không nói lên được cái gì, cũng chính vì vậy cho nên bình thường những lúc rảnh rỗi, cô hay lấy thư của Nhậm Vĩ ra xem, nhớ lại nhất cử nhất động, mỗi một cái nhăn mày hay một nụ cười của anh, đặc biệt là những cái này dường như là nói điều này chiếm một vị trí rất quan trọng trong cuộc sống của Lộ Phi Nhi.

Xuống tàu hỏa, Lộ Phi Nhi liền nhìn thấy Nhậm Hồng đến đón cô.

“Nhìn cậu đẹp hơn rồi nha!” Nhậm Hồng mặc quần bò cộng thêm áo thun T-shirt, đầu tóc bù xù, cả người tràn đầy sức sống.

“Vóc dáng của cậu cũng thay đổi rất tốt! Nghe cậu nói các cậu phải huấn luyện cự khổ, sao lại không bị đen hả?” Nhậm Hồng ôm Lộ Phi Nhi vào trong ngực một phen, hưng hân chọc ghẹo.

“Là thật sao? Nhưng mà vẫn không đạt thành tích tốt được!” Thành tích các hạng mục khác của Lộ Phi Nhi đều tốt, duy chỉ có cái nhiệm vụ bắt này là không được tốt lắm, bắt huấn luyện viên vừa thấy cô lập tức tổn thương cô, nói cô “Này cô gái yếu đuối, cô hãy về nhà đi thôi!”, làm cho Lộ Phi Nhi chửi rửa không biết bao nhiêu lần.

“Đi, chúng ta đến kí túc xá thôi, mình đã nói qua với giáo viên quản lý rồi, buổi tối chúng ta cùng ngủ trên một cái giường.” Nhậm Hồng vui vẻ lôi kéo Lộ Phi Nhi bước đi.

Khuôn viên trường học của bọn họ rất lớn, nếu không có ai hướng dẫn, thật đúng là có thể sẽ bị lạc mất, trước tiên Nhậm Hồng dẫn Lộ Phi Nhi đến kí túc xá làm quen với mấy cô bạn cùng phòng trước, sau đó một đám người líu ríu cùng đi đến căn tin ăn cơm. Lộ Phi Nhi mặc áo màu hồng tay lửng, trên áo có mấy chữ Tiếng Anh, ở dưới mặc một cái quần bó màu đen, nhìn cả người trông rất tinh tế và duyên dáng, nước da trắng ngần cùng với đôi môi đỏ mọng như hoa anh đào, càng làm ọi người chú ý, cho dù phía trước có rất nhiều học sinh nữ, cô lại lộ vẻ rất đặc biệt. Cô không phải vô cùng xinh đẹp, nhưng lại giống như hoa anh đào làm ọi người yêu mến, bởi vì trên mặt cô đặc biệt lúc nào cũng nổi lên một tầng ửng đỏ.

Lộ Phi Nhi chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy Nhậm Vĩ dưới tình huống như thế này, vốn là Lộ Phi Nhi cùng mấy cô gái đang ngồi bên này ăn cơm, vừa nói vừa cười, đột nhiên cô thấy Nhậm Vĩ, anh và một cô gái ăn

mặc vô cùng xinh đẹp cùng đi bên nhau, hơn nữa lại còn vừa nói vừa cười, cô cũng từng bị mê hoặc bởi nụ cười như thế, mà hiện giờ anh lại cười rục rĩ vì người khác. Nhìn bộ dạng thân thiết của bọn họ, tuyệt đối không như là bạn học bình thường.

“Phi Nhi, thật ra mình vẫn luôn muốn nói cho cậu biết, nhưng mà sợ cậu không chịu được.” Nhậm Hồng thật không ngờ sẽ gặp bọn họ, lúc ăn vốn dĩ sẽ rất đông người, thật không ngờ lại khéo như vậy.

“Bọn họ... Họ...” Âm thanh của Lộ Phi Nhi có phần run rẩy, cô chưa nghĩ tới mình lại yếu ớt đến như vậy. Đầu óc một mảnh trống rỗng, một âm thanh liên tục nói với cô, sẽ không, sẽ không.

“Nhậm Vĩ nói Cao Nham không phải là bạn gái của anh ấy, anh ấy chỉ nhận cô ta làm gái nuôi, thật đó.” Nhậm Hồng cố gắng tìm lời thích hợp để tổn thương Lộ Phi Nhi đến mức thấp nhất.

“Nghe nói Cao Nham là một người như mì ăn liền.” Nhậm Hồng nghe bạn cùng phòng của mình nói, cô rất ghét những kẻ đi cướp bạn trai của người khác.

“Mì ăn liền là cái gì?” Một người khác hỏi

“Mì ăn liền chính là mới vừa đựng vào nước đã mềm rồi! Nghe nói hồi trung học cô ta cũng quen qua mấy người bạn trai rồi.” Một cô gái tên Tiểu Cá Tử trả lời, các cô đều có ấn tượng tốt với Phi Nhi, cũng có nghe Nhậm Hồng nhắc qua chuyện của bọn họ rồi.

“Thật sao?” Lộ Phi Nhi cũng không phải là người chưa từng trải ngoài xã hội, giữa bạn học của bọn họ cũng đã từng lưu truyền câu nói kia, trước kêu chị, sau kêu em, tiếp đó nữa là kêu vợ. Nhậm Hồng giải thích không có chút xíu thuyết phục nào.

Lộ Phi Nhi và Nhậm Hồng bọn họ về tới phòng kí túc xá, mọi người ai cũng bàn tán chuyện này, duy chỉ có một mình Lộ Phi Nhi vẫn im lặng không nói gì, cô chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay sẽ xảy ra chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết phải phản ứng như thế nào, cũng không biết phải đối mặt ra sao, giống như cả thiên hạ đang sụp xuống. Lâu như vậy, yêu một người lâu như vậy, thậm chí trong lòng Lộ Phi Nhi cho rằng bọn họ hẳn là rất hiểu nhau mới đúng, nhưng mà bây giờ, đủ loại dấu vết cho thấy, tất cả đều là hư ảo, chỉ có chính mình tự biên tự diễn mà thôi.

Cứ ngây ngốc như vậy qua một buổi chiều, Nhậm Hồng đã ra ngoài một chuyến sau đó trở về. Thấy Lộ Phi Nhi buồn bã nằm trên giường, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Này, mau ngồi dậy đi, lát nữa ra ngoài ăn cơm, mình tìm Nhậm Vĩ nói cậu đã đến rồi, chúng ta a ngoài ăn, có thêm mấy người bạn hồi trung học của chúng ta nữa.” Nghe Nhậm Hồng nói đúng là bạn hồi trung học, Lộ Phi Nhi sững sốt một phen, sau đó đột nhiên nhớ tới việc này đại biểu cho cái gì? Suy cho cùng mối tình đầu của mình, tự bản thân mình đã yêu say đắm tám năm sẽ có kết quả như thế nào ngay tại đêm nay rồi. Trong nháy mắt thậm chí Lộ Phi Nhi còn muốn trốn tránh, đúng là, cô vẫn không thể cứ không rõ ràng như vậy mà xuống gặp. Biết rõ là sẽ có kết quả như thế nào, mà vẫn còn muốn đi, như vậy chỉ có thể nói Lộ Phi Nhi đang cố gắng ép mình buông tha cho khoảng tình cảm tám năm của mình rồi.

Địa điểm ăn cơm là tại một quán lẩu khá lớn gần trường của bọn họ, họ dự định sẽ thuê một phòng ăn riêng phỏng chừng mười người, Nhậm Hồng và Lộ Phi Nhi bước vào phòng, nhìn thấy có mấy người đã tới. Trong đó bao gồm Nhậm Vĩ và cô gái tên Cao Nham kia, còn có một nam một nữ mà Lộ Phi Nhi không biết.

“Mọi người đã đến rồi à?” Nhậm Hồng nhìn thấy Nhậm Vĩ vậy mà lại dẫn theo Cao Nham, trong lòng cảm thấy tức giận không thôi. Nhậm Vĩ giới thiệu hai người lạ cho bọn họ, đều là bạn học của Nhậm Vĩ, trong đó cô gái kia giống như là bạn tốt của Cao Nham.

Sắc mặt Nhậm Vĩ cứng ngắc nhìn Lộ Phi Nhi, “Đến khi nào vậy? Sao không nghe nói gì cả?”

Những người khác chú ý đến cuộc đối thoại của hai người bọn họ, “Định cho cậu kinh hỉ.” Trong lòng Lộ Phi Nhi lại thâm nghĩ, cái này đích thực là có kinh lại không hỉ(vui vẻ), ở ngoài mặt vẫn duy trì bình tĩnh.

Mấy người bạn học do Nhậm Vĩ mang tới cố gắng xoa dịu không khí, không nói chuyện lung tung, lúc ngồi xuống, Lộ Phi Nhi bị Nhậm Hồng đẩy đến bên cạnh Nhậm Vĩ, bên kia cũng Nhậm Hồng chiếm luôn, nhưng mà cho dù là như thế này, cũng gây trở ngại cho cuộc đối thoại giữa hai người, không có lời nói mập mờ

nào, nhưng mà người nào cũng không phải là kẻ dấn độn, hơn nữa đối với một người học ngành cảnh sát điều tra mà nói.

Lộ Phi Nhi lấy hết dũng khí, gấp thêm một miếng đậu hủ đặt vào trong chén của Nhậm Vĩ, nhưng mà không đợi cô kịp nâng đôi đũa lên, Cao Nham liền lên tiếng, “Ồ kìa, không được, anh trai không thích ăn cái này đâu.” Nói xong rồi cười hì hì, xem ra chỉ có hai người bọn họ mới hiểu rõ, lúc này tâm Lộ Phi Nhi hoàn toàn lạnh.

“Không sao.” Nhậm Vĩ vẫn cứ ăn, trong lòng Lộ Phi Nhi cũng hoàn toàn sáng tỏ, nhìn hai người bọn họ đối xử với nhau, nhìn dáng vẻ nói cười của Cao Nham không thể nghĩ ngờ không giải thích rõ vị trí xấu hổ của mình, cô ta lợi hại như vậy, lại thêm mấy người không quen biết mà Nhậm Vĩ mang đến nữa, điều đó rõ ràng là Cao Nham có chỗ dựa vào.

Cả khuôn mặt Nhậm Hồng đỏ bừng, Lộ Phi Nhi nhìn dáng vẻ của cô, cũng biết cô ấy cảm thấy bất bình thay ỉnh, cô ấy lại vẫn đang không ngừng nháy mắt với mình, nhưng mà, cô lấy thân phận gì để tức giận? Bạn gái sao? Cô cũng đâu có được chấp nhận như vậy, tự cô thâm mến anh ta tám năm, nhưng người ta chỉ cần hơn một năm đã tiến triển triển được như vậy, như vậy cô có cần phải nhìn lại năng lực của bản thân mình hay không? Cũng tại thời điểm đó, Lộ Phi Nhi sáng tỏ rồi. Vì nếu không cô không chịu nổi, cũng sẽ không khiến cho người khác cảm thấy khó xử, đơn giản buông ra thôi! Thực ra không buông ra cũng không có cách nào. Trái tim không chỗ cho Lộ Phi Nhi này, nên cái gì cũng không cần phải nói.

Ăn cơm xong, mấy người cùng nhau tản bộ đi về, đến lúc sắp rẽ ra, lần đầu tiên Nhậm Vĩ chủ động đi bên cạnh Lộ Phi Nhi, Nhậm Hồng cũng thông minh tự động tách ra. Lộ Phi Nhi tỉ mỉ nhìn Nhậm Vĩ, nhìn người con trai mà mình đã thâm mến thật lâu. Chẳng biết tại sao, đầu óc của mình luôn luôn không nghĩ ra dáng vẻ của anh, chỉ có những lúc nhìn anh, mới có thể một lần lại một lần cảm thấy động tâm. Lâu như thế, muốn buông, muốn quên đâu phải là chuyện dễ dàng.

“Khi nào thì quay về?” Nhậm Vĩ mới mở miệng lập tức lại nói câu này, Lộ Phi Nhi cảm thấy trái tim mình như có người dùng dao găm vào một phát.

“Ngày mai.” Lộ Phi Nhi trả lời cực kì ngắn gọn.

“Cái đó... Thật ra mình chỉ coi Cao Nham như là em gái. Chúng ta...” Nhậm Vĩ cảm thấy mình cần phải giải thích một chút, dù sao anh cũng biết tình cảm của Lộ Phi Nhi đối với mình mấy năm qua, hơn nữa chính mình cũng thích cô ấy, còn đối với Cao Nham, anh cũng không rõ là cảm giác gì, thật sự không nói rõ được.

“Nhậm Vĩ, sau này chúng ta không cần gặp lại nhau nữa.” Lộ Phi Nhi nói ra những lời này đã là dũng khí rất lớn của cô rồi. Nói xong, cô xoay người bước đi đến bên Nhậm Hồng, thậm chí cô thắm nói trong mình, chỉ cần cậu ấy chịu giữ lại, chỉ cần cậu ấy chịu nói một câu...

Nhậm Hồng thấy Lộ Phi Nhi đi về phía mình, lại nhìn thấy dáng vẻ Nhậm Vĩ đang muốn ngăn cản nhưng lại do dự phía sau lưng cô ấy, cô nhin không được hỏi Lộ Phi Nhi, “Như thế nào? Hai người đã nói cái gì vậy?” Lộ Phi Nhi im lặng trong chốc lát rồi nói với Nhậm Hồng một câu, “Người đã không có tâm thì mình sẽ buông.”

3. Chương 3: Đại Học

“Phi Nhi, dưới lầu có người tìm.” Ngô Viện Viện vừa bước vào phòng kí túc xá liền kêu Lộ Phi Nhi đang nằm trên giường, bên ngoài thật sự nóng quá mà! Ngô Viện Viện hơi béo, cho nên cô rất sợ nóng, một đầu tóc ngắn giống như là vừa mới được gội qua.

“Là ai vậy?” Lộ Phi Nhi đang xem hồ sơ vụ án, dù sao chỉ cần không phải là bố mẹ của cô thì ai tới cũng đều không sao cả.

“Còn có thể là ai nữa? Là cái tên Ninh Vệ Đông ấy! Cậu ta nhờ mình kêu cậu giúp.” Ngô Viện Viện vừa thay quần áo vừa nói, cô biết Lộ Phi Nhi sẽ đối xử với cái tên Ninh Vệ Đông này như thế nào, nhưng mà dù sao thì cũng đều là bạn học nên cô không nỡ đá kích cậu ta!

“Cậu có nói mình không có ở đây không?” Quả nhiên biểu hiện của Lộ Phi Nhi giống y như trong dự đoán của Ngô Viện Viện, chuyển người nằm tiếp, căn bản là không có ý định xuống lầu.

“Cậu nghĩ mình nói thì người ta sẽ tin sao? Người nào cũng biết sau khi hết giờ học cậu cũng chỉ có thể ở ba chỗ là căn tin, phòng ngủ hoặc thư viện mà thôi, hay cậu cứ xuống một chút đi. Đều là bạn học, sao lại không biết xấu hổ để cho cậu ấy đứng đó chờ.” Ngô Viện Viện bắt đầu tìm lời thích hợp để nói với Lộ Phi Nhi, cô là bạn tốt nhất của Lộ Phi Nhi, đối với chuyện tình yêu đau khổ của Lộ Phi Nhi cô cũng biết, cái này chính người yêu mình mà mình lại chẳng yêu người mà.

“Nếu như cậu ta không phải là bạn học của mình thì mình có thể nhẫn nhịn tới bây giờ sao?” Rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng thả tài liệu xuống, cũng chỉ ở trước người quen thuộc phía trước thì cô mới có thể thể hiện ra một mặt khác của mình, bình thường mọi người đều nói cô là băng sơn mỹ nhân đấy.

“Vậy cậu hãy làm cho cậu ta đau một lần rồi thôi đi! Mình phỏng chừng nếu cậu cứ lạnh nhạt với cậu ấy như thế thì chắc chắn cậu ấy sẽ không buông tay đâu.” Tuy Ngô Viện Viện vẫn chưa từng trải qua chuyện tình yêu nhưng rất thông minh nên cũng tương đối thông suốt hơn Lộ Phi Nhi.

“Thật sự là quá đủ rồi, mình rất ghét dây dưa làm phiền.” Người theo đuổi Lộ Phi Nhi không ít, nhưng mà sau một thời gian dài, mọi người cũng đã nhìn ra sự lạnh nhạt của cô, duy chỉ có mình Ninh Vệ Đông, theo đuổi thật là lâu.

“Hôm nay cậu có vẻ không hợp lý, có chuyện gì vậy?” Ngô Viện Viện phát hiện hôm nay Lộ Phi Nhi có vẻ đặc biệt nôn nóng, trên gương mặt trắng nõn đều mờ mịt.

“Nhậm Hồng gửi thư đến nói, bọn họ đã chính thức quen nhau rồi.” Lộ Phi Nhi trầm mặt một hồi mới nói ra những lời này, có vẻ như rất khó khăn, đây chính là chuyện mà cô rất không nguyện ý đối mặt, cho dù chính cô đã nói chia tay, nhưng tình cảm nhiều năm của cô có thể nói quên liền quên được sao? Tổn thương như vậy làm sao có thể nhanh chóng bình phục được?

“Thôi, cậu không cần nói nữa, hãy quên chuyện cũ đi, biện pháp tốt nhất chính là hãy đến với một tình yêu mới, mình thấy Ninh Vệ Đông cũng rất tốt, cũng rất cố chấp, cậu...” Ngô Viện Viện thật sự hy vọng bạn tốt của mình sẽ không đau khổ như vậy, mối tình đầu là khó quên, có khi còn ảnh hưởng đến suốt cuộc đời, nhưng khi cô vừa đề nghị đã bị Lộ Phi Nhi ngắt lời.

“Không cần nói, mình biết ý tứ của cậu nhưng mình không muốn như vậy.” Lộ Phi Nhi nói xong liền để tài liệu qua một bên, đi xuống lầu đối phó với người kia.

Thực ra trong trường đại học này của bọn họ, tất cả đều là người vượt trội, thậm chí xuất thân, dáng vóc hay diện mạo đều tốt, chẳng qua là con trai ở đây cũng sôi nổi nhiều lắm. Sinh viên nữ rất ít, đáng vẻ Lộ Phi Nhi lại xinh đẹp động lòng người như vậy cho nên người theo đuổi cô không ít, thậm chí trong khoa sinh viên nam của bọn họ đã đạt chung một nhận thức, nhất định không để đóa hoa của bọn họ bị người khác hái mất, nếu có người của khoa khác đến tìm Lộ Phi Nhi thì chắc chắn sẽ bị từ chối khéo rồi. May mà bọn họ đều thuộc khoa hình sự mạnh mẽ, người bình thường không thể chọc vào, nhưng mà đa số sinh viên nam ở đây khi đối xử Lộ Phi Nhi luôn luôn là dáng vẻ thoải mái tự nhiên, thái độ nho nhã, cũng không biết từ chỗ nào hạ thấp miệng. Không có thân sĩ, sẽ giữ một khoảng cách, nếu thẳng đến đụng thân sĩ thì trực tiếp từ chối, chứ không giống như Ninh Vệ Đông này dây dưa làm phiền, thật là hiếm có.

“Phi Nhi, cậu tới rồi à? Chúng ta có thể ra ngoài ăn được không? Mình nghe nói có một quán lẩu mới khai trương rất ngon.” Ninh Vệ Đông là nhị Đại đội trưởng của bọn họ, dường như là người đứng đầu, người theo đuổi rất nhiều, người bình thường muốn nghiêm túc trực tiếp từ chối, thật đúng là có phần không có lá gan đó, lo lắng hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

“Thật xin lỗi, tôi đã ăn rồi, mà tối cũng còn một số bài tập vẫn chưa làm nên không thể đi ăn được. Cậu hãy đi tìm người khác đi!” Về mặt Lộ Phi Nhi cực kỳ nghiêm túc, cũng không có ngạo mạn và quá đáng. Hơn nữa, trời sinh tiếng nói của cô rất dịu dàng, nên độ mạnh yếu từ chối vô cùng nhỏ bé. Nhưng mà kinh nghiệm của Ninh Vệ Đông trải qua rất nhiều, tấn công nhiều như vậy mà vẫn không có hiệu quả làm sao còn

có thể kiên định được. Thấy Lộ Phi Nhi xoay người muốn đi, Ninh Vệ Đông vội vàng bắt cánh tay, chuyện này rất vô lý, Lộ Phi Nhi cau mày quay đầu lại.

“Rốt cuộc là cậu có ý gì? Tôi với cậu có chỗ nào không tốt?” Ninh Vệ Đông thấy việc đã đến nước này, dứt khoát không đếm xỉa đến.

“Cậu đây là muốn động tay sao?” Trở tay một cái, thoát khỏi kiềm chế của cậu ta, Lộ Phi Nhi tức giận, cái này hơi quá đáng rồi.

“Không có, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Ninh Vệ Đông thấy Lộ Phi Nhi thật sự tức giận, trong lòng cảm thấy hoang mang, mình quá lỗ mãng rồi.

“Cậu thật sự quá đáng, chịu không nổi từ chối sao? Cảm xúc không ổn định, tính tự kiềm chế kém, tính tình lộ vẻ kích động, cảm giác thay đổi thất thường. Cậu là ví dụ điển hình của tội phạm tâm lý học.” Lộ Phi Nhi châm chọc nói, Ninh Vệ Đông cũng không phải là không hiểu ý tứ của Lộ Phi Nhi, xấu hổ buông tay ra, là một sinh viên ưu tú, tương lai sẽ làm cảnh sát lại bị người ta đánh giá như vậy quả thực là so với mắng anh càng cảm thấy khó chịu hơn. Lộ Phi Nhi thấy Ninh Vệ Đông không dây nữa nên cũng đi lên lầu luôn, nhưng mà trong lòng cô vẫn cảm thấy hơi hối hận, hôm nay hình như cô có hơi kích động thì phải, tuyệt đối đây không phải là cô của lúc trước.

Gần tối từ thư viện trở về phòng ngủ, cô vẫn không thể nào thoải mái như trước, cô biết, việc Nhâm Hồng viết thư đã gây cho cô chấn động không ít, bên ngoài cửa sổ trời bắt đầu mưa, tuy không lớn lắm nhưng dường như từng giọt mưa đều rơi vào lòng cô, cũng đã buông tay rồi, nhưng vì cái gì mà tâm trạng lại đau khổ như thế này?

“Ra ngoài đi dạo không?” Ngô Viện Viện biết lúc này Lộ Phi Nhi đang rất khó chịu, bằng không sẽ không bao giờ lộ ra nét mặt này ọi người nhìn.

“Được, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.” Lộ Phi Nhi muốn giảm bớt những kiềm chế trong lòng mình ngay lập tức.

Hai người che dù đi đến bãi đất trống trong trường học, nơi này không có ai, Lộ Phi Nhi liền ngơ ngác đứng ở đó, trong đầu toàn bộ đều là ký ức của cô với Nhâm Vĩ mấy năm qua, nhất cử nhất động của anh, một cái nhăn mày một nụ cười của anh, nhưng mà nghĩ đến nỗ lực của bản thân nhiều năm qua, mấy năm thâm mến khổ sở, hiện giờ đổi lại được kết quả như thế này, là vì cái gì? Cuối cùng cũng không kiềm chế được nước mắt của mình, hòa cùng với những giọt mưa mà lặng lẽ chảy xuống! Ngô Viện Viện có thể cảm nhận được nỗi khổ của cô, thật sự không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể thử ôm bờ vai của cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Phi Nhi vẫn dậy sớm như thường ngày, sau khi luyện tập buổi sáng xong, đánh răng rửa mặt rồi cùng với Ngô Viện Viện đến căn tin để giải quyết nhu cầu của bao tử. Các cô tới hơi bị trễ nên trong căn tin cũng không có nhiều người lắm.

“Ôi, mình tới trễ nên chỉ còn có cháo và bánh bao thôi.” Ngô Viện Viện cực kì ham mê ăn uống, mọi người cứ xem vóc dáng, cân nặng của cô thì biết.

“Uhm, còn có hơi bị nguội rồi.” Lộ Phi Nhi cũng không có biện pháp, nhưng vẫn phải lấp đầy bụng a! Buổi sáng hôm nay có tiết học vật lý quyết liệt, nếu như không ăn cơm thì làm sao mà có sức được.

Hai người vừa mới ngồi xuống, liền nghe thấy mấy người bàn bên cạnh nói chuyện: “Mẹ nó! Kiêu ngạo cái gì mà kiêu ngạo, tưởng mình là tuyệt thế mỹ nhân sao? Đã cho cô ta mặt mũi rồi mà còn bày đặt lên mặt!” Lộ Phi Nhi nhin không được nghiêng đầu nhìn lại, đại khái cũng hiểu được, đó là bạn của Ninh Vệ Đông, có gặp qua vài lần. Trong lòng thật sự vừa tức giận vừa không biết làm sao.

“Phi Nhi, đừng để ý đến bọn họ, mau ăn đi!” Ngô Viện Viện vỗ tay Lộ Phi Nhi một cái, biết Lộ Phi Nhi tuy nhìn qua thì cực kì dịu dàng, nhưng thật ra thì vô cùng kiên cường. Lộ Phi Nhi nhìn Ngô Viện Viện, nhắm hai mắt lại hít một hơi thật sâu.

“Ôi, Tiểu Xuyên nhi, đừng nói nữa, nếu làm cho cô ta khóc thì Lão đại lại đau lòng.” Bên cạnh lại truyền đến tiếng nói ngăn cản, Lộ Phi Nhi cố gắng nuốt hết bánh bao, hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này. Trên đường ra khỏi căn tin, gặp được mấy người trong đại đội của Ninh Vệ Đông, Lộ Phi Nhi có thể cảm nhận được ánh mắt của bọn họ.

“Phi Nhi, đừng tức giận, bọn họ đều là những người lỗ mãng nên mới như vậy, còn trẻ nên nóng tính, lại coi trọng nghĩa khí, cậu đừng để ý.” Ngô Viện Viện lo lắng Lộ Phi Nhi sẽ tức giận. Hai người bọn họ học hai ngành khác nhau, ở đây rất chú trọng đến ý thức tập thể, vô cùng đoàn kết, nhất là đối với nhân vật đứng đầu lại càng tuân theo và trung thành!

“Hừ, tìm tới hai người, một người diễn vai mặt đen, một người diễn vai phản diện, chỉ một lát nữa sẽ tìm đến mình nhận lỗi, mình sẽ mắc mưu chắc? Ấu trĩ!” Lộ Phi Nhi nói xong liền đi luôn, lại làm cho Ngô Viện Viện sưng sốt, “Cậu cô gái này, lúc này rồi mà còn có thể bình tĩnh phân tích như vậy, thật sự là quái dị mà!”

Thật ra cũng không phải là Lộ Phi Nhi tài giỏi gì, vốn là không có tình cảm gì trong đầu, cũng đã nhìn thông suốt, mảnh khảnh như vậy từ trung học lên đến đại học, lại vẫn cứ có người sẽ bị làm cho cảm động, cảm thấy mình thật sự đã gặp được một người có tình cảm sâu nặng, là người đàn ông có thể bảo vệ tốt mình, nhưng đầu biết rằng mình đang bước vào cạm bẫy của người khác. Không có cảm giác thì không cần phải miễn cưỡng bản thân, từ trước tới giờ cô luôn biết con đường mình muốn là cái gì.

Buổi trưa, Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân mình như muốn rớt ra từng mảnh, huấn luyện viên giống như đặc biệt vì cô mà đến vậy, những nữ sinh khác cũng không có yêu cầu nghiêm khắc như cô, nhớ lúc trước khi luyện tập dạng chân, bởi vì cô chưa từng luyện qua công phu mềm, nên mất rất nhiều sức lực, cũng không thấp bằng một chữ ngựa, huấn luyện viên cũng thật độc ác, mạnh mẽ kéo chân cô từ phía sau, kêu một tiếng “A” thảm thiết, nếu cứ tiếp tục như thế, Lộ Phi Nhi lo lắng mình sẽ chết mất. Cô rất truyền thống, ngộ nhỡ sau này cô gả chồng cũng ở đây, như vậy cũng không thể trách mình chết oan được. Nhưng tất cả sinh viên nữ trong ngành của bọn họ đều phải như vậy, sau lưng lại đau, lại bị đánh ngã, khẳng định là xanh đen rồi.

“Ăn cơm xong, nhanh chóng về phòng ngủ xoa bóp dầu hoa hồng đi! Không biết có còn không nữa!” Ngô Viện Viện lo lắng nhìn Lộ Phi Nhi, thật không biết cô gái này suy nghĩ như thế nào, rõ ràng là có thể chuyển ngành được. Đang nói, Lộ Phi Nhi vừa muốn mở miệng trả lời, lại xuất hiện khách không mời.

“Phi Nhi, mình có thể nói chuyện riêng với cậu được không?” Ninh Vệ Đông cau mày, vẻ mặt khổ sở.

“Là muốn nói chuyện buổi sáng ở căn tin à?” Lộ Phi Nhi bình tĩnh hỏi, giống người bị mắng hồi sáng không phải là cô.

“Ách...Đúng vậy! Mình...” Ninh Vệ Đông không nghĩ tới vừa mới gặp đã bị vạch trần rồi.

“Không có vấn đề gì, nhưng mà mình hy vọng sẽ không có lần sau, đừng làm mình phải hoài nghi nhân phẩm của cậu, cậu nói có đúng không? Mình tin cậu có thể giải quyết tốt.” Lộ Phi Nhi nói xong liền đi vòng qua người anh ta. Ngô Viện Viện bất đắc dĩ nhìn Ninh Vệ Đông, thật sự là một người đàn ông đáng thương a!

4. Chương 4: Dây Dưa

Chế độ giáo dục của bọn họ là như thế này, ở trường đại học học ba năm, sau đó một năm cuối cùng là mỗi người sẽ được phân đến một đơn vị để thực tập, tham gia làm việc thực tế, thật ra từ lúc bọn họ bước vào cổng trường đại học thì cũng được xem như một nửa người cảnh sát rồi. Bây giờ, những người trong đại đội của bọn họ, trong lòng đều hoang mang, không biết bản thân mình sẽ được phân đến đơn vị nào? Nếu như chỉ là một đồn công an nhỏ, vậy thì đúng là một chuyện rất đau buồn, thành tích không tốt một chút, hoặc là có người nào đó chuyên môn rất yếu kém thì lại càng vô cùng sợ hãi.

Lộ Phi Nhi tương đối có lòng tham, yêu cầu cũng tương đối nhiều, cô không thích sờ cảnh sát, nhưng mà Lộ Phi Nhi so với những người có đầu óc kia, biết với danh tiếng trường đại học của bọn họ thì không có khả năng lãng phí nhân tài như vậy, cho nên cô lo lắng sẽ bị phân đi làm nhân viên cơ quan, bởi vì cô không muốn suốt ngày cứ ngồi đánh máy vi tính, chỉnh sửa tài liệu. Tốt nhất là đến chỗ nào có thể cách xa Ninh Vệ Đông một chút, tên Đại thiếu gia này giống như đánh máu gà vậy, càng ngăn cản lại càng hăng hái, theo sát không rời, Lộ Phi Nhi coi anh ta như không tồn tại, hoàn toàn coi như không khí, làm như vậy dẫn đến hậu quả là tất cả mọi người đều cho rằng cô là người phụ nữ của Ninh Vệ Đông.

Chỉ cần Lộ Phi Nhi tham gia hoạt động gì, Ninh Vệ Đông nhất định có mặt, lúc không có chuyện gì cũng sẽ đến ký túc xá nữ đứng gác, rất quen thuộc với bác gái trông cửa ký túc xá, tên kia lại có điện thoại di động, lúc không có việc gì cũng gọi đến phòng ký túc xá, trong tòa nhà này, vừa đến thời gian ăn cơm, có thể nghe thấy tiếng bác gái quản lý hưng phấn kêu to, “Lộ Phi Nhi, điện thoại!”

Mỗi khi đến lúc này, Lộ Phi Nhi không thể không cảm thấy những ánh mắt phức tạp, soi mói của mấy sinh viên nữ khác, xuống dưới lầu nghe điện thoại, sau khi từ chối cúi đầu chào rồi mang túi sách quay về. Nếu như cô không nghe, nhờ mọi người trong phòng nói cô không có ở đây, vậy thì lại càng tốt, Ninh Vệ Đông sẽ tìm kiếm tất cả mọi nơi, quấy rầy đến tất cả mọi người quen biết với Lộ Phi, đào ba thước đất cũng phải tìm cho ra cô. Nếu như không nghe, bác gái quản lý kia sẽ làm hết bốn phạt một lần lại một lần kêu to, khiến ấy sinh viên nữ phòng khác bực mình mở cửa ra nói chuyện:

“Làm gì vậy? Có để cho người ta yên hay không?”

“Không để cho người ta nghỉ ngơi à?”

“Giả bộ thanh cao cái gì? Dựa vào!” Đại học cảnh sát, sinh viên nữ cũng rất có tinh lực, các cô ấy biết bản thân mình sẽ không đánh lại Lộ Phi Nhi, huống chi Ninh Vệ Đông cũng sẽ không tha cho bọn họ, nhưng bọn họ sẽ có cách khác làm cho cô khó chịu.

Lộ Phi Nhi ngồi trên giường, mặt mày u ám, Ngô Viện Viện ngồi bên cạnh nhìn thấy cô sắp bùng nổ, áp lực như vậy làm gì có ai chịu nổi chứ.

“Bình tĩnh, sắp thực tập rồi, nhịn đi!”

Mấy người khác trong phòng ngủ cũng biết chuyện của Lộ Phi Nhi, mọi người cũng mồm năm miệng mười, khuyên, “Mình nói thật, cũng chỉ có Phi Nhi của chúng ta thôi chứ người khác là đã thỏa hiệp rồi. Tiểu Lục trong phòng ngủ tên Tôn Bối Bối nói chuyện tương đối thẳng, cũng sẽ không xem sắc mặt của người khác, chính là một người thành thật.

Tần Trang là Lão đại của phòng ngủ, so với mấy cô thì cô ấy lớn hơn một tuổi, nên nhìn người có vẻ chừng chạc, thấy dáng vẻ của Lộ Phi Nhi, cũng biết cô đang phát cáu, “Phi Nhi, Lão ngũ nói rất đúng, vẫn là nhịn đi! Không còn bao lâu nữa đâu, hơn nữa, hiện giờ đang là thời khắc quan trọng không nên để xuất hiện nhầm lẫn.”

Lộ Phi Nhi nghe xong những lời nói của cô, ngẩng đầu lên, cô hiểu rõ lời nói Tần Trang là có hàm ý khác, “Em biết mà, mọi người đừng lo lắng.” Lúc này Lộ Phi Nhi mới đứng lên đi nghe điện thoại, ra khỏi phòng ngủ đi trên hành lang, Lộ Phi Nhi có thể cảm nhận được những ánh mắt khác nhau, tìm tòi nghiên cứu có, khinh bỉ có, hâm mộ có còn có cả phần nộ nữa. Lộ Phi Nhi cảm thấy mình như chuột chạy qua đường. Mà kẻ gây nên chuyện này chính là cái tên đàn ông chết tiệt kia. Chuyện anh ta ban tặng, hiện tại cuộc sống của cô chỉ có thể dùng nước sôi lửa bỏng để hình dung thôi. Khó khăn lắm Lộ Phi Nhi mới thoát khỏi được bóng ma do Nhậm Vĩ để lại, lần nữa góp nhặt nụ cười, đúng là đều do tên đàn ông đáng ghét kia gây ra.

Thứ hai, trường học có nghi lễ kéo cờ, lần này đến lượt của đại đội Lộ Phi nhi, bởi vì thành tích của Lộ Phi Nhi rất xuất sắc nên được chọn làm đại diện sinh viên lên đọc lời chào mừng, khi cô mới đọc xong vừa bước xuống đài, toàn bộ đại đội của Ninh Vệ Đông đều vỗ tay, tốt lắm, bây giờ ngay cả lãnh đạo của trường cũng biết luôn rồi, lúc này Lộ Phi Nhi thật muốn khóc, vì bản thân bất lực, đúng là tức giận muốn khóc mà.

Không lâu sau, trường học thông báo xuống, Lộ Phi Nhi bị phân đến Cục Cảnh sát của tỉnh sở tại, là phòng cảnh sát điều tra kỹ thuật, mặc dù Lộ Phi Nhi không hài lòng lắm, nhưng kết quả này đã khiến cho không ít người hâm mộ rồi. Nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì đơn vị thực tập tương lai sẽ trở thành đơn vị làm việc luôn. Thực ra Lộ Phi Nhi muốn làm Cảnh sát hình sự, nhưng bây giờ là công việc kỹ thuật, cũng hơi miễn cưỡng. Nơi thực tập của Ngô Viện Viện là tại một nơi trong thành phố. Điều khiển cho Lộ Phi Nhi thêm buồn bực chính là Ninh Vệ Đông cũng được phân đến đơn vị của cô, mà lại là cảnh sát hình sự nữa chứ. Thời gian này, Lộ Phi Nhi nghĩ đến là bực mình, tương lai trần ngập khó khăn đây!

Được nghỉ hè, Lộ Phi Nhi có thể về nhà, lần này chính là lần buồn nhất trong những lần về nhà của cô, trường học có cho bọn họ chi phí. Lúc Lộ Phi Nhi đang đeo ba lô trên lưng và Ngô Viện Viện bước ra khỏi cổng ký túc xá, liền thấy một chiếc xe Benz việt dã đã đậu sẵn ở đó, dường như nhìn thấy được các cô của xe liền mở ra, là Ninh Vệ Đông. Không phải nhà cậu ta ở thủ đô à? Sao cậu ta lại xuất hiện ở đây vậy?

“Phi Nhi, mình đưa cậu về!” Ninh Vệ Đông cười nói

“Không cần. Chúng ta đi thôi!” Lộ Phi Nhi từ chối anh ta, rồi nói với Ngô Viện Viện.

“Phi Nhi!” Tôn Bối Bối từ trên xe bước xuống, “Mau lên! Chúng ta cùng đi đến trạm tàu hỏa, đi xe buýt thật sự rất đông đúc, nếu chúng ta để lỡ giờ tàu chạy mất thì phải làm sao?” Tôn Bối Bối sốt ruột nói

“Đi thôi!” Ngô Viện Viện đẩy Lộ Phi Nhi một cái nói, không đi cũng không được, Tôn Bối Bối đang ở trên xe mà Ninh Vệ Đông rõ ràng cũng không chịu bỏ qua. Lộ Phi Nhi đem ba lô bỏ vào ghế sau, vừa định đến mở cửa sau, Ninh Vệ Đông vội vàng mở cửa bên cạnh ghế lái ra, làm hành động mời rất ga lăng. Lộ Phi Nhi chỉ có thể ngồi lên thôi.

Trên suốt đường đi, Ninh Vệ Đông thỉnh thoảng liếc nhìn Lộ Phi Nhi, nhưng mà người đẹp căn bản chỉ xem anh ta như một người tài xế mà thôi.

“Đây là xe việt dã nhập khẩu, được phân phối không giới hạn, khoảng bảy tám chục vạn, là ba mình mới mua ỉnh đây, nhìn được không?” Thấy không có đề tài gì, Ninh Vệ Đông chỉ có thể chứng tỏ thực lực của mình một phen, lại không biết càng làm cho Lộ Phi Nhi thấy bất mãn, nói như vậy có nghĩa là người này thật sự là ham hư vinh.

“Là thật sao?” Tôn Bối Bối vui vẻ sờ đông sờ tây, nhìn chỗ này chỗ nọ.

“Như thế nào? Phi Nhi không nói gì sao?” Ninh Vệ Đông thấy Lộ Phi Nhi không nói câu nào, có hơi mất mặt rồi.

“Nhất định phải nói sao?” Lộ Phi Nhi liếc mắt nhìn anh ta một cái.

“Đúng vậy!” Trong lòng Ninh Vệ Đông đang nghĩ, tôi cũng không phải là không biết cấu kình.

“Được rồi, cậu gọi cái này là xe mới, tốc độ cực nhanh, giá bán khoảng 50-70 vạn, tốc độ tối đa khoảng 230, xe này áp dụng khoảng cách góc lớn hơn khoảng cách thiết kế, ngoài ra đẳng cấp của xe Benz chính là nhờ bố cục thân xe có thể nhìn rõ phương hướng tầm nhìn, và vị trí ngồi rất cao hỗ trợ lẫn nhau, không chỉ nâng cao tính thực tế hàng ngày, càng khiến ọi người có thể thoải mái đối phó với giao thông bộn bề của thành thị.” Nói tới đây, Lộ Phi Nhi nhìn thoáng qua vẻ mặt có hơi cứng ngắc của Ninh Vệ Đông, sau đó tiếp tục nói:

“Nghiêm chỉnh mà nói, xe Benz này cũng không thích hợp việt dã, góc tiếp cận và góc phân biệt nhau là 23 và 25 độ, ít nhất cách mặt đất cũng chỉ có 187mm. Phương diện sắp xếp cũng không có gì hay để nói, trên cơ bản là không có gì đặc biệt để nói, ghế ngồi rất nóng, kiểm soát tốc độ, camera theo dõi và máy điều hòa nhiệt độ...” Sau khi Lộ Phi Nhi thao thao bất tuyệt xong, may mắn trí nhớ của cô rất tốt, chẳng thể thì làm sao có thể nhớ rõ được chứ, Ninh Vệ Đông hoàn toàn hết chỗ nói rồi, không biết là xấu hổ hay là còn cái gì, Ngô Viện Viện chỉ có thể nhìn ngoài cửa sổ hé miệng cười trộm, Tôn Bối Bối ngây ngốc nhìn Lộ Phi Nhi nói.

“Còn muốn nói nữa không?” Lộ Phi Nhi quay đầu lại hỏi

“Không cần.” Ninh Vệ Đông cũng không biết mình bắn ra những lời này như thế nào nữa.

“Rốt cuộc ra cậu thích tôi ở điểm gì? Tôi sẽ thay đổi không được sao?” Lời này của Lộ Phi Nhi vừa nói ra, hai người ngồi phía sau đều khổ sở kìm nén, cố gắng không phát ra tiếng cười, mà Ninh Vệ Đông lại càng cảm thấy xấu hổ.

Đưa mọi người đến nhà ga xong, Ninh Vệ Đông cũng đi luôn, ở nhà ga rất đông người là một nguyên nhân mà chủ yếu là bị Lộ Phi Nhi đã kích.

“Mình thật đúng là phục cậu, hung hăng đả kích người khác như vậy, so với vẻ bên ngoài ngọt ngào của cậu thật không hợp chút nào.” Ngô Viện Viện trêu chọc nói.

“Có lợi ích gì!” Lộ Phi Nhi vẫn không cam lòng, bản thân mình bị cậu ta hại rất thảm nha!

“Phi Nhi, cậu thật sự rất lợi hại, mình như thế nào cũng không thuộc được!” Lần này Tôn Bối Bối và Ngô Viện Viện cùng nhau nói.

“Bởi vì cậu ấy dùng thời gian cậu ngủ và chơi đùa để học thuộc lòng đó.” Ngô Viện Viện cười nói, cái con ngốc này.

Trong nhà có lắp đặt điện thoại, cho nên hai vợ chồng Lộ Tuấn Thăng đã sớm biết con gái sẽ trở về, trên bếp hầm sườn lợn, lúc Lộ Tuấn Thăng đang mua đồ uống thì Lộ Phi Nhi cũng bước xuống xe, thấy bố cô đã đứng chờ sẵn ở đó, ánh mắt đau xót, nước mắt cũng rơi xuống.

“Con cả của bố đã về rồi!” Lộ Tuấn Thăng vội vàng đỡ ba lô giúp con gái, cũng không có tiến lên ôm, bởi vì ông không có thói quen bày tỏ như vậy, mà chỉ cười.

“Bố, mẹ con đâu?” Lộ Phi Nhi hỏi

“Mẹ con ở nhà nấu cơm chờ con về!”

“Đã làm món ngon gì cho con rồi?” Về mặt Lộ Phi Nhi vui vẻ hỏi

“Là món ăn yêu thích nhất của con, sườn lợn.” Lộ Tuấn Thăng cười nói, con gái rất thích ăn một tô sườn lợn, cho bún vào, có thể ăn hai chén cơm lớn nha!

“Thật sao ạ? Thật tốt quá!” Lộ Phi Nhi hết sức vui vẻ, cảm giác được trở về nhà thì lại thoải mái như thế, cô vẫn còn là một cô con gái được bố mẹ che chở, không có Ninh Vệ Đông quấy nhiễu, không còn sự đối xử lạnh nhạt của bạn học.

Hai người vừa nói vừa cười trở về nhà, Vu Diễm Hoa vui vẻ bảo con gái đi rửa tay rồi ra ăn cơm, ở trường học Vu Diễm Hoa cũng là một nhân vật lợi hại, thật sự rất mạnh mẽ, con cái của những giáo viên khác, cả đám đều tâm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, chỉ có cô con gái này của bà, mọi thứ đều xuất sắc, từ trước đến giờ chưa từng làm cho bà thất vọng, cho bà đầy đủ mặt mũi, nghĩ đến con gái là bà lại cảm thấy kiêu ngạo, ở trước mặt đồng nghiệp đều ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Ăn xong cơm tối, cả nhà cùng ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, Lộ Phi Nhi nói sau khi khai giảng mình sẽ đến Cục cảnh sát trên tỉnh để thực tập, Vu Diễm Hoa nghe xong, cũng khó nén cảm giác vui vẻ, nhưng lại không biểu hiện cảm xúc của mình trước mặt con gái, còn nhắc nhở con gái phải thực tập thật tốt. Phải biết rằng có thể đến được Cục cảnh sát để đi làm, là được nở mày nở mặt biết bao nhiêu! Đúng là con gái rất giỏi, tiền đồ phía trước rộng mở.

Phía trước nhà Lộ Phi Nhi là một vườn rau nhỏ, bên trong có các loại dưa cải đủ ọi người trong nhà ăn, hơn nữa Lộ Phi Nhi rất thích ăn dưa chuột và cà chua mới hái, rất tươi non, dưa chuột và cà chua bán bên ngoài vẫn kém hơn.

Giữa vườn có một gốc cây anh đào, trên cây quả anh đào vừa to lại vừa đỏ, vô cùng ngọt, đứng ở dưới gốc cây này, trong lòng Lộ Phi Nhi rất khó chịu, đã ba năm cô không được ăn quả anh đào này rồi. Thấy con gái đứng dưới tàng cây đa cảm, Vu Diễm Hoa cũng cầm theo một cái rổ qua, bà muốn đi hái đậu cô-ve.

“Mẹ thấy lần này con trở về hình như có tâm sự, làm sao vậy? Vu Diễm Hoa để rổ xuống, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, bây giờ cô đã trưởng thành rồi, chắc mẹ cũng sẽ không bắt măn với chuyện đó đâu. Lúc này mới nói:

“Ở trường học có một sinh viên nam theo đuổi con, con từ chối, nhưng cậu ta vẫn cứ dây dưa không buông, tạo thành rất nhiều phiền toái cho con.”

“À, như thế à! Người như thế nào? Đáng vẻ rất khó coi sao? Hay là không xứng với con?” Vu Diễm Hoa không trách cứ con gái, từ trước đến giờ con bé không để mình phải lo lắng, nhưng mà chuyện tình cảm lại làm cho Vu Diễm Hoa lo lắng, chuyện này có thể liên quan đến cả đời của con gái, không cần phải chân mệnh thiên tử, nhưng cũng có thể làm cho con gái tổn thương.

“Con không thích cậu ta, không có cảm giác, lại càng cảm ghét cậu ta lúc nào cũng bức bách con.” Nói tới đây, Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân tủi thân muốn khóc.

“Phi Nhi, từ nhỏ con là người có chủ kiến, chẳng lẽ con không biết cách từ chối như thế nào sao? Làm chuyện gì, chỉ cần bản thân mình không hối hận là được rồi.” Vu Diễm Hoa cũng không biết phải nói với con gái như thế nào, nhưng mà, bà vĩnh viễn ủng hộ con gái.

“Nhưng mà còn có rất nhiều vấn đề, gia đình của cậu ta không tệ, rất có thể sẽ chi phối sự nghiệp phía trước của con.” Lộ Phi Nhi nói ra lo lắng của mình

“Không cần vì nhỏ mất lớn, chẳng lẽ bởi vì không có biện pháp mà đành phải chôn vùi hạnh phúc của mình sao? Con hãy suy nghĩ cho thật kỹ, mẹ vĩnh viễn ủng hộ con, cùng lắm thì về nhà làm một cô cảnh sát nhỏ cũng tốt.” Vu Diễm Hoa thật lòng nói, hạnh phúc của con gái vẫn là quan trọng nhất. Lộ Phi Nhi nghe mẹ nói xong, vô cùng vui vẻ, cảm thấy bản thân không chỉ có một sự lựa chọn, người nhà luôn luôn là nơi tốt nhất để cô có thể dựa vào.

5. Chương 5: Bắt Đầu Thực Tập

Từ năm chín mươi bảy Lộ Phi Nhi đã bắt đầu xa nhà, đến bây giờ đã qua rất nhiều năm, trong khoảng thời gian này chỉ trở về nhà được vài lần, có đôi khi bố mẹ nhớ cô thì đến trường học thăm cô, sẵn tiện ở lại mấy ngày. Lâu rồi không về, mọi thứ trong nhà cũng thay đổi rất nhiều, thậm chí một số cô chú còn không nhận ra cô, vô tình gặp nhau trên đường đều thảo luận xôn xao, đây là con cái nhà ai, đáng về Lộ Phi Nhi xinh đẹp, đi ra cửa hàng mua một ít đồ cũng có thể bị một số thanh niên đến bắt chuyện.

Một buổi sáng nọ, khi mặt trời còn chưa lên cao, một mình Lộ Phi Nhi đến thăm trường học cũ, hiện tại trường học đã nghỉ hè, nên không có người. Đi đến phòng học cũ, vẫn giống như trước kia. Chỉ có con người là thay đổi, những cây liễu chung quanh trường cũng đã cao hơn rồi. Trở lại nơi đây, nhìn toàn cảnh nơi này, Lộ Phi Nhi lại nhớ đến chuyện quá khứ, nhớ đến người cô yêu, nhớ đến quan hệ cổ chấp, cũng nghĩ tới những tổn thương mà mình đã từng chịu đựng. Trong lòng lại càng trở nên nặng nề, nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

Về đến nhà, trong lòng Lộ Phi Nhi cũng không tốt hơn mấy, giữa trưa cô nhận được một cuộc điện thoại, đã lâu rồi không liên lạc, cô cũng chưa từng cho Nhậm Hồng biết số điện thoại của cô mà, không biết làm sao cô ấy có thể biết được.

“Phi Nhi, cậu về lúc nào vậy?” Tâm trạng của Nhậm Hồng có vẻ rất vui mừng

“Mới về hôm qua, làm sao cậu biết số điện thoại nhà mình?” Lộ Phi Nhi hơi bất ngờ.

“Là do mình hỏi thăm nên biết được, sao lâu rồi cậu không liên lạc với mình vậy hả? Cậu thật sự là người không có lương tâm!” Nhậm Hồng nói giọng trách cứ, thậm chí còn mang theo tiếng khóc.

“Ha ha, cậu thế nào rồi? Có khỏe không?” Sau đó Lộ Phi Nhi có nhận được vài bức thư của Nhậm Hồng, ở trong thư Nhậm Hồng cũng có đề cập đến một ít vấn đề của Nhậm Vi, chỉ có điều Lộ Phi Nhi thật sự không muốn biết những chuyện có liên quan đến Nhậm Vi, cho nên cô cũng không gửi thư trả lời, không phải cô vứt bỏ bạn bè, mà chỉ là nếu liên lạc với Nhậm Hồng thì nhất định sẽ va chạm đến Nhậm Vi, cho nên cô lựa chọn trốn tránh.

“Mình vẫn khỏe, được rồi, lát nữa mình sẽ qua tìm cậu. Cậu nhớ chờ mình đấy!” Nhậm Hồng dặn đi dặn lại, cô cũng hiểu tại sao Lộ Phi Nhi lại không liên lạc với mình.

“Được.” Lộ Phi Nhi để điện thoại xuống, thở dài, xem ra hôm nay lại đây đưa với vết thương cũ rồi.

Không bao lâu sau, Nhậm Hồng đã đến rồi, bạn bè lâu rồi không gặp nên hai người đều rất vui mừng, hỏi thăm tình hình ở trường học của nhau, sau đó, Nhậm Hồng liếc mắt nhìn Lộ Phi Nhi một cái, im lặng một hồi, mới mở miệng nói: “Cậu có biết một người tên là Ninh Vệ Đông không?”

“Ai? Ninh Vệ Đông? Làm sao cậu biết cậu ta?” Lộ Phi Nhi thật sự hoảng sợ, làm sao cô ấy có thể biết cậu ta? Chuyện này đã truyền đi xa như vậy sao?

“Cậu ta đến trường học của bọn mình tìm Nhậm Vi.” Nhậm Hồng vừa nói vừa xem phản ứng của Lộ Phi Nhi.

“Cậu ta đi tìm Nhậm Vi? Cậu ta đi tìm Nhậm Vi làm gì?” Từ trước đến giờ Lộ Phi Nhi chưa từng luôn cuống như vậy, cảm giác tức giận như muốn điên lên rồi.

“Cũng không có gì. Chỉ là gặp mặt hỏi Nhậm Vĩ, hai người các cậu có quan hệ gì? Quen nhau bao lâu, tới trình độ nào? Uhm... Thái độ hơi thô bạo, cũng có thể nói là đe dọa cũng được.” Nhậm Hồng cố gắng nói hết không sai một chút nào.

Sắc mặt Lộ Phi Nhi rất khó coi, kỳ thực quan hệ giữa cô và Nhậm Vĩ trong sáng như nước, mặc dù tình cảm của bản thân sâu đậm vô cùng, nhưng mà bản thân mình lại là nguyên nhân khiến cho Nhậm Vĩ bị đe dọa, trong lòng cô thật sự rất áy náy. Cô thật muốn khóc mà, cái tên Ninh Vệ Đông này, có chết cũng sẽ không cùng với cậu ta.

“Không có động tay động chân gì chứ?” Hiện giờ trong lòng Lộ Phi Nhi rất loạn, chỉ hy vọng mọi chuyện sẽ không quá tệ.

“Hình như vẫn chưa có động thủ, nhưng mà cũng không vui vẻ gì.” Nhậm Hồng cũng không biết phải hình dung như thế nào, mâu thuẫn thì có nhưng vẫn chưa đến mức phải đánh nhau.

“Còn Nhậm Vĩ thì sao? Chắc cậu ấy rất tức giận phải không? Tự dưng lại bị tai bay vạ gió như vậy, mình thành thật xin lỗi.” Lộ Phi Nhi rất oán trách Nhậm Vĩ, nhưng bây giờ bởi vì bản thân mình mà hại người khác bị quấy rầy, Lộ Phi Nhi vẫn cảm thấy rất áy náy.

“Thực ra, theo lý thuyết, bọn họ không đến mức xảy ra mâu thuẫn.” Nhậm Hồng nói xong nhìn Lộ Phi Nhi, rất rõ ràng là câu nói có hàm ý khác.

“Có ý gì?” Trông mắt Lộ Phi Nhi hí lại hỏi

“Ý nghĩa là... Phi Nhi, Nhậm Vĩ và Cao Nham kia đã chia tay rồi, thật ra anh ấy vẫn còn nhớ đến cậu.” Nói tới chỗ này, mày Lộ Phi Nhi nhíu lại càng chặt, Nhậm Hồng tiếp tục nói: “Bởi vì anh ấy còn nghĩ đến cậu cho nên mới xảy ra mâu thuẫn với cái tên Ninh Vệ Đông kia.”

“Ý cậu muốn nói là gì?” Lúc này trong lòng Lộ Phi Nhi dường như đã ngộ được cái gì đó rồi.

“Mình muốn nói, Nhậm Vĩ vẫn còn nhớ đến cậu. Mình nghĩ cậu cũng không quên được anh ấy đúng không?” Nhậm Hồng không phải là người nhiều chuyện, giữa chuyện tình cảm này của Lộ Phi Nhi và Nhậm Vĩ, cô cũng đau lòng cho Lộ Phi Nhi, cô hy vọng đoạn tình cảm sâu sắc của Lộ Phi Nhi có thể được đáp lại.

“Nhậm Hồng, không cần nói nữa, nếu muốn tiếp tục làm bạn tốt của mình, thì đừng nói chuyện này nữa. Bát nước đã đổ đi rồi sẽ không bao giờ hốt lại được, cái gì đã trôi qua thì sẽ không quay về được nữa.” Suy nghĩ của Lộ Phi Nhi cũng động một chút, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, nếu như bọn họ đang yêu mà gây gổ rồi chia tay, thì cô còn có thể suy xét mà nổi lại, nhưng mà bọn họ không phải như vậy.

“Là bởi vì Nhậm Vĩ phản bội cậu hả? Cậu không thể tha thứ cho anh ấy được sao?” Nhậm Hồng có thể hiểu được sự lựa chọn của Lộ Phi Nhi, bất kể một người phụ nữ có tôn nghiêm nào, cũng đều sẽ không quay lại, nhưng mà đối với một cô gái thăm mền một người con trai đến tám năm, thì cho đoạn tình cảm này một cái công bằng, cũng không phải là không được.

“Không phải là không thể tha thứ, mà là mình không thể nào chấp nhận một tình yêu có lẫn tạp chất được. Không cần phải nói nữa.” Lộ Phi Nhi kiên định nhìn Nhậm Hồng, để cho cô biết thái độ dứt khoát của mình.

Đợi đến khi Nhậm Hồng rời khỏi, Lộ Phi Nhi thấy mẹ đang đứng ở cửa nhìn cô, “Mẹ đã nghe hết rồi à?” Ở cái tuổi này, cô cũng không sợ mẹ sẽ trách cứ cô nữa.

“Lúc trước mẹ đã biết rồi, mẹ nghĩ cũng chỉ có con mới cảm thấy người khác không biết thôi! Nhưng mà mẹ tin tưởng con có khả năng có thể giải quyết tốt chuyện của mình, từ nhỏ con đã như vậy rồi, vĩnh viễn biết được bản thân mình muốn gì.” Vu Diễm Hoa nói xong, xoay người đi ra ngoài, bây giờ, điều con gái cần chính là yên tĩnh một mình.

Lộ Phi Nhi đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình đã tốt hơn một chút, cô chưa từng nghĩ đến, mẹ cô lại hiểu rõ về cô như vậy, cái gì bà cũng biết nhưng lại lựa chọn im lặng, bởi vì bà tin tưởng cô, lời nói của bà khiến cho Lộ Phi Nhi có thêm động lực, cô cũng học tin tưởng bản thân mình.

Tâm tình Lộ Phi Nhi thấp thỏm không yên, đi đến đơn vị báo danh, lãnh đạo chịu trách nhiệm đón tiếp cô tên là Vương Hải Đông, chức vụ là Phó Cục Trưởng, như vậy xem như đã cho cái danh hiệu sinh viên thực

tập của cô một cái mặt mũi rất lớn rồi. Lãnh đạo giao cô ột người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, đáng vẻ của cô ấy rất đặc biệt, ánh mắt hẹp dài, đôi môi mỏng, đáng vẻ nhìn qua rất nghiêm túc.

“Tiểu Lộ à! Đây là nhân viên tổ kỹ thuật tên Phương Mẫn, trước hết cô hãy theo cô ấy đi, có cái gì không hiểu thì hỏi cô ấy.” Phó Cục trưởng Vương Hải Đông không cao, nhưng lại rất vạm vỡ, nói chuyện cũng rất hòa nhã, nhưng Lộ Phi Nhi vẫn cảm thấy rất áp lực.

“Xin chào, chị Phương.” Lộ Phi Nhi cố gắng để bản thân tỏ ra ung dung một chút.

“Hả... Xin chào, đi theo tôi. Tôi sẽ dẫn cô đi làm quen với môi trường làm việc một chút.” Theo thói quen, Phương Mẫn đánh giá cô sinh viên thực tập này khiến cho người ta cảm giác được là một cô gái rất dễ chịu, sau đó, cô nói với Phó cục trưởng, “Sếp, tôi dẫn người đi đây.”

“Được rồi, Tiểu Lộ, nhớ học thật tốt cùng Phương Mẫn đấy! Trình độ làm việc của cô ấy trong cục chúng ta rất xuất sắc!” Phó Cục trưởng Vương ra hiệu bảo các cô có thể đi.

“Thật sao? Nếu Sếp biết trình độ làm việc của tôi rất tốt thì đến lúc trả lương nhớ đừng quên tăng thêm một chút nha!” Phương Mẫn nói lời trêu chọc xong, nhưng trên mặt vẫn mang đáng vẻ rất nghiêm túc, Lộ Phi Nhi nhận ra dường như Phương Mẫn cũng không nghiêm túc như trong tưởng tượng của cô vậy.

“Phòng kỹ thuật của chúng ta ở tầng năm, cùng tầng với đội cảnh sát hình sự, bình thường chúng ta cùng làm việc chung với bọn họ, sau này em sẽ biết, có thời gian rảnh rỗi chị sẽ dẫn em đến chỗ bọn họ dạo một vòng, nhưng mà em phải cẩn thận, chỗ đó của bọn họ toàn là sói thôi.” Phương Mẫn vừa dẫn Lộ Phi Nhi vào thang máy, vừa giới thiệu không ngừng, Lộ Phi Nhi cũng chỉ có thể trả lời qua loa.

Lộ Phi Nhi mơ mơ màng màng theo cô ấy vào phòng làm việc, đây là một văn phòng rất lớn, bên trong khắp nơi đều là chai lọ, còn có các loại dụng cụ xét nghiệm, hiện tại còn có thêm ba người.

“Lão Hoàng, có người mới đến.” Phương Mẫn nói với một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

“À... Tới rồi à. Xin chào, tôi là Hoàng Chiêm Quân, là người phụ trách ở đây.” Hoàng Chiêm Quân đi đến trước mặt Lộ Phi Nhi, đáng vẻ rất ôn hòa.

“Xin chào, tôi tên là Lộ Phi Nhi, được phân công đến đây để thực tập, mong được chỉ bảo nhiều hơn.” Trong lòng Lộ Phi Nhi vẫn còn rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên cô tham gia làm việc, quan hệ với đồng nghiệp nhất định sẽ không giống với ở chung với bạn học hồi trước.

“Ha ha, đương nhiên rồi. Đây, hai người mau tới đây.” Hoàng Chính Quân vừa cười vừa kêu hai người đang làm việc tới.

“Ôi, người đẹp. Nơi này của chúng ta đã lâu rồi vẫn chưa gặp được người đẹp đấy.” Người bên cạnh Phương Mẫn nói, anh ta tên là Thôi Phong, Lộ Phi Nhi nhìn anh ta đeo mắt kính, đáng vẻ rất lịch sự, nhưng lời nói ra lại rất khác biệt.

“Xin chào.” Lộ Phi Nhi cười thoải mái.

“Oa! Tiếng nói cũng dễ nghe như vậy.” Thôi Phong trêu chọc nói, Hoàng Chiêm Quân đứng bên cạnh cũng cười ha ha.

“Được rồi. Mau đi làm việc đi.” Phương Mẫn xua đuổi anh đi làm việc, giải vây cho Lộ Phi Nhi, nhưng vẫn còn có một người mãi vẫn không động dậy, Phương Mẫn đành phải kêu một tiếng, “Trì Ba, mau qua đây, nhanh lên!”

“Tên tiểu tử này là như vậy, trong lúc làm việc là không thèm quan tâm đến chuyện gì nữa.” Hoàng Chiêm Quân giải thích, Lộ Phi Nhi nhìn qua, đó là một người rất trầm lặng, anh ta cũng đi tới trước mặt, nhìn thấy Lộ Phi Nhi thì nhất thời sững sốt, căn bản là anh không để ý ở đây có người mới tới.

“Xin chào, tôi là Trì Ba, chào mừng cô.” Cuối cùng Trì Ba cũng vươn tay ra bắt tay chào hỏi với Lộ Phi Nhi, chỉ có điều hành động này mấy người trước không làm, Lộ Phi Nhi cũng vươn tay ra.

“Chúng ta vẫn còn chưa bắt tay nha!” Thôi Phong cũng bước tới, muốn bổ sung thêm tiết mục còn thiếu, nhưng đã bị Phương Mẫn đẩy qua một bên.

“Tiểu Lộ, cô vừa mới tới, đầu tiên hãy làm một số công việc đơn giản trước đi. Tới đây, cô xem cái này cô có làm được không.” Hoàng Chiêm Quân dẫn Lộ Phi Nhi đến trước bàn làm việc, sắp xếp công việc cho cô. Chính là phân loại dấu vân tay, trong vì tính của bọn có cài đặt hệ thống phân biệt dấu vân tay.

Bình thường mọi người chỉ có thể phân biệt được hai loại vân tay đó là vòng cung hình lều và vòng xoáy. Nhưng hệ thống tự động này có thể phân biệt được năm loại vân tay, đó là: Vòng cung, vòng tròn bên trái, vòng tròn bên phải, vòng đầu nhọn và vòng xoáy.” Mục đích phân loại vân tay chủ yếu là thuận lợi quản lý số lượng, cũng giảm bớt không gian tìm kiếm.

Công việc này đối với Lộ Phi Nhi mà nói thì vô cùng đơn giản, lúc còn ở trường học, cũng từng tiếp xúc với máy tính, hơn nữa thành tích cũng không tệ, đối với hệ thống hoàn toàn đổi mới này, tuy cô chưa hiểu thông thạo lắm nhưng tuyệt đối là không thành vấn đề.

“Tiểu Lộ à, trước hết cô cứ làm cái này đi, đây là vụ án của Lý đội trưởng đang làm, yêu cầu rất gấp, lát nữa tôi sẽ đối chiếu cho cô.” Hoàng Quân Chiêm đưa cho Lộ Phi Nhi một chồng tài liệu, nhìn độ dày này, Lộ Phi Nhi hoài nghi, vị sếp này không phải là người khiến người khác yêu thích mà.

6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Lộ Phi Nhi không biết là vì muốn thử thách cô, hay bởi vì đây là kỹ thuật mới, mà lúc còn ở trường học bản thân cô đã từng tiếp xúc qua nên mới tin tưởng mà giao việc này cho cô, nhưng mà xem ra, công việc này nhất định một mình cô không thể làm xong rồi, ít nhất trước mắt là như vậy. Nhưng mà nếu sếp đã giao việc xuống thì cô cũng không thể có ý kiến gì. Trong lòng Lộ Phi Nhi hiểu rất rõ, nhất định phải làm được, sau đó lại đưa ọi người kiểm tra lại.

Buồn bực làm việc không hé môi đến buổi trưa, Phương Mẫn rất chủ động đến mời cô đi ăn trưa, “Được rồi, lát nữa về lại làm tiếp. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm trưa đã.” Mặc dù nhìn bên ngoài Phương Mẫn không mấy thân thiện, nhưng hành động này lại làm cho Lộ Phi Nhi rất cảm kích, bởi vì cô mới đến nên không biết phải làm như thế nào mới được.

“Vâng.” Lộ Phi Nhi để công việc trên tay xuống, cùng Phương Mẫn xuống lầu.

Dưới căn tin đã có rất nhiều người, hai người cùng đứng vào đội ngũ xếp hàng, chờ đợi lấy cơm.

“Phi Nhi, cậu cũng tới rồi à?” Ninh Vệ Đông thấy Lộ Phi Nhi cũng ở đây, vui vẻ tới chào hỏi, trong tay cậu ta vẫn còn cầm đôi đũa.

“Đúng vậy.” Bây giờ có thể nói Lộ Phi Nhi rất chán ghét cậu ta, nhất là sau khi nghe nói cậu ta đi tìm Nhậm Vĩ, không phải vì trong lòng cô còn nghĩ đến Nhậm Vĩ mà vì lần này Ninh Vệ Đông rất quá đáng.

“Oa, người đẹp à! Vệ Đông, mau, giới thiệu ọi người quen biết một tí.” Lại thêm một người đi tới, nhìn qua khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, đầu tóc húi cua, mắt một mí, làn da đen sẫm.

“Ha ha, đây là Lộ Phi Nhi, học cùng trường với tôi. Còn đây là thành viên trong đội của mình, tên Chu Kiến.” Mặc dù Ninh Vệ Đông không nói gì nhưng có vẻ quan hệ của cậu ta và Lộ Phi Nhi cũng không đơn giản, tất cả mọi người cũng nhìn ra, Phương Mẫn cũng vậy chỉ đứng nhìn Lộ Phi Nhi.

“Xin chào, tôi là Chu Kiến.” Chu Kiến vươn tay

“Lộ Phi Nhi. Đây là chị Phương, Phương Mẫn.”

“À, xin chào chị Phương, về sau nhờ chị chỉ bảo Phi Nhi nhiều hơn.” Ninh Vệ Đông nói làm Lộ Phi Nhi nhứ mày, Phương Mẫn và Chu Kiến đều là cảnh sát hình sự nên ánh mắt nhìn người rất chuẩn, vừa nhìn là biết Lộ Phi Nhi không thích Ninh Vệ Đông, hai người cũng không nhiệt tình nữa, không muốn khiến Lộ Phi Nhi khó chịu.

“Bọn tôi đi trước đây.” Chu Kiến cười cười nói.

“Phi Nhi, cùng ăn đi.” Ninh Vệ Đông chưa từ bỏ ý định

“Để sau rồi hãy nói!”

Ninh Vệ Đông chán nản, cũng chỉ biết tạm biệt thôi.

“Xem ra người đó đang theo đuổi em!” Phương Mẫn cười nói.

“Chị nhất định cũng thấy được, em không thích cậu ta.”

“Ha ha...” Phương Mẫn rất thích tính cách như vậy của Lộ Phi Nhi. Trước khi đến bọn họ không báo trước, ban quản lí nhân sự chỉ biết sẽ có hai sinh viên đến thực tập, trong đó một người rất có bối cảnh.

Lượng công việc trong đội kỹ thuật của bọn họ rất nhiều, khi có vụ án thì căn bản là không phân biệt ban ngày hay ban đêm, cuối cùng Lộ Phi Nhi cũng sắp xếp xong nhiệm vụ phân loại dấu vân tay mà Hoàng Chiêm Quân giao cho, “Anh Hoàng, đây là tài liệu phân loại dấu vân tay anh cần. Sắp xếp xong đã lưu vào máy tính rồi, nhưng mà trong đó có dấu vân tay của một người có vấn đề...” Lộ Phi Nhi đang muốn nói tiếp, đột nhiên có một người đàn ông bước vào, có lẽ cao khoảng một mét tám, đôi mắt hẹp dài, sống mũi thẳng, môi hơi mỏng, người này khiến cho người ta cảm thấy không thể xem nhẹ, ít nhất trong mắt Lộ Phi Nhi nhìn thấy người này khiến người ta cảm thấy áp bức, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, trực tiếp đi thẳng đến chỗ Hoàng Chiêm Quân.

Lộ Phi Nhi phải dừng việc báo cáo của mình lại, hơi giật mình khi thấy người đàn ông đang đi về phía bọn cô, đột nhiên cô có chút căng thẳng, cảm thấy tim đập rất nhanh. Đây là cảm giác từ trước đến nay chưa từng có (Hi hi, nam chính của ta đã lên sân rồi đây.)

“Như thế nào rồi?” Âm thanh nói chuyện của anh rất trầm thấp.

“Hả? À... Tất cả đều rất tốt, chỉ một dấu vân tay có vấn đề, cậu chờ một chút, Tiểu Lộ...” Đúng lúc Hoàng Chiêm Quân đang nghe Lộ Phi Nhi báo cáo

“Cô là người mới tới?” Anh cười, có vẻ như trêu chọc, Lộ Phi Nhi cảm thấy hơi xấu hổ.

“Tôi là Lộ Phi Nhi.”

“À, đội trưởng Lý, đây là người mới tới tên Lộ Phi Nhi, đến đây để thực tập, trình độ máy tính cũng không tệ. Tiểu Lộ, đây là đội trưởng Lý, Lý Thanh Lưu.” Hoàng Chiêm Quân giới thiệu.

“À... Tiểu Lộ hả! Là cô phân loại dấu vân tay?” Tuy trên mặt Lý Thanh Lưu đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc.

“Vâng, đúng vậy, giữa lúc tôi phân loại những dấu vân tay này, trong đó một cái có vấn đề.” Lộ Phi Nhi nói.

“Đúng vậy, tôi và Tiểu Lộ cũng đang nói đến chuyện này.” Hoàng Chiêm Quân chen vào.

“À, như vậy hả, cực khổ cho Lão Hoàng rồi, tôi biết còn có việc phải nhờ anh giúp đỡ. Chỉ có điều, Tiểu Lộ, cô lấy tài liệu dấu vân tay có vấn đề đưa cho tôi.” Lý Thanh Lưu cười cười vỗ bả vai Hoàng Chiêm Quân một cái.

“Vâng.” Chưa hết một ngày mà coi như Lộ Phi Nhi đã hiểu rõ người sếp tên Hoàng Chiêm Quân này rồi, sợ người mới tới như cô đây cướp mất công lao sao? Thật sự là khiến cô rất chán ghét, Lộ Phi Nhi tự nhận cô không phải là người khéo đưa đẩy, đối với chuyện như vậy, Lộ Phi Nhi vẫn bất mãn, cô cũng không nói gì, quay về bàn của mình lấy tài liệu đưa cho Lý Thanh Lưu. Cô biết Lý Thanh Lưu vẫn nhìn cô như thế, ánh mắt quét đến, khóe miệng anh dường như đang nhếch lên.

“Thì ra là hần, tốt lắm, cảm ơn Lão Hoàng.” Lý Thanh Lưu chào hỏi với Hoàng Chiêm Quân rồi xoay người bước đi.

Lộ Phi Nhi tiếp tục với công việc sắp xếp vân tay của mình, trễ đến mấy cũng phải làm, Lộ Phi Nhi lại làm việc một lát nữa, sau đó mới thu dọn này nọ rồi tan việc. Vừa đến cửa thang máy, đột nhiên bị người ta vỗ một cái, theo phản xạ tự nhiên, Lộ Phi Nhi tính muốn ném hần qua vai, nhưng mà bị người ta bắt được cổ tay, đảo mắt một cái người cô đã giữ trên tường.

“Đội trưởng Lý?” Lộ Phi Nhi hoảng sợ.

“Phản ứng không tệ đấy!” Lý Thanh Lưu buông cô ra

“Hả, thật xin lỗi.” Lộ Phi Nhi lớn như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông như thế này. Tim đập thật sự rất nhanh, thực ra Lý Thanh Lưu nên giải thích với cô mới đúng chứ!

Trong tay Lý Thanh Lưu cầm theo một túi ni-lon, bây giờ mới lấy ra một quả anh đào, đưa cho Lộ Phi Nhi

“Đây là anh đào nhập khẩu, rất ngọt, ném thử đi!” Lý Thanh Lưu thế này giống như một người anh trai dễ gần, hoàn toàn không có ác ý, Lộ Phi Nhi ngây ngốc nhận lấy, cuối cùng cửa thang máy cũng mở ra, hai người cùng bước vào, cùng bấm phím xuống tầng trệt.

Hiện tại, Lộ Phi Nhi không biết Lý Thanh Lưu đang nghĩ gì, nhưng cô thì lại cảm thấy không được tự nhiên, vô cùng căng thẳng, hoặc là nói ngượng ngùng, trong tay cầm một quả anh đào, đưa lên trên miệng, khẽ cắn một miếng, không tồi, thậm chí có cả vị anh đào của quê nhà, rất ngọt!

Lý Thanh Lưu nhìn Lộ Phi Nhi cầm anh đào đưa lên miệng nhẹ nhàng cắn, nhìn không được nuốt nước miếng cái ực, môi của cô rất nhỏ, hàm răng ngay ngắn trắng tinh cắn anh đào, dĩ nhiên làm cho anh xúc động. Phải biết rằng anh cũng không phải là một tên tiểu tử quê mùa, có loại phụ nữ nào mà anh chưa từng thấy qua chứ! Thế mà bây giờ lại bị một động tác vô tâm của cô bé này hấp dẫn, Lý Thanh Lưu ơi là Lý Thanh Lưu, mi thật sự là không có tiền đồ mà!

“Hôm nay phải cảm ơn cô rồi.”

“Hả? À... là chuyện phải làm mà.” Lúc đầu Lộ Phi Nhi còn chưa kịp phản ứng, cẩn thận suy nghĩ lại, hẳn là anh đang nói đến chuyện dẫu vân tay, chỉ có điều khi nhắc đến việc này, Lộ Phi Nhi có thể không vui vẻ nổi, cô rất lo lắng hiện tại mình là cấp dưới của Hoàng Chiêm Quân, bản thân mình lại rất buồn bực.

“Là vàng thật thì lúc nào cũng tỏa sáng, hãy cố gắng thật tốt!” Lý Thanh Lưu cười nhìn Lộ Phi Nhi, sau đó khoát tay bước đi trước. Lộ Phi Nhi ngây ra một lúc, lập tức nghĩ tới anh đang nói đến chuyện gì, chính là đang khuyên mình không cần phải lo lắng sao? Từ trước đến giờ, cô luôn luôn là người biết kiềm chế, đột nhiên bị người khác nhìn thấu nỗi lòng, cảm giác này thật sự rất khó chịu. Sau đó lại nghĩ đến, người kia thật sự rất xấu, chẳng lẽ không thể giả vờ không biết được hay sao?

Rốt cuộc, hôm nay Lộ Phi Nhi cũng biết mặt người pháp y cao nhất của bọn họ, là một người phụ nữ rất dịu dàng. Đúng vậy đấy, là người phụ nữ nhìn qua rất dịu dàng, ánh mắt rất trong suốt

“Xin chào, tôi là pháp y Bạch Mai.” Cô ấy cười rất đẹp

“Xin chào, tôi là Lộ Phi Nhi.” Lộ Phi Nhi cũng bị cuốn hút, cũng cười theo cô ấy.

“Ha ha, nếu lúc này không phải đang ở trong phòng khám nghiệm tử thi, thật đúng là nên thưởng thức hình ảnh hai người đẹp gặp nhau một phen.” Phương Mẫn trêu chọc bọn họ, cho dù vừa nói xong lời trêu chọc, nhưng mặt cô vẫn vô cùng nghiêm túc.

“Cô nha, miệng lúc nào cũng không buông tha người ta.” Sau khi Bạch Mai mặc đồ sát trùng vào, vén miếng vải trắng đang che thi thể lên, “Nạn nhân này tên là Lâm Miếu, ba mươi hai tuổi, bị người ta dùng dao nhọn đâm vào bụng dẫn đến tử vong. Tổng cộng có bảy nhát dao, lúc chết vẫn đang mang bầu được năm tháng.” Bạch Mai nói xong phủ tấm vải trắng lại.

Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn đều không nói gì, trong lòng cũng đồng cảm với người phụ nữ đáng thương này. Dáng vẻ của người phụ nữ này rất xinh đẹp, cuộc sống đang lúc thời kì vàng son, tại sao lại như vậy chứ? Là kẻ nào mà lại nhẫn tâm như vậy? Ngay cả một người phụ nữ mang thai mà cũng không buông tha. Nghĩ tới đây, Lộ Phi Nhi vừa cảm thán lại vừa tức giận.

“Cái này giao cho các cô xét nghiệm, trong móng tay của nạn nhân có chứa gì đó. Tình hình cụ thể của vụ án, đội trưởng Lý sẽ đưa tài liệu cho các người.” Bạch Mai đưa vật chứng ấy cô

“Giống như là một mảnh da.” Phương Mẫn lấy ra nhìn nhìn, rồi đưa qua cho Lộ Phi Nhi.

“Nhanh lên đi! Cấp trên đối với vụ án này thúc dục rất nhanh, người của đội trưởng Lý cũng vì vụ án này mà bọn họ bận bịu đến muốn điên rồi. Tôi cũng cần sự hỗ trợ của mọi người, bọn họ đang chờ chúng ta báo cáo đấy!” Bạch Mai nói.

“Chúng tôi cũng muốn như thế, nhưng mà xét nghiệm những thứ này, không phải cô nghĩ muốn nhanh là có thể nhanh được.” Phương Mẫn nói, sau đó sẵn Lộ Phi Nhi đi ra ngoài

Ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi, Lộ Phi Nhi cảm thấy như muốn ói tới nơi. Thật sự là không thích mùi, không thích không khí ở đây chút nào. Rất áp lực, rất nặng nề.

“Như thế nào? Cảm thấy không quen?” Phương Mẫn quan tâm hỏi

“Chỉ là không thích nơi này, cảm thấy rất nặng nề.” Lộ Phi Nhi không trốn tránh sự mềm yếu của mình trước Phương Mẫn, trực giác nói cho cô biết, Phương Mẫn là một người phụ nữ trong nóng ngoài lạnh, khiến cho cô tin tưởng.

“Cô có thể giải quyết áp lực này, khi chúng ta tìm được kẻ giết người.” Phương Mẫn nghĩ không phải thói quen là tốt rồi, như vậy thật sự là thảm kịch, cho dù là người cả đời làm cảnh sát cũng không thể nói thói quen, dù cho nhìn những trường hợp khác hơn như thế này đi nữa thì cũng không có ai có thể thờ ơ được.

“Vâng, em hiểu.” Các cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Hai người Lộ Phi Nhi sẽ giám định nhóm máu trên mảnh da, còn phải tận dụng hết khả năng để tìm ra thông tin của nó, nếu cần thiết, bọn họ còn phải làm giám định AND. Lúc mọi người đang làm việc, trong phòng khám nghiệm rất yên lặng, cho dù Thôi Phong hoạt bát, nói nhiều cũng sẽ không nói chuyện vô nghĩa với ai.

Đã rất nhiều ngày, Lộ Phi Nhi vẫn chưa gặp mặt Ninh Vệ Đông, thật ra cô cũng hy vọng có thể gặp mặt anh ta một lần, có một số việc, nhất định bọn họ phải gặp mặt mới có thể nói rõ ràng được. Lúc nào cũng nói không rõ như thế này sẽ bị người ta hiểu lầm, như vậy thì cô vẫn cứ giống như hồi còn ở trường học, bị treo cái mác là bạn gái của Ninh Vệ Đông, không thể tiếp tục như vậy được nữa, Lộ Phi Nhi không hy vọng hiểu lầm này sẽ ảnh hưởng đến chuyện tình cảm của mình trong tương lai.

7. Chương 7: Từ Chối Yêu Thương

Công việc sắp xếp vân tay vẫn còn tiến hành, đúng như Lộ Phi Nhi dự đoán vậy, công việc này rất nhanh đã được bàn giao lên rồi. Chín giờ sáng, mọi người trong phòng kỹ thuật, phòng pháp y và đội cảnh sát hình sự đi họp, chủ yếu là nghiên cứu thảo luận vụ án của Lâm Miểu. Đi đến phòng hội nghị ở lầu bốn, vừa vào cửa Lộ Phi Nhi liền thấy bọn người của Lý Thanh Lưu và Ninh Vệ Đông, Lộ Phi Nhi cũng không lên tiếng. Phòng kỹ thuật của bọn họ đến gồm có Phương Mẫn, Thôi Phong và Lộ Phi Nhi. Phòng pháp y thì chỉ có Bạch Mai, và mọi người trong đội cảnh sát hình sự của Lý Thanh Lưu đều đã đến đông đủ. Hôm nay bọn họ cùng điều tra và giải quyết vụ án này và vụ án dấu vân tay lần trước.

“Được rồi, tất cả mọi người đã đến đông đủ, ngồi xuống đi!” Lý Thanh Lưu ra hiệu ọi người, rèm cửa sổ cũng kéo lại, trên màn hình bắt đầu chiếu giới thiệu về vụ án.

“Tôi tóm tắt ọi người nghe một chút, nạn nhân tên là Lâm Miểu, ba mươi hai tuổi, vào ngày năm tháng mười người nhà phát hiện cô ấy mất tích, hai ngày sau, tìm được thi thể của cô ấy tại phía sau thôn Ngọc Mễ. Nạn nhân đã ly hôn hai năm, theo bố mẹ của nạn nhân cho biết, cô ấy không chịu nói người cha của đứa bé trong bụng là ai. Hàng xóm của bọn họ cũng không biết, trước khi nạn nhân chết hai tháng, vẫn ở trong huyện làm việc, nơi đó vẫn đang chờ tin tức của cô ấy. Bạch Mai!”

“Vâng. Trên người nạn nhân tổng cộng có bảy vết đâm, trong đó có một vết đâm trúng phổi trái, một dao đâm trúng tim, còn năm vết đâm còn lại đều đâm trúng bụng. Theo vết đâm cho thấy, hung khí có thể là một loại dao thông thường.” Bạch Mai lấy ra một con dao gọt trái cây thông thường ọi người tham khảo rồi tiếp tục phân tích, “Tại hiện trường vụ án, chúng ta không tìm thấy hung khí. Thời gian nạn nhân tử vong là khoảng từ tám đến mười giờ đêm ngày năm tháng mười, trong kẻ hờ móng tay của nạn nhân tìm thấy một mảnh da của con người, sau khi được phòng kỹ thuật giám định mảnh da đó không phải của nạn nhân, mà là của một người có nhóm máu A.” Bạch Mai báo cáo ngắn gọn

Lộ Phi Nhi nhìn Bạch Mai, có vẻ giống như khoảng ba mươi tuổi, nhưng cô ấy rất chuyên nghiệp. Không để ý quay đầu, thấy Ninh Vệ Đông, anh ta lại đang nhìn cô, trong lòng Lộ Phi Nhi bỗng nhiên cảm thấy bực bội.

“Kết quả giám định AND vẫn chưa có, chúng tôi sẽ cố gắng nhanh chóng hoàn thành.” Phương Mẫn là người chịu trách nhiệm, cô chủ động báo cáo.

“Được, chúng ta có thể phân tích một chút, mọi người hãy nói cách nhìn của mình về vụ án này một chút đi, hiện tại vụ án này đang gây ảnh hưởng rất xấu, tính chất cũng vô cùng ác liệt, nếu không cũng sẽ không trực tiếp chuyển đến đây cho chúng ta. Phương Mẫn, cô hãy nói trước đi!” Về mặt của Lý Thanh Lưu vô cùng nghiêm túc khiến Lộ Phi Nhi hơi sợ hãi.

“Tôi cảm thấy nhất định hung thủ đã có âm mưu từ trước, có lẽ là giết người vì tình.” Người nói chuyện là một cô gái, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, mái tóc ngắn, ánh mắt thật to vô cùng nhanh nhẹn.

“Cái này tạm thời vẫn chưa kết luận được, nơi phát hiện xảy ra vụ án cách thôn không xa, nhưng mà lúc chúng ta tới nơi, hiện trường đã bị xóa bỏ, cho nên rất khó nhận định hung thủ là ai, hoặc có thể nói, thậm chí không biết đó là đàn ông hay là phụ nữ. Có thể là có xích mích về vấn đề tiền bạc cũng không chừng.” Thôi Phong nói xong rồi nhìn thoáng qua Lộ Phi Nhi, nghĩ đến biểu hiện của Ninh Vệ Đông đều bị mọi người nhìn thấy hết rồi.

“Với chứng cứ hiện tại trong chúng ta thì tạm thời rất khó xác định, Phương Mẫn, mọi người trong phòng kỹ thuật hãy mau chóng hoàn thành bản báo cáo xét nghiệm ADN. Bây giờ việc của mọi người mới là vấn đề then chốt.” Lý Thanh Lưu dặn dò một chút, Phương Mẫn gật đầu.

“Vệ Đông, chỗ của cậu như thế nào?” Lý Thanh Lưu hỏi

“Hả? À... Hung khí thì tại các cửa hàng lân cận đều có thể mua được, tôi có điều tra một số cửa hàng lân cận nhưng bọn họ đều không có ấn tượng gì.” Ninh Vệ Đông giật nảy mình, bởi vì mới vừa rồi anh ta phân tâm. Hôm nay, Lộ Phi Nhi mặc một bộ công sở, áo sơ mi màu trắng, kiểu áo này rất vừa người, lộ ra tư thái dịu dàng của Lộ Phi Nhi.

“Bây giờ chúng ta sẽ chú trọng đến chỗ làm việc của Lâm Miểu, cẩn thận điều tra thời gian cô ấy làm việc ở đó, cùng vào với người nào, sau đó vừa chờ kết quả ADN. Trước hết cứ đến đây đã.” Lý Thanh Lưu nói.

Ra khỏi phòng họp, Thôi Phong đi phía sau Lộ Phi Nhi, “Sắc không mê người, người lại tự mê nha! Xem ra, tên tiểu tử kia đối với cô là thật sự là tình sâu mãi mãi.”

“Câm miệng!” Phương Mẫn quát lớn, sắc mặt Lộ Phi Nhi có chút khó coi.

“Hai người đi trước đi!” Lộ Phi Nhi để bọn họ đi trước, cô nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Ninh Vệ Đông mới được, thời gian kéo dài càng lâu thì lại càng phiền phức.

“Phi Nhi, cậu chờ mình sao?” Ninh Vệ Đông vô cùng kinh ngạc, Lộ Phi Nhi vậy mà lại không đi.

“Buổi trưa có thời gian không? Tôi có việc muốn nói với cậu.” Lộ Phi Nhi cũng không quan tâm có bao nhiêu người đang nhìn

“Hả... Được, chúng ta đến quán ăn gần đây ăn cơm đi. Lần trước chúng ta...” Hiện tại Ninh Vệ Đông thật sự rất phấn khởi.

“Được, hết giờ làm buổi trưa, chúng ta gặp nhau ở đó.” Lộ Phi Nhi nói xong liền rời đi, trước khi đi cô vẫn nhìn thấy được Lý Thanh Lưu cũng từ bên trong đi ra, khó hiểu nhìn bọn họ.

Về tới phòng làm việc, Lộ Phi Nhi vừa mới ngồi xuống, Thôi phong đã lên tiếng, “Tiểu Lộ, tên tiểu tử kia là bạn trai của cô sao?”

“Tại sao lại nói như vậy? Anh cảm thấy cậu ta rất giống bạn trai của tôi sao?” Lộ Phi Nhi hỏi lại anh ta.

“Lúc họp, thấy cậu ta cứ nhìn cô chăm chăm, hai người lại học cùng trường. Chẳng lẽ... Không phải sao?” Thôi Phong hỏi thăm dò

“Phải hay không phải thì có liên quan gì sao?” Vừa mới tới được vài ngày, Lộ Phi Nhi thật sự không muốn thảo luận chuyện riêng tư với đồng nghiệp, dù cho Thôi Phong là một người tốt.

“Dĩ nhiên là có liên quan rồi, nếu cô vẫn chưa có bạn trai, vậy có nghĩa là đối với những người độc thân như chúng tôi đây vẫn còn có cơ hội có đúng không hả?” Thôi Phong vô cùng bộc trực thành khẩn, lời nói của anh dọa Lộ Phi Nhi nhảy dựng, ngay cả Trì Ba đang bận rộn nhiều việc cũng quay đầu nhìn bọn họ.

“Tôi có quyền giữ im lặng.” Chỉ có trước mặt một người Lộ Phi Nhi mới mất đi bình tĩnh.

“Ha ha...” Phương Mẫn, Hoàng Chiêm Quân đều cùng nhau nở nụ cười, ngay cả Trì Ba cũng lắc đầu cười cười.

“Khụ, khụ! Được rồi!” Thôi Phong chỉ có thể xấu hổ đi về chỗ của mình.

Đến buổi trưa, Lộ Phi Nhi đã nhìn thấy Ninh Vệ Đông đứng ở cửa, anh đứng ở đó, thấy Lộ Phi Nhi ra thì cười chào đón.

“Đi thôi! Phi Nhi, như thế nào rồi? Đã thích ứng chưa?”

“Cũng được.” Trong lòng Lộ Phi Nhi đang nghĩ, làm thế nào mới có thể một phát liền trúng đích.

“Mấy ngày nay mình mệt muốn chết rồi, cậu biết không? Đội trưởng Lý của bọn mình Lý Thanh Lưu là một người cuồng công việc, nhưng mà anh ấy rất lợi hại.” Ninh Vệ Đông vừa đi vừa tìm đề tài.

“Lợi hại?” Đề tài này khiến Lộ Phi có vẻ cảm thấy hứng thú

“Đúng vậy đấy! Chắc cậu không biết. trước kia anh ấy là bộ đội đặc chủng, hiện giờ được tạm thời chuyển đến chỗ chúng ta, nghe nói có khả năng sẽ còn sắp xếp khác.”

“Anh ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi mốt, mình cảm thấy anh ấy thật sự là thần tượng của mình đấy! Cậu không biết cấp trên thích anh ấy bao nhiêu đâu, trong đội của bọn mình không có ai là không phục anh ấy.”

“Thật vậy sao?” Lộ Phi Nhi có thể tưởng tượng được, người thông minh như vậy, phẩm chất lại tốt, thật đúng là lợi hại, Lộ Phi Nhi cố gắng tìm khuyết điểm của Lý Thanh Lưu từ trong lời nói của Ninh Vệ Đông, cô cũng không biết lý do tại sao, có lẽ là bởi vì, Lý Thanh Lưu và bản thân cô là hai loại người hoàn toàn khác nhau sao? Bản thân cô vĩnh viễn cũng không bao giờ được thông minh như anh vậy.

Vào trong quán ăn, Ninh Vệ Đông tìm một căn phòng được bao, bàn ăn rất lớn, nhưng mà lúc này Lộ Phi Nhi cũng không có tâm trạng so bì những thứ này, tùy ý gọi vài món ăn, Ninh Vệ Đông có vẻ vô cùng phấn khởi, lúc nào cũng tìm đề tài nói chuyện.

“Lần trước, lúc tôi về nhà có nghe bạn học nói cậu đi tìm Nhậm Vi, có đúng không?” Lộ Phi Nhi vô cùng không nể mặt mà ngắt lời Ninh Vệ Đông đang nói, cô không phải tới tìm anh ta để nói chuyện tình cảm.

“Đúng vậy, thì sao nào? Cậu ta đã tố cáo với cậu rồi à? Hừ, mình đã biết tên tiểu tử này không được tốt rồi mà!” Bị Lộ Phi Nhi hỏi như vậy, trong lòng Ninh Vệ Đông giật mình.

“Vì sao? Vì sao lại đi tìm cậu ấy? Đừng nói cho tôi biết là cậu ngưỡng mộ cậu ấy, muốn làm quen với cậu ấy, tôi không có ngu ngốc như vậy đâu!” Thấy anh ta không có vẻ gì là ân hận, Lộ Phi Nhi lại càng tức giận

“Ha ha, vì sao?” Ninh Vệ Đông có vẻ hơi kích động, “Lộ Phi Nhi, mình đối với cậu như vậy mà cậu không biết à? Vì sao? Còn có thể hỏi là sao? Mình muốn biết cái người mà cậu yêu thầm suốt tám năm là người như thế nào? Tại sao cậu đối với cậu ta nhớ mãi không quên, cậu không không tiếp nhận mình chính là bởi vì hán đúng không?”

“Cậu có biết hành động như vậy của cậu đã ảnh hưởng không tốt đến tôi nhiều như thế nào không?” Lộ Phi Nhi cố gắng để mình duy trì tỉnh táo.

“Thật xin lỗi, nhưng mà, Phi Nhi, bởi vì mình thật sự quá yêu cậu, Phi Nhi, mình như vậy cũng là do bị cậu ép mà thôi.” Ninh Vệ Đông thậm chí còn đứng lên

“Cậu cứ như thế này tới khi nào?”

“Phi Nhi!”

“Hôm nay, tôi sẽ nói rõ với cậu, tôi không tiếp nhận tình cảm của cậu, không liên quan đến bất cứ người nào, hành động của cậu đã tạo rắc rối cho tôi rất nhiều, khiến cho tôi rất mệt mỏi, thậm chí tôi còn bắt đầu chán ghét cậu, nhìn thấy cậu là tôi lại thấy khó chịu.” Lộ Phi Nhi biết cô nói những lời này sẽ làm tổn thương người khác rất nhiều, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn, nếu không thể cho cậu ta tình yêu thì nên làm cho cậu ta tỉnh ngộ sớm một chút.

“Phi Nhi...” Cho dù Ninh Vệ Đông là một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng đối mặt với lời từ chối của người phụ nữ mình yêu như vậy, cũng bị đả kích không ít, trong nháy mắt, thậm chí anh ta còn cảm thấy trời đất như quay cuồng.

“Có lẽ tôi nói như vậy rất quá đáng, nhưng tôi không thích cậu, không có nguyên nhân, cũng giống như cậu không biết vì sao cậu lại thích tôi vậy.” Lộ Phi Nhi không phải là người không biết yêu, cô có yêu, cũng đã đau khổ hơn so với bất cứ người nào, cô không phải không hiểu yêu là như thế nào, chính vì cô quá hiểu rõ, cho nên mới không thể tiếp nhận anh ta được.

“Lộ Phi Nhi, mình đối với cậu như vậy, yêu cậu như vậy, yêu đến phát điên, mà cậu cũng không nhìn thấy sao?” Ninh Vệ Đông cảm thấy nước mắt mình cũng muốn rơi xuống rồi, anh ta cũng đã từng quen bạn gái, nhưng mà đến lúc này mới có thể hiểu được thế nào mới là tình yêu.

“Tôi không có cách nào đáp ứng lại tình yêu của cậu, cũng không có khả năng bởi vì cậu yêu đến phát điên mà đáp ứng lại.”

“Cậu thật sự máu lạnh như vậy sao? Vì cậu, mỗi ngày mình đều chờ dưới lầu kí túc xá, mình đã cố gắng hết sức để đối xử tốt với cậu, mình thậm chí còn bảo người trong nhà đưa bọn mình đến làm cùng một đơn vị, mình...” Ninh Vệ Đông nghẹn ngào không nói được nữa.

“Cậu nói cậu lợi dụng quan hệ để tôi đến đây làm?” Tin tức này khiến Phi Nhi bị đả kích không ít, cô vẫn luôn cho rằng thành tích của bản thân cô tốt nên mới được phân đến đây, nhưng không ngờ thì ra là do cậu ta.

“Đúng vậy, Phi Nhi, xin cậu, hãy im một cơ hội, Phi Nhi.” Ninh Vệ Đông cũng không muốn mình không có tiền đồ như vậy, nhưng mà anh ta thực sự không bỏ xuống được, có lẽ ngay từ lúc mới bắt đầu chính là do Lộ Phi Nhi xinh đẹp, nhưng mà, dần dần ánh mắt anh càng ngày càng không thể rời khỏi cô được, từng chút từng chút tích lũy lâu ngày, rốt cuộc anh ta thật sự không bỏ xuống được.

“Từ trước đến giờ thương hại không thể trở thành tình yêu được, tôi cũng vậy tôi cũng không thể nào lựa chọn như vậy được.” Lộ Phi Nhi nhìn thấy Ninh Vệ Đông như vậy, trong lòng thật sự không chịu nổi, trong trường học cậu ta cũng là một nhân vật ‘hồ phong hoán vũ’(nổi tiếng). Cô chỉ có thể cho cậu ta tình bạn, cho cậu ta thời gian, nhưng mà tình yêu thì không thể được. Cho dù là tình yêu của bản thân mình cũng không thể tính toán được.

“Phi Nhi, thật sự không được sao? Vì sao? Mình có cái gì không tốt, Nhậm Vĩ khiến cho cậu không buông xuống được như vậy sao?”

“Tôi nói, cho tới bây giờ không liên quan đến bất cứ người nào, cảm ơn những chuyện cậu đã làm cho tôi, nhưng mà thật xin lỗi, xin cậu đừng gây rắc rối cho tôi như vậy nữa.” Lộ Phi Nhi đứng dậy ra khỏi ghế, Ninh Vệ Đông vẫn ngồi tại chỗ đau lòng một mình. Lộ Phi Nhi giải quyết cái rắc rối này xong nhưng cũng không vui vẻ gì mà đứng dậy, chỉ có thể nói thật có lỗi. Yêu một người rất khó, nhưng để buông tha cho người mình lại càng khó hơn.

8. Chương 8: Lộ Rõ Chân Tướng

Lộ Phi Nhi cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề, từ chối một người đàn ông yêu mình như vậy, trong lòng cô cũng thấy áy náy, nhưng mà nếu lừa dối cậu ta lại càng không được.

Buổi sáng vừa mới đi làm, liền thấy một người phụ nữ đứng trong hành lang khóc lớn, một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh dỗ cô ấy, mà Lý Thanh Lưu và một người trong đội của bọn họ, dường như đang

nói chuyện với Ninh Vệ Đông và Chu Kiến. Không lâu sau, Phương Mẫn mang về tin tức, “Thật sự là thâm mà! Người phụ nữ đáng thương.”

“Sao vậy chị Phương, đang nói đến ai vậy hả?” Bây giờ Thôi Phong không bận rộn, nên tới hỏi.

“Còn có thể là ai, là nạn nhân Lâm Miểu ấy! Nghe tin cô ấy chết, ba cô ấy thì bị bệnh không dậy nổi, còn mẹ cô ấy thì thần kinh thất thường, không biết kẻ nào lại nhẫn tâm như vậy, ngay cả một người phụ nữ mà cũng không buông tha, thậm chí em bé trong bụng mà cũng bị đâm như thế, thật sự là điên rồi.” Nói đến đây, Phương Mẫn hít một hơi thật sâu. Một hồi lâu, trong văn phòng cũng không có âm thanh.

Buổi trưa, giữa lúc Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn đang cùng xếp hàng với mọi người thì gặp Ninh Vệ Đông, trông anh ta có vẻ tiêu tụy, không biết là tại vì công việc mệt mỏi hay là do liên quan đến thất tình. Phương Mẫn và mọi người đến trước, Lý Thanh Lưu dẫn theo vài người trong đội anh đến ngồi bên cạnh bọn họ.

“Đội trưởng Lý, anh ăn cũng nhiều thật đấy!” Phương Mẫn nhìn cái khay cơm như đồi núi của Lý Thanh Lưu cười nói

“Ha ha, thói quen thôi, lúc còn ở bộ đội đều ăn nhiều như vậy cả, nếu không làm sao có đủ thể lực được.” Ở cục cảnh sát, bình thường chia làm hai loại người, một là trực tiếp tốt nghiệp từ trường cảnh sát, giống như Lộ Phi Nhi và Ninh Vệ Đông. Hai là bộ đội chuyển nghề, mà hiển nhiên Lý Thanh Lưu thuộc loại người thứ hai rồi.

“Đúng vậy, tôi nghe nói anh là bộ đội đặc chủng, vậy quân hàm của anh là gì?” Phương Mẫn rất tò mò, trước kia, chỉ nghe nói Lý Thanh Lưu là bộ đội chuyển nghề, còn thực hư ra sao thì cũng không rõ ràng lắm.

“Trung tá!” Lý Thanh Lưu khẽ cười nói, nói xong rồi còn nhìn mọi người một chút. Đúng vậy đấy! Tuổi còn trẻ mà đã là Trung tá rồi! Xem dáng vẻ của Lý Thanh Lưu cũng chừng ba mươi thôi mà lên làm Trung tá, chứng minh anh rất có bản lĩnh!

“Oa, đội trưởng Lý, vậy anh đã từng chấp hành nhiệm vụ đặc biệt chưa? Đã từng giết người chưa?” Thôi Phong cảm thấy vô cùng hứng thú, ngay cả những người khác cũng tò mò đội trưởng Lý Thanh Lưu trả lời, dĩ nhiên là cũng bao gồm cả Lộ Phi Nhi.

“Ha ha, đây là bí mật quân sự nên mọi người đừng hỏi nữa.” Lý Thanh Lưu mỉm cười, Lộ Phi Nhi nhìn anh, không biết vì sao, Lý Thanh Lưu nhìn qua luôn luôn mỉm cười nhưng mà vẫn khiến cho bản thân cô cảm thấy vẫn nguy hiểm như trước, cho tới bây giờ nụ cười của anh dường như không phát ra từ tận đáy lòng, mà dường như đó chỉ là thói quen, hoặc nói là che giấu.

“Ôi, thật là.” Mọi người đều cùng phát ra tiếng hô thất vọng.

“Đội trưởng của chúng tôi thật sự rất lợi hại, lần trước truy bắt tội phạm trốn trại, mới hai ba bước đã nhảy lên lầu hai, hẳn ta chỉ có thể chịu trối ở đó mà thôi.” Chu Kiến ngưỡng mộ đội trưởng của anh ta giống như là nước sông cuộn cuộn.

“Cái này trong trường cảnh sát cũng đã từng luyện qua.” Ý của Trì Ba là cái này cũng không phải là khó khăn gì.

“Ha ha, đúng vậy đấy! Nhưng mà nói về đánh nhau thì đội trưởng của chúng tôi là có một không hai, cho đến tận bây giờ, vẫn chưa bị thất bại trận nào.” Chu Kiến nói.

“Được rồi, Chu Kiến, ăn cơm nhanh lên.” Một đội viên khác trong đội của bọn họ, tên là Văn Tùng, bộ dạng vô cùng cường tráng, anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Chu Kiến một cái, lúc này mới kết thúc đề tài.

“Này? Vệ Đông, sao hôm nay cậu không nói chuyện vậy? Không phải bình thường cậu nói nhiều lắm à?” Chu Kiến thấy rất kỳ quái, chỉ thấy cậu ta ngồi tại chỗ ăn cơm, cũng không nói chen vào, nghe anh ta nói như vậy, Lộ Phi Nhi ngồi một bên bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên.

“Chu Kiến, mau ăn đi, lát nữa còn có việc đấy! Buổi chiều, bọn người Phan Ngọc Phong sẽ trở lại, chúng ta còn phải họp nữa!”

Lộ Phi Nhìn nhìn Lý Thanh Lưu, dáng vẻ của anh giống như cái gì anh cũng biết, giải vây đúng thời điểm này. Anh thật sự là thông minh làm cho người ta sợ hãi.

Buổi chiều, khoảng hơn ba giờ, Vân Tùng mới đưa vật chứng mới nhận được đến, và một vài chữ viết, có viết trên báo chí, còn có viết trên bệnh án, tên khám bệnh là Lâm Miểu, đó chính là lúc cô khám thai, trên một tờ trong số đó, có mấy hàng chữ, “Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, tôi chỉ muốn đòi cho con tôi một gia đình đầy đủ, tôi đối xử tốt với anh như thế mà anh lại nhẫn tâm như vậy sao?...” mà trên cùng hẳn là tên của một người, nhưng mà bị Lâm Miểu xóa mất. Lộ Phi Nhi và Trì Ba dùng cả thời gian một buổi chiều, dùng dụng cụ hồng ngoại kiểm tra tài liệu, cuối cùng cũng xóa tan được ít sương mù, biết rõ người đàn ông này là ai, hẳn ta tên là Lao Hữu Đắc. Trì Ba vội vàng đưa kết quả qua cho đội cảnh sát hình sự, hy vọng có thể nhanh chóng truy bắt hung thủ về chịu tội trước Pháp luật.

Nhìn chữ phí trên, chắc Lâm Miểu đang tố cáo người đàn ông kia sao? Nhất định cô ấy rất thương anh ta, nếu không thì làm sao có thể vì anh ta mà cam tâm tình nguyện làm mẹ đơn thân chứ? Mang bầu được năm tháng, hẳn là đã có thể cảm giác thấy thai đập được rồi? Nhưng mà rốt cuộc là ai?

Buổi tối, Lộ Phi Nhi trực ban, cô đang chờ kết quả xét nghiệm ADN, bây giờ kết quả này vô cùng quan trọng, nếu xác nhận ADN của mảnh da trong tay người chết và thai nhi trong bụng trùng khớp với nhau, như vậy thì có thể làm cho vụ án này thật sự tiến triển. Làm việc muộn nên lỡ mất thời gian ăn cơm, khẳng định căn tin cũng không còn gì để ăn, Lộ Phi Nhi chỉ có thể ăn mì gói. Có thể là bởi vì phòng kỹ thuật của bọn họ thường xuyên tăng ca nên ở phòng này dự trữ rất nhiều mì gói.

“Chỉ ăn mì ăn liền thôi sao?” Là Lý Thanh Lưu

“Ừa, đội trưởng Lý, anh chưa tan ca sao?” Lúc nào gặp anh Lộ Phi Nhi cũng cảm thấy hơi căng thẳng, cảm giác thay chân cô không biết đặt ở đâu cho phải.

“Vẫn chưa, còn tí việc, cô đang chờ kết quả à?” Lý Thanh Lưu bước đến bên cạnh Lộ Phi Nhi, nhìn mì gói trên bàn.

“Hả, đúng vậy.” Bình thường, Lộ Phi Nhi sẽ không xấu hổ như vậy đâu, ít nhất sẽ không giống như bây giờ không biết nói gì, cô kết luận sự bất thường bản thân là do Lý Thanh Lưu khiến cho người ta cảm thấy bức bách.

“Ừ, vậy tôi chờ.” Lý Thanh Lưu nhìn thoáng qua Lộ Phi Nhi, mặt cô hồng hồng, làm cho người ta muốn cắn một ngụm, không biết vì sao, cô bé Lộ Phi Nhi này lại làm cho anh cảm thấy giống như anh rất thích ăn quả anh đào vậy.

Lý Thanh Lưu rời khỏi, Lộ Phi Nhi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác bức bách cũng dần biến mất. Một lát sau, ngay tại lúc Lộ Phi Nhi chuẩn bị ăn mì gói, Lý Thanh Lưu lại quay trở lại, gỡ hai cái rồi mới mở cửa ra, sau đó bước vào, để túi ni-lon đang cầm trong tay lên bàn, bên cạnh mì gói, Lộ Phi Nhi vội vàng đứng lên.

“Đội trưởng Lý!”

“Tôi mua thêm cho cô ít cơm với cánh gà, lúc tôi thấy cô ăn cơm ở căn tin, hình như rất thích ăn cái này.” Lý Thanh Lưu cười nói

“Hả? À... Vậy cảm ơn đội trưởng Lý.” Mặt Lộ Phi Nhi càng đỏ hơn, căn tin lâu như vậy mới chỉ làm món cánh gà một lần, không khéo, dáng vẻ tham ăn của mình lại bị người ta phát hiện rồi.

“Ăn đi!”

Lý Thanh Lưu nhìn xung quanh, sau đó đến ngồi xuống đối diện với Lộ Phi Nhi, lấy tạp chí để trên bàn bắt đầu lật ra xem, Lộ Phi Nhi đâu còn tâm trí muốn ăn gì nữa! Nhưng mà cũng không thể không ăn, bữa cơm này đúng là khổ nhất từ trước đến giờ. Lý Thanh Lưu vừa xem tạp chí vừa quan sát dáng vẻ ăn cơm của Lộ Phi Nhi, Lộ Phi Nhi có thể cảm giác được ánh mắt của anh, nhưng mà, cô lo lắng là liên quan đến việc mình ăn cái gì mới được.

Lộ Phi Nhi nhanh chóng ăn xong, giống như muốn cho Lý Thanh Lưu một chút mặt mũi, cô ăn một cái cánh gà, có trời mới biết, Lộ Phi Nhi căn bản không biết cánh gà này có mùi vị gì ấy chứ.

“Bình thường cô có vẻ ít nói chuyện, nhìn cô ôn nhu mềm yếu, thật không ngờ, cũng có chút nhẫn tâm.” Cho tới bây giờ Lý Thanh Lưu không bao giờ thích xen vào việc của người khác, nhưng mà, vào lúc này anh lại muốn quan tâm, nói những lời này ra thì Lộ Phi Nhi sẽ có phản ứng như thế nào?

“Trong chuyện tình cảm, không ai có thể miễn cưỡng được.” Ý tứ của Lộ Phi Nhi là, không thích chính là không thích, cho dù có là bản thân cũng không có cách nào.

“Nhưng mà rất ít có người nào lại dứt khoát giống như cô vậy.” Lý Thanh Lưu nói.

“Rất xin lỗi, tôi chỉ muốn cậu ta có thể nhanh chóng tỉnh táo lại mà thôi.” Đây là Lộ Phi Nhi thật tâm nói, cho dù bọn họ không làm người yêu của nhau được, nhưng mà cũng không mong cậu ta sẽ bị tổn thương.

“Đing!” Âm thanh máy móc vang lên, đây là kết quả mà bọn họ đã đợi rất lâu rồi. Lý Thanh Lưu nhíu mày, chờ đợi.

“Mảnh da trong móng tay nạn nhân là của Lao Hữu Đắc, còn có... Cái thai trong bụng Lâm Miểu cũng là của anh ta.” Lộ Phi Nhi có chút khó tin, không lẽ người đàn ông này giết cả người phụ nữ và con của mình sao? Mặt Lý Thanh Lưu âm u, thế này mới chính là hẩn. Anh không nói gì, cầm kết quả Lộ Phi Nhi đưa cho đi thẳng ra ngoài. Lộ Phi Nhi cũng muốn biết rốt cuộc là có nguyên nhân gì mà lại khiến hẩn làm như vậy. Ngay sau đó cũng bước theo Lý Thanh Lưu. Ở bên cạnh phòng điều tra, đứng ngoài quan sát thẩm vấn, lúc này Lộ Phi Nhi mới phát hiện, đa số mọi người trong đội điều tra đều ở đây.

Đó là một người thanh niên rất trẻ tuổi, bộ dáng không xấu, thậm chí trên mặt còn có nét thanh xuân, Lý Thanh Lưu cầm bản báo cáo bước vào, động tác của anh rất thông thả, thậm chí có thể nói là không nhanh không chậm, dáng vẻ giống như là mọi việc đã nằm trong lòng bàn tay, vô tình làm cho Lao Hữu Đắc cảm thấy vô cùng áp lực, Lộ Phi Nhi thấy cậu ta đang chảy mồ hôi.

“Có thể khai mọi chuyện được chưa?” Lý Thanh Lưu cười nói, đưa bản báo cáo trong tay cho Chu Kiến đang ngồi bên cạnh.

“Có cái này, cậu ta nói hay không nói cũng không có gì khác nhau nữa rồi.” Chu Kiến nói hùa theo.

“Biết đây là cái gì không? Báo cáo xét nghiệm ADN, trong đó chứng thực mảnh da trong móng tay Lâm Miểu mà trước khi chết cô ấy đã giầy giụa để lại. Vì vậy nên cổ của cậu mới bị thương đúng không? Đứa bé trong bụng của cô ấy cũng là của cậu...” Không đợi Lý Thanh Lưu nói hết, Lao Hữu Đắc đã vội vàng ngăn cản anh.

“Được rồi, tôi nói, tôi sẽ khai hết.” Từ khi Lao Hữu Đắc bị bọn họ mang tới đây, cậu ta cũng đoán được sẽ có kết quả như thế này, cậu ta rất hối hận, thật sự rất hối hận.

Lâm Miểu và Lao Hữu Đắc quen nhau một năm trước, Lâm Miểu là người phụ nữ đã từng ly hôn, con người cũng rất lả lơi, mới quen biết với Lao Hữu Đắc không lâu, quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước. Nhưng mà, đầu năm nay, Lâm Miểu đột nhiên nói cô ấy mang thai, vốn dĩ Lao Hữu Đắc chỉ muốn chơi đùa, căn bản không thật sự nghiêm túc, huống chi cậu ta còn có bạn gái. Quan trọng nhất là, Lâm Miểu là người phụ nữ đã từng ly hôn lại còn lớn hơn cậu ta mười tuổi. Nhưng mà, Lâm Miểu lại bắt phải kết hôn với cô ấy, hết lần này đến lần khác uy hiếp cậu ta, gọi điện thoại cho cậu ta, thậm chí còn muốn tới nhà tìm cậu ta. Lao Hữu Đắc sợ hãi, lo lắng nếu Lâm Miểu tìm tới cửa thì mọi chuyện coi như xong rồi. Vì vậy, cậu ta nổi lên ý định giết người, xuống tay độc ác với người phụ nữ đã yêu và mang thai con của cậu ta.

“Cô ấy mang thai con của cậu, một ngày làm vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, sao cậu lại nhẫn tâm xuống tay với cô ấy như vậy? Đâm vào con của cậu những năm nhát dao?” Chu Kiến tức giận đứng lên, anh muốn hung hăng bước qua đánh cho cái tên không bằng cảm thú này một trận, nhưng mà Lý Thanh Lưu ngăn cản anh lại, lúc này Lao Hữu Đắc biết mình đã xong rồi. Cậu ta ngơ ngác ngồi chỗ đó, thấp giọng nói:

“Cô ấy chỉ muốn đứa con chứ không phải thật sự yêu tôi.”

Lộ Phi Nhi nhớ tới lời nói của em trai nạn nhân, vốn dĩ Lâm Miểu có một gia đình hạnh phúc. Kết hôn chưa được hai năm, cô ấy sinh được một bé trai, tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong hạnh phúc, nhưng mà ngay tại lúc con trai được sáu tháng, đã xảy ra tai nạn. Bởi vì công việc trong nhà rất nhiều, nên buổi tối lúc cho con bú, Lâm Miểu quá mệt nhọc ngủ thiếp đi, con trai bị cô ấy đè chết. Mất con trai, đối với

Lâm Miểu mà nói là một đả kích vô cùng to lớn, hai vợ chồng lại không có cách nào quên đi nỗi đau này, cuối cùng vẫn là ly hôn. Kỳ thật, cô ấy cũng là một người phụ nữ rất đáng thương.

Lộ Phi Nhi ra khỏi căn phòng đó, lúc này mới phát hiện chân mình đã tê rần, trong lòng không rõ là tư vị gì, phụ nữ ơi là phụ nữ!

Tác giả có lời muốn nói: Có ai yêu ta hãy đến nói cho ta biết đi! Hoan nghênh đến chỗ ta bùng nổ đi! Khả khả...

9. Chương 9: Đi Công Tác Ở Hoa Thụ

Để làm việc được thuận lợi, Lộ Phi Nhi thuê một phòng trọ ở gần sở cảnh sát, nhà không được mới lắm, cô thuê một phòng ở lầu ba. Lúc đầu hy vọng có thể tìm người thuê cùng, nhưng lại nghĩ lúc còn ở trường học, mấy người ngủ trong một phòng, thật sự là không muốn tiếp tục sống chung với người khác nữa, mặc dù cô phải gánh vác tiền thuê nhà ở thành phố không nhỏ, nhưng mà đổi lại có thể được tự do, xem như cũng đáng giá.

Nhớ lúc trước còn ở trường học, mấy sinh viên nữ cùng sống trong một phòng rất hòa thuận, nhưng mà một số người có thói quen khiến Lộ Phi Nhi rất ghét, ví dụ như về mặt vệ sinh, lỗ mũi của cô hơi nhạy cảm, có phản ứng rất lớn với mùi vị, bất kể là mùi không không tốt hay mùi thơm nồng nặc, cô đều không thích. Cô cũng không thích trên người mình có mùi vị, cho dù đó là mùi đặc biệt của cơ thể, có thể nói ở một phương diện nào đó, cô có tính đặc biệt thích sạch sẽ.

Ra ngoài đi học nhiều năm như vậy, Lộ Phi Nhi vô cùng nhớ những lúc còn sống ở nhà, thích tự bản thân mình nấu cơm ăn, hễ là người ra ngoài đi học, nhất định đều đã ăn đủ loại cơm tiệm, nhất định cũng ăn đủ các loại mì ăn liền, trừ khi không thể khác được, nếu không tuyệt đối Lộ Phi Nhi sẽ không ăn mì ăn liền. Hôm nay sắp cho cô nghỉ, cho nên chiều nay cô về sớm. Lộ Phi Nhi xách theo cánh gà hôm qua còn về nhà, khó có được một ngày nghỉ, cô nghĩ nhất định mình phải thư giãn một phen mới được. Về nhà thay quần áo, vừa xem ti vi lại vừa lấy cánh gà ra gỡ, bởi vì hôm qua còn rất nhiều. Lộ Phi Nhi đặc vào trong tủ lạnh, khá tốt, mùi vị dường như vẫn không đổi, Lộ Phi Nhi cảm thấy hương vị của cánh gà thật sự rất ngon, bất tri bất giác ăn thật nhiều, dĩ nhiên cô cũng nhớ đến người đưa cánh gà ỉnh, không biết đội trưởng Lý Thanh Lưu đối xử với cô như vậy là có ý gì. Phải biết rằng anh không ấy không phải là cấp trên trực tiếp của cô, nhưng mà cũng coi như là một nửa cấp trên đi, anh đánh giá cô như thế nào cũng không quan trọng mấy.

Thực ra, Lộ Phi Nhi cảm thấy bộ dạng của Lý Thanh Lưu thật sự rất tốt, lúc cười xấu xa, lúc nghiêm túc, ánh mắt lại sắc bén như thế, nhìn anh tuổi cũng không còn nhỏ, nhất định là đã kết hôn rồi. Một người đàn ông ưu tú như vậy, sẽ thích kiểu phụ nữ như thế nào chứ? Lộ Phi Nhi phát giác bản thân cô thật sự rất thích nhìn thấy anh, thậm chí còn cảm thấy được sự hồi hộp.

Sáng sớm, Phó cục trưởng Vương giao cho Lý Thanh Lưu hướng dẫn đội điều tra đi họp, phòng kỹ thuật cử Lộ Phi Nhi và Trì Ba tham dự, còn có bác sĩ pháp y Bạch Mai nữa. Trong phòng hội nghị, không khí rất nặng nề, mỗi khi đến lúc họp, ở đây luôn có khói trắng lượn lờ, đàn ông đều có sở thích này, mặc dù Lộ Phi Nhi nhạy cảm với mùi vị, nhưng lại không chán ghét mùi thuốc lá, bởi vì ba cô cũng là một người nghiện thuốc lá, vậy nên ngửi mùi thuốc lá này khiến cô cảm thấy thân thiết, có đôi khi cũng rất nồng nhưng cũng không tỏ vẻ chán ghét.

Rèm cửa được kéo lại, Phó cục trưởng Vương trực tiếp lên tiếng, “Trong tháng sáu vừa rồi, ở huyện Hoa Thụ xảy ra hàng loạt những vụ án đột nhập vào nhà giết người cướp tài sản, mọi người nhìn một chút đi.” Đèn chiếu không ngừng chiếu một số hình ảnh ở hiện trường lên tường, Lộ Phi Nhi nhìn thấy chỉ có một cách nghĩ, máu tanh, tàn nhẫn! Trong phòng hội nghị rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều khiếp sợ khi nhìn những hình ảnh như thế.

“Được rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, tài liệu đều ở trong tay mọi người, thời gian cấp bách, tự mình xem đi, cấp trên rất coi trọng những vụ án hàng loạt này, phần tử gây tội khá hung bạo, đã làm cho những người dân sống xung quanh vô cùng hoảng sợ, một câu thôi, kỳ hạn phá án, đối với một kẻ giết người đót thi thể, thậm chí ngay cả một em bé tám tuổi mà tên hung thủ cũng không buông tha, nhất định phải nhanh

chống truy bắt hẩn về quy án, làm không xong thì về nhà ôm con đi.” Phó cục trưởng Vương dường như chịu đựng khá nhiều áp lực, nhìn giọng điệu và vẻ mặt khi nói chuyện của ông ấy mà xem, chuyện này từ trước đến nay chưa từng có bao giờ, ông quay đầu nói với Lý Thanh Lưu:

“Lý Thanh Lưu, cậu chỉ đạo cấp dưới của cậu, còn người của phòng kỹ thuật nữa, mau đến hiện trường vụ án, nhất định phải nhanh chóng phá án, bây giờ đã hơn sáu giờ, một khi trời mưa, rất nhiều chứng cứ có thể bị cuốn trôi mất đó.”

“Vâng, chúng tôi sẽ xuất phát ngay lập tức.” Lý Thanh Lưu đứng thẳng tắp, khí thế của một người lính vô cùng lớn.

“Lãnh đạo trong cục chúng ta nhất định sẽ hết sức phối hợp, nhân vật quan trọng làm cho người ta, yêu cầu kỹ thuật xuất kỹ thuật, trên chỗ đồng chí cũng sẽ hết sức phối hợp, nhớ kỹ, nhất định phải nhanh chóng phá án.”

“Rõ!”

Ra khỏi phòng họp, Lộ Phi Nhi có phần luống cuống, ý tứ của cấp trên là phải xuất phát ngay bây giờ sao? Nếu bây giờ lái xe đến huyện Hoa Thụ thì ít nhất cũng phải hơn hai giờ, sẽ không có khả năng quay về trong ngày, chẳng lẽ bọn họ không mang theo vật dụng, quần áo để tắm giặt sao?

“Đi mau! Mang theo hộp dụng cụ.” Trì Ba đến thúc giục cô, bây giờ Lộ Phi Nhi cũng không quản đến chuyện đó nữa rồi.

Vội vàng lên xe xuất phát, lần này bọn họ đi tổng cộng bảy người, ngoại trừ Trì Ba, Lộ Phi Nhi và Bạch Mai ở ngoài, còn lại là bốn người trong đội điều tra. Lộ Phi Nhi, Trì Ba, Bạch Mai và Lý Thanh Lưu cùng ngồi một xe, xe còn lại ba người Vân Tùng, Ninh Vệ Đông và Chu Kiến. Lúc khởi hành cũng không tồi, lát sau đến đường cao tốc thì vô cùng tắc lự, Lộ Phi Nhi thấy Lý Thanh Lưu đã cố gắng hết sức để tránh cho xe khỏi tắc lự, nhưng mà rõ ràng là hiệu quả không được lớn lắm, lại thêm bụi đất nữa, bọn họ đi trên đường này thật sự là chịu không ít dày vò.

“Không sao chứ?” Trì Ba quan tâm hỏi, anh thấy vẻ mặt Lộ Phi Nhi tái xanh, đáng vẻ vô cùng khó chịu.

“Không sao!” Lộ Phi Nhi cười gượng gượng, xem ra là do gần đây tăng ca, không có nghỉ ngơi tốt, cho nên say xe rồi. Lộ Phi Nhi thấy trong kính chiếu hậu, Lý Thanh Lưu cũng nhìn cô một cái, trong lòng không khỏi lo lắng, để cho cấp trên biết bản thân vô dụng, thật sự là đủ xui xẻo mà. Nhìn Bạch Mai người ta thì vô cùng bình tĩnh.

Đi ngang qua một thị trấn nhỏ, Lý Thanh Lưu dừng xe, tự mình bước xuống, đi đến một quán ăn nhỏ, chỉ chốc lát sau đã quay lại, trong tay cầm theo một túi ni-lon nước, tiếp sau đó xe của bọn người Vân Tùng cũng dừng lại.

“Uống nước đi! Sau đó lại lên đường tiếp.” Lý Thanh Lưu nói với bọn họ, sau đó ra hiệu cho Lộ Phi Nhi và Trì Ba xuống xe, trong lòng Lộ Phi Nhi miễn bàn là khó chịu biết bao nhiêu, bởi vì đáng vẻ của bản thân cô nên mới khiến anh làm như vậy sao! Nhận lấy nước rồi nói một tiếng cảm ơn.

“Cậu không sao chứ?” Ninh Vệ Đông cũng thấy bộ dạng của Lộ Phi Nhi, bắt ngờ qua hỏi, nhưng mà anh thật sự rất lo lắng.

“Không sao, cảm ơn!” Lộ Phi Nhi cũng không nhìn anh, không muốn để cho anh một chút hy vọng nào.

Hành động của hai người đều rơi vào trong mắt mọi người, tất cả mọi người đều coi như không có gì, nên phân nản thì phân nản, nên uống nước thì uống nước, nghỉ ngơi một chút, mọi người lại tranh thủ thời gian lên đường. Đến đồn công an huyện, trước đây Lý Thanh Lưu và người phụ trách vụ án ở đây có qua lại một chút, đoàn người lại ‘ngựa không ngừng vó’ chạy tới hiện trường vụ án.

Huyện Hoa Thụ là một nơi khá lớn, trung tâm huyện xem như là khu thương mại, hai bên đường cái đều là cửa hàng, đoàn người và xe của Lộ Phi Nhi dừng lại ở thị trấn Đông Giao, vẫn còn chưa xuống xe, đã thấy rất nhiều người vây quanh nơi đó, đây phong tỏa được kéo xung quanh căn nhà bị thiêu cháy, còn có mấy cảnh sát địa phương canh giữ ở xung quanh, nhìn thấy bọn họ đến, thì tự động nói tình hình cho bọn họ.

Căn nhà hẳn là chỉ cháy bên trong, vẫn chưa bị thiêu hủy hoàn toàn, Lộ Phi Nhi và Trì Ba ở bên ngoài tìm kiếm những chứng cứ liên quan. Hiện tại, Trì Ba chịu trách nhiệm chụp ảnh, Lộ Phi Nhi giúp đỡ tập hợp những chứng cứ cảnh vật xung quanh, nhưng mà sau khi Trì Ba chụp ảnh xong, anh kiểm tra lại một lần nữa, tránh khỏi bị quên, bởi vì dù sao Lộ Phi Nhi vẫn là một người mới.

Khi Lộ Phi Nhi bước vào nhà, trước tiên là quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, phần lớn trong phòng đều bị thiêu hủy, khi cô nhìn đến thi thể, thật sự là khiếp sợ không nói nên lời, một trận choáng váng ập tới, may mà được người phía sau giữ lấy thắt lưng. Là Lý Thanh Lưu đỡ cô, Lý Thanh Lưu nhủ mào, nói:

“Bây giờ không phải là lúc cô có thể yếu đuối, việc đáng sợ không phải là những nạn nhân này, mà là những kẻ gây nên tội ác này. Nếu không làm được thì thay đổi người khác ngay lập tức.”

“Tôi có thể làm được!” Lộ Phi Nhi thật muốn khóc mà, cô cho rằng dù Lý Thanh Lưu có bất mãn đến mấy cũng sẽ không nói thẳng trước mặt người khác, không chút lưu tình như vậy khiến Lộ Phi Nhi thiếu chút nữa rơi nước mắt rồi.

Lộ Phi Nhi lấy lại tinh thần, bắt đầu làm việc của mình. Lý Thanh Lưu cũng không truy cứu nữa, quay qua hỏi Bạch Mai:

“Thế nào rồi?”

“Nạn nhân là một nam, một nữ và một đứa bé, vết thương chí mạng của người lớn là do vết dao gây nên, còn đứa này... Là bị người ta dùng một thanh sắt dài 150cm xuyên qua bụng dính lên cạnh giường. Những cái khác còn phải đợi về xét nghiệm rồi mới biết được.” Tuy Bạch Mai đã quen nhìn những vụ án lớn, nhưng vụ án này cũng khiến cho cô cảm thấy một mặt yếu đuối của mình.

“Súc sinh!” Lý Thanh Lưu mắng to một tiếng.

“Nhất định phải tóm được hắn ta!” Vân Tùng đứng bên cạnh, nhìn thấy một màn thảm kịch như thế này, đến anh là một người đàn ông to con lực lưỡng mà cũng không chịu nổi nên đi ra khỏi phòng.

Kiểm tra hiện trường vụ án xong, vận chuyển thi thể đi, lần này bọn họ chọn bệnh viện trong trấn để làm việc. Mời phòng phẫu thuật ở đây để khám nghiệm tử thi. Lộ Phi Nhi và Trì Ba tranh thủ thời gian bước đầu phân loại chứng cứ mang về từ hiện trường, sau đó cử người đưa về cục để xét nghiệm, ở đây căn bản không làm được cái gì cả, chỉ có thể thí nghiệm đơn giản một chút mà thôi.

Đến ba giờ chiều, Trì Ba và Lộ Phi Nhi mới xong việc, đồng nghiệp ở đồn cảnh sát ân cần đưa mì ăn liền đến cho bọn họ, Lộ Phi Nhi thật sự ăn không vào nhưng lại sợ ảnh hưởng đến công việc nên chỉ có thể buộc bản thân cố gắng ăn cho hết.

“Tiểu Lộ, còn suy nghĩ đến chuyện bị phê bình hả?” Trì Ba cũng không ngẩng đầu lên vừa ăn mì ăn liền vừa hỏi.

“Không có, chỉ là trong lòng hơi ckhó chịu mà thôi, chứ không phải bởi vì bị phê bình.” Lộ Phi Nhi phát hiện bản thân càng ngày càng yếu đuối, không biết là do bản thân hay do gần đây cô gặp nhiều vụ án giết người, chẳng lẽ cô thật sự không nên chọn ngành này sao?

“Chúng ta làm việc này, cô cũng đừng nên bởi vì thấy nhiều mà sinh ra cảm xúc tiêu cực đấy!” Rốt cuộc Trì Ba cũng ngẩng đầu lên.

“Hả? Sẽ không đâu.” Quả thật bởi vì hai vụ án gần đây mà Lộ Phi Nhi có rất nhiều cảm xúc.

“Bây giờ bắt đầu hoài nghi bản thân đã chọn sai chuyên ngành rồi phải không?” Trì Ba nở một nụ cười, “Lúc mới bắt đầu tôi cũng giống như vậy, nhưng mà, nếu bây giờ để cho tôi làm một người cảnh sát bình thường tôi lại không muốn.”

“Tôi cũng không nghĩ sẽ bỏ qua.” Lộ Phi Nhi không thể không thừa nhận, cô đúng là đã từng hoài nghi, nhưng mà cô không muốn bỏ cuộc.

“Làm cảnh sát điều tra, việc tiếp xúc với thi thể và các loại hiện trường gây án đa số phụ nữ sẽ không làm được, bởi vì phụ nữ quá cảm tính, nhưng mà phụ nữ cũng mặt lợi ích của phụ nữ, tôi hy vọng cô thành công, chỉ mong cô sẽ không khiến tôi nhìn sai.” Trì Ba ăn rất nhanh, đã bắt đầu húp nước rồi.

“Tôi thích công việc này, thích thì sẽ không bao giờ buông tay.” Vừa nói vừa gờ nắm đấm lên, chứng tỏ quyết tâm của mình, nhìn thấy biểu hiện như thế của cô, Trì Ba bất đắc dĩ lắc đầu, cô gái này thật là! Đôi khi giống một người phụ nữ trưởng thành đầy lý trí, cũng có đôi khi lại rất đáng yêu. Lộ Phi Nhi rất hiểu bản thân mình, ưu điểm lớn nhất của cô là cố chấp, bất kể là lúc còn ở trường học hay những chuyện liên quan đến tình cảm, thậm chí với công việc hiện tại có tính khiêu chiến này.

10. Chương 10: Thu Hoạch Bất Ngờ

Buổi tối, Lộ Phi Nhi và Bạch Mai được sắp xếp ở chung một phòng, Bạch Mai cho Lộ Phi Nhi cảm giác ở chung rất tốt, nhưng mà từ từ tiếp xúc, phát hiện cô Bạch Mai này, tuy nhìn bề ngoài không không phải là người sắc bén như thế nhưng cô ấy lại là một người rất vì bản thân mình. Là kiểu người dùng lời nói nhẹ nhàng yêu cầu bạn chuyển động theo cô ấy, ví dụ như, Lộ Phi Nhi thích đi bằng đường lớn, nhưng Bạch Mai lại dùng lời lẽ và ánh mắt vô cùng dịu dàng đề nghị, khiến bạn không có cách nào từ chối được.

Kỳ thực, Lộ Phi Nhi rất tò mò về tình trạng hôn nhân của Bạch Mai, nhìn cô trẻ như thế, cùng lắm cũng chỉ ba mươi mà đã là một bác sĩ pháp y tài giỏi, một người phụ nữ đặc biệt như vậy thì sẽ tìm một người chồng như thế nào? Đáng về cô ấy rất tốt, đoán chừng người theo đuổi cũng rất nhiều.

Chỉ có điều Lộ Phi Nhi cũng phát hiện một mặt không thể chấp nhận của cô, Bạch Mai rất đặc biệt, đặc biệt như thế nào? Chính là cái loại mà cho dù đối mặt với thi thể đã bị thiêu đốt hoàn toàn, cô ấy vẫn có thể bình thản ung dung. Chẳng lẽ bởi vì đây là chuyên ngành của cô ấy?

Ban đêm, Lộ Phi Nhi ra khỏi phòng, cô muốn quan sát bên ngoài một chút, bầu trời sao ở đây rất đẹp. Bầu trời đầy sao, giống như những viên đá quý được khảm trên màn đêm đen tối, không có khói bụi của thành thị, không có tiếng ô tô, đã bao lâu rồi, trong lòng Lộ Phi Nhi nhớ lại, đã bao lâu rồi cô không chú ý bầu trời đầy sao trên đầu mình?

“Đang ngắm sao?” Là Lý Thanh Lưu. Không biết vì sao, lúc còn ở trường cảnh sát được huấn luyện viên huấn luyện ra tính cảnh giác, nhưng ở trước mặt anh căn bản đều không thể dùng được.

“Đúng vậy, đội trưởng Lý! Uhm, chuyện lúc ban ngày, thật sự xin lỗi, tôi...” Lộ Phi Nhi biết nói như vậy rất ngu xuẩn, hơn nữa hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp, nhưng mà trong lòng cô hiện tại không có cách nào khác.

“Không nói đến chuyện này nữa, cô có thể nhận biết được các chòm sao không?” Lý Thanh Lưu ngẩng đầu, nhìn sao trên trời.

“Ách... Không biết, ngoại trừ sao Bắc Đẩu ra thì cố lắm cũng chỉ biết được sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ mà thôi.” Cái đó là do lúc trước được mọi người kể lại, cho tới bây giờ Lộ Phi Nhi cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ cùng nói chuyện này với cấp trên của mình.

“Ha ha, cô xem, kia là chòm sao Tiên Hậu, kia là cung Nhân Mã, cái kia là chòm sao Orion, xem ba ngôi sao ở giữa đi, nhìn xem có giống như cái thắt lưng của thợ săn không?” Lý Thanh Lưu hoàn toàn đắm chìm trong bóng đêm hiện tại.

“Vâng, đúng vậy, thật sự rất giống.”

“Cô nhìn bên kia nữa đi...”

“Đó có phải là chòm sao Tiểu Khuyển(con chó) không?” Lộ Phi Nhi cảm thấy hứng thú hỏi.

“Con chó? Cô thích con chó sao?” Lý Thanh Lưu đột nhiên tỉnh táo tinh thần.

“Đúng vậy! Anh không thích sao?”

“Đương nhiên là thích, tôi cũng đã từng nuôi vài con rồi!” Lý Thanh Lưu cũng là một người rất thích nuôi chó.

“Vậy sao? Trong nhà tôi cũng nuôi một con chó, vô cùng thú vị, tuy nhát gan nhưng lại vô cùng thông minh. Lúc trời bắt đầu mưa xuống, nhất là có sấm sét, nó liền kêu không ngừng, nhất định phải có người ôm vào trong lòng mới chịu.” Lộ Phi Nhi nhớ tới con chó cưng của cô.

“Vậy sao? Rất thú vị, chỉ có điều tôi cảm thấy chó là một loài vô cùng thông minh, nó có nhiều chỗ rất giống với con người. Tôi nhớ trước kia tôi đã từng nuôi hai con chó, nhưng tôi chỉ thích một trong hai con đó mà thôi, nhưng mà sau đó con chó ấy lại chết, rồi tôi lại chuyển sự chú ý đến con chó còn lại, tôi phát hiện nó vậy mà lại không thêm thân thiết với tôi.” Lý Thanh Lưu cảm khái nói.

“Cái gì? Anh vậy mà lại thiên vị? Anh cũng thật quá đáng, anh có biết chó nhỏ có bao nhiêu yếu ớt không?” Lộ Phi Nhi kích động nói, trong lòng Lý Thanh Lưu cười thầm, hình như giữa bọn họ lại càng thêm gần gũi rồi.

Hai người cứ bắt đầu trò chuyện như vậy, Lộ Phi Nhi cảm thấy được một mặt khác của Lý Thanh Lưu, hai người lại càng thêm thân thiết, thậm chí Lộ Phi Nhi còn để lộ ra con người thật sự của mình, oa oa nói lqđ không ngừng mà Lý Thanh Lưu lại tranh cãi gay gắt, nhất định phải đối nghịch với Lộ Phi Nhi mới chịu. Lộ Phi Nhi bị anh chọc thì tức giận không được mà oán hận cũng không xong. Nhìn gò má của anh, vô tình bị anh hấp dẫn. Căn bản đã quên mất hiện tại Lý Thanh Lưu là cấp trên của mình, Lộ Phi Nhi chỉ xem anh như một người đàn ông đã khiến tim cô đập rộn lên.

Sáng sớm vừa lên, mọi người có liên quan đều bắt tay vào việc nghiên cứu tình tiết vụ án, mở một cuộc họp, cho dù những chứng cứ liên quan đến vụ án vẫn chưa hoàn thiện, nhưng mà cái này cũng không phải là lý do khiến cho công việc bị đình trệ được.

“Nạn nhân tất cả gồm có ba người, theo thứ tự là Hình Quế Đông, nam, ba mươi bốn tuổi, đã từng làm cảnh sát vũ trang, nguyên nhân dẫn đến cái chết là do vết đâm ở bụng. Tiếp theo là Vương Quyên, là vợ của t.t.l, qđ Hình Quế Đông, ba mươi ba tuổi, nguyên nhân tử vong là...vết đâm xuyên thủng bụng. Kiểm tra chất độc không thấy những chất độc thông thường, xét nghiệm bên dưới thì thể còn sót lại thành phần của xăng.” Bạch Mai báo cáo ngắn gọn.

“Sau khi chúng ta đến hiện trường vụ án, phát hiện bên ngoài căn nhà có dấu vết của bánh xe mô tô, tạm thời vẫn chưa thể xác định đó là loại xe gì, cửa sổ trong nhà cũng không có dấu vết bị cạy mở, bên trong lại l,q,d phát hiện có thành phần của xăng. Trong nhà không lấy được dấu chân nào khả nghi, còn bên ngoài do người dân vây xem quá đông nên mọi dấu đều bị phá hủy, cho nên cũng không có chứng cứ gì có giá trị.” Trì Ba giới thiệu sơ qua.

“Cục trưởng Vương, anh thấy thế nào?” Lý Thanh Lưu không nói ra suy nghĩ của mình mà hỏi ý kiến của Cục trưởng Vương đại diện sở cảnh huyện Hoa Thụ .

“Kỳ thực chuyện này cũng là chuyện mà chúng tôi vẫn luôn phiền não, gần đây xảy ra nhiều vụ án dữ tợn như vậy, nhưng mà từ hiện trường vụ án này, mọi người cũng thấy được, tất cả cửa sổ đều không bị phá hoại, chúng tôi vẫn luôn hoài nghi là chính nạn nhân đã mở cửa cho hung thủ vào nhà.”

“Uhm, tôi nghĩ chúng ta nên điều tra mấy cái hiện trường kia cho thật kỹ.” Lý Thanh Lưu vừa nói vừa nhìn về phía mấy người của phòng kỹ thuật.

Lần này, Trì Ba vẫn dẫn Lộ Phi Nhi theo, bởi vì Lý Thanh Lưu lái xe còn dẫn theo Vân Tùng và Chu Kiến, nơi xảy ra án mạng cũng không xa mấy, cả quãng đường cũng chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ là tới.

Lộ Phi Nhi phát hiện đa số nhà ở đây đều rất giống nhau, ngay cả kiểu dáng cửa sổ cũng vậy, 1,2m kính thủy tinh, hai bên là khung cửa sổ, cửa chính cũng vậy, phía trên là khoảng hơn bốn mươi xen-ti-mét thủy tinh, phía dưới là cửa. Lý Thanh Lưu cẩn thận quan sát cảnh vật xung quanh hiện trường, quả thật đúng như Cục trưởng Vương đã nói, tất cả cửa sổ đều không có dấu vết tổn hại từ bên ngoài, thủy tinh đều bề nết, đồ vật bên trong đều lộn xộn, cũng không nhìn ra là đập phá từ đâu.

“Vân Tùng, cậu xem thử phía trên kia có thể chui vào được không?” Lý Thanh Lưu chỉ vào phần trên của cửa sổ.

“Vâng.” Vân Tùng tìm một cái ghế, thử chui vào.

“Làm sao vậy, đội trưởng Lý?” Trì Ba và Lộ Phi Nhi cũng chạy tới nhìn bọn họ.

“Không được đầu đội trưởng, em không chui vào được.” Vân Tùng bỏ cuộc.

“Trì Ba, cậu leo lên thử xem.”

Trì Ba có lẽ cao khoảng 1m75, nhưng mà rất gầy, nên chui vào rất dễ dàng, sau đó hai ba lần đều chui vào được, Vân Tùng và Lộ Phi Nhi đều sửng sốt, sao bọn họ lại không nghĩ đến khả năng này chứ?

“Được rồi! Chúng ta về thôi!” Cuối cùng bọn họ cũng có thu hoạch rồi.

Lại mở cuộc họp lần nữa, lần Lý Thanh Lưu không hỏi ý kiến của người khác nữa mà nói ra suy nghĩ của chính mình,

“Những nơi xảy ra án mạng mọi người đã nhìn thấy, hầu như đều là trong phạm vi xung quanh năm mươi ki-lô-mét. Cho nên tôi suy đoán, đầu tiên, hung thủ phải có phương tiện đi lại, hơn nữa còn không phải một người, vì sao tôi lại nói như vậy? Mọi người thử nhớ lại xem, nạn nhân cuối cùng là Hình Quế Đông đã từng làm cảnh sát đã nói nói lên, một người thì khó có thể lqđ chế ngự được anh ấy. Thứ hai, hung thủ là một người không phải rất béo, có thể chui qua được cửa sổ chỉ có bốn mươi xen-ti-mét. Tiếp theo là đến phòng ban, chúng tôi muốn nhờ các đồng chí trong sở cảnh sát địa phương và Cục cảnh sát huyện cùng phối hợp, bắt đầu kiểm tra những thị trấn gần đây trước.”

“Được, chúng tôi sẽ hết sức phối hợp.” Cục trưởng Vương đồng ý vô cùng thoải mái, áp lực của ông ấy cũng rất lớn, mấy chục năm qua bây giờ ở đây mới xảy ra vụ án lớn như thế.

“Chủ yếu là..., những tên hung thủ này vô cùng hung ác, lúc sắp xếp thẩm tra, nếu có điều gì đáng ngờ, phải báo cáo ngay lập tức, không được tự mình hành động.” Đây là vì Lý Thanh Lưu tránh cho khỏi bị thương vong không cần thiết.

Bởi vì nhân viên có hạn, nên Lý Thanh Lưu cũng chỉ đạo mọi người tham gia vào việc thẩm tra, người của cảnh sát địa phương chỉ huy một tổ, Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu cùng một viên cảnh sát địa phương tên Đại Lưu được phân công một tổ. Hai ngày nay, biểu hiện của Ninh Vệ Đông vô cùng im lặng, nghe phân công như vậy cũng không nói gì, thậm chí hiện tại anh ta còn đang trốn tránh Lộ Phi Nhi.

Đường xá nông thôn đều như thế cả, mưa xuống một tí hoặc là có nước tồn đọng, đường cái sẽ lầy lội ngay, ba người Lộ Phi Nhi vào một hộ gia đình, trong nhà có một cái máy cày và một chiếc xe ba bánh. Đây đã là căn nhà cuối cùng, vừa bước vào nhà, liền thấy một người phụ nữ nhếch nhác, khoảng sáu mươi tuổi, nhìn thấy bọn họ đến thì tiếp đãi nhiệt tình. Lộ Phi Nhi gửi ttl,lqđ được trong nhà có một mùi rất lạ, không nói rõ là vì sao, nhưng mà cảm thấy căn nhà này rất bẩn. Vào phòng, thấy một ông lão đang nằm trên giường, bộ dạng rất khỏe mạnh, hơi béo, đôi mắt rất to, trên đầu giường đặt gần lò sưởi vẫn còn treo một móc truyền nước.

“Ông Triệu? Ông bị bệnh gì vậy?” Đại Lưu hỏi.

“À..., cũng không có gì, ngày hôm qua bị vấp ngã sau nhà, chính là già rồi nên không dùng được nữa rồi.” Triệu Hưng Đạt nói

“Đúng vậy, người già rồi khó tránh khỏi bị ngã.” Vợ ông ngồi bên cạnh cũng nói theo.

Trò chuyện một hồi, cũng không có tình huống đặc biệt nào khác, nên mấy người Lý Thanh Lưu cũng ra về. Vừa bước ra thì thấy một người đàn ông đang đứng bên cạnh máy kéo.

“Liều Cương, cậu mới tới à? Đại Lưu biết anh ta, nhỏ giọng giới thiệu với Lý Thanh Lưu, người này chính là con rể của Triệu Hưng Đạt.

“Đúng vậy, đến thăm bố vợ tôi.”

“Vậy à, không biết bố vợ cậu vì sao lại bị như vậy?” Đại Lưu thuận miệng hỏi.

“À, hai ngày trước bị ngã từ trên xe xuống nên chân đi đứng không được.”

Ánh mắt Lý Thanh Lưu tối sầm lại liếc mắt nhìn Lộ Phi Nhi một cái, Đại Lưu cũng nghe ra có chuyện không ổn, tiếp tục hỏi, “Ông ấy mà còn có thể từ trên xe ngã xuống hả?”

“Ông ấy đi về, từ trên xe nhảy xuống nhưng nhảy không được tốt nên bị ngã.”

Ba người lại trò chuyện thêm vài câu, thì đi về, vừa ra khỏi sân, Lý Thanh Lưu liền nói với Phi Nhi: “Cô nhanh về gọi người, chúng ta sẽ canh giữ ở gần đây, cẩn thận trong tay bọn họ có hung khí.”

“Nhanh lên, nhà lão ta còn có con trai, phỏng chừng lát nữa sẽ về, nếu cậu ta biết phát sinh biến cố, coi chừng bọn họ ‘chó cùng bút giậu’*. Đại Lưu lo lắng nói

*Chó cùng bút giậu: Trong tình thế bị đẩy đến đường cùng thì sẽ làm liều.

Lộ Phi Nhi vội vàng chạy về gọi người, cũng may ở đây không xa lắm, không được mấy bước thì tới nơi. Ninh Vệ Đông thấy cô vội vàng chạy về, trực giác cho thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Tiến lên giữ cô lại,

“Làm sao vậy?”

“Có chuyện, một người tên là Triệu Hưng Đạt, mau dẫn người qua đó đi, mấy người đội trưởng Lý đang canh giữ ở đó rồi!”

Không đợi Lộ Phi Nhi nói xong, Ninh Vệ Đông chạy thẳng vào trong gọi người, cứ như vậy, một nhóm người thuận lợi mang tất cả người nhà họ Triệu về sở. Hành động như vậy, không thể nghi ngờ là đã chấn động cả thị trấn rồi.

Mang về sở không những có vợ chồng họ Triệu mà còn có con trai, con dâu, con gái và con rể nữa. Nếu Lý Thanh Lưu đoán không sai thì đây chính là kiểu gia đình phạm tội. Anh kêu Trì Ba và Lộ Phi Nhi,

“Hai người đến nhà họ khám xét chứng cứ, Bạch Mai đã kiểm tra miệng vết thương của Triệu Hưng Đạt, hai người hãy lấy chứng cứ ở hiện trường và vết máu ra so sánh xem sao.”

“Vâng, anh yên tâm.” Trì Bà là người phụ trách chủ yếu, bây giờ có thể kết án hay không, chứng cứ trên tay bọn họ là vô cùng quan trọng.

11. Chương 11: Gia Đình Máu Lạnh

Tình huống của gia đình này khiến bọn người Lý Thanh Lưu rất hoài nghi, sau lời nói dối thường là chân tướng, đúng như lời Lý Thanh Lưu đã nói, hiện tại điều quan trọng nhất chính là chứng cứ, bởi vì dám cả gan gây ra vụ án tàn ác như vậy, trong lòng anh thừa nhận khả năng gian xảo và máu lạnh, cũng không phải là người bình thường nào có thể so sánh được.

Đầu tiên, Lộ Phi Nhi và Trì Ba đi đến hiện trường xảy ra vụ án, nếu đã biết đối tượng tình nghi lớn nhất là Triệu Hưng Đạt từng bị thương, vì vậy bọn người Lộ Phi Nhi phải chú trọng vào việc điều tra vết máu ở hiện trường rồi, sau khi chuyển thi thể, dọn dẹp đồ vật hỗn tạp ở hiện trường và bỏ đi những đồ vật bị thiêu đốt, trên mặt đất lộ ra màu đen và màu đỏ sẫm của gạch.

Kiểm tra vết máu, là một trong những vật chứng thường xuyên thấy nhất trong pháp y. Bình thường nó có thể giải quyết có phải là vết máu hay không, là máu của người hay là của động vật, thuộc loại nhóm máu nào, là máu của đàn ông hay của phụ nữ, cùng với vị trí chảy máu, thời gian chảy máu và lượng máu chảy ra rất quan trọng, từ đó có thể điều tra ra nhiều vấn đề, căn cứ vào đó và cung cấp manh mối cho Thẩm phán. Đầu tiên, hai người gỡ màn che chắn trong nhà lên, sau đó mang khẩu trang vào mới bắt đầu làm việc.

Sử dụng khí a-mô-ni-at(NH₃)*, mấy người Lộ Phi Nhi rất thuận lợi tìm được vết máu, khí a-mô-ni-at tác dụng với thành phần màu đỏ của máu, sẽ cho ra màu xanh lá cây ánh huỳnh quang, độ nhạy cảm có thể đạt tới một trăm phần trăm. Ở trên tường, trên mặt đất và trên giường đều có vết máu, hai người cố gắng lấy mẫu rồi sau đó chụp ảnh dấu vết lại.

*NH₃: Là khí không màu, mùi hăng khó chịu, dùng làm hỗn hợp sinh hàn cho tủ lạnh và để làm chất nổ

Thông qua hệ thống phân tích máu, vết máu bắn tung tóe, hướng đi và hình dạng rải rác ở hiện trường kết hợp với vị trí bị thương của thi thể, có thể xác định tư thế của nạn nhân bị thương và hung thủ tại hiện trường khi đó. Trên hàng loạt màn máu tươi vung vãi, đặc biệt là những cái này vượt qua mức vung vãi chiều cao của một con người, cho thấy quá trình vật lộn rất quyết liệt thông qua dấu vết này.

Lý Thanh Lưu lái xe đến, Lộ Phi Nhi thấy sắc mặt anh rất nghiêm túc, đoán chừng là gặp trở ngại ở phòng thẩm tra rồi. Lý Thanh Lưu, Trì Ba và Lộ Phi Nhi suy diễn lại quá trình vụ án một lần nữa, có ba người có khả năng phạm tội trực tiếp nhất, nhưng mà ai trong số đó là thủ phạm chính, rốt cuộc người nào mới thật sự động thủ giết người, những thứ này đều cần phải dựa vào chứng cứ mới nói chuyện được.

Vóc dáng Triệu Hưng Đạt cao khoảng 1m65, như vậy là cao xấp xỉ với Lộ Phi Nhi. Lý Thanh Lưu bảo Lộ Phi Nhi cầm dao, còn anh đóng giả làm nạn nhân, bắt đầu thí nghiệm mô phỏng lại vụ án. Hai người đứng rất gần nhau, Lý Thanh Lưu vừa dùng lực, Lộ Phi Nhi lập tức bổ nhào vào trong lòng anh, khiến mặt cô đỏ lên, thậm chí cô còn ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh. Chỉ có điều rất dễ nhận thấy là Lý Thanh Lưu cũng không chú ý đến điểm này, anh vẫn tiếp tục thảo luận với Trì Ba.

Ngày hôm sau, đã có kết quả kiểm tra, mà bên pháp y Bạch Mai cũng đã cho kết quả giám định vết thương của Triệu Hưng Đạt khiến người ta hài lòng. Cầm lấy bằng chứng, đầu tiên Lý Thanh Lưu thẩm vấn con rể Triệu Hưng Đạt trước, tên là Liễu Cương, anh ta có vẻ vô cùng căng thẳng, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của mấy người cảnh sát thẩm vấn, anh ta hy vọng có thể nhận được một chút manh mối từ trong đó.

Lý Thanh Lưu ung dung nhìn anh ta, nhắc tay giơ tài liệu lên, “Bằng chứng cho thấy, vết thương trên người cha vợ anh là do vết dao gây nên, trong nhà cha vợ anh cũng phát hiện ra con dao này, tại hiện trường vụ án cũng phát hiện ra vết máu của ông ta, hơn nữa... Quan trọng nhất là, giết ba người hay có thể là tám người? Ba vợ anh và em vợ anh đã khai báo tất cả rồi, bọn nói là do anh chỉ thị, tôi nhắc anh một điều, mức hình phạt giữa hung thủ chính và kẻ đồng lõa chênh lệch rất lớn, tôi nghĩ...”

“Nói vậy, bọn họ nói vậy, tôi không giết người, tôi không làm, là bọn họ ép buộc tôi, bọn họ nói nếu tôi không tham gia bọn họ sẽ giết tôi, tôi không có cách nào khác, tôi...” Liễu Cương nói năng lộn xộn, anh ta vô cùng sợ hãi, sau đó bắt đầu khai báo.

Bởi vì vóc dáng của con trai Triệu Hưng Đạt gầy yếu nên mỗi lần phạm tội, đầu tiên anh sẽ chui vào từ phần trên của cửa sổ, sau đó mở cửa ra cho hai người khác vào. Điều đáng nói là, đa số người dân ở đây, cửa sổ và cánh cửa thủy tinh phía trên đều phải ấn lên từ bên ngoài, chỉ dùng mấy cây đinh nhỏ cố định lại, cái này dễ dàng cho tội phạm lợi dụng thời cơ gây án.

Đến lần đột nhập cuối cùng này, bọn họ gặp phải phản kháng quyết liệt, ban đầu nạn nhân vật lộn với Triệu Hưng Đạt và con trai ông ta. Sau khi tận mắt thấy vợ mình bị giết lại điên cuồng chống lại lqđ nhưng cuối cùng vẫn không địch nổi, ngã vào trong vũng máu. Con trai của nạn nhân vừa tròn tám tuổi, sau khi nhìn thấy ba mẹ bị giết hại, sợ hãi tê liệt ngã xuống giường, Triệu Hưng Đạt trực tiếp đè bé xuống, lúc này Hình Quế Đông còn chưa chết, anh nhìn con trai mình rơi vào tay tên hung thủ, ánh mắt trừng thật to, anh muốn đứng lên, muốn cứu con của mình, nhưng mà, lúc này miệng anh đã phun đầy máu tươi, ‘lực bất tòng tâm(không đủ khả năng)’ rồi.

Triệu Hưng Đạt không hài lòng với biểu hiện vừa rồi của con rể, đưa con dao cho Liễu Cương, bảo anh giết đứa bé đi. Nhưng mà Liễu Cương nhìn đứa bé trước mắt cũng giống như con trai của mình, nói sao cũng lqđ không xuống tay được. Triệu Hưng Đạt tức giận, cầm lấy cái khoan sắt bên cạnh do mình mang đến đâm thẳng vào thân thể bé trai, nhưng thật không ngờ, cái khoan sắt lại cắm vào mép giường gỗ, không nhổ ra được, bọn họ chỉ có thể bỏ đi, Liễu Cương khai báo xong hết, cuối cùng dường như là đang nói cho bản thân mình nghe, anh ta nói:

“Vào khoảnh khắc cuối cùng, đôi mắt người đàn ông vẫn trừng lớn, anh ấy muốn bò về phía vợ và con của trai mình.”

Lộ Phi Nhi lấy một tờ báo qua, phía trên đăng tin kỹ càn về vụ án giết người náo động một thời, phóng viên viết bài vô cùng tỉ mỉ, về việc ba người này chỉ vì hơn ba trăm đồng và ra tay hung ác giết hại cả nhà người ta, miêu tả rất tỉ mỉ. Đài truyền hình tỉnh yêu cầu bọn họ tái hiện lại một lqđ chút về quá trình phá án, nhưng mà bị Lý Thanh Lưu từ chối. Anh đưa cơ hội này cho Phó cục trưởng Vương, cũng không quan tâm mọi người có đồng ý hay không, anh trực tiếp về nhà nghỉ ngơi rồi. Lộ Phi Nhi thấy Đài truyền hình tăng bốc gì đó, thả ba người Triệu Hưng Đạt về, sau đó lại bắt lần nữa, nhìn Thôi Phong vừa ăn mì ăn liền cũng muốn bắn lên. Lộ Phi Nhi nhớ tới liên nhện không được cười, Phương Mẫn nhìn mấy người tuổi trẻ thật không biết làm sao.

Vụ án kết thúc nhanh chóng, năng lực phá án mạnh mẽ, phải nói là hoàn mỹ. Đội Lý Thanh Lưu được tính

khen ngợi, ngay cả Lộ Phi Nhi là nhân vật phụ mà cũng được lãnh tiền thưởng. Đây là lần đầu tiên Lộ Phi Nhi được khen ngợi, điều này làm cho cô vô cùng vui vẻ.

Hôm nay trên hành lang, lại gặp được Ninh Vệ Đông, rất dễ nhận thấy, anh ta đang trốn tránh cô, Lộ Phi Nhi dự định tiến lên chào hỏi như bạn bè bình thường, nhưng sau đó lại suy nghĩ, bởi vì bản thân cô không có tình cảm với cậu ta, hơn nữa chính cô lại là người từ chối, cho nên cô mới có thể ung dung như vậy. Nhưng Ninh Vệ Đông thì khác, cậu ta rất yêu cô, còn bị từ chối cũng rất thẳng thừng nữa, nếu bây giờ không có chuyện gì mà lại tới chào hỏi, như vậy đối với Ninh Vệ Đông mà nói thì thật sự là tổn thương rất lớn.

Lộ Phi Nhi nhận được thư của Ngô Viện Viện, công việc hiện tại của cô ấy vô cùng thuận lợi, về điểm này Lộ Phi Nhi vẫn tin tưởng, Ngô Viện Viện là một người rất thông minh, cách đối nhân xử thế vô cùng khôn khéo, thành tích cũng tốt. Cô ấy nói cô ấy nhớ Lộ Phi Nhi, muốn nhìn ảnh chụp của cô, muốn xem cây phong chỗ bọn họ. Đề tài này khiến cho Lộ Phi Nhi rất hứng thú, hiện tại bây giờ đang là cuối mùa thu, thời tiết thật sự rất tốt! Rừng phong đỏ ở ngoại ô rất đẹp, thật sự rất muốn đi xem!

“Này, người đẹp, phát xuân à?” Nghe Thôi Phong nói chuyện không chút che giấu, Lộ Phi Nhi mới phát hiện bản thân mình hiện giờ đang nghiêng người trên bệ cửa sổ si mê nhìn ra bên ngoài, nghe tiếng nói của Thôi Phong, Lộ Phi Nhi quay đầu lại, không ngờ nhìn thấy Lý Thanh Lưu, Hoàng Chiêm Quân và Phương Mẫn đều ở đây, tất cả bọn họ đều đang nhìn cô.

“Không có!” Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ. Bởi vì có Lý Thanh Lưu ở đây nên cô không có can đảm nhìn người khác.

“Ôi chào, cô bé này sao hôm nay lại thẹn thùng như thế.” Bọn họ đều biết Lộ Phi Nhi là một người rất đáng yêu.

Lý Thanh Lưu và Hoàng Chiêm Quân vào văn phòng, lúc này Phương Mẫn mới đi tới.

“Đang nghĩ cái gì mà say sưa như thế? Nhìn em gần đây rất vui vẻ, lúc không có chuyện gì cũng bật cười, có phải em đang yêu thật rồi phải không hả?” Phương Mẫn cười nói.

“Đâu có đâu! Em đang suy nghĩ, bây giờ đúng là lúc lá phong đang đỏ, rất muốn nhìn một chút và thích đứng dưới cây phong chụp một tấm hình.” Lộ Phi Nhi tỏ ra vô cùng hưng phấn.

“Đúng là vậy à? Phong cảnh ở ngoại thành thật sự rất đẹp.” Phương Mẫn cũng bị cuốn hút.

“Đúng rồi, không phải kỹ thuật chụp hình của Trì Ba rất tốt sao? Trì Ba, chừng nào anh rảnh thì chụp cho tôi tấm hình đi?” Từ sau lần Lộ Phi Nhi đi cùng Trì Ba ra ngoài công tác trước, hai người hiểu rõ nhau rất nhiều, nhưng mà Trì Ba nghe Lộ Phi Nhi nói xong, ngẩng đầu từ trong sách vở lên, ngơ ngác nhìn Lộ Phi Nhi, Thôi Phong bên cạnh cười ha ha, Lộ Phi Nhi tức giận cau mày lại.

“Tôi thấy cô vẫn nên thay đổi người khác đi!” Phương Mẫn nói lời hợp lý.

“Vì sao?”

“Đúng là kỹ thuật của Trì Ba rất tốt, có thể nói là tương đối khá, chỉ có điều, kỹ thuật chụp ảnh của cậu ấy chỉ thích hợp cho việc chụp thi thể mà thôi, cậu ấy chụp người sống cũng giống như người chết. Lần trước Thôi Phong cũng không tin, bảo cậu ấy chụp một tấm, kết quả tiểu tử này vừa mới nhận lấy tấm ảnh thì trực tiếp xé nát luôn.” Phương Mẫn cười nói, lúc này Trì Ba cũng lắc đầu không biết làm sao.

“Thật vậy sao? Ảnh anh chụp ra vô cùng khó coi à?” Lộ Phi Nhi còn chưa nghe nói qua chuyện như thế này bao giờ.

“Ừ, đừng nói nữa, nhìn ảnh cậu ấy chụp, thật sự giống như nhìn thấy dáng vẻ lúc mình chết vậy, thật sự rất kinh khủng. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ đến tấm ảnh đó, ôi... Vẫn là đừng nói nữa.” Dáng vẻ Thôi Phong như bị đả kích sâu sắc.

“Trì Ba, thật vậy sao?” Lộ Phi Nhi cũng cười.

“Việc này...” Trì Ba xấu hổ sờ sờ mũi, “Góc độ chụp ảnh của tôi và nhà nhiếp ảnh khác nhau, chuyện này cũng không còn cách nào khác.”

“Vậy thì tôi nên tìm người khác thôi!”

“Thế nào? Cô tính đi chơi à?” Thôi Phong nghe được vấn đề

“Đúng là có kế hoạch như vậy.” Lộ Phi Nhi thật sự muốn đi chơi cho khuây khỏa.

“Ý kiến này cũng hay, tôi thấy như vậy đi. Chúng ta tìm một ngày, chúng ta cùng đi dã ngoại có được không?” Phương Mẫn đề nghị.

“À, được đấy, ý kiến này rất hay.” Thôi Phong cũng nói hòa theo.

“Uhm, có thể.” Trì Ba cũng tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy sao? Vậy chúng tôi cũng tới tham gia.” Là Lý Thanh Lưu, anh nghe được, cười đề nghị cũng muốn tham gia. Lộ Phi Nhi thật sự không ngờ sẽ như vậy, dĩ nhiên là không chỉ có một mình Lý Thanh Lưu tham gia, chắc chắn sẽ có rất nhiều người, mà còn có cả Ninh Vệ Đông nữa. Lộ Phi Nhi thấy như vậy vẻ mặt thật sự rất đau khổ, mấy người Phương Mẫn cũng biết, đều nhìn cô cười lên lút.

12. Chương 12: Một Chút Tiến Triển

Bắt đầu đi chơi thu, Lộ Phi Nhi thật sự không ngờ, bản thân cô và nhiều người như vậy cùng nhau ngắm cảnh cuối mùa thu, thế nào cũng cảm thấy là lạ. Cảm thấy căng thẳng, thấy không được thoải mái, ngoại trừ mấy người trong phòng của cô ra, còn có mấy thành viên trong đội của Lý Thanh Lưu nữa, dĩ nhiên cũng bao gồm có cả Ninh Vệ Đông, anh ta vẫn cứ như vậy, thừa dịp mọi người không chú ý lại lén lút nhìn Lộ Phi Nhi.

Bọn họ lựa chọn cắm trại bên bờ sông, mấy người đàn ông chịu trách nhiệm bếp núc, mấy người phụ nữ chịu trách nhiệm chuẩn bị thức ăn, bọn họ mang dụng cụ câu cá đến, còn có một ít dụng cụ nướng thôn quê, đáng sợ nhất chính là Bạch Mai cũng đến, hiện tại cô đang dùng bàn tay thường xuyên giải phẫu tử thi mà lau khay chén. Thừa dịp việc này nhanh chóng, Lộ Phi Nhi muốn tìm một chỗ thích hợp một chút, tất cả mọi người đều đang bận rộn, cô cũng ngại kêu người khác, rừng cây phía xa hẳn là nơi tốt nhất. Lộ Phi Nhi liền chạy qua đó.

Giải quyết xong vấn đề sinh lý, Lộ Phi Nhi lại bị phong cảnh xung quanh cản trở bước chân, lá cây dưới chân rất dày, giẫm lên rất mềm mại, thậm chí cô còn thấy con sóc nữa. Đi tới đi lui, đột nhiên Lộ Phi Nhi đụng vào một người, là Lý Thanh Lưu. Hôm nay anh mặc rất tùy ý, đúng là với hình thể của anh, thật sự rất khó bị người khác xem nhẹ.

Hai tay Lý Thanh Lưu giữ eo Lộ Phi Nhi, thấy người đẹp nhìn anh ngẩn ngơ, thậm chí còn không có ý thức được tình cảnh hiện tại của bản thân, Lý Thanh Lưu nở nụ cười. Mãi đến khi nghe tiếng cười trầm thấp truyền đến, Lộ Phi Nhi mới phát hiện bản thân hiện giờ đang ở trong lòng anh, hai tay của anh đang ôm mình, thậm chí còn không có ý định buông ra. Lần đầu tiên, Lộ Phi Nhi thân thiết với một người đàn ông như vậy, cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh, muốn nhanh chóng kéo ra khoảng cách, nhưng mà thân thể của cô lại không nghe theo sai khiến.

“Thấy được cái gì rồi mà vui vẻ như vậy hả?” Lúc này Lý Thanh Lưu mới buông đôi tay đỡ trò lưu manh ra.

“Con sóc.” Lộ Phi Nhi trả lời không cần suy nghĩ, cô giống như đã bị thôi miên vậy.

“Ha ha, đi thôi!”

“À! Vâng.”

Như vậy, Lộ Phi Nhi cứ ngây ngốc mà đi về theo Lý Thanh Lưu, qua một hồi lâu mới phản ứng kịp, ngay vừa rồi có phải đội trưởng Lý đã ôm mình không hả? Tính theo thời gian, nếu mà nói đỡ cô thì hình như hơi lâu thì phải. Chẳng lẽ anh ấy cũng động tâm với mình sao? Nghĩ tới đây, mặt Lộ Phi Nhi liền đỏ lên, cảm giác giống như là cô gái mới biết yêu lần đầu vậy. Thỉnh thoảng lqd cô liếc nhìn Lý Thanh Lưu, muốn biết đáp án từ trên người anh, nhưng mà nhìn bộ dạng anh trò chuyện vui vẻ, một chút cũng không nhìn ra được cái gì cả. Nhưng mà nói thật, nếu như Lý Thanh Lưu thật sự có tình ý với cô thì cô rất vui vẻ, chỉ

mong đây không phải là tự bản thân cô đa tình. Chỉ có điều có một vấn đề rất lớn, chính là Lý Thanh Lưu đã hơn ba mươi tuổi, không biết anh ấy đã kết hôn hay chưa?

Thật ra có một lẽ thông thường, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, đó là nếu như thích một người, có lẽ bản thân bạn sẽ sẽ cho rằng đây là chuyện vô cùng kín đáo, nhưng xem trong mắt người khác thì vô cùng rõ ràng.

Bữa cơm dã ngoại được tiến hành dưới không khí vô cùng vui vẻ, một đám người chơi đùa thật là vui, thậm chí còn có dự định cắm trại ở đây luôn. Nhưng mà mấy người phụ nữ sẽ không đồng ý nên mọi người lần lượt từng bước từng bước xuống xe về nhà, lúc này trên xe chỉ còn lại hai người là Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu mà thôi. Trong xe rất yên tĩnh, Lộ Phi Nhi không biết mở miệng như thế nào để phá vỡ không khí xấu hổ như thế này, Lý Thanh Lưu nhìn Lộ Phi Nhi rồi rầm, khóe miệng liền nhếch lên.

“Cô ở một mình sao?”

“Vâng!”

“Tôi đưa cô lên nhà.” Rốt cuộc lúc xuống xe, Lý Thanh Lưu cũng mở miệng, Lộ Phi Nhi vừa nghe anh nói muốn đưa cô lên nhà, trong lòng cảm thấy vô cùng căng thẳng, đưa cô? Cô có nên mời anh vào nhà lần lần ngồi một chút, uống ly trà? Nhưng mà cô nam quả nữ, hình như là không được tốt lắm đâu Ngộ nhỡ... Hẳn là sẽ không, Lý Thanh Lưu không phải là người như vậy.

Đến cửa nhà Lộ Phi Nhi, chờ cô mở cửa Lý Thanh Lưu đã chào tạm biệt rồi. Lúc này Lộ Phi Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, còn chưa đợi cô thay quần áo, đã nghe thấy có người gõ cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo, là Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi vội vàng mở cửa.

“Đi thôi! Có nhiệm vụ rồi.”

Ngừng một giây, Lộ Phi Nhi phản ứng kịp, cầm lấy chìa khóa, rồi vội vàng đi với Lý Thanh Lưu.

Bọn họ đi ô tô tới hiện trường, ở đây là khu dân cư mới xây không lâu, đa số nhà được xây bằng phong cách châu Âu hiện đại. Lúc hai người Lý Thanh Lưu đến hiện trường thì mấy người Bạch Mai cũng đến. Tiến vào bên trong, đầu tiên là một hành lang rất dài, ở đây xuất hiện rất nhiều vết máu, nhưng trong phòng chính còn nhiều hơn, hai đứa bé nằm trên sàn nhà, cả hai đều đã chết. Theo dấu vết tại hiện trường cho thấy, hung thủ có thể đã đi vào bằng cửa sau, tại lần hiện trường phát hiện một con dao, sau khi đối chiếu, là hung thủ lấy từ trong phòng bếp của gia đình này, máy hút bụi trên sàn bị ngã, còn có mảnh vụn thủy tinh, chứng cứ rõ ràng nhất là máu. Chụp ảnh máu trên sàn, rồi thu nhặt kỹ càng hình dáng chuẩn bị là xét nghiệm ADN. Sau đó, Thôi Phong, Trì Ba và Lộ Phi Nhi bắt đầu phân tích cách thức vết máu bắn tung tóe.

Tổng hợp vụ án, Lý Thanh Lưu ngồi trên vị trí chủ vị, nghe mọi người báo cáo, đầu tiên là đội viên nữ duy nhất trong đội Lý Thanh Lưu tên là Tiền Minh, là cô gái có đôi mắt to, có phần hơi thô đàn ông.

“Tôi và Đại Chu đã đến bệnh viện tìm hiểu, xác định nạn nhân tên Ngô Nguyệt Nhi đã không còn nguy hiểm, trên cổ của cô ấy bị một vết cắt, cách động mạch chủ chưa đến 2cm, hơn nữa trên cánh tay phải cũng có một vết cắt. Cô ấy đã kể lại chi tiết sự việc mình đã trải qua, cô ấy nói cô ấy đang cùng với hai đứa con, con trai sáu tuổi tên là Lưu Đông Đông, con gái ba tuổi tên là Lưu Đình Đình, đang ngồi trên ghế sa-lon trong phòng khách xem tivi, nhưng mà ba người lại ngủ thiếp đi. Khi hung thủ tấn công Ngô Nguyệt Nhi, cô ấy mới giật mình tỉnh lại, tiến lên vật lộn với hung thủ, đồng thời bấm nút báo động, nên hung thủ bỏ chạy, Ngô Nguyệt Nhi đuổi theo hung thủ đến phòng bếp, người kia va vào cốc nước làm nó rơi xuống, nên trong phòng bếp mới xuất hiện mảnh vụn thủy tinh, sau đó hẩn biến mất ở phía cửa sau. Theo như lời Ngô Nguyệt Nhi nói, thân hình hung thủ cao khoảng 1m7, đầu đội mũ. Về mặt không thấy rõ.”

Tiếp theo là Bạch Mai, hôm nay cô ấy có phần ưu tư, ít nhất Lộ Phi Nhi cảm thấy như vậy, một người pháp y cảm tính, “Nạn nhân thứ nhất là Lưu Đông Đông, sáu tuổi, vết dao trên lưng, hung khí tại hiện trường là một con dao dài 11cm khẳng định chính là dao trong bếp, vết dao sâu 7cm, rộng 4cm, tổn thương tim. Nạn nhân thứ hai tên là Lưu Đình Đình, ba tuổi, trên lưng có nhiều vết dao, trong đó có một vết dao đâm thủng phổi.”

Nghe hung thủ ra tay tàn ác như vậy, cả nửa ngày mọi người cũng không có phản ứng, Lý Thanh Lưu ra hiệu cho Trì Ba báo cáo.

“Tại hiện trường, vết máu vô cùng lộn xộn, chúng tôi đã phân tích sơ bộ, hẳn là vết máu của ba mẹ con, tạm thời chưa phát hiện vết máu nào khả nghi, cửa sau không có phát hiện dấu vết bị cạy mở, cũng không lấy được dấu chân nào có giá trị. Về phần phân tích cách thức vết máu bắn tung tóe, còn cần thời gian rất lâu, hiện trường quá phức tạp. Chúng tôi tới bệnh viện lấy bộ quần áo ngủ mà Ngô Nguyệt Nhi mặc lúc đó, theo như y tá trong bệnh viện nói thì không thấy quần lót của Ngô Nguyệt Nhi, suy đoán hung thủ thấy sắc này ra ý định là khả năng rất lớn.”

Sau khi tổng hợp tài liệu, Lý Thanh Lưu nặng nề nhìn mọi người.

“Vụ án như thế này nhất định sẽ làm cho dân chúng xung quanh sợ hãi, Ngô Nguyệt Nhi là một người phụ nữ góa chồng, hai đứa con của cô ấy vẫn còn rất nhỏ, chúng ta nhất định phải nắm chắc thời gian, vụ án này vô cùng phức tạp, hiện trường không mất đi bất cứ một tài sản quý giá nào, nhưng lại giết hai đứa bé, nhất định phải tìm manh mối cho kỹ càng, không được bỏ qua một chút nào. Pháp y và xét nghiệm nhất định phải nắm chắc, còn mấy người hãy điều tra bối cảnh của Ngô Nguyệt Nhi một chút, xem cô ấy có thể có thù oán với ai hay không. Tôi và Chu Kiến sẽ trở lại hiện trường.”

Liên tiếp mấy ngày, mấy người Lộ Phi Nhi đều bận rộn vừa kiểm tra vết máu vừa trở lại hiện trường, bây giờ Lộ Phi Nhi nhìn thấy lqd cái gì có màu đỏ là muốn nôn ngay lập tức, ngay cả cà chua cô cũng không dám ăn. Mọi người trong phòng xét nghiệm vật chứng đều bận rộn nên ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có, mấy ngày tăng ca liên tiếp, nên vẻ mặt Lộ Phi Nhi vô cùng tiêu tụy, nhưng mà vụ án này thật sự rất có tính khiêu chiến.

Lộ Phi Nhi ra ngoài đi vệ sinh, đúng lúc gặp phải Tiền Minh dẫn theo một người phụ nữ trung niên vào phòng khách, không lâu sau, Tiền Minh bước vào.

“Tôi nói này, các người làm việc như thế nào vậy? Cũng đã mấy ngày rồi mà một chút kết quả cũng không có.”

Nghe Tiền Minh nói, Lộ Phi Nhi rất sửng sốt, cô nhìn thoáng qua Phương Mẫn, Phương Mẫn trực tiếp coi như không có, giống như không nghe thấy vậy, Trì Ba cũng không nói gì, chỉ lo bận rộn công việc kiểm tra của mình, Thôi Phong chỉ trừng mắt liếc nhìn cô gái lạnh chanh này một cái, cũng lựa chọn không thêm đếm xỉa.

“Tôi nói này Tiểu Tiền, cô không thấy hiện tại chúng tôi đều đang bận rộn sao?” Cấp trên Hoàng Chiêm Quân nói

“Bận rộn? Tôi chỉ muốn kết quả, không thấy đội trưởng của chúng tôi chịu rất nhiều áp lực sao? Cấp trên, truyền thông, người nhà nạn nhân, hơn nữa mỗi ngày Ngô Nguyệt Nhi đều gọi điện thoại, chúng tôi đều bị ép đến muốn điên rồi.”

Hoàng Chiêm Quân dụ dỗ Tiền Minh, để cho cô ta trở về, cô ta làm như vậy tất nhiên là bởi vì sốt ruột, nhưng Lộ Phi Nhi lại nghe ra vấn đề, dường như cô ấy rất đau lòng cho đội trưởng của bọn họ, có lẽ hành động lần này của cô ấy cũng không phải là lỗ mãng.

Đến lúc gần tối, Lý Thanh Lưu và Vân Tùng đến xem có chút tiến triển nào không.

“Đội trưởng Lý, hiện công việc của chúng tôi đang trong giai đoạn giằng co, vẫn chưa thật sự có tiến triển, còn có nhiều chỗ vẫn muốn kiểm tra lại thật tốt cái đã.” Hoàng Chiêm Quân là cấp trên của bọn họ, nên đối với việc tiến triển của bọn họ cũng hiểu rất rõ.

“Có vấn đề gì chúng ta có thể cùng nghiên cứu một chút, tối đây, mọi người ngồi xuống trước đi.” Ở bên đó Lý Thanh Lưu cũng đừng phải không ít vấn đề.

“Chúng tôi đã tìm hiểu qua, sáu năm trước Ngô Nguyệt Nhi đã sống chung với một người đàn ông đã kết hôn. Năm ngoái, bởi vì bệnh tim tái phát, nên lúc sắp chết đã viết di chúc để lại tài sản cho cô ấy. Chúng tôi đã đến nhà vợ trước của người đàn ông đó để tìm hiểu, nhưng cũng không có gì lqd đáng nghi nên đã loại bỏ. Gần đây, dường như cô ấy đang qua lại với một người đàn ông thành đạt, nhưng mà chúng tôi cũng

đã loại anh ta ra khỏi diện tình nghi rồi. Có thể nói, hiện tại chúng tôi đang rơi vào cục diện bế tắc, nên đến xem chỗ mọi người có tiến triển gì không.”

“Tôi sẽ nói trước.” Trì Ba lê tiếng. “Đầu tiên, có vài điểm không rõ ràng lắm, Lưu Đình Đình bị đâm ở trong nhà, cô bé đã từng cố gắng chạy trốn, đồng thời bò ra phía ngoài được 25cm, nhưng mà vừa mới đến gần tường, cô bé đã bị tấn công lần thứ, chỗ đó có nhiều vết máu hơn. Thứ hai, trong phòng chính, chúng tôi phát hiện rất nhiều vết máu khả nghi, vết máu như vậy rất có lý để nhận ra rất dễ dàng, đó là bởi vì tay người nào đó cầm dao, sau đó máu chảy dọc theo mũi dao nhỏ giọt xuống, nếu cánh tay người này bị thương, như vậy máu chảy dọc theo cánh tay xuống mũi dao rồi nhỏ giọt trên sàn nhà. Nhưng mà, chúng tôi đã xét nghiệm qua, trên sàn chỉ có vết máu của Ngô Nguyệt Nhi và Lưu Đình Đình chứ không có máu của hung thủ.”

Lộ Phi Nhi thận trọng nhìn Lý Thanh Lưu, muốn nghe suy nghĩ của anh một chút, trên thực tế, đối với việc phân tích vết máu ở hiện trường của bọn họ, căn bản là không có biện pháp đưa ra nhận xét gì.

13. Chương 13: Âm Chỉ Mơ Hồ

Lý Thanh Lưu cau chặt chân mày, thực ra anh và tất cả mọi người đều biết, nhưng mà ai cũng không muốn tin kết quả như vậy. Lý Thanh Lưu nhận lấy tài liệu Trì Ba đưa cho, từ trong đó có thể nhìn thấy mấy điểm đáng ngờ khác nhau của Ngô Nguyệt Nhi. Đầu tiên, Ngô Nguyệt Nhi nói hung thủ tấn công hai đứa con của cô ấy trước rồi mới tới mình, trải qua một hồi vật lộn, hung thủ mới chạy thoát, nhưng mà cô ấy không có nói hung thủ đã từng cầm dao đứng ở đó. Thứ hai, Lưu Đình Đình bị tấn công hai lần. Thứ ba, trong lời kể của cô ấy trên đường chạy trốn của hung thủ không có phát hiện bất cứ một dấu vết nào, cũng không có dấu vết của Ngô Nguyệt Nhi đuổi theo hung thủ, phải biết rằng, ngay lúc đó trong phòng có rất nhiều vết máu.

Lý Thanh Lưu nhíu mày, cầm lấy những chứng cứ này đi, nhưng đối với phòng kỹ thuật của bọn họ mà nói, còn có nhiều chỗ không rõ ràng lắm. Mấy ngày qua, bọn họ bị vụ án này làm cho ‘sứt đầu mẻ trán’ rồi.

Rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng được tan ca, đi ngang qua chợ ở đầu ngõ thì tiến vào, liên tục mấy ngày đều ăn mì ăn liền, hiện tại thấy mì ăn liền cô lại muốn ới ra, nhưng mà từ khi làm việc tới nay, Lộ Phi Nhi lại thêm một cái quái gở nữa, đó là không ăn bất cứ thứ gì có màu đỏ.

“Tối rồi à? Hôm nay ăn gì?” Là lão Hoàng, ông ấy hơn bốn mươi tuổi, đôi mắt rất to, hơn nữa lại lộ ra, ông ấy lúc nào cũng mang theo nụ cười, Lộ Phi Nhi thỉnh thoảng hay ghé đến đây mua rau.

“Vâng ạ, con muốn mua một ít cải trắng, vâng, cái này đi!” Lộ Phi Nhi cười nói

“Ôi chào, cô bé, em tối rồi à, mua chút thịt đi!” Là chị bán thịt, dáng người vô cùng đầy đặn, trong tay vẫn cầm một con dao to, vừa chặt xương cho khách lại vừa nói chuyện với cô, nhìn cô ấy giơ tay chặt xuống, thật sự là sồn gai ốc. Hiện tại, Lộ Phi Nhi thật sự không muốn ăn thịt.

Lộ Phi Nhi chỉ có thể từ chối, thật ra Lộ Phi Nhi là như vậy, nhìn qua cô ấy là người rất dễ sống chung, nhưng mà lại giữ một khoảng cách với tất cả mọi người. Mọi người trong chợ này đều hiểu rõ cô, nhưng mà, có thể là liên quan đến công việc của cô, cũng có thể là do tính cách của cô, không ai biết cô ở đâu, làm gì?

Buổi sáng đi làm, vừa vào cửa, Lộ Phi Nhi liền gặp Lý Thanh Lưu, anh đang dựa vào cửa phòng kỹ thuật nhìn Lộ Phi Nhi, sau đó nở nụ cười.

“Ngủ không được sao?” Anh bước tới bên cạnh Lộ Phi Nhi, khoảng cách rất gần, Lộ Phi Nhi nhảy bèn cảm thấy anh đây là... Đang tán tỉnh, nhìn nụ cười của anh, ánh mắt anh, cho dù trong lòng đang nghĩ như vậy, nhưng tim Lộ Phi Nhi vẫn đập rất nhanh, âm thanh cũng không ổn định.

“À... Cũng được, ha ha.” Lộ Phi Nhi mở cửa, tay hơi chênh vênh, điều này làm cho tâm trạng của cô thật không tốt, cô tự nhận là mình thông minh, bình tĩnh, xem nhẹ chuyện tình cảm, nhưng mà, lúc gần gũi

với một người đàn ông như vậy, vẫn vô cùng bối rối. Rất rõ ràng, Lý Thanh Lưu cũng thấy được điểm ấy, nhưng mà anh cũng không nói gì thêm.

Lộ Phi Nhi mở cửa phòng làm việc ra, Lý Thanh Lưu cũng bước vào, lúc này Lộ Phi Nhi mới phát hiện anh vẫn đang cầm tài liệu trong tay, Lộ Phi Nhi rót cho anh một ly nước, Lý Thanh Lưu nhận lấy, anh vẫn không ngồi xuống, bưng ly nước đứng trước cửa sổ.

“Ninh Vệ Đông là bạn trai của cô sao?”

“Hả? Không có. Chỉ là... Bạn học mà thôi.” Lộ Phi Nhi không biết vì sao anh lại hỏi cô như vậy, là bởi vì chuyện của bọn họ gây ảnh hưởng đến công việc của cô và Ninh Vệ Đông? Hay là bởi vì... Anh có ý gì với cô? Phải biết rằng Lý Thanh Lưu chính là cấp trên của cô đấy!

“À... Là như vậy à?” Lý Thanh Lưu, nghe không ra anh có ý gì, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, cảm thấy thay vì cứ suy đoán như vậy, chỉ bằng hỏi thẳng cho rõ ràng lại tốt hơn, vừa muốn mở miệng, mấy người Phương Mẫn đã bước vào.

“Ừa, đội trưởng Lý, anh đến sớm vậy sao? Ngô Nguyệt Nhi không khai báo gì sao?” Hoàng Chiêm Quân nói.

“Ừ, không có, chứng cứ chúng ta đưa ra đều bị cô ta bác bỏ bằng một câu, lúc ấy tinh thần căng thẳng nên không nhớ gì cả. Chỉ nói qua loa thôi, hiện giờ cô ta đã tìm luật sư, xem ra, nếu như muốn buộc tội cô ta thì chúng ta cần phải tìm thêm nhiều chứng cứ hơn nữa mới được.”

Lý Thanh Lưu nói khiến ấy người trong phòng kỹ thuật đều im lặng, việc này chắc chắn là một đả kích rất lớn.

“Tôi nghĩ, nếu như thật sự là Ngô Nguyệt Nhi, vậy thì động cơ của cô ta là gì? Điều nói hử dử cũng không ăn thịt con, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến cô ta phải làm như vậy?” Thôi Phong vô cùng thất vọng, biết rõ ràng rành ai là hung thủ, nhưng mà vẫn không có cách nào buộc tội.

“Cái này vẫn còn đang điều tra, chúng tôi đã liên lạc với bạn trai hiện tại của Ngô Nguyệt Nhi, một lát nữa anh ấy sẽ đến lqđ đây, hơn nữa, cũng đã phái người đi điều tra chuyện của chồng cô ta rồi.” Nói tới đây, Lý Thanh Lưu nghiêm túc nói: “Phải trở lại hiện trường một lần nữa, nhất định phải nỗ lực tìm thêm nhiều chứng cứ hơn mới được.”

Là người lãnh đạo của phòng kỹ thuật, Hoàng Chiêm Quân phát động mọi người, lần này, ông ta bổ nhiệm cho Phương Mẫn làm người phụ trách vụ án này, triển khai công việc một lần nữa, may ra khía cạnh sẽ khác nhau.

Lúc bọn họ bắt đầu làm việc tại hiện trường vụ án, Vân Tùng cũng đến và mang theo câu trả lời ọi người.

“Người phụ nữ chết tiết này, là vì tiền bạc, cô ta vì tiền bạc mà qua lại rất nhiều người, chồng của cô ta cũng đã nhận ra nên đã lén lút sửa lại di chúc, lấy toàn bộ tài sản của mình để lại cho hai đứa con, cô ta chỉ có thể lấy được một chút tiền sinh hoạt, người bạn trai hiện tại của cô ta cũng đã nói, bởi vì vấn đề con cái nên anh ta muốn chia tay với Ngô Nguyệt Nhi.”

“Thật con mẹ nó.” Thôi Phong nguyên rủa một tiếng, lúc bọn họ đang nói chuyện, ở trong phòng Lộ Phi Nhi kêu một tiếng.

“Mọi người mau đến đây xem này.”

Khi Thôi Phong và Phương Mẫn chạy đến, Lộ Phi Nhi vừa chỉ vừa nói với bọn họ.

“Mọi người nhìn đi, chỗ này giống như đã bị lau chùi qua, mọi người chỗ này nè.” Phía trên và phía dưới bồn rửa tay trong phòng bếp, phát hiện dấu vết bị lau chùi, đây là một phát hiện mới, có thể rất quan trọng, Vân Tùng vội vàng gọi điện thoại cho Lý Thanh Lưu.

Bắt đầu kiểm tra lại dấu vết mới một lần nữa, sau khi căn phòng tối om được phun khí NH₃(A-mo-ni-at) tỏa sáng lên, càng có nhiều vết máu được phát hiện ra. Trên sàn nhà ngay bồn rửa tay trong bếp có nhiều lqđ vết máu, trên bàn bên cạnh bồn rửa tay cũng có rất nhiều, hơn nữa còn thể nhìn rất rõ dấu chân, nhìn sơ qua thì có thể thấy đây là dấu chân của phụ nữ. Những dấu vết này cho thấy, có một người phụ nữ đã tụt vào bồn rửa tay ở đây, cánh tay bị chảy rất nhiều máu, sau đó những vết máu này rơi xuống chân cô ta.

Lý Thanh Lưu đã đến, nhưng mà cảm thấy bấy nhiêu vẫn không đủ. Trong lúc mọi người đang rơi vào trầm lắng, điện thoại của Lý Thanh Lưu lại vang lên, anh nhận điện thoại, sau đó lại nở nụ cười.

“Có tin tốt lành rồi.”

Tin tức tốt đó chính là trên áo ngủ của Ngô Nguyệt Nhi, Trì Ba phát hiện chứng cứ mới. Bởi vì trên phần lưng và vai phải áo ngủ lqđ của cô ta phát hiện vết máu của hai đứa bé, vết máu như vậy nói lên điều gì? Nó đã trực tiếp chứng minh là Ngô Nguyệt Nhi đã dùng tay phải của chính mình giơ lên chém xuống, đâm về phía hai đứa con của mình.

Trước những chứng cứ đầy đủ như vậy, dù cho Luật sư có lợi hại đến đâu cũng không có cách nào có thể phản bác lại. Còn nhớ ngày xét xử đó, đoàn người dự thính (tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết) nhốn nháo, Ngô Nguyệt Nhi cũng biết bản thân mình sẽ gặp kết quả như thế nào, lần này, cô ta nhận tất cả tội trạng của mình, cô ta hy vọng dựa vào thái độ thành khẩn nhận tội của mình để có thể giữ lại một con đường sống, nhưng mà, cô lqđ ta phải thất vọng rồi. Tính chất của vụ án này quá ác liệt, nếu không tử hình thì sẽ không thể nào giảm bớt sự căm phẫn của người dân được. Nếu như không phải là người hiểu rõ đích thực tình tiết của vụ án, thì ai sẽ tin một người phụ nữ yếu đuối như vậy mà có thể làm ra chuyện tàn tạt lương tâm như thế chứ? Cô ta không khóc, chỉ ngất xỉu mấy lần, không biết là cô ta thật tâm sám hối hay là vẫn đang lo lắng cho số phận tiếp theo của mình?

Vụ án như vậy làm cho người ta rất xót xa, ai cũng nói tình yêu của mẹ là vĩ đại nhất, không một ai nguyện ý tin tưởng chuyện như vậy. Trong phiên tòa kết thúc vụ án, không một ai bởi vì được khen ngợi mà thấy vui vẻ. Thấy đáng về mọi người như vậy, Lý Thanh Lưu đề nghị muốn khao mọi người một bữa.

Đến quán lẩu, mọi người bao một phòng, lúc mới đầu vẫn ăn cơm rất tốt, nhưng mà đã là đàn ông thì đều như vậy cả, sau khi cơm no rượu say nhất định sẽ lộ bộ mặt thật. Ngay cả Trì Ba và Thôi Phong nhìn lqđ qua rất lịch sự bây giờ cũng không mặc áo, cũng nói đùa với những người trong đội cảnh sát hình sự. Ninh Vệ Đông có vẻ hơi trầm lắng, song Lộ Phi Nhi cũng không để ý, coi như không thấy ánh mắt của anh ta. Lộ Phi Nhi chỉ chú đến Lý Thanh Lưu, bởi vì hôm nay anh đã hỏi quan hệ của cô và Ninh Vệ Đông đấy!

Anh mặc áo may ô trắng(áo ba lỗ hay áo lót của nam), tốt hơn so với mấy người kia một chút, cầm ly rượu trong tay ngồi quan sát, nghe mọi người nói giỡn, thỉnh thoảng cũng nở nụ cười. Lộ Phi Nhi chưa từng thấy anh mặc như vậy, da anh hơi ngăm đen, bắp thịt trên cánh tay rất có cảm giác đe dọa.

“Tiểu Lộ, đi thôi, chúng ta ra ngoài hít thở không khí, đã là thời tiết gì rồi mà mấy người đàn ông này cũng không sợ bị cảm.” Phương Mẫn lqđ lôi kéo Lộ Phi Nhi ra ngoài, cũng chỉ còn lại một cô gái là Tiền Minh, nhưng mà nhìn cô giống như rất thích nói chuyện với bọn họ nên cũng không gọi theo. Huống chi, Lộ Phi Nhi cũng không thích cô ta.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Lộ Phi Nhi đứng bên ngoài chờ Phương Mẫn, không ngờ, Lý Thanh Lưu vậy mà cũng đi theo ra khỏi phòng, lúc này anh đã mặc áo sơ mi. Thấy Lộ Phi Nhi thì nở nụ cười, đi về phía cô, mặt anh rất đỏ, hẳn là uống không ít. Không biết là ai đụng anh một cái, thế là cứ bổ nhào về phía cô. Lộ Phi Nhi bị ép giữa tường và người, bị dọa đến choáng váng, thậm chí cô còn ngửi thấy được mùi rượu trên người Lý Thanh Lưu.

Lý Thanh Lưu nghiêng đầu, cách lỗ tai Lộ Phi Nhi rất gần, Lộ Phi Nhi cảm thấy toàn thân dường như đang nổi da gà. Nhưng mà không biết vì sao, một cử động nhỏ cô cũng không dám, sau đó, đột nhiên anh vùi đầu vào gáy Lộ Phi Nhi, không phải hôn, chỉ là ngửi mùi vị của cô, ngay tại lúc Lộ Phi Nhi cảm thấy mình nên tự vệ thì anh đã rời khỏi rồi.

“Em thật xinh đẹp.” Lý Thanh Lưu nhìn gương mặt hồng hồng của Lộ Phi Nhi, còn có đôi môi như hoa anh đào kia nữa, thật sự là phải mất một sức lực tự kiềm chế rất lớn mới có thể rời khỏi đấy!

Cũng tại khoảnh khắc anh rời khỏi, Phương Mẫn cũng bước ra, nhìn thấy bọn họ, chào hỏi một tiếng rồi lôi kéo Lộ Phi Nhi bước đi. Lúc này, Lộ Phi Nhi thật sự là ‘sóng lòng sôi sục’(cảm xúc không yên) nha! Bản thân lqđ mình có tính là bị anh chọc ghẹo không? Có tính là quấy rối không? Còn nữa, nhìn dáng vẻ vừa rồi anh chào hỏi với Phương Mẫn, nhìn thế nào cũng không giống với bộ dạng đứng không vững nha!

Uống thêm một hồi, bọn họ lại trái ngang phải đỡ đến phòng Karaoke. Bắt đầu trò vui mới.

14. Chương 14: Ông Cụ Bành Vũ

Đến phòng Karaoke, tính khí của một bọn đàn ông vẫn không giảm, Chu Kiến mở màn trước tiên, hát một bài của ca sĩ Lưu Đức Hoa. Tiếp theo là đến Vân Tùng hát bài ‘Người làm lính’, lấy được rất nhiều tiếng vỗ tay của mọi người, ngay cả Tiễn Minh cũng hát một bài ‘Âm vang hoa hồng’, làm cho không khí càng dâng cao. Lúc này, cũng không biết là ai đề nghị Lộ Phi Nhi phải hát một bài, việc này thật sự là làm khó Lộ Phi Nhi rồi.

“Không được, cô nhất định phải hát một bài, hôm nay nhất định chúng ta phải nghe bông hoa này hát một bài mới được, mọi người nói có đúng không hả?” Thôi Phong cũng hòa theo âm ỉ, Lộ Phi Nhi có phần kinh ngạc, cô lúc nào thì thành bông hoa rồi hả? Nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Tiễn Minh, Lộ Phi Nhi thật sự rất oan uổng, cô vẫn luôn cho rằng mình vô cùng khiêm tốn đấy chứ.

“Đúng vậy! Tiểu Lộ, em hãy hát một bài đi! Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, hát không hay cũng sao cả.” Phương Mẫn cũng cười nói, nghe mọi người nói như vậy nếu Lộ Phi Nhi còn muốn từ chối nữa thì giống như có vẻ kiêu căng thì phải. Chỉ có điều Lộ Phi Nhi cũng vô cùng căng thẳng, nhìn Ninh Vệ Đông vừa nghe thấy cô muốn hát, ánh mắt liền sáng lên, ngay cả Lý Thanh Lưu cũng nhìn cô cười.

“Được rồi, em hát. Mọi người nhớ không được chê cười em đấy.” Lộ Phi Nhi nói, mọi người vội vàng tỏ thái độ, cô hát bài ‘Những giọt mưa trong gió’. Lộ Phi Nhi vừa mới mở miệng, tất cả mọi người đều chấn động, thậm chí có người còn cầm hạt dưa để trên miệng nhưng vẫn không cắn. Sau đó, mọi người cố gắng dời tầm mắt đi nơi khác không dám nhìn cô, chỉ có dáng vẻ của Ninh Vệ Đông là hưởng thụ mà thôi, còn có Lý Thanh Lưu thì càng lúc ý cười càng sâu, chờ Lộ Phi Nhi hát xong hơn nửa ngày mọi người mới vỗ tay.

“Tiểu Lộ, em thật sự rất lợi hại, em hát bài này một câu đúng trong giai điệu cũng không có.” Thôi Phong nói ra tiếng lòng của mọi người, mặt Lộ Phi Nhi càng đỏ hơn. Phương Mẫn thấy cô xấu hổ như vậy, lấy tay đẩy Thôi Phong sang một bên.

“Haiz! Quả nhiên thượng đế rất công bằng.” Trì Ba ngồi bên cạnh Lộ Phi Nhi, một câu cảm thán của anh khiến Lộ Phi Nhi đỏ mặt xấu hổ, đập anh một phen, chọc cho Trì Ba nở nụ cười hiếm thấy.

Gần đến năm mới, trong cục cũng cố gắng trang trí một chút, chỉ có điều ngoại trừ phòng của bọn họ ra, phòng kỹ thuật của bọn họ không những phải luôn gọn gàng sạch sẽ mà còn phải trông coi chặt chẽ hơn so với mấy phòng ban khác.

Chủ nhật, trong cục tổ chức liên hoan các cán bộ kì cựu, còn dẫn bọn họ đi tham quan các phòng ban, tìm hiểu tình trạng phát triển công việc mấy năm nay của giới trẻ, trong đó có một ông cụ khiến cho Lộ Phi Nhi chú ý, ông ấy vô cùng cẩn thận nhìn mọi thứ xung quanh, đối với công việc kỹ thuật của bọn họ càng tỉ mỉ. Bộ dáng của ông ấy rất ốm yếu, thân thể ông không được khỏe lắm, nhưng ánh mắt lại lấp lánh có thần, Lý Thanh Lưu lại dẫn bọn họ đến chỗ cô.

“Đến đây, tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là đội trưởng đội cảnh sát của chúng ta đã về hưu, đồng chí Bành Vũ. Còn đây là Hoàng Chiêm Quân và Phương Mẫn của phòng kỹ thuật, còn đây là nhân viên mới đến thực tập Lộ Phi Nhi, tiểu Lộ.” Lý Thanh Lưu giới thiệu Lộ Phi Nhi và tất cả mọi người cùng chào hỏi ông cụ. Bành Vũ nhìn xung quanh một chút, lại hỏi thêm mấy vấn đề, cảm thấy ông ấy đã tương đối hài lòng. Lộ Phi Nhi rót nước mời bọn họ, lúc sắp kết thúc, Bành Vũ nói ông phải đi, Lý Thanh Lưu thuận tay đưa nước cho Lộ Phi Nhi, rồi sau đó rất tự nhiên nhận lấy, để qua một bên.

“Ừ, cô bé này không tệ, phải nắm chặt.” Bành Vũ nói ra lời này, những người khác không chú ý tới, nhưng mà Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi nghe rất rõ ràng, đây là có ý gì hả? Chẳng lẽ ông cụ này đang nói cho Lý Thanh Lưu nghe sao? Nghĩ tới đây, Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng trong lòng lại có một tia mừng thầm. Nhìn Lý Thanh Lưu anh chỉ là cười cười, không bác bỏ cũng không chấp nhận. Lúc này ít nhiều cũng làm cho người ta thất vọng.

Chờ bọn họ rời khỏi, Lộ Phi Nhi mới hỏi Phương Mẫn, “Ông cụ đội trưởng này rất lợi hại hả chị?”

“Ha ha, đó là đương nhiên! Ông cụ đội trưởng này có biệt hiệu gọi là thần nhãn, rất lợi hại.” Nói tới đây, Phương Mẫn nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý đến các cô, mới nói nhỏ vào tai Lộ Phi

Nhi, “Thậm chí ông ấy còn có thể thấy được một cô gái có phải là xử nữ hay không, có phải đã có thai hay không.”

“Không thể nào! Chuyện này sao có thể nhìn ra được chứ?” Lộ Phi Nhi vô cùng kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghe qua chuyện như vậy, điều này làm sao có thể chứ?

“Cắt! Chị có thể lừa em hay sao? Chị là cấp dưới của ông ấy nhiều năm, là chị tận mắt nhìn thấy đấy.”

Phương Mẫn sẽ không nói dối như vậy, huống chi, người làm công việc kỹ thuật kiểm nghiệm, đều coi trọng nhất đó chính là sự thật, nếu không phải tự bản thân mình trải qua công việc kiểm nghiệm chặt chẽ, Phương Mẫn cũng sẽ không nói như vậy. Xem ra còn rất nhiều thứ mà bản thân mình cần phải học rồi.

“Đúng rồi, tiểu Lộ, em và Ninh Vệ Đông ra sao rồi?” Quan hệ của Phương Mẫn và Lộ Phi Nhi rất tốt, đề tài này cũng không phải lần đầu tiên được nhắc đến.

“Anh ấy không quấy rầy em nữa, em nghĩ anh ấy đã buông tay rồi!” Gần đây tâm trạng của Lộ Phi Nhi đã tốt hơn nhiều.

“Thực ra, chị cảm thấy Ninh Vệ Đông cũng rất tốt.”

“Em sẽ không tìm một người con cán bộ như anh ấy, em vô cùng ác cảm.” Lộ Phi Nhi có suy nghĩ như vậy là từ sau khi họ quen biết Ninh Vệ Đông mới có, cô thật sự không thích những người con cán bộ như bọn họ, giàu có, đáng vẻ không ai bì nổi, khiến cô cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Thực ra trong cục của chúng ta cũng có rất nhiều thanh niên tài giỏi, chỉ có điều, chị không thích chuyện tình yêu trai gái mà thôi.” Phương Mẫn nói.

“Ừ, tại sao vậy? Có nguyên nhân đặc biệt gì sao?” Phương Mẫn không nghe ra trong lời nói của Lộ Phi Nhi có chút lo lắng.

“Haiz, em không biết đó thôi, trước kia trong cục của chúng ta cũng có chuyện như vậy, chỉ có điều, trên có lãnh đạo, dưới có đồng nghiệp, cũng không chú ý đến bọn họ, đáng sợ nhất là sau khi chia tay làm họ ọi người cảm thấy vô cùng xấu hổ, mọi người bàn luận khiến cho người ta chịu không nổi.” Phương Mẫn cũng chỉ tùy ý nói một chút, nhưng mà nghe vào lỗ tai một người mới như Lộ Phi Nhi thì tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Nếu muốn ở lại chỗ này, nếu không muốn bị người ta bàn luận, nhất định không được xảy ra chuyện như vậy.

Một loạt các vụ án hình sự, phần lớn là người quen, có thể nói là người có liên quan với nạn nhân, cho nên lúc cảnh sát phá án, cũng sẽ bắt đầu điều tra từ người quen của nạn nhân trước, nhưng mà tình huống như vậy cũng không phải là tuyệt đối, ví dụ như không cố ý giết người, loại vụ án này, đều là do hung thủ ngẫu nhiên phạm tội, như thế này nhất định phải cần đến pháp y và nhân viên kỹ thuật tìm kiếm chứng cứ quan trọng thôi. Đương nhiên còn có một loại khác đó là sát thủ liên hoàn, đa số là ở nước ngoài, còn ở trong nước, bất luận là trên tạp chí hay là trong hồ sơ của sở cảnh sát đều không có ghi chép lại.

Chỉ có điều, sự việc luôn luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Lần này, Lộ Phi Nhi lại nhìn thấy Bành Vũ, ông ấy đi đến đội cảnh sát hình sự, hơn nữa, không khí trong cục vô cùng căng thẳng, giống như là có chuyện đại sự gì đó sắp xảy ra.

Vừa hơn chín giờ, Lộ Phi Nhi, Trì Ba và Phương Mẫn, bọn họ là người bình thường biểu hiện có vẻ chững chạc, bị gọi vào phòng họp, vừa tiến đến thì thấy Lý Thanh Lưu cũng dẫn theo người trong đội anh, ngoài ra họ còn có Cục trưởng Sài, Phó cục trưởng Vương và Bành Vũ. Chờ mọi người ngồi xuống, Cục trưởng Sài ra hiệu đóng cửa phòng họp lại, tất cả mọi người đều ngừng thở, vô cùng yên lặng, vẫn không mở miệng nói chuyện, đầu tiên Cục trưởng Sài thở dài,

“Mười năm rồi, tôi chưa từng bỏ xuống vụ án này. Mười một tên người bị hại, đang chờ chúng ta giải oan cho bọn họ. Ở đây có mấy đồng chí mới tới, có thể các bạn vẫn chưa hiểu rõ tình huống này, nhưng mà, với mấy đồng chí cũ mà nói, vụ án này cả đời cũng không quên. Nhất là đội trưởng Bành, mãi đến lúc trước khi về hưu, vẫn nhớ mãi không quên đến vụ án này, ở đây tôi chỉ nhắc lại một câu, đây là lần cuối cùng, nhất định phải phá án, bắt lấy hung thủ. Lần này, chúng ta mời hai vị chuyên gia đến. Còn nữa, các đồng chí phải giữ nghiêm kỷ luật, không được đem bất cứ một tình huống nào của vụ án tiết lộ cho người

nào, một khi bị người bên ngoài biết, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người hoang mang. Nếu người nào tiết lộ dù chỉ một chút, nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc.”

“Được rồi, mời đội trưởng Lý giới thiệu sơ qua vụ án ọi người biết đi.” Phó cục Vương thu hồi nụ cười thường ngày, ra hiệu cho Lý Thanh Lưu bắt đầu.

Đèn trong phòng họp được tắt đi, màn cửa cũng được kéo lại, chỉ có màn hình giữa phòng họp là sáng lên.

“Đây là vụ án có tính chất rất ác liệt, từ lúc hung thủ bắt đầu phạm tội đến nay, đã có mười một người bị giết hại, hung thủ chọn mục tiêu không cố định, từ một nhà có bốn người đến phụ nữ độc thân, hoặc là một cặp vợ chồng. Hung thủ dù thủ đoạn cũng không phải là tàn nhẫn bình thường, trước lqd tiên là trối lại rồi mới hành hạ. Dùng dao găm rạch lên người nạn nhân, sau đó hấn dùng một con dao đâm xuyên qua cổ cho đến khi nạn nhân chết mới thôi, cuối cùng là thiêu hủy! Vụ án lần này, nạn nhân là một người phụ nữ độc thân, ba mươi hai tuổi, tên là Tạ Lệ, bản thân cô ấy có mở một siêu thị nhỏ. Vào khoảng ba giờ rạng sáng, nhà cô ấy bốc cháy, đây là tư liệu do đội phòng cháy chữa cháy bên đó chuyển qua.” Lý Thanh Lưu giới thiệu sơ lược xong, sau đó phát tất cả tài liệu ọi người, Lộ Phi Nhi phát hiện, trên tất cả tài liệu đều được đánh dấu tên, hơn nữa tuyệt đối là tuyệt mật.

Sau khi hai vị cục trưởng rời đi, Lý Thanh Lưu chủ trì cuộc họp, sau đó mọi người vừa nghiên cứu tài liệu trong tay vừa thảo luận.

“Mấy vụ án trước kia hung thủ không lưu lại bất kì một manh mối nào sao?” Phương Mẫn hỏi

“Không có, dao thì đều có thể mua được ở khắp nơi, trừ lần đó ra, mọi người có thể nhìn đến, thì thể trước khi bị thiêu đốt đã bị hủy nghiêm trọng, trải qua quá trình đốt cháy, chúng ta rất khó có thể tìm ra chứng cứ xác thực, không có vân tay, không có vết máu.” Lý Thanh Lưu đưa ra câu trả lời phủ định.

“Từ thời gian của các vụ án trước, chúng ta có thể thấy thời gian hung thủ ra tay phạm tội không cố định, lựa chọn mục tiêu rất chính xác, trước tiên hấn nhất định đã điều tra và theo dõi vô cùng tỉ mỉ.” Bành Vũ nói, dĩ nhiên mọi người lập tức yên lặng, nếu không phải vụ án này quá phức tạp, có lẽ cũng sẽ không kéo dài nhiều năm như vậy rồi.

Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng thất bại, cũng cảm thấy áp lực rất lớn, người cảnh sát hình sự có kinh nghiệm như Ông cụ Bành Vũ đây mà còn chưa bắt hấn ta được, bọn họ làm sao có thể chứ?

“Vụ án Tạ Lệ xảy ra ở tầng trệt, chúng ta đến những nơi xung quanh đó điều tra một chút, nhìn xem có chút manh mối nào lqd có giá trị không. Chúng ta chia hai người một tổ, phân nhau ra mà tiến hành. Nhớ kỹ, nhất định phải kỹ càng, nhưng vẫn phải chú ý không được dẫn đến sự hoang mang không cần thiết trong quần chúng.” Lý Thanh Lưu bàn giao một số công việc đầu tiên.

Lộ Phi Nhi được phân cùng tổ với Vân Tùng, hai người chịu trách nhiệm điều tra quan hệ người nhà và bạn bè của Tạ Lệ. Đầu tiên là lái xe đến nhà chồng trước của Tạ Lệ, bọn họ mới li hôn được nửa năm, con cái được đưa trở lại cho chồng cũ chăm sóc.

15. Chương 15: Phụ Nữ Đánh Nhau

Chồng trước Tạ Lệ tiết lộ, trong khoảng thời gian hai người ly hôn, mỗi tuần bọn họ đều liên lạc, riêng chỉ có tuần này là không có. Chuyện xảy ra đêm đó, có chứng cứ xác thực anh ta không hề ở đây, quan trọng nhất là, anh ta cũng không biết bên cạnh Tạ Lệ đã xảy ra chuyện gì.

Vân Tùng và Lộ Phi Nhi thất bại trở về, vừa về đến cục, những người khác cũng về, nhìn vẻ mặt của bọn họ, đoán chừng cũng không có thu hoạch gì. Mọi người cùng ngồi một chỗ, tập hợp tài liệu.

Đã tìm hiểu những người hàng xóm xung quanh nhà Tạ Lệ, chỉ có một người nhớ lại, tối hôm đó có nhìn thấy một người đàn ông, nói sơ qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng mà người này lại không tả được diện mạo của anh ta nên cũng như không, bởi vì trước đó Bành Vũ cũng đã dự đoán được hung thủ có tuổi tác tương tự.

Lộ Phi Nhi và Vân Tùng nản lòng về tới đội cảnh sát hình sự, cũng không có tâm trạng mà chào hỏi với mọi người, đem áo khoác đang cầm trong tay tùy tiện ném lên lưng ghế dựa, bản thân mình cũng không có

hình tượng mà nằm bò trên bàn, Lý Thanh Lưu ngồi bên cạnh tiện tay sửa lại áo khoác cho Lộ Phi Nhi, nhìn cô một cái, sau đó cũng ngồi xuống, mở tài liệu trong tay ra, sau đó hỏi mọi người theo thứ tự. Anh hành động tự nhiên như vậy có lẽ không cảm thấy gì, nhưng trong mắt người khác thực là khơi dậy sóng to gió lớn, Lộ Phi Nhi cũng ý thức được cái gì, không dám nằm úp sấp tiếp nữa, đỏ mặt ngồi dậy lo lắng nhìn mọi người. Kỳ thực, Lý Thanh Lưu vốn là tiêu điểm trong cảm nhận của mọi người, nhất nhất động của anh đều nằm trong mắt của mọi người. Tất cả mọi người đều thấy được, thậm chí cả Ninh Vệ Đông cũng thấy, nhưng mà tất cả mọi người đều coi như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Lúc này, trong lòng Lộ Phi Nhi vô cùng mâu thuẫn, không biết bắt đầu từ khi nào, cô phát hiện bản thân mình đã động tâm với người cấp trên nhiều tuổi hơn mình này rồi, các loại biểu hiện mập mờ khiến cô động tâm, khiến cô vui vẻ, cảm giác như vậy quá quen thuộc, giống như lúc trước bản thân mình thầm mến Nhậm Vĩ vậy, sẽ luôn luôn lên lút chú ý đến nhất cử nhất động của anh, thậm chí còn vì những biểu hiện thân thiết ngẫu nhiên của anh mà mừng thầm không thôi. Nhưng mà Lộ Phi Nhi cũng sợ hãi, chuyện của Nhậm Vĩ đã cho cô một đả kích quá lớn, điều kiện hiện tại của bản thân, cũng không cho phép bản thân cô có suy nghĩ không an phận nào đối với người đàn ông này. Khúc mắc với Ninh Vệ Đông đã sớm trở thành đề tài chủ yếu để tất cả mọi người trong cục thảo luận trong giờ giải lao rồi, nếu bây giờ bản thân cô và cấp trên lại có dính dáng gì, vậy thì chắc chắn ảnh hưởng rất xấu đến tiếng tăm của bản thân. Cô sợ hãi rồi.

Công việc không hề tiến triển, chuyện tình cảm cũng rơi vào mê mang, bản thân Lộ Phi Nhi khó có được một ngày nghỉ, quyết định muốn trút hết nỗi lòng một phen, cô đến sân tập luyện của cục, ở đây giống như một cái sân vận động nhỏ, có các loại thiết bị tập luyện thể dục, cũng có sân đánh nhau kịch liệt, thường xuyên đến đây nhất là người của đội cảnh sát hình sự.

Bên ngoài, Lộ Phi Nhi nhìn thấy Tiền Minh, cô ta cũng thấy Lộ Phi Nhi, trực tiếp đi thẳng tới. Muốn hỏi quan hệ của Lộ Phi Nhi và Tiền Minh là gì, thực ra rất đơn giản, chính là kiểu cả hai đều không ưa nhau. Lộ Phi Nhi không thích Tiền Minh mồm miệng bộc tuệch, ương bướng tổn thương người khác, mà Tiền Minh cũng không thích bề ngoài điềm đạm của Lộ Phi Nhi.

“Thật là không ngờ đấy, cô cũng tới đây sao?” Tiền Minh đi đến trước mặt Lộ Phi Nhi, với dáng vẻ hung hăng, trong mắt cũng tràn đầy khinh thường, hôm nay cô ta mặc quần áo thể thao màu đỏ đen, trên trán vẫn còn đầy mồ hôi.

“Tôi tới rèn luyện.” Lộ Phi Nhi không lựa chọn đối chọi gay gắt với cô ta, cảm thấy không quan trọng.

“Cô chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên kỹ thuật, cũng không cần phải tới đây luyện tập chứ?”

“Ở trường học, chuyên ngành của tôi cũng không phải là kỹ thuật, hơn nữa coi như tôi cũng là một cảnh sát hình sự. Ở đây cũng không phải chỉ có một mình cô có thể tới.” Lộ Phi Nhi hiểu rõ ý tứ của cô ta, rất rõ ràng, đây là cô ta đang khiêu khích.

“Hừ hừ, phải không? Nếu không thì tới so với tôi một chút?”

“Được.”

Tiền Minh có chút kinh ngạc, thật sự không ngờ Lộ Phi Nhi đồng ý thoải mái như vậy, chỉ có điều cô ta rất tin tưởng bản thân mình, cô ta không tin Lộ Phi Nhi có thể đánh qua cô ta. Có thể là bản thân mình ghen tỵ với vẻ mặt xinh đẹp của cô, cũng có thể là không quen nhìn thái độ của Lộ Phi Nhi, thậm chí ám ức bởi vì cô chiếm được rất nhiều người đàn ông yêu thích. Tóm lại, Tiền Minh chính là muốn thừa cơ hội này có thể dạy bảo cô một phen.

Phía đông sân tập có một đài đấu quyền anh, dưới đài một chút tất cả đồng nghiệp trong cục đều ở đó, thậm chí Vân Tùng và Chu Kiên cũng ở đây, khi bọn họ thấy hai cô gái bước lên đài, cả hai đều kinh ngạc đình chỉ động tác.

“Có quy tắc gì không?” Lộ Phi Nhi thả ba lô xuống đài, bắt đầu khởi động một chút. Cho dù sắp tới cuộc chiến ác liệt, bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra sát khí trong mắt cô.

“Ừ, vậy thì không đánh lên mặt là được rồi, để khỏi có người đau lòng.”

Những lời này không thể nghi ngờ là chọc giận Lộ Phi Nhi, cô ghét nhất bị nói như vậy, lại nhìn thái độ của Tiền Minh, quả thực là đang nói Lộ Phi Nhi cô là một người phụ nữ dựa vào khuôn mặt để kiếm sống, đây

thật sự là một sĩ nhục lớn.

Tiền Minh ra tay trước, quả đấm của cô ta rất có lực, Lộ Phi Nhi đều là mạo hiểm tránh thoát. Nhưng mà càng né tránh, Tiền Minh lại càng công kích điên cuồng, Lộ Phi Nhi nghĩ muốn xem thực hư của cô ta lqđ trước, thăm dò chiêu số của cô ta. Không thể không nói, làm một người phụ nữ, sức lực của Tiền Minh vẫn rất đầy đủ. Sau đó, bụng Lộ Phi Nhi bị đánh một quyền tàn nhẫn. Xem thế này, Lộ Phi Nhi cũng phát hỏa, lúc này mới chính thức đánh trả. Sức lực của Tiền Minh so với Lộ Phi Nhi thì tốt, nhưng mà sự mềm dẻo của cơ thể Lộ Phi Nhi lại tốt, nên phản ứng cũng nhanh hơn. Nhất là kỹ thuật đánh nhau kịch liệt, Judo và Takewondo tổng hợp lại. Cho nên ở phương diện tấn công, rất nhanh Tiền Minh đã phát hiện sự chênh lệch của bản thân với Lộ Phi Nhi. Trước mặt Lộ Phi Nhi, bản thân mình giống như một con người lỗ mãng, không có một chút cách thức nào. Quan trọng nhất là, trên người Lộ Phi Nhi có một loại sức mạnh không chịu khuất phục. Lộ Phi Nhi chuẩn bị xoay một vòng, Tiền Minh lập tức muốn ngã xuống đất, nhưng mà thể tấn công của Lộ Phi Nhi lại bị ngăn cản, cô bị Lý Thanh Lưu ôm lấy từ phía sau. Rất nhanh Lộ Phi Nhi liền biết là ai, có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng cô là lại không bị cô phát hiện, trước mắt mới chỉ có một người này.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, người xem dưới đài kinh ngạc không nói ra lời, “Tiền Minh, cô thua rồi. Đến đây là kết thúc.” Lý Thanh Lưu nói với Tiền Minh đang thở hổn hển, nhưng vẫn không buông Lộ Phi Nhi ra. Anh ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên mình người đẹp, điều này làm cho anh có phần không muốn buông ra. Nhưng mà dưới cái nhìn lom lom của mọi người, Lộ Phi Nhi tỉnh táo có vẻ mau, nhanh chóng mở khoảng, hành động của cô khiến Lý Thanh Lưu nhíu mày, vô cùng mất hứng.

“Tiền Minh, hai người đây là đang...so tài?” Chu Kiến hỏi ra tiếng lòng của mọi người, chỉ có điều Tiền Minh không có tâm trạng trả lời anh, thu dọn xong đồ đạc của mình, nhanh chóng rời khỏi. Ai cũng không dám hỏi cô ta nữa. Bên này, mặt Lộ Phi Nhi đỏ bừng, cũng nhảy xuống đài, đi đến chỗ luyện tập vũ khí bên cạnh. Lý Thanh Lưu cũng không đi cùng.

“Tôi nói này Vân Tùng, cậu nói xem phụ nữ với nhau mà nhìn không vừa mất chuyện tình cảm cũng dùng sức mạnh để giải quyết sao?” Chu Kiến lấy tay đẩy người Vân Tùng một phen.

“Ha ha, cũng đều giống nhau thôi, nhất là lúc phụ nữ ghen, so với đàn ông càng đáng sợ hơn.” Vân Tùng nhìn Lộ Phi Nhi một chút, lại nhìn đội trưởng một hồi, dường như anh đã nhận ra một chút vấn đề.

“Ừ, cậu nói cũng đúng.” Chu Kiến cũng cảm thán nói, nhưng mà anh lại không biết, thực ra Vân Tùng là có ngụ ý khác.

Hiện tại trong lòng Lộ Phi Nhi vô cùng buồn bực, cô cảm thấy bản thân mình đã quá xúc động, dù cho thật sự độ sức với Tiền Minh một chút cũng không cần phải trước mặt nhiều người như vậy chứ! Mà quan trọng nhất là còn bị Lý Thanh Lưu cản trở. Nhìn những đồng nghiệp xung quanh, mặc dù bọn họ vẫn không tỏ vẻ gì nhưng mà bản thân cô thật sự quá lỗ mãng rồi.

Không đầy một lát, Lộ Phi Nhi thật sự ngồi không yên, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cũng không chào hỏi mọi người một tiếng, trực tiếp rời đi. Thật ra Lý Thanh Lưu vẫn luôn chú ý đến cô gái đang buồn phiền này, với sự hiểu biết của anh về Lộ Phi Nhi, hiện tại cô bé này nhất định vô cùng không được tự nhiên, nghĩ tới đây cũng bước đi theo.

Nếu tâm trạng con người không tốt, nhất định cũng không có tâm tình nấu cơm, nhưng mà Lộ Phi Nhi lại muốn ăn gì đó ngon một chút. Lộ Phi Nhi là người như vậy, bình thường ở nhà sẽ tự mình nấu cơm, buổi trưa ăn cơm ở căn tin đơn vị, nếu như buổi tối tăng ca, thì cũng chỉ ứng phó qua loa mà thôi. Hôm nay tâm trạng không tốt, cho nên cô quyết định đến quán cơm gần đây ăn ngon một chút, Mới vừa ngồi xuống, nhân viên phục vụ liền đưa thực đơn tới, chỉ có điều rất nhanh, có một bóng người ngồi xuống phía đối diện, sau đó lấy thực đơn trong tay cô đi.

“Đi thôi, tôi mời cô ăn lẩu uống bia.” Là Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi có hơi phản ứng không kịp, nhưng mà Lý Thanh Lưu là người vô cùng bá đạo, căn bản là không có cơ hội để từ chối, cứ như vậy, dưới cái nhìn hằm hằm của nhân viên phục vụ, Lộ Phi Nhi chỉ có thể đứng dậy, đi theo Lý Thanh Lưu mà thôi.

Lý Thanh Lưu lái xe đến, không phải xe của cục, mà là một chiếc xe Audi cá nhân, Lộ Phi Nhi ngồi trên xe cũng không biết phải mở miệng như thế nào. Đến một quán lẩu khá lớn, nhân viên phục vụ hướng dẫn bọn

họ đến một phòng bao. Thì ra Lý Thanh Lưu đã sớm đặt trước, hơn nữa cũng không có người khác nên Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng không được tự nhiên.

“Hôm nay đánh rất thoải mái nhỉ!” Lý Thanh Lưu liếc cô một cái.

“Hả... Chúng tôi chỉ là độ sức một chút thôi.” Lộ Phi Nhi nhỏ giọng nói

“À... Phải không?” Lý Thanh Lưu cũng không truy hỏi nữa, “Nhà cô ở đâu? Tôi chỉ biết quê cô, tôi nhớ hình như là...”

“Đúng vậy ạ! Làm sao anh biết?” Vừa hỏi xong Lộ Phi Nhi liền thấy hối hận, nhất định là Lý Thanh Lưu đã xem qua lý lịch của cô rồi.

“Ồ đó có anh đào không?”

“Có chứ! Chỉ có điều nó không giống với loại lần trước anh cho tôi, nhưng mà ăn ngon hơn, lại thêm hương vị.” Nói đến cái này, Lộ Phi Nhi có vẻ thả lỏng không ít.

“Tôi vẫn luôn lớn lên trong thành phố, chỉ nếm qua mấy lần loại anh đào mà cô nói, vẫn là lúc còn bé, tôi nhớ ăn rất ngon, nhưng mà hiện tại lại không ăn được rồi. Cho dù là có, dường như cũng còn mùi vị như lúc trước nữa rồi.” Lý Thanh Lưu nói tới đây, để lộ ra một tia tiếc nuối, ngay cả Lộ Phi Nhi cũng chưa từng thấy qua.

“Đó là đương nhiên rồi, anh đào ở nông thôn đều là do tự gia đình mình trồng lấy, sinh sống trong sân nhà mình, hơn nữa lại không dùng phân bón và thuốc trừ sâu, cũng rất ít bị ô nhiễm, kỳ thực, tôi cảm thấy quan trọng có thể là tâm tính thay đổi, anh đào không bị ứ đọng là ăn ngon nhất rồi.” Lộ Phi Nhi nói tới đây cũng nhớ nhà rồi.

Lý Thanh Lưu đột nhiên dừng xe, anh thấy có một cái quán nhỏ ven đường, đó là một ông chủ bị tàn tật, Lộ Phi Nhi cũng bước xuống, cô cũng phát hiện cái quán nhỏ này bán nhiều thứ rất đẹp mắt, bản tính của lqđ con gái luôn rất thích những đồ chơi khéo léo, Lộ Phi Nhi có vẻ ngoài ý muốn, Lý Thanh Lưu vậy mà lại mua một cái móc treo điện thoại di động, trứng chim lớn nhỏ, một con thỏ tạo dáng, lông lá xù xì, thật đáng yêu, Lý Thanh Lưu nắm lấy hai lỗ tai con thỏ, nhìn tỉ mỉ, rồi lại nhìn Lộ Phi Nhi, dường như có vẻ rất giống nhau.

“Không phải giống như tôi đang nghĩ chứ?” Ý của Lộ Phi Nhi là, anh hẳn là không phải lấy tôi so với con thỏ chứ?

“Đương nhiên không phải, lần trước ở nơi khác tôi nhìn thấy cái này, khi đó tôi cảm thấy nó rất giống với cô, như thế nào?” Cái này mà lại nói không giống như cô nghĩ sao? Lý Thanh Lưu anh là người trước sau như một thích trộm đổi ý niệm, Lộ Phi Nhi mở to hai mắt nhìn anh, Lý Thanh Lưu lại làm như không có gì, trả tiền xong liền lôi kéo Lộ Phi Nhi rời đi.

16. Chương 16: Hiểu Biết Sâu Hơn

Trong mắt Lộ Phi Nhi, Lý Thanh Lưu đã không còn là một người vô cùng nghiêm túc âm trầm nữa rồi, Lý Thanh Lưu như vậy dường như chỉ có mình cô mới có thể nhìn thấy. Bọn họ vừa ăn cơm vừa nói chuyện phím, từ một chút việc vặt thông thường, đến những chuyện thú vị trước đây. Lúc này, Lộ Phi Nhi mới biết, thì ra trước đây Lý Thanh Lưu cũng vô cùng nghịch ngợm, thậm chí lúc còn thiếu niên, cũng xảy chuyện lén lút hút thuốc bị giáo viên và bố mẹ dạy dỗ, cũng sẽ vì bạn bè mà đánh nhau với người ta, đúng là rất sôi nổi, một người đàn ông đầy nhiệt huyết.

Lý Thanh Lưu nói một số chuyện thú vị lúc bản thân còn ở trong bộ đội, khiến Lộ Phi Nhi vô cùng hứng thú, cảm thấy bọn anh huấn luyện rất vất vả, cũng rất ít đoàn tụ với gia đình. Nhưng mà cuộc sống của bọn anh lại tràn ngập tinh thần phấn chấn, chỉ đơn giản như vậy lại có thể khiến cho người ta ngưỡng mộ và kính trọng. Nhân cơ hội này, Lộ Phi Nhi cũng hỏi trong gia đình anh còn có những người nào, hỏi vô cùng tự nhiên, Lý Thanh Lưu cũng không giấu diếm một chút nào nói cho cô nghe, bố mẹ anh khỏe mạnh, hơn nữa còn bổ thêm một câu, anh vẫn còn độc thân.

Điểm này khiến Lộ Phi Nhi vô cùng vui vẻ, mặc dù bản thân cô cố ý trốn tránh, nhưng mà không thể không phủ nhận, quả thật cô thích người đàn ông này, nếu người đàn ông này vẫn chưa có vợ, như thế áp lực của Lộ Phi Nhi cũng nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa lại có thể buông sự cảnh giác xuống. Nhưng mà suy nghĩ trong giây lát, ánh mắt cô lại ảm đạm sụp xuống, tuổi tác giữa bọn họ chênh lệch, chênh lệch sự từng trải, thậm chí là cách sống cũng khác nhau. Bản thân cô còn chưa tốt nghiệp, hẳn là chờ sau khi tốt nghiệp, tìm một người đàn ông thích hợp với mình, có khả năng khoan dung với bản thân, môn đăng hộ đối, ít nhất là cũng là người có hoàn cảnh tương tự như cô thôi. Đưa ra một ví dụ có vẻ tầm thường như tiêu tiền, Lộ Phi Nhi sống ở nông thôn, bố mẹ đều là dân quê, trong suy nghĩ của cô, cô và Lý Thanh Lưu không giống nhau, có thể hào phóng mời tất cả đồng nghiệp ăn cơm, nghe anh kể rất nhiều chuyện mà Lộ Phi Nhi chưa từng nghe qua. Anh nói một số tên rượu, anh xem một số sách, anh lựa chọn cách thức nghỉ ngơi, thậm chí anh còn hướng tới cuộc sống tương lai, tất cả đều chênh lệch với cô rất nhiều. Những thứ này không phải bạn có thể học là được, mà là vấn đề hoàn cảnh sinh hoạt, là khoảng cách. Lộ Phi Nhi sống ở nông thôn, cho dù ở đó tương đối giản dị, nhưng vẫn rất xem trọng môn đăng hộ đối, Lộ Phi Nhi đã thấy qua không ít trường hợp như thế, khác biệt quan trọng điểm sinh hoạt, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống. Tâm tình không tốt, Lộ Phi Nhi vô thức uống ly bia trước mặt. Cô không biết bản thân đã uống mấy ly, tóm lại, cô cảm thấy suy nghĩ và hành động của bản thân có phần chậm chạp, thế này mới phát hiện, bản thân đã uống hơi nhiều.

“Chúng ta đi thôi!” Bởi vì Lý Thanh Lưu không đoán được vì sao đột nhiên Lộ Phi Nhi mất hứng, điều này khiến anh có phần bị dă kích, kỳ thực anh vẫn cho là Lộ Phi Nhi cũng thích mình. Anh cũng uống một chút, nhưng mà không có nhiều như Lộ Phi Nhi.

Đỡ Lộ Phi Nhi lên xe, bản thân anh cũng ngồi lên.

“Anh...còn có thể lái xe sao?” Mặc dù có hơi choáng váng, nhưng mà suy nghĩ của Lộ Phi Nhi vẫn rất tỉnh táo, cô nhớ rõ Lý Thanh Lưu hình như cũng uống bia.

“Ha ha, không sao, tôi chỉ uống có hai li bia.” Lý Thanh Lưu nhìn Lộ Phi Nhi lúc này thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, ánh mắt sương mù, đáng vẻ thùy mị, cô như vậy mới có vẻ càng thêm sức sống, đã không còn lạnh lùng giả tạo, khiến cho anh...khó kiềm lòng nổi.

Lộ Phi Nhi cẩn thận suy nghĩ lại một chút, hình như cô cũng uống vào một chai bia, thật sự không thể nói là rất nhiều, mà tại vì tử lượng của cô quá kém, đây là lần đầu tiên cô uống bia. Lý Thanh Lưu lái xe vô cùng vững vàng, cũng rất chậm, mặc dù Lộ Phi Nhi tỉnh táo, nhưng mà vẫn cảm thấy mọi mọi thứ xung quanh đều chậm chạp. Đến dưới nhà Lộ Phi Nhi, tự cô mở cửa xe bước xuống, chỉ có điều bước đi có phần không ổn định. Trời đã tối, hành lang trên tầng cô ở lại không có đèn, chỉ có thể sờ soạn đi lên. Chỉ có điều lúc Lộ Phi Nhi muốn quay lại nói tạm biệt với Lý Thanh Lưu, lại thấy anh cũng xuống xe, khóa cửa lại.

“Tôi đưa cô lên nhà.” Lý Thanh Lưu đi tới, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Lộ Phi Nhi, Lộ Phi Nhi cảm thấy hình như không được tốt lắm, nhưng mà nếu nói Lý Thanh Lưu theo cô đi lên để mưu đồ quỷ rối, giống như có phần sỉ nhục người khác, dù sao bản thân cô không phải là người đẹp tuyệt thế gì. Nghĩ lại, Lý Thanh Lưu cũng không phải là người có thể cho phép người khác từ chối.

Cẩn thận lên bậc thang, bởi vì hành lang quá tối, hơn nữa Lộ Phi Nhi lại cảm thấy vô cùng choáng váng, cho nên có mấy lần, đều nhờ Lý Thanh Lưu đỡ cô, đến cửa, Lộ Phi Nhi lấy chìa khóa ra.

“Ủa, lỗ dút chìa khóa ở đâu vậy?” Lộ Phi Nhi hơi khó hiểu, mất nửa ngày cuối cùng cũng tìm được. Sau đó cô quay đầu nói với Lý Thanh Lưu, “Anh về đi!” Hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, Lộ Phi Nhi khó hiểu quay đầu, sau đó cô đột nhiên bị người ta đẩy sát vào tường, tiếp theo môi của bản thân cũng bị hôn. Nụ hôn của Lý Thanh Lưu cho Lộ Phi Nhi một cảm giác, vô cùng có tính xâm lược, từ lúc bắt đầu Lộ Phi Nhi kinh ngạc, hốt hoảng, ngượng ngùng, kích động, càng về sau muốn ngừng mà không được. Lý Thanh Lưu cũng từ từ hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Lộ Phi Nhi, cô ấy cũng thích anh. Nghĩ đến đây, anh từ từ thu lại cặp cánh tay, môi cũng di chuyển đến tai và cổ của cô, đồng thời để lại dấu vết thật sâu ở đó. Mãi đến khi Lý Thanh Lưu nghe được tiếng ngậm khê của Lộ Phi Nhi, lúc này anh mới giật mình như người mới tỉnh mộng. Thực sự là anh lỗ mãng, nhưng mà cũng không có cách nào khác, anh là một người đàn ông bình thường, mặc dù đã từng nói qua chuyện tình yêu mãnh liệt, nhưng mà anh là người rất kiềm chế, suy cho cùng cũng không bước qua một bước kia. Chỉ có điều, như vậy cũng được, anh là một con người rất có trách nhiệm, một khi đã thân mật như vậy, sợ là cả đời cũng không bỏ xuống được, đó là trách nhiệm của anh.

Buông Lộ Phi Nhi ra, nhìn cô còn đang thở gấp, thật sự rất muốn tiếp tục, chỉ có điều anh vẫn phải nhịn xuống. Trước kia, bản thân anh có thể bảo đảm không mất thân, nhưng mà anh phát hiện nếu như người đó là Lộ Phi Nhi thì anh không dám đảm bảo rồi.

Lộ Phi Nhi cảm thấy có phần mất mát, trong lòng nghĩ lại, chẳng lẽ Lý Thanh Lưu chỉ là nhất thời kích động thôi sao? Chẳng lẽ anh hối hận, nghĩ đến đây, Lộ Phi Nhi cũng tỉnh táo không ít, mặt âm trầm, xoay người lại tiếp tục mở cửa. Mặc dù Lý Thanh Lưu không nhìn rõ được vẻ mặt của cô, nhưng cũng biết nhất định cô tức giận.

“Phi Nhi!” Lý Thanh Lưu nhảy bèn cỡ nào, kéo cô lại một phen, lại là một nụ hôn triền miên, chỉ có điều lần này anh vẫn phải kiềm chế một phen, “Ngoan, đi ngủ sớm một chút!”

Sau đó, Lộ Phi Nhi cứ ngây ngốc như vậy mà mở cửa, vào nhà, khóa cửa lại, rồi thay quần áo, qua một hồi lâu, cô mới phản ứng kịp, ý nghĩa của hai cái hôn này rất quan trọng nha!

Trong cuộc mời chuyên gia đến, cũng vào lúc này xảy ra một sự kiện, hung thủ kia lại xuất hiện, nhưng mà lần này hẳn ta không thực hiện được. Nghe được tin tức này, Lý Thanh Lưu mang theo người trong đội và phòng kỹ thuật đến. Lộ Phi Nhi không đi, nhưng trong buổi họp tổng kết tài liệu, cô vẫn tham gia.

Nói đến cô gái tên Mạnh Kỳ này cũng thật sự rất may mắn, nửa đêm cô dậy để uống nước, đi đến phòng bếp cũng không có bật đèn, nhưng mà đột nhiên cô phát hiện có một người đang treo trên cửa sổ nhà cô, theo bản năng, cô kêu lớn lên, sau đó lên điện thoại di động của mình gọi 110, cứ như vậy, cô nhặt được cái mạng của mình. Căn cứ theo lời kể lại của cô, người kia đội mũ, không có râu, hơn nữa lại mang theo mắt kính, trừ những thứ đó ra, cô căn bản không nhớ nổi cái gì nữa, lúc đó cô thật sự rất sợ hãi. Vào thời điểm này, đa số mọi người đều còn sử dụng điện thoại cố định, dĩ nhiên là hung thủ thật không ngờ cô gái này lại có điện thoại di động.

Tại hiện trường, Trì Ba không lấy được dấu vân tay, nhưng mà trên cửa sổ lại phát hiện một sợi thật nhỏ, còn có một vài dấu chân, tiến thêm một bước kết luận, còn phải đợi bản báo cáo kết quả kiểm tra mới được.

Trong cuộc họp, chuyên gia đề xuất ra một suy nghĩ như thế này, đó là hung thủ rất có khả năng sẽ nghĩ tất cả biện pháp đến đây để tìm hiểu tình hình tiến triển của vụ án, rất có khả năng hẳn sẽ xuất hiện tại hiện trường vụ án hoặc những nơi xung quanh, thậm chí còn có khả năng làm nhân chứng hay là người biết chuyện xuất hiện.

Lý Thanh Lưu vẫn tương đối coi trọng phương pháp này. Anh cảm thấy đây là một suy nghĩ mới. Vụ án giằng co lâu như vậy, bây giờ nhất định phải nắm lấy cơ hội này thật chặt.

Lấy tất cả hồ sơ ra, tìm tất cả tài liệu của những người đã cung cấp manh mối, lượng công việc này vô cùng lớn, tìm ra tài liệu của mọi người, mà còn phải sắp xếp từng cái một, cuối cùng bọn họ cũng tìm được hai người khả nghi.

Sau khi trải qua hai ngày không ngủ không nghỉ để tăng ca, kết quả kiểm tra cũng có, hung thủ là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, có vóc dáng cao khoảng từ 1m7 đến 1m75, cân nặng khoảng từ 60kg đến 68kg. Nhưng kết quả này lại không có cách nào tìm ra được hung thủ thật sự từ hai người khả nghi.

“Không được, đây chỉ là một loại sợi bao tay vô cùng bình thường, có thể tìm được ở rất nhiều nơi trên thị trường.” Trì Ba thất bại tựa lưng trên ghế, Phương Mẫn cũng không thể không chấp nhận kết quả này. Lộ Phi Nhi vô cùng không cam lòng, cảm thấy rất khó chịu, cô không muốn bỏ cuộc. Cho nên, cô muốn tiếp tục kiểm tra, thậm chí sử dụng một số phương pháp chỉ có trên sách vở.

“Tôi muốn thử xem.” Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, vẫn nên nói với Phương Mẫn về suy nghĩ của mình.

“Chúng ta thử xem đi! Nếu trái với quy định hoặc làm hỏng đồ vật căn cứ xác thực, chị sẽ chịu trách nhiệm.” Phương Mẫn và Trì Ba trao đổi ánh mắt một chút, rất nhanh đã đạt nhận thức chung, cho nên bọn họ lựa chọn ủng hộ, hơn nữa còn giấu diếm cấp trên Hoàng Chiêm Quân.

Trong khoảng thời gian này, cấp trên và mọi người trong đội cảnh sát hình sự vô cùng để ý đến tiến triển của phòng kỹ thuật, nhưng mà, việc này phải cần thời gian.

Từ sau hôm ấy, có lẽ bởi vì bận rộn, cũng có thể Lộ Phi Nhi cảm thấy xấu hổ, hoặc có thể nói không biết phải đối mặt như thế nào, nên cô và Lý Thanh Lưu vẫn chưa nói chuyện riêng nhiều. Bởi vì vụ án có manh mối mới, hai người đều có việc để bận rộn, cho dù là tan ca cũng không về cùng nhau. Bởi vì thật sự quá bận rộn, thậm chí Lộ Phi Nhi cũng không có thời gian để suy nghĩ đến quan hệ của cô và Lý Thanh Lưu, có khi tình cờ gặp nhau trên hành lang, hoặc là lúc đi họp, cô có thể luôn luôn thấy con thỏ nhỏ mà Lý Thanh Lưu đã mua, Lộ Phi Nhi cảm thấy rất xấu hổ, nhìn thật đáng ghét. Khi đang họp, anh vẫn cứ nắm chặt con thỏ trong tay, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác thật giống như tay anh đang đặt trên thân thể cô vậy, bởi vì con thỏ đó đại biểu cho Lộ Phi Nhi.

17. Chương 17: Chất Vấn Lời Khai

Làm việc liên tục mấy ngày, rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng rút ra được kết quả, trong quá trình phân tích, khẳng định trong sợi bao tay có thành phần của chất vôi, viết xong báo cáo, Lộ Phi Nhi vươn vai, đứng dậy để bản báo cáo lên bàn, cô muốn đi rửa mặt, sau đó giao bản báo cáo cho đội hình sự, bọn họ vẫn đang chờ kết quả mà!

Chờ đến khi Lộ Phi Nhi trở lại, vậy mà lại bất ngờ phát hiện không thấy bản báo cáo trên bàn đâu cả, xảy ra chuyện gì vậy? Cô nhớ rõ rằng chính bản thân mình đã để nó trên bàn mà! Nếu mất bản báo cáo, hoặc là bị người nào đó lấy mất, vậy lỗi của cô thật sự rất lớn.

“Tiểu Lộ, sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Phương Mẫn tiến đến, mấy ngày nay ba người bọn họ đều ở lại bận rộn vụ án này.

“Kì cục, em mới vừa viết xong bản báo cáo, sao bây giờ lại không thấy đâu vậy?” Lộ Phi Nhi vô cùng lo lắng, cẩn thận suy nghĩ lại xem mình có để ở nào khác hay không.

Phương Mẫn nghe Lộ Phi Nhi nói như vậy, ban đầu sửng sốt một chút, sau đó cũng hiểu được, “Tiểu Lộ, đừng tìm nữa, vừa rồi chị thấy trưởng ban Hoàng đã cầm cái gì đó đem đến cho đội hình sự, đoán chừng là ông ta cầm đi rồi.”

Lộ Phi Nhi chán chường ngồi xuống, nhìn về phía Phương Mẫn, biểu hiện của Phương Mẫn rất bình tĩnh, giống như tình huống như thế này cũng không phải mới xảy ra lần một lần hai. Lộ Phi Nhi vô cùng buồn bực, không phải nói bản thân cô muốn đi khoe khoang công lao, nhưng ba người bọn họ vất vả mấy ngày nay mới làm được, vậy mà không nói tiếng nào đã cầm đi, thật sự là quá đáng mà. Chỉ có điều nếu người cũ là Phương Mẫn còn không nói gì thì cô có tư cách gì mà nói chứ?

Sau khi Trì Ba biết chuyện này, chỉ cười cười, sau đó đi đến bên cạnh Lộ Phi Nhi, vỗ vỗ bờ vai cô, không nói gì thêm, xem như là an ủi cô vậy! Lộ Phi Nhi biết ý tứ của anh, cũng chỉ cười cười, đột nhiên phát hiện Lý Thanh Lưu đang đứng ở cửa, anh nở nụ cười bước tới,

“Cảm ơn các bạn, đã xác định được mục tiêu rồi.”

Nói xong anh cũng quay đi ngay, chỉ có điều Lộ Phi Nhi vẫn nhìn ra được căn bản anh không bình tĩnh như vẻ ngoài vậy, theo thói quen anh vẫn nắm chặt con thỏ trong tay. Bởi vì đang bị hành hạ, thân thể bị Lý Thanh Lưu nắm chặt đến móp méo, Lộ Phi Nhi không khỏi cảm thán, thương xót cho con thỏ nhỏ, anh đặt tên cho nó là Tiểu Phi. Lúc Lý Thanh Lưu đi ra, Lộ Phi Nhi thấy cổ của Tiểu Phi như muốn đứt ra rồi.

Buổi tối, Lý Thanh Lưu còn đang tiến hành thẩm vấn với tội phạm, một tên sát thủ liên hoàn(giết người hàng loạt), hiển nhiên sức chống đỡ của hắn cũng tốt kinh người. Lộ Phi Nhi rất có hứng thú với hắn ta, thậm chí lúc tăng ca còn đến bên cạnh phòng thẩm vấn để quan sát tỉ mỉ tên tội phạm này, lqđ ai có thể nghĩ tới, người đàn ông đang mang một đôi mắt kính, nho nhã lịch sự trước mặt này lại chính là hung thủ chứ? Thẩm vấn kéo dài rất lâu, Lộ Phi Nhi phát hiện Lý Thanh Lưu thật sự không tầm thường, lúc anh thẩm vấn tội phạm, mỗi câu nói, mỗi một hành động tất cả đều có mưu đồ, có mục đích. Lúc ở trường, Lộ Phi Nhi đã từng học qua, tất cả nhân viên thẩm vấn phải căn cứ vào hành động và quy luật biến hóa của tội phạm, vận dụng sự hiểu biết về tâm lý học, phương pháp điều tra có tính khoa học như: Nắm chắc thẩm dò, tăng cường tâm lý tấn công, gây áp lực tâm lý, vận dụng chính sách công tâm, gây ra ảo giác, lạt mềm buộc chặt(vờ tha để bắt thật), kích động tình cảm và phương pháp tâm lý. Đạo lý như vậy có thể tất

cả mọi người đều biết, nhưng mà để thật vận dụng vào thực tế, nhất là khi đối mặt với tên tội phạm xảo trá, thì phải nhờ vào bản lĩnh của từng người rồi.

Xuyên qua tấm kính thủy tinh, Lộ Phi Nhi có thể nhìn rõ ràng tình huống trong phòng thẩm tra, nhưng bên trong đó lại không nhìn thấy bên này, Lý Thanh Lưu nhìn thoáng qua, thậm chí Lộ Phi Nhi có thể cảm nhận được anh nhất định biết cô đang đứng ở đây, nhưng mà lại lập tức chối bỏ ngay.

Lúc đầu tên nghi phạm vẫn cố tranh cãi, sau đó lại im lặng, thừa dịp lúc rảnh rỗi, Lộ Phi Nhi ghi chép lại một chút, sau đó, cửa bị đẩy ra, Lý Thanh Lưu đi đến

“Xem ra tạm thời hẳn ta sẽ không nói gì rồi, tôi ra ngoài trước.” Lộ Phi Nhi cảm thấy một mình đối mặt với Lý Thanh Lưu vô cùng không được tự nhiên, đặc biệt là biểu hiện của anh hồi sáng, nhưng mà Lý Thanh Lưu khẽ vươn tay giữ cô lại.

“Hắn rất lắm chiêu, em nên chờ thêm chút nữa, sẽ giúp ích rất nhiều cho luận văn tốt nghiệp của em.”

Nghe Lý Thanh Lưu nói như thế, trong lòng Lộ Phi Nhi rất khó chịu, cô vô cùng khinh thường loại hành động này của anh, muốn trộm hương thì nên tìm một lý do đường đường chính chính. Lộ Phi Nhi cầm lấy bản ghi chép trên bàn, xoay người muốn đi, nhưng mà tay còn chưa kịp đụng đến tay nắm cửa, người đã bị đè lên cửa, sau đó là nụ hôn nồng nhiệt ừ ừ kéo đến.

Lộ Phi Nhi không thể chống lại, hiện tại toàn thân cô căn bản đã mềm yếu, cũng không thể trách cô, thật sự là bởi vì cô chưa từng trải qua những chuyện này, cô thừa nhận mình không thể chịu nổi kích thích như thế này.

“Nói, em và Trì Ba là như thế nào hả?” Đôi môi Lý Thanh Lưu cách đôi môi Lộ Phi Nhi chưa đến một xen-ti-mét, âm thanh vừa uy hiếp vừa mê hoặc vang lên.

“Cái gì? Đừng nói vậy.” Lúc này Lộ Phi Nhi mới tỉnh táo một chút.

“Cũng chỉ có cô bé ngốc nghếch như em mới không nhìn ra được chuyện gì thôi.” Lý Thanh Lưu thật sự hết chỗ nói rồi, Lộ Phi Nhi nghe xong lời nói của anh, cảm thấy thật oan uổng, chỉ có điều nhìn phản ứng của Lý Thanh Lưu, cũng đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện rồi.

“Cái đó... Tôi và anh ấy có cái gì thì liên quan gì đến anh?” Lúc Lộ Phi Nhi nói ra những lời này liền có chút hối hận, thế này thật sự là khiêu khích, nhưng mà suy nghĩ lại một chút, dù sao anh vẫn còn nợ cô một đáp án, hôn cũng đã hôn rồi, chẳng lẽ không thể nói câu gì sao?

“Ha ha, em cô bé ngốc nghếch này, còn muốn anh phải nói ra nữa sao?” Lý Thanh Lưu vừa cười vừa dùng lực ôm chặt Lộ Phi Nhi, thậm chí còn tham lam ngửi hương thơm tươi mát trên người cô nữa chứ.

“Đó là đương nhiên.” Lộ Phi Nhi cảm thấy vẫn nên nói rõ ra sẽ tốt hơn. Lúc còn ở trường học, thấy những bạn học nữ bên cạnh yêu đương, đa số đều như thế này, đầu tiên là phải viết mảnh giấy hay là thư tình, sau đó là hẹn hò. Trong lúc hẹn hò, đầu tiên là nắm tay sau đó là ôm, sau đó nữa... Nhưng mà dường như Lý Thanh Lưu không thực hiện theo đúng quy trình thì phải. Cho dù anh không viết trong giấy, cũng nên nói một lời chắc chắn chứ! Nói ví dụ như, anh cũng nên hỏi người ta một câu là, “Em có thể làm bạn gái của anh không?” chứ.

“Được rồi, đừng tùy hứng, thứ bảy được nghỉ anh dẫn em ra ngoài.” Lý Thanh Lưu nói xong, lại mạnh mẽ hôn môi cô một cái rồi mới buông cô ra, mở cửa đi ra ngoài.

Lộ Phi Nhi vừa xấu hổ lại vừa vui mừng, hiện tại cũng không còn tâm tư để ghi chép, nhưng mà qua một lúc lâu sau lại nghĩ đến, rốt cuộc Lý Thanh Lưu cũng không chịu cho cô một cái đáp án vừa lòng. Tiến triển của bọn họ có nhanh quá không, nhìn chiều hướng này, chưa tới hai tháng đã bị ăn luôn rồi. Như vậy, mẹ Vu Diễm Hoa nhất định sẽ đánh gãy chân của cô cho xem.

Còn nhớ lúc vừa mới lên sơ cấp(thcs), các bạn học nữ trong lớp đều có kinh nguyệt, nhưng Lộ Phi Nhi vẫn chưa có, những bạn học đã từng có kinh nguyệt cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm, bản thân cô vô cùng hâm mộ, rốt cuộc bản thân cô cũng có kinh nguyệt, lúc này Lộ Phi Nhi mới yên lòng, nếu không bản thân cô giống như một người khác loại vậy. Còn nhớ sau khi mẹ cô biết chuyện này, bà nói với cô, “Con có biết khi con gái có kinh nguyệt sẽ đại biểu cho cái gì không? Điều đó nói lên rằng con có thể mang thai, con

phải nhớ kỹ ẹ, chưa tốt nghiệp đại học thì không được yêu đương, càng không thể chưa kết hôn mà lại sống chung với nhau, bằng không mẹ sẽ bóp chết con.”

Những lời mẹ nói lúc đó, Lộ Phi Nhi còn nhớ rất rõ, bây giờ gặp Lý Thanh Lưu, chứng tỏ giờ phút thử thách của cô đã đến rồi.

Thảm vẫn liên tục mấy giờ, nghi phạm Bùi Kiệt có vẻ vô cùng mệt mỏi, nhưng mà hắn vẫn kiên trì với cách nói của mình.

“Có thể cho tôi một điều thuốc được không?” Bùi Kiệt nói

“Được.” Lý Thanh Lưu đứng lên, đưa cho hắn một điều thuốc, sau đó nói, “Chúng ta cùng chơi một trò chơi đi!”

Bùi Kiệt sửng sốt một chút, “Được.”

“Tôi kể một câu chuyện, cho anh đoán đáp án, như thế nào?” Lý Thanh Lưu vẫn không trở lại chỗ ngồi, mà ngồi lên bàn cách Bùi Kiệt rất gần, có vẻ vô cùng lơ là.

“Được thôi! Dù sao tôi cũng là giáo viên dạy Ngữ văn, kể chuyện xưa, tiếp chuyện cũ, cũng tương đối rõ ràng.” Bùi Kiệt nói, ẩn dấu phía sau mắt kính là đôi mắt có vẻ vô cùng lạnh lẽo.

“Có một cô bé, cha mẹ đều đi công tác xa, nên buổi tối chỉ có một mình cô ấy ngủ, làm bạn với cô chỉ có một con chó đáng yêu. Giữa đêm, đột nhiên cô nghe được trên trần nhà có tiếng động nhỏ. Để không sợ hãi, cô duỗi tay đến bên giường, để cho con chó liếm liếm tay mình, lúc này mới an tâm ngủ tiếp. Sáng sớm ngày hôm sau, cô gái nhìn thấy thi thể con chó của mình bị treo trên trần nhà, theo phân tích là bị giết lúc nửa đêm, nhưng khi đó không phải con chó vẫn còn ở đây sao? Xin hỏi tại sao lại như vậy?”

“Ha ha, cái này quá đơn giản, hung thủ giả mạo con chó liếm tay cô gái.” Bùi Kiệt cảm thấy vấn đề này thật sự rất dễ nhọc chỉ số thông minh của hắn.

“Đơn giản sao? Vấn đề này không đơn giản chút nào, đa số mọi người đều không suy nghĩ ra được đáp án. Đây là một đề tài trắc nghiệm tâm lý tội phạm, có thể trả lời được vấn đề này, bản thân đã nói lên, anh! Là một người có tâm lý biến thái, là người có khuynh hướng phạm tội nghiêm trọng.” Lý Thanh Lưu nở nụ cười, kiểu cười như vậy làm cho người ta nhìn ra được có khinh thường và đắc ý.

“Cái này không thể trở thành chứng cứ được.” Bùi Kiệt là người có kiến thức, trong lòng hắn đã sớm xây nên một vách tường phòng ngự.

“Đúng vậy, cái trắc nghiệm này không thể trở thành chứng cứ, nhưng hiện giờ chúng tôi đã có đủ chứng cứ rồi, hoàn toàn có thể khởi tố anh, có thể tìm được bao tay từ trong nhà anh, còn có dấu chân của anh, thậm chí chúng tôi còn tìm được vết máu của nạn nhân trên quần áo của anh nữa.”

Bùi Kiệt không nói, Lý Thanh Lưu nhìn hắn, tiếp tục nói: “Con của anh có biết những việc anh đã làm không? Tôi đã nhìn thấy cậu ấy, dường như cậu ấy rất kính trọng anh. Anh không hy vọng tôi sẽ kể lại những chuyện anh đã làm cho cậu ấy nghe chứ?” Lý Thanh Lưu nói đến đây, đưa ra một số ảnh chụp từ hiện trường vụ án, tấm thi thể đã bị đốt cháy hoàn toàn, tấm vết máu trên mặt đất đã khô cạn. Bùi Kiệt kích động

“Cậu hèn hạ!” Hắn muốn đứng lên, nhưng lại bị nhân viên cảnh sát đứng sau lưng đè lại. Lý Thanh Lưu không nói gì nữa, chỉ kiên định nghiêm túc nhìn hắn, sau đó Bùi Kiệt cúi đầu,

“Được rồi, tôi nói, tôi sẽ nói hết.”

Từ trong phòng thẩm tra đi ra, Chu Kiến liền hỏi đội trưởng của bọn họ, “Đội trưởng, trong tay chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ, vì sao vẫn còn lấy khẩu cung của tên cầm thú này nữa ạ?”

“Có hai nguyên nhân, một là thông qua vụ án này, chúng ta có thể thu được nhiều kinh nghiệm, nhất là những hình dạng, thủ pháp hung thủ như hắn. Hai là không có được khẩu cung của tội phạm, đối với cảnh sát chúng ta mà nói thì giống như không thể hoàn toàn chinh phục uy hiếp với bọn họ. Như vậy cũng tương đương với chúng ta đã thua bọn họ rồi, hiểu chưa?”

18. Chương 18: Môn Học Đặc Biệt

Hiện tại, có thể nói Lộ Phi Nhi đang ở trong trạng thái phấn khởi, nghĩ đến nụ hôn của Lý Thanh Lưu, nghĩ đến ánh mắt của anh, thật sự khiến cô vô cùng kích động. Lộ Phi Nhi luôn luôn tìm kiếm bóng dáng của Lý Thanh Lưu, nếu thấy anh, sẽ lén lút nhìn thêm vài lần, giống như một cô gái mới biết yêu lần đầu. Lúc ăn cơm trưa, mới vừa đến căn tin là bắt đầu tìm kiếm anh theo bản năng, nhưng mà anh vẫn chưa tới, Lộ Phi Nhi cảm thấy hơi thất vọng. Trên đường trở về, lại gặp Lý Thanh Lưu và các thành viên trong đội của anh đang đi xuống cầu thang, anh cũng nhìn thấy Lộ Phi Nhi, chỉ có điều anh không nói gì, khóe miệng mỉm cười nhìn cô, điều này làm ặt Lộ Phi Nhi lại càng thêm đỏ, vội vàng bước đi nhanh hơn.

Về tới văn phòng, mấy người Phương Mẫn vẫn chưa trở về, Lộ Phi Nhi ngồi vào chỗ của mình, hơn nửa ngày mà tim vẫn chưa khôi phục lại bình thường, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, lại cảm thấy có chút buồn cười, không biết vì sao, hiện tại vừa thấy Lý Thanh Lưu Lộ Phi Nhi lại thấy hồi hộp, cảm thấy tim lqđ đập rộn lên, cảm giác này rất khác với cảm giác lúc trước khi cô còn thích Nhậm Vĩ. Cảm giác của mỗi tình đầu là nhàn nhạt, ấm áp, làm cho người ta cảm thấy rất tốt đẹp, nhưng mà, hiện tại Lý Thanh Lưu cho cô cảm giác mãnh liệt hơn, là cái loại mà ngay cả bản thân cô cũng không thể khống chế được. Điều này khiến cô sợ hãi, nhưng lại càng muốn tiến tới, cô cảm thấy Lý Thanh Lưu trong lòng cô quả thật chính là hoàn mỹ, cho dù có khuyết điểm, vẫn có thể bỏ qua.

“Ling Ling...” Điện thoại đột nhiên vang lên, dọa Lộ Phi Nhi nhảy dựng, vội vàng nhận điện thoại.

“Xin chào, đây là phòng kỹ thuật.”

“Vội vàng chạy cái gì? Sợ anh ăn em sao?” Là Lý Thanh Lưu, thậm chí trong lời nói của anh còn mang theo ý cười.

“Anh... Không phải anh đang ăn cơm sao?” Lộ Phi Nhi cố ý nói trái lời anh

“Ăn xong rồi, em vẫn chưa nói cho anh biết vì sao trốn tránh anh đấy?” Lý Thanh Lưu là vậy, anh sẽ không dựa vào suy nghĩ của bạn để nói chuyện hay làm việc đâu!

“Em mới không trốn đấy!” Lộ Phi Nhi nũng nịu nói

“À... Không trốn, vậy thì đó là do gặp anh nên ngượng ngùng hả?” Nói xong còn ở bên kia đầu điện thoại nở nụ cười.

“Anh nằm mơ đi!” Ở trong lòng Lộ Phi Nhi mắng cái tên bại hoại này, anh vẫn cứ không tốt như vậy, nhảy bén thật đáng ghét, còn cần phải vạch trần cô như vậy sao.

“Được rồi, không nói nhiều với em nữa, sáu giờ tối mai, anh đến đón em. Chờ gặp nhau rồi anh lại nghe em làm nũng.” Nói xong cúp điện thoại luôn, Lộ Phi Nhi tức giận đến muốn thét chói tai, cái lỗ tai nào của anh nghe ra cô làm nũng vậy hả?

Hôm nay là thứ sáu, Ngô Viện Viện tới đây làm việc, buổi tối sẽ ở lại nhà của Lộ Phi Nhi, hai cô gái lú lú, lúc nào cũng có chuyện để nói không hết đề tài, ăn xong cơm tối, hai người cùng nhau đi về phòng trọ của Lộ Phi Nhi, vừa xem ti vi vừa nói chuyện phím.

Mặc dù bộ dáng Ngô Viện Viện không xinh đẹp, nhưng cũng được coi là thanh tú, đưa tay chọc Lộ Phi Nhi một cái.

“À, mình có một thứ rất tốt, cậu có muốn nhìn không?”

“Gì vậy?” Lộ Phi Nhi khó hiểu hỏi.

“Nhà cậu có đầu VCD chứ? Đúng lúc, cho cậu xem những hình ảnh này rồi học hỏi.” Về mặt Ngô Viện Viện mập mờ

“À... Được thôi!” Lộ Phi Nhi không nghi ngờ gì, đứng dậy mở máy cho cô, sau đó Ngô Viện Viện lấy một đĩa CD từ trong túi xách ra, đi tới bỏ vào, hai người lại ngồi xuống.

Chờ hình ảnh vừa xuất hiện, Lộ Phi Nhi mới phát hiện, cái này giống như phim nước ngoài, trên ti vi xuất hiện một người đàn ông mặc trang phục quân nhân, dáng người rất tốt, sau đó, lại xuất hiện một mỹ nữ tóc vàng, sau đó nữa, bọn họ bắt đầu cởi quần áo.

“Hả! Cái này...” Lộ Phi Nhi vừa sợ vừa thẹn, không biết làm thế nào mới tốt, tay chân luống cuống muốn đứng dậy tắt đi.

“Này, cậu ngồi xuống ình, không dễ dàng gì mới có được, không được làm lỡ mình thưởng thức phim, cậu ngồi bên cạnh xem đi.” Ngô Viện Viện mở to hai mắt nhìn, xem những hình ảnh trên ti vi, Lộ Phi Nhi không còn cách nào khác, xem không được mà không xem cũng không xong, xấu hổ không biết nên làm gì.

“Cậu điên rồi à? Cái gì cũng xem hết rồi?” Lộ Phi Nhi đỏ mặt, nén giận hỏi bạn tốt, phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, Lộ Phi Nhi lqđ là mộ cô gái ngoan ngoãn, chuyện quá giới hạn như thế này, thật sự chưa bao giờ xem qua, mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn không nhịn được tò mò mà nhìn vài lần.

“Điên gì chứ? Mình đây là học tập trước, những người trong phòng của bọn mình đều đã xem qua, muốn học hỏi một chút, nhìn xem xã hội Tư Bản sa đọa đến cỡ nào.” Xem ra Ngô Viện Viện đã sớm quen biết, ai nói phụ nữ không có ham muốn(dục vọng) chứ? Ai nói xử nữ thì sẽ không hiểu kì?

“Ôi trời, không phải trong trường học cậu cũng đã học qua rồi sao? Còn sợ đến lúc đó không biết à?” Lộ Phi Nhi vẫn không buông tha cản trở hành động sa đọa của bạn tốt.

“Thôi đi, trong trường học cậu học được cái gì, có giáo viên nào dạy qua môn giáo dục sinh lý?” Nghe Ngô Viện Viện hỏi lại như vậy, lúc này Lộ Phi Nhi cũng không nói gì, lúc bọn họ học môn sinh học, có hai chương giới thiệu về kiến thức sinh lý, nhưng giáo viên của Lộ Phi Nhi lại là nam, cho nên hai chương này đều là tự học, ở chỗ của bọn họ, nếu như để người ta biết được bọn họ học về vấn đề này chắc chắn sẽ bị cười nhạo à xem. Còn nhớ trên tạp chí đã từng đưa tin có một cặp vợ chồng có trình độ học vấn cao, bởi vì bị vô sinh nên đi bệnh viện kiểm tra, lúc đó bác sĩ khám cho người vợ mới phát hiện, niệu đạo của cô vợ này rất lớn nhưng mà cô ấy vẫn còn là gái trinh.

“Dù sao mình hiểu rõ chuyện gì xảy ra là được.” Lộ Phi Nhi vẫn còn mạnh miệng.

“Cậu thật sự là người lạc hậu, bây giờ yêu cầu đối với phụ nữ rất cao, nếu lúc trên giường cậu giống như một con cá chết, bảo đảm chồng cậu sẽ trèo tường(ngoại tình), chưa từng nghe qua những lời này sao? Đàn ông không nhất định sẽ nhớ người phụ nữ đầu tiên của anh ta là ai, nhưng tuyệt đối bọn họ sẽ không quên người phụ nữ đã làm cho bọn họ khoái lạc là người nào. Cho nên, nếu muốn có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, bắt được trái tim của người chồng, nhất định chúng ta phải học những thứ này.” Ngô Viện Viện dạy bảo bạn tốt.

Sau khi Lộ Phi Nhi nghe xong những lời nói của cô, nghĩ lại cũng đúng, lúc này, hình ảnh trên phim là tình trạng tiến vào, nhìn người phụ nữ đang phục vụ người đàn ông đó, vậy mà có thể như vậy, chỉ có điều nhìn người đàn ông đó rên rỉ thoải mái, càng làm cho Lộ Phi Nhi giật mình, từng màn tiếp đó thật sự là khiến cho Lộ Phi Nhi mặt đỏ tim đập, dần dần, thậm chí cô cảm thấy người đàn ông đang mặc quân trang kia chính là Lý Thanh Lưu, nếu đó là Lý Thanh Lưu..... Thật là không dám nghĩ tiếp nữa rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khoảng sáu giờ đúng, Lộ Phi Nhi vội vàng xuống lầu, hôm nay cô mặc áo khoác bành tô màu trắng, quần dài màu đen, hơn nữa tóc còn xõa xuống ngang hông, vừa đen vừa suông. Lúc Lý Thanh Lưu nhìn thấy cô từ trên lầu đi xuống, đôi mắt sáng lên, cô thật sự rất xinh đẹp, dịu dàng mà bướng bỉnh. Tiểu anh đào của anh.

Lên xe, Lý Thanh Lưu nghiêng đầu nhìn cô, “Rất đẹp!”, cho dù chỉ có hai chữ nhưng vẫn khiến Lộ Phi Nhi rất vui vẻ,

“Chúng ta đi đâu vậy?” Lộ Phi Nhi tò mò hỏi, cô liếc mắt nhìn Lý Thanh Lưu một cái, bỗng nhiên nhớ tới những hình ảnh ngày hôm qua trong đĩa phim, cơ bắp trên cánh tay anh cũng có khuôn, dáng người của anh cũng tốt, anh... Cảm giác thật sự rất căng thẳng, thật giống như là làm chuyện xấu vậy, mà quả thật là cô cũng làm chuyện xấu thật bởi vì trong lòng cô đang YY.

“Đi gặp bạn bè của anh, những chiến hữu trong bộ đội, không cần phải căng thẳng.” Lý Thanh Lưu nói xong, cười khe khẽ, Lộ Phi Nhi phát hiện, lúc Lý Thanh Lưu cười vẫn có một thói quen mờ ám đó là thích

dùng đầu lưỡi liếm hàm răng của mình một cái, quấy rầy nha!

“À...được. Cái đó...Chỉ có một mình em là nữ thôi à?” Lộ Phi Nhi vui vẻ đồng ý, nhưng mà vẫn có chút lo lắng. Lý Thanh Lưu dẫn cô đi gặp bạn bè, có phải chứng tỏ anh rất quý trọng mình? Cái này cũng là một loại xác định chứ?

“Không phải, bọn họ cũng sẽ dẫn bạn đi kèm. Khi nào thì về nhà?” Lý Thanh Lưu vừa lái xe vừa hỏi, bởi vì cuối năm Lộ Phi Nhi phải về nhà.

“Tháng chạp sẽ về! Sao vậy, có chuyện gì à?” Lộ Phi Nhi không biết vì sao anh lại hỏi như vậy.

“Anh sẽ đưa em về! Về nhà nhớ ngoan ngoãn một chút cho anh, không được thừa lúc không có anh ở đó mà quấy rầy người khác đấy!” Lý Thanh Lưu nói xong, còn giống như uy hiếp nhìn cô một cái.

“Cái này còn phải xem biểu hiện của anh đã.” Trong lòng Lộ Phi Nhi âm thầm vui vẻ, vậy xem như là anh đang quan tâm mình sao!

“Đưa số điện thoại ở nhà cho anh.” Khẩu khí của Lý Thanh Lưu hiển nhiên là không cho phép từ chối, chỉ có điều Lộ Phi Nhi vẫn còn cứng một hồi, bởi vì trước tình cảm vẫn chưa ổn định, cô vẫn không muốn để cho bố mẹ mình biết, lúc này khiến cô thấy áp lực rất lớn.

“Cái đó...Không được tiện cho lắm, để em điện thoại cho anh không được sao?” Khó có được Lộ Phi Nhi lộ ra dáng vẻ thỉnh cầu, Lý Thanh Lưu tức giận nhìn cô một cái, sau đó nói:

“Được rồi, một ngày một cuộc điện thoại, không được quên đấy, nếu anh bận việc không nhận được, thì một lát sau phải gọi lại có biết không?”

“Được, em biết rồi.” Thật sự là bá đạo mà, tuy trong lòng Lộ Phi Nhi nghĩ như vậy, nhưng vẫn không dám nói không được, thật sự là bá đạo ngọt ngào mà! Anh luôn luôn ăn cô sạch sành sanh.

Đến quán rượu, Lộ Phi Nhi cũng xuống xe đi theo, chờ cô đến bên cạnh Lý Thanh Lưu, đã bị anh tự nhiên ôm eo, cùng đi vào trong, Lộ Phi Nhi cũng không từ chối, bởi vì loại hành động tùy ý này vô cùng ngọt ngào. Đây là nhà hàng lớn nhất cũng xa hoa nhất vùng này, Lộ Phi Nhi chưa từng tới bao giờ, đại sảnh được trong hoàng nguy nga lộng lẫy, nhân viên tiếp đón bọn họ cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, điều này khiến Lộ Phi Nhi cảm thấy không được tự nhiên, giống như cô đã từng lo lắng vậy, cô chỉ là con gái của một gia đình bình thường. Đây là lần đầu tiên cô hẹn hò với người ta, không phải là một người đàn ông đơn giản, cô sẽ đối mặt với mọi người trong xã hội, đối mặt với chiến hữu của bạn trai, Lộ Phi Nhi hơi căng thẳng. Chỉ có điều, đây cũng là một cơ hội tốt để quan sát tỉ mỉ Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi muốn biết, trước mặt bạn bè anh sẽ đối xử với mình như thế nào? Là cố ý làm bộ như rất thân mật? Hay chỉ coi mình như là một vật trang trí?

19. Chương 19: Rượu Không Say Lòng Người

Nhân viên phục vụ hướng dẫn Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi đến phòng bao, một người đang đứng ở cửa, rất cao lớn, trên người mặc áo len màu xám và quần rằn ri, nhìn thấy Lý Thanh Lưu đến, trực tiếp chào theo nghi thức quân đội,

“Đội trưởng!”

“Haha, hiện tại tôi cũng không còn là đội trưởng của các cậu nữa rồi.” Lý Thanh Lưu cũng đáp lại một cái chào theo nghi thức quân đội, chỉ có điều, cái này là hiện tại anh mang danh cảnh sát, thân hình Lý Thanh Lưu chột lóe, giới thiệu với Phi Nhi, “Đây là Viên Tĩnh Tông, chiến hữu của anh. Đây là Lộ Phi Nhi.”

“Xin chào chị dâu!” Viên Tĩnh Tông lại chào một cái theo nghi thức quân đội nữa, đây là một đãi ngộ long trọng, Lộ Phi Nhi có chút ứng phó không kịp, là do Lý Thanh Lưu mang cho cô, cô cũng vội vàng chào lại.

“Đây là...” Viên Tĩnh Tông rõ ràng thật không ngờ Lộ Phi Nhi sẽ chào lại mình, không thể không suy đoán thân phận của cô.

“Cô ấy là cảnh sát.” Lý Thanh Lưu giải thích nói.

Vừa vào phòng, Trạm Nhất Bài nhìn thấy Lý Thanh Lưu dẫn theo Lộ Phi Nhi, “Chào!”

“Nghỉ!” Lý Thanh Lưu nói một tiếng nghỉ vô cùng có khí thế, Lộ Phi Nhi cảm thấy đây là khí thế của quân nhân. “Tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là chị dâu tương lai của các cậu, hãy làm quen một chút đi.”

“Xin chào mọi người, tôi là Lộ Phi Nhi.” Trong lòng Lộ Phi Nhi rất vui vẻ, dù rằng trước đó Lý Thanh Lưu không nói qua với cô, nhưng mà đây chính là một loại công nhận.

Sau đó, mấy người mồm năm miệng mười giới thiệu về mình, Lộ Phi Nhi căn bản là không nhớ được ai là ai, phía sau còn có mấy người phụ nữ, đoán chừng cũng là bạn gái hoặc là vợ của bọn họ. Lộ Phi Nhi ngồi một bên Lý Thanh Lưu, một bên là một cô gái xa lạ, cô ấy tên là Hồ Giai, vô cùng vui vẻ trò chuyện với Lộ Phi Nhi.

“Đây là ông xã của tôi, anh ấy tên là Vương Đông Siêu, nói lên cho cô nghe, anh ấy vô cùng bá đạo. Nghe nói mấy người đàn ông trong quân đội đều như vậy cả, vô cùng ngang ngược, cũng rất thương bà xã.” Hồ Giai rất thích trêu chọc người khác, Lộ Phi Nhi rất có thiện cảm với cô ấy, nhìn cô ấy cười meo meo, cả người cũng có vẻ duyên dáng không ít.

“Hai người...kết hôn rồi hả?”

“Chưa có đâu! Nhưng mà cũng nhanh thôi.” Lộ Phi Nhi không biết, vốn dĩ chưa kết hôn cũng có thể kêu ông xã.

“Đội trưởng, không phải nói anh đến ‘Cửa hàng thực phẩm’ sao?” Vương Đông Siêu hỏi.

“Muốn qua một khoảng thời gian nữa.” Lý Thanh Lưu vừa nói, tay vừa để lên lưng ghế dựa phía sau Lộ Phi Nhi. Lộ Phi Nhi không hiểu bọn họ đang nói gì, cái gì mà cửa hàng thực phẩm?

“Chỗ đó chắc cực khổ lắm!”

“Áp lực cũng lớn hơn nữa.”

Bên này, Lý Thanh Lưu và nhóm bạn chiến hữu của anh đang nói về những chuyện trong quá khứ, nhìn bọn họ miêu tả đội trưởng của bọn họ sinh động như thật, thậm chí Lộ Phi Nhi cũng bắt đầu cẩn thận lắng nghe, lqd bọn họ nói rất không rõ ràng, nhưng mà Lộ Phi Nhi vẫn nghe ra được, bọn họ thực hiện nhiệm vụ rất nguy hiểm, thậm chí có một đội viên còn nói, may mà nhờ đội trưởng của bọn họ kịp thời bắn chết tên đang ẩn nấp sau lưng anh, nếu không thì anh chết chắc rồi. Trên mặt Lộ Phi Nhi không có biến hóa, nhưng mà trong lòng đã sớm đảo lộn rồi.

“Nếu như Tần Phong còn ở đây thì tốt...” một người vừa nhắc đến cái tên này, đã bị người bên cạnh đẩy một cái, tất cả mọi người cùng nhìn Lý Thanh Lưu, xem ra trong này có sự cố gì rồi.

Ăn cơm xong, một đám người lại đi ca hát, lần này đi tới một quán bar, trong quán bar này có sàn nhảy, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, Lộ Phi Nhi cảm giác tim như muốn nhảy ra ngoài. Cùng ngồi vào quầy bar với Hồ Giai, phục vụ hỏi bọn họ muốn uống gì, Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô chưa bao giờ đến những nơi như thế này, căn bản là không biết nên uống cái gì. Hồ Giai dường như biết rất nhiều, cô suy nghĩ một chút,

“Trường đào ướp lạnh đi! Phi Nhi thì sao?”

“À, cũng như cô đi.”

Lộ Phi Nhi nhìn Lý Thanh Lưu đang cùng các bạn ghé tai thì thầm với nhau, nói chuyện rất vui vẻ, không có chú ý đến tình huống bên này, cũng không có cách nào khác, ở đây thật sự quá ồn ào. Một lát sau, bọn họ đều xuống sàn nhảy, Hồ Giai cũng lôi kéo Lộ Phi Nhi, nhưng Lộ Phi Nhi sống chết cũng không chịu đi, Lý Thanh Lưu ngồi bên cạnh cười không ngừng nhưng cũng không ngăn cản. Chờ bọn họ vừa đi khỏi, Lộ Phi Nhi trừng mắt nhìn Lý Thanh Lưu một cái, trong thời khắc quan trọng mà người này cũng không chịu giúp cô một chút, nghĩ tới đây, lại bắt đầu uống đồ ướp lạnh của mình.

“Tức giận hả? Anh cũng muốn nhìn em nhảy.” Lý Thanh Lưu nằm úp sấp nói bên tai Lộ Phi Nhi

“Em không biết nhảy, hứ!” Càng nghĩ càng tức giận, trực tiếp néo lưng Lý Thanh Lưu một cái, chỉ có điều ngay lập tức bị anh giữ chặt lại, anh không nói gì, nhưng rõ ràng ánh mắt không mấy thuần khiết, Lộ Phi Nhi sợ tới mức vội vàng cúi đầu uống đồ uống.

Âm thanh vẫn cứ ồn ào như thế, Lý Thanh Lưu ngồi rất gần Lộ Phi Nhi, tay anh vô cùng tự nhiên phủ lên bả vai cô, dần dần, Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân cô bắt đầu choáng váng, đến khi những người khác trở về, cô đã tựa đầu vào vai Lý Thanh Lưu rồi.

“Làm sao lại say nhanh vậy? Đội trưởng, anh chuốc rượu chị dâu à?” Viên Tĩnh Tông nói chuyện vô cùng không có đầu óc, Lý Thanh Lưu cũng khó hiểu, bưng ly rượu trước mặt Lộ Phi Nhi lên nhìn một cái

“Đây là rượu gì?”

“Trường đào ướp lạnh đấy!” Hồ Giai trả lời

Lý Thanh Lưu biết rõ, với tử lượng của Lộ Phi Nhi, căn bản không tiếp nhận được trường đào ướp lạnh, chỉ có điều bây giờ anh cũng uống rất nhiều, muốn dìu Lộ Phi Nhi đứng dậy đi về, nhưng mà anh cũng có hơi lắc lư. Không còn cách nào khác, chỉ có thể gọi taxi mà thôi.

Lý Thanh Lưu dìu Lộ Phi Nhi loạng choạng xuống xe, lại tổn hao hồi lâu sức lực, hai người mới vào tới nhà, rõ ràng Lộ Phi Nhi uống rất nhiều, vừa vào cửa, vội vàng vọt vào nhà vệ sinh nôn ra, Lý Thanh Lưu chỉ có thể nhìn dáng vẻ chật vật của cô, chỉ biết giúp cô rửa sạch một chút. Lộ Phi Nhi nôn ra ngược lại thấy khá hơn nhiều, đẩy Lý Thanh Lưu ra ngoài, tự mình thu dọn một hồi, chờ đến khi cô bước ra, Lý Thanh Lưu vô cùng tự giác lấy nước cho bản thân uống, nhìn thấy cô bước ra, đến ngồi trên ghế sa-lon.

“Buổi sáng các anh thường huấn luyện cái gì?” Lộ Phi Nhi rất tò mò cái này, thực ra cô vẫn luôn hy vọng mình được tham gia vào quân đội.

“Mười km vác nặng việt dã, hai trăm cái hít đất.” Lý Thanh Lưu cười nói, anh cũng có chút choáng váng, ngửa người tựa lưng vào ghế sa-lon.

“Nhiều như vậy sao?”

“Anh... Đã từng giết người chưa? Em chỉ bắn chết một kẻ bắt cóc.” Lộ Phi Nhi hỏi, nhưng mà Lý Thanh Lưu chỉ mỉm cười nhìn cô, Lộ Phi Nhi cũng hiểu rõ, anh đây là từ chối trả lời.

“Các anh đã từng đi vào rừng nhiệt đới chưa? Đã ngoại sinh tồn?”

“Từng có, ở đó nơi nơi đều là côn trùng độc, rắn, dã ngoại sinh tồn, bọn anh phải dựa vào những thứ này mà sống.”

“Ghê tởm chết mất.”

Lộ Phi Nhi không dám tưởng tượng bọn anh ăn những thứ như vậy, nhìn thấy Lộ Phi Nhi như vậy, Lý Thanh Lưu nở nụ cười.

“Vậy các anh cũng từng luyện qua đao pháp sao?” Lộ Phi Nhi tò mò hỏi, nghe lời của cô, thân thể Lý Thanh Lưu cứng đờ.

“Đương nhiên.”

“À... Vậy anh luyện cho em xem. Nếu một người không được, thì chúng ta tìm Trì Ba trong đội của em, không phải anh ấy cũng là bộ đội chuyển nghề sao?” Ánh mắt Lộ Phi Nhi sáng loáng, vẻ mặt như thế khiến Lý Thanh Lưu nhìn thiếu chút nữa chảy nước miếng, mặc dù biết cô như thế này là bởi vì say, nhưng mà phong tình như vậy, thật sự muốn cất giấu thật kỹ mà!

“Ha ha, cô bé ngốc, đao pháp của bọn anh chỉ có thể chiến đấu thực tế, không thể thưởng thức được.”

“À...” Lộ Phi Nhi thật thất vọng nha! Bởi vì Lý Thanh Lưu không muốn biểu diễn, thực ra cô đâu biết rằng, đao pháp của bộ đội đặc chủng một khi xuất ra là thấy máu, bộ đội đặc chủng đánh nhau kịch liệt, đều là giết địch trong nháy mắt.

“Vậy anh dạy em đánh nhau kịch liệt có được không?” Lộ Phi Nhi giữ chặt cánh tay Lý Thanh Lưu, cô cảm thấy là bạn gái nên có đặc quyền như vậy, Lý Thanh Lưu cười ôm cô trong lòng, trong lại nghĩ, nếu cùng đánh nhau với cô e rằng chỉ biết muốn ôm cô mà thôi.

Hai người cứ tiếp tục trò chuyện như vậy, ánh mắt của Lộ Phi Nhi từ từ tỏa sáng, trên người anh tỏa ra sự quyến rũ cơ trí thành thực, chỉ cần một ánh mắt, anh liền biết người ta suy nghĩ cái gì, chỉ cần một câu nói là có thể khiến người ta thả hết phiền muộn trong lòng xuống. Ở trong quân đội, mùi vị cường thế trên người anh không cách nào bị đánh chiếm, khiến cho tinh thần cô mê say, anh đại biểu cho cứng rắn, đại biểu cho sức lực, đại biểu cho an toàn lqđ và sự yên tĩnh, anh thật sự chính là một bến cảng để cô có thể nương náu. Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân cô muốn đến gần anh, đây là người đàn ông tựa như một vị thần, với một người thông minh như vậy, bạn không cần phải giải thích gì nhiều, chỉ cần một động tác, một ánh mắt, anh liền biết bạn muốn gì, cần gì. Nhưng mà anh cũng là một người xấu, cái gì anh cũng không chịu làm, hay dùng ánh mắt như yêu nghiệt ôm lấy bạn, khiến bạn động tâm, khiến bạn phát điên, mà Lộ Phi Nhi liền bị lừa, cô chủ động hôn lên môi anh, giống như nói muốn hút khô môi anh vậy, ngón tay vuốt dọc theo bờ vai đến cánh tay anh, dường như vẫn không đủ, dứt khoát nói chuyện cần, vừa cần vừa gặm, thế nhưng tên trướng thối này liền dùng lực, cơ bắp cứng rắn giống như đá, căn bản không chịu động đậy, chỉ có điều người đàn ông mạnh mẽ như Lý Thanh Lưu thì làm sao có thể để người ta nắm quyền chủ động được, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, Lộ Phi Nhi bị thả lên giường, lúc cô giống như bị mất trí nhớ tạm thời, quên thời gian, quên địa điểm, chỉ theo bản năng gắt gao cuốn lấy người đàn ông đang du ngoạn trên người cô, sợ anh sẽ tách ra, chột toàn bộ thân thể, thậm chí tất cả linh hồn đều bị vét sạch, vì thế càng ra sức triển miên cắn xé.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Phi Nhi nhớ rõ hình như là chủ nhật, căn bản là không cần đi làm, hơn nữa đôi mắt của cô cũng không mở ra được, buồn ngủ quá mà! Âm thanh điện thoại di động vang dội.

“Alo? Đúng vậy! Tôi sẽ tới ngay.” Sau đó là tiếng động của giường, tiếng mặc quần áo.

“Tiểu Lộ, anh đi làm trước, khi nào dậy thì gọi điện thoại cho anh, có biết không?”

“Ừ!”

Đại khái là qua năm phút đồng hồ sau, Lộ Phi Nhi ngồi bật dậy, đây là tình huống gì? Không phải sự thật chứ? Phu nhân Vu Diễm Hoa nhất định sẽ giết cô. Nhìn quần áo trên người, chính là cái áo ngủ to rộng của mình, không có mặc quần lót, xốc chắn lên, có máu, xong rồi, chết chắc rồi. Bên cạnh còn có dấu vết của Lý Thanh Lưu đã ngủ qua, thế này phải làm sao đây! Cần thận suy nghĩ lại chuyện tối hôm qua, cô chỉ nhớ rõ bọn họ hôn môi, còn những cái khác đều quên hết rồi.

Lúc đi vào nhà vệ sinh, không ngờ lại phát hiện đi cả đến, cái này lại càng quần quýt, lúc các cô còn ở trường cảnh sát cường độ vận động rất lớn, đoán chừng rất khó để lại, như vậy vết máu trên giường thật sự chỉ là dấu vết của đi cả mà thôi.

Cái này bây giờ phải làm sao chứ? Chẳng lẽ bảo cô đi hỏi Lý Thanh Lưu, rốt cuộc đêm qua chúng ta có xảy ra chuyện gì không hả?

20. Chương 20: Thật Thật Giả Giả

Cả ngày, Lộ Phi Nhi đều ngây ngô, cô nghĩ muốn gọi điện thoại cho Lý Thanh Lưu, nhưng lại không biết phải nói như thế nào, buổi trưa ăn mì gói xong, đến khi gần tối thì ra ngoài mua thức ăn, gần đây cảm thấy rất nổi giận, vẫn nên là chịu chút rõ ràng thôi! Đi chợ mua đồ ăn, mùa đông rau xanh đều vô cùng quý, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, vẫn nên là mua chút thịt ba chỉ, đem về hầm với dưa chua cũng được.

Trước tiên, bỏ thịt vào nồi nước nấu một hồi, hơn mười lăm phút sau, dùng đũa đâm một chút, đã chín rồi, vớt thịt ra để nguội, cắt thành từng lát mỏng, lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, Lộ Phi Nhi nghĩ có lẽ là chủ nhà cho thuê đến, bởi vì đã đến thời gian đóng tiền nhà.

“Xin hỏi ai vậy?”

“Là anh.” Là Lý Thanh Lưu, nghe tiếng của anh, trong lòng Lộ Phi Nhi hồi hộp ngay lập tức, mở cửa ra, thấy Lý Thanh Lưu đang lờm cô, cũng không nói gì trực tiếp bước vào, cởi áo khoác ra ném cho Lộ Phi

Nhi, Lộ Phi Nhi xoay người treo áo khoác của anh lên, trong lòng còn đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào đây?

“Tại sao hôm nay lại không gọi điện thoại cho anh? Không phải anh đã bảo thức dậy thì phải gọi điện thoại cho anh sao?” Lý Thanh Lưu tức giận chống nạnh.

“À... Em không có điện thoại. Ở đây cũng không có.” Lộ Phi Nhi vô tội nói, trong lòng lại phỏng đoán, biểu hiện bây giờ của anh xem như chứng thực giữa bọn họ có cái gì không?

“Em... Thật sự là hết cách với em, đi, ra ngoài mua một cái.” Lý Thanh Lưu nói xong liền muốn đi lấy áo khoác.

“Hả, không đi, em không có tiền.” Tiền lương mỗi tháng của Lộ Phi Nhi không tới một ngàn, trừ đi tiền thuê nhà, số còn lại chỉ có thể đủ ăn cơm, nghe cô nói như vậy, Lý Thanh Lưu vỗ trán

“Anh mua cho em, đi thôi!”

“Không cần, vì sao anh phải mua?” Lộ Phi Nhi hơi tức giận, miễn là vẫn chưa kết hôn thì cô sẽ không đòi hỏi bất cứ thứ gì của anh, huống chi cô cũng sắp về nhà rồi, phải khai báo với bố mẹ như thế nào đây? Vẫn nên để cô tự mua thôi! Cũng nên mua sớm rồi.

“Phi Nhi, chờ em tốt nghiệp, chúng ta hãy kết hôn đi! Đến lúc đó, anh sẽ mua cho em mười cái điện thoại.” Lý Thanh Lưu cười nắm lấy bờ vai cô. “Anh như thế này xem như là cầu hôn sao? Tưởng muốn trâu già gặm cỏ non hả? Haiz, đáng tiếc em đây có rất nhiều hoa tươi(ý nói là đào hoa đấy)!” Lộ Phi Nhi cũng không chấp nhận cầu hôn như vậy đâu.

“Em còn có thể tìm được người nào hoàn mỹ như anh sao?” Lý Thanh Lưu vô cùng rầm thú nói, Lộ Phi Nhi cũng không chịu bộ này, khinh bỉ quan sát anh từ trên xuống dưới, sau đó lại tìm dáng vẻ xung quanh.

“Người đàn ông hoàn mỹ? Ở đâu ra? Đưa em nhìn xem.” Lộ Phi Nhi trực tiếp đá kích, sau đó xoay người vào phòng bếp.

“Vợ, anh vẫn chưa ăn cơm đấy!”

“Em biết rồi.” Lộ Phi Nhi vừa nấu cơm vừa suy nghĩ đến lời anh nói, trong lòng vui sướng. Tuy rằng đây là lần đầu tiên nghe anh gọi mình là vợ nhưng mà cô nghĩ không muốn bác bỏ một chút nào.

Chờ đồ ăn được dọn lên bàn, Lý Thanh Lưu liền ngồi vào chỗ, đợi Lộ Phi Nhi bới cơm cho anh. Trong lòng Lộ Phi Nhi nghĩ lại, nghe nói trên thành phố đều là đàn ông nấu cơm, làm thế nào bản thân mình kết giao với một người bạn trai thành phố, thế nhưng lại có thói quen của người nông thôn chứ! Chờ bà xã tới hầu hạ. Tạm thời không so đo với anh, bây giờ vẫn chưa đến lúc.

“Ăn ngon không?” Lộ Phi Nhi cẩn thận hỏi

“Rất nhạt.” Lý Thanh Lưu cau mày nói.

“Hừ!” Trong lòng Lộ Phi Nhi suy nghĩ, bản thân mình đúng là ngu ngốc, có thể trông chờ vào tên hỗn đản này khen mình sao? Mơ tưởng!

“Lần sau làm thịt kho tàu.” Nghe Lý Thanh Lưu nói như vậy, Lộ Phi Nhi trợn trắng hai mắt ngay lập tức, không biết bản thân cô đã tạo nghiệt gì mà lại yêu anh ấy chứ? Còn bị anh ấy ăn sạch sành sanh.

Ngay tại lúc Lộ Phi Nhi đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào để hỏi chuyện tối hôm qua thì đột nhiên Lý Thanh Lưu nhận một cuộc điện thoại, anh lại muốn rời khỏi, Lộ Phi Nhi thất vọng cúi đầu.

“Được rồi, ngoan, anh sẽ mau chóng trở lại.” Lý Thanh Lưu đứng lên, hôn trán Lộ Phi Nhi một cái.

“Chờ một chút.” Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, thật sự là không nhận được, cô nhất định phải hỏi rõ.

“Sao vậy?” Lý Thanh Lưu nhìn thấy vẻ mặt Lộ Phi Nhi nghiêm túc như vậy, có chút căng thẳng, đúng vậy, là căng thẳng, anh thật không ngờ trong lúc đối mặt giằng co với kẻ bắt cóc, bản thân anh cũng chưa từng căng thẳng như thế này, nhưng mà khi đối mặt với Lộ Phi Nhi lại rất căng thẳng.

“Ngày hôm qua... Rốt cuộc là chúng ta đã xảy ra chuyện gì chưa?” Lộ Phi Nhi cúi đầu không dám nhìn anh, nhưng mà qua hồi lâu cũng không thấy anh trả lời, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh cười toét miệng, Lộ Phi Nhi dùng sức đẩy anh, muốn đẩy anh ra ngoài.

“Chính bản thân em không nhớ?”

“Em... Ngày hôm qua em uống say như thế, làm sao em có thể nhớ rõ được chứ.” Lộ Phi Nhi vô cùng oan ức.

“Em ngốc hả? Vả lại có xảy ra hay không, em không có cảm giác sao?” Lý Thanh Lưu không biết nên tức hay nên cười nữa. Lạ Lộ Phi Nhi không nói, trong đầu óc cô xoắn xuýt một ngày cũng không nhớ ra nổi, hơn nữa bây giờ đi cả lại đến, trong người vô cùng khó chịu, điều này khiến cô không có cách nào biết rõ chân tướng được.

“Haiz! Thật sự là hết cách với em, anh có việc phải đi rồi. Ngoan!” Lý Thanh Lưu mở cửa đi ra ngoài, nhưng mà Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, anh ấy vẫn không cho cô câu trả lời nha! Chỉ có điều nhìn hành động của anh, rất giống như mọi chuyện đều đã xảy ra rồi vậy.

Liên tục mấy ngày, Lý Thanh Lưu đều không tìm Lộ Phi Nhi, hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của Lộ Phi Nhi trước khi về quê. Mấy ngày nay, rốt cuộc cô cũng cảm nhận được cái gì gọi là nhớ nhung, so với việc cô thăm men lúc trước, tình cảm khi đó quả thật là rất trẻ con, sắp đến giờ tan ca, Lý Thanh Lưu gọi điện thoại đến.

“Chờ em tan ca?”

“Vẫn còn một lúc nữa, sao vậy?” Lộ Phi Nhi phải sắp xếp một số hồ sơ này lại.

“Vậy anh lên đó chờ em!” Lý Thanh Lưu đang ở dưới lầu, anh mới đi làm việc từ ngoài về, cố ý đến đây chờ Lộ Phi Nhi.

“Không cần, em sẽ xuống ngay lập tức.” Lộ Phi Nhi vội vàng để điện thoại xuống, rất sợ Lý Thanh Lưu đổi ý, nếu anh cứ lên như thế, vậy không phải là bị mọi người biết hết sao?

Lộ Phi Nhi vội vàng xuống lầu, cũng không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của mấy người Phương Mẫn, cúi đầu nói với mọi người một tiếng sang năm gặp lại rồi đi ngay.

“Cô ấy có bạn trai rồi hả?” Phương Mẫn hưng phấn hỏi.

“Không thể nào! Cục bông của chúng ta? Là ai chứ?” Thôi Phong hỏi, còn giống như hỏi thăm mọi người, có vẻ rất đặc biệt, ‘âm’ Trì Ba nện một quyền lên bàn, nhìn động tác của anh, mọi người cũng hiểu rõ nhưng ai cũng không nói gì, cố gắng không phát ra một âm thanh nào, bộ dạng giống như đang bận rộn nhiều việc.

Lộ Phi Nhi xuống tới dưới lầu, vội vàng tóm Lý Thanh Lưu đi, rất sợ bị người khác nhìn thấy.

“Vì sao em lại sợ người khác nhìn thấy?” Lý Thanh Lưu cũng không phải dễ bị lừa gạt như vậy.

“Bởi vì anh vừa già vừa xấu, không xứng với em chứ sao.” Lộ Phi Nhi nói, “Đúng rồi, sao hôm nay anh lại rảnh rỗi vậy, mấy hôm nay bận rộn cái gì hả? Hình như trong đội anh không có vụ án gì mà.”

“Là bí mật, không nên hỏi thì đừng hỏi.” Lý Thanh Lưu nhéo mũi cô một cái, nhìn cái miệng Lộ Phi Nhi đỏ bừng, thật sự rất muốn cắn một ngụm.

Hai người ăn cơm tối bên ngoài, sau đó, do Lộ Phi Nhi không quá cương quyết ngăn cản dưới ánh mắt cường thế của Lý Thanh Lưu nên bọn họ đã ở lại nhà Lộ Phi Nhi.

Có một câu nói nổi tiếng như thế này, hâm nóng suy nghĩ, kỳ thật trong lòng Lộ Phi Nhi cũng rất rõ ràng, theo quần áo cô mặc ngày hôm ấy có rất nhiều điểm nghi ngờ, hơn nữa nhìn thái độ của Lý Thanh Lưu nếu nói ngày đó không hề xảy ra chuyện gì, vậy thì không có khả năng rồi.

Lý Thanh Lưu cởi giày và áo khoác, trực tiếp nằm thẳng xuống giường Lộ Phi Nhi, kỳ thật Lộ Phi Nhi là một người rất thích sạch sẽ, lại càng không thích người khác chạm vào chăn của cô, nhưng nếu như người này là người có quan hệ thân thiết mà nói thì thích sạch sẽ hình như hơi thừa thì phải.

“Phi Nhi, bóp chân cho anh đi.” Lý Thanh Lưu nhắm mắt lại, chờ người đẹp đến phục vụ.

“Được rồi, chờ em một chút, hôm nay em đứng cả ngày, bắp chân hơi bị chuột rút một tí.” Lộ Phi Nhi ngồi xuống, duỗi duỗi chân, dùng tay dấm dấm.

“Qua đây, gõ thì có ích lợi gì.” Âm thanh nói chuyện của Lý Thanh Lưu nghe có vẻ uể oải, Lộ Phi Nhi nhìn anh dường như thật sự rất mệt mỏi, cũng cảm thấy không đành lòng, thật ra đàn ông đều như thế này, ở bên ngoài thật sự rất mệt mỏi. Lộ Phi Nhi vẫn không nỡ, đi tới,

“Em không sao, sao anh lại mệt như vậy?”

“Có nhiệm vụ!” Cô nhẹ nhàng dấm bóp cho anh, không bao lâu sau liền cảm giác anh đã ngủ thiếp đi, Lộ Phi Nhi nhìn đồng hồ một chút, đã hơn tám giờ. Xem ra là không có khả năng anh sẽ đi, chắc là ngủ lại trong này rồi. Suy nghĩ một chút, nếu đã như vậy rồi thì cũng không thiết phải ươn ẹo nữa, xem ti vi một lát, Lộ Phi Nhi cũng đi ngủ.

Lộ Phi Nhi tắt đèn, nằm thật lâu cũng không ngủ được, trong khoan mũi tất cả đều là hương vị của anh, nghe hô hấp của anh, trong lòng cô mừng thầm, lại hỏi bản thân, anh ấy là của mình? Anh ấy thật sự là người đàn ông của mình sao? Khe khẽ vụng trộm gối đầu lên bờ vai của anh, hít một hơi thật sâu hương vị của anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Lộ Phi Nhi cảm thấy hô hấp của mình đã bị cản trở, vội vàng mở to hai mắt, phát hiện Lý Thanh Lưu đang ở phía trên nhìn xuống, còn bản thân cô lại anh đè dưới thân.

“Anh làm gì vậy?” Lộ Phi Nhi cảm thấy cô hỏi vấn đề này vô cùng ngốc, nhưng mà cô lại căng thẳng nên không nói được gì cả.

“Phi Nhi...” Lý Thanh Lưu không trả lời anh muốn làm gì, kỳ thật cái này còn phải hỏi sao? Anh hôn môi Lộ Phi Nhi thật sâu, khiến cô không có cơ hội suy nghĩ, hai tay bắt đầu châm lửa trên người cô, Lộ Phi Nhi nhìn Lý Thanh Lưu quỳ gối nằm trên thân mình đang cởi áo, lộ ra lồng ngực mê người, cảm thấy rất ngưỡng ngừng, nhưng mà nghĩ đến bọn họ hình như đã từng có một lần nên cũng thả lỏng, đón lấy ánh sáng đèn đường ngoài cửa sổ, Lý Thanh Lưu có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt sáng ngời của Lộ Phi Nhi, ánh mắt cô đang nhìn anh, nhưng tay lại di chuyển đến eo của anh, tiếp tục di chuyển từng chút từng chút một đến thắt lưng anh, cái này thật sự là không còn cách nào kháng cự lại mê hoặc nha! Ngay lập tức anh giống như hổ đói vồ mồi vậy, trực tiếp nhào tới.

“Ừm...” Lộ Phi Nhi cắn chặt môi, hai tay nắm chặt bờ vai của anh.

“Em kêu thật là dễ nghe.” Lý Thanh Lưu ghé vào bên tai cô nói, sau đó cầm hai chân cô kẹp chặt lên eo mình, động thân một cái.

“A...” Lộ Phi Nhi tức giận, vào lúc này mà miệng anh vẫn độc như vậy, đột nhiên bị anh tập kích, cảm giác vô cùng không thoải mái, nhưng mà cũng chỉ trong phút chốc, ngay sau đó cô liền lâm vào kích tình mạnh mẽ như nước lũ...

Thật sự quá mệt mỏi, cũng không biết lần qua lần lại bao nhiêu lần, mùa đông lạnh giá nhưng cả người Lộ Phi Nhi lại đầy mồ hôi, mà người nào đó vẫn còn lưu luyến hôn bờ vai cô, không dễ dàng gì mới đẩy anh ra được, Lộ Phi Nhi đứng dậy khoác áo lên người rồi đi vào nhà vệ sinh, bật đèn lên, ngồi trên bồn cầu, cô ngửi thấy được mùi của anh, ngưỡng ngừng cười cười, nhưng mà vừa mới cúi đầu xuống lại thấy, giữa hai chân làm sao có thể có vết máu hử? Dì cả đã qua mấy ngày rồi mà! Chẳng lẽ là...

“A! Lý Thanh Lưu! Em muốn giết anh.” Lộ Phi Nhi tức giận chạy ra, còn thuận tay bật đèn lên, ngay tại lúc Lộ Phi Nhi vừa kêu lên Lý Thanh Lưu liền nghe thấy, vội vàng ngồi dậy.

“Sao vậy bảo bối?”

“Bảo bối? Anh là tên lừa đảo, em muốn giết anh!” Lộ Phi Nhi cũng bắt chước trên người mình chỉ khoác một cái áo sơ sài, bắt lấy cái gối trên đầu giường đánh qua, Lý Thanh Lưu vừa cười vừa ngăn cản công kích của Lộ Phi Nhi.

“Muốn trừng phạt thì thế nào cũng phải ột lý do chứ!”

“Lý do? Hử, ngày đó căn bản là chúng ta không xảy ra chuyện gì hết đúng không?” Tức chết Lộ Phi Nhi rồi, tên khốn kiếp này.

“Đúng vậy nha! Tối hôm đó làm được một nửa thì đột nhiên em ngủ thiếp đi, anh có thể làm tiếp sao?” Lý Thanh Lưu cười như một tên trộm.

“Vậy lúc trước khi em hỏi anh sao anh không nói? Để cho em hiểu lầm!” Lộ Phi Nhi thật sự rất tức giận, nếu không phải vì cô cảm thấy ngày đó làm rồi thì hôm nay cũng không có khả năng cô sẽ đồng ý dễ dàng như vậy, đối với một cô gái trưởng thành ở nông thôn được giáo dục vô cùng nghiêm túc mà nói, bước ra một bước này nào có dễ dàng như vậy chứ!

“Anh tưởng em biết.” Lý Thanh Lưu một tay ôm lấy cô nằm ở trên giường, Lộ Phi Nhi tức giận phồng má nhưng lại không phát ra được, quả thật anh không nói rõ, nhưng mà kết quả như thế này anh đã sớm dự đoán trước, bây giờ thật sự là gạo nấu thành cơm, còn có thể như thế nào nữa chứ, chẳng lẽ nói với anh cuối cùng mình tức giận ở đâu sao?

“Được rồi, ngoan, anh sai rồi, lần sau anh nhất định sẽ ‘hề hỏi thì đáp’, em còn khó chịu không?” Lý Thanh Lưu vui vẻ đến miệng cũng không khép lại được.

“Không sao.” Hiện tại Lộ Phi Nhi rất buồn bực đấy! Thật sự là chưa từng bị uất ức như thế này bao giờ.

“Vậy thì tiếp tục một lần nữa đi!” Nói xong, Lý Thanh Lưu vén chăn lên để qua một bên.

“A! Không cần, không phải anh nói anh rất mệt sao? Không phải nói chân rất đau sao?” Lộ Phi Nhi giật mình nhìn anh, hai tay đẩy lồng ngực anh ra

“Không sao, ứng phó với một người phụ nữ như em thì còn có thể tiếp tục thêm hai lần nữa...” Lý Thanh Lưu dùng hai tay Lộ Phi Nhi trên đỉnh đầu, dùng một bàn tay giữ chặt, Lộ Phi Nhi tức giận cắn bờ vai của anh

“A... Ngày mai có huấn luyện đấy! Cánh tay trần sẽ bị người ta nhìn thấy.” Nghe anh nói như vậy, Lộ Phi Nhi lại càng không tha cho ý nghĩ trả thù.

“Đèn... Tắt đèn... A...” Lộ Phi Nhi nói cũng không có tác dụng, người đàn ông nào đó không rảnh.

“Không cần, dáng người của em... Rất đẹp...” Cho dù là ở trên giường, Lý Thanh Lưu cũng cần phải có quyền thống trị, anh phát hiện, nghe được tiếng rên rỉ và tiếng cầu xin của Lộ Phi Nhi thật sự thỏa mãn đến cực độ.

Đều nói chuyện đàn ông đối xử trên giường giống như là thuốc phiện vậy, một khi đã dính vào, ném mùi vị trong đó rồi thì nhất định sẽ không bỏ xuống được. Mà đối với một người rất có lòng trách nhiệm như Lý Thanh Lưu mà nói, đời này anh thật sự rất khó có thể buông tha cho cô gái này rồi.

21. Chương 21: Gặp Lại Nhậm Vĩ

Editor: Trần Thu Lệ

Buổi sáng khi thức dậy, Lộ Phi Nhi thấy anh vẫn đang ngủ mà còn nằm úp sấp ngủ, trên lưng lộ ra rất nhiều vết sẹo, vết dao có, vết sẹo do phẫu thuật có, vết sẹo do đạn gây ra cũng có, còn có cả vết trầy da còn mới do... bị cào nữa, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ lời anh nói rồi. Lộ Phi Nhi muốn rời giường, nhưng mới vừa xốc chăn lên để bước xuống giường, đã bị chặn ngang kéo lại.

“A... Mau buông tay, đã mấy giờ rồi hả? Sắp đến giờ xe chạy rồi này.” Lộ Phi Nhi giãy dụa đứng dậy, thật không dễ dàng gì mới thoát khỏi dây dưa của Lý Thanh Lưu, nhìn lại, anh thuận tay chống đầu, mỉm cười nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Lộ Phi Nhi cảm thấy hơi xấu hổ và có chút thẹn thùng.

“Phi Nhi, lúc em không mặc quần áo là đẹp nhất!” Lý Thanh Lưu nói, đổi lấy một trận quả đấm ngay lập tức, Lộ Phi Nhi tức giận đỏ mặt, cô phát hiện, lúc Lý Thanh Lưu không nói lời nào thì không tồi, nhưng chỉ cần mới mở miệng, tuyệt đối sẽ làm bạn học máu.

Hai người vừa cười vừa âm ỉ một hồi, thế này mới sửa sang lại này nọ chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, sau đó đến bến xe. Hành lí của Lộ Phi Nhi cũng không có gì nhiều, chỉ là mấy bộ quần áo và một ít quà cho bố mẹ và

người thân mà thôi. Cô mua cho bố mẹ mấy bộ quần áo, ít kẹo cho trẻ con đều bỏ vào hai cái bao lớn, Lộ Phi Nhi cảm thấy cũng chỉ có vào lúc này Lý Thanh Lưu mới phát huy một chút công dụng mà thôi.

“Về tới nhà nhớ gọi điện thoại cho anh có biết không?”

“Ừ, biết rồi.”

“Mang theo vé xe chưa?”

“Mang theo rồi.”

“Mua nước chưa?”

“Mau rồi.”

“Đừng quên gọi điện thoại đấy.”

“Vâng, em biết rồi.”

Lộ Phi Nhi vừa muốn tức giận lại vừa muốn cười, không biết anh đã dặn dò bao nhiêu lần rồi, thật đúng là không ngờ Lý Thanh Lưu còn có một mặt như thế này. Trên đường đưa Lộ Phi Nhi đến bến xe, anh không ngừng dặn đi dặn lại nhiều lần, thực ra Lộ Phi Nhi phát hiện, anh nói nhiều như vậy chủ yếu chính là muốn cô gọi điện thoại cho anh mà thôi.

Một mình ngồi trên xe trở về quê, Lộ Phi Nhi nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua, cảm thấy vô cùng ngọt ngào và ngượng ngùng, cũng bởi vì bản thân cô không có cách nào không chế được tình cảm của bản thân mà cảm thấy sợ hãi, thật ra vẫn còn có một chút là Lộ Phi Nhi không muốn nghĩ, không muốn thừa nhận, nhưng không có cách nào sao lãng điểm nhỏ nhất này, đúng vậy, trong lòng cô còn có một chút khúc mắc với Lý Thanh Lưu, ví dụ như chuyện tối hôm qua, Lộ Phi Nhi không có truy vấn, cô vốn nên truy vấn nhưng mà cô lại lựa chọn bỏ qua, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì bởi câu nói kia, “Anh sẽ buông xuống cá tính, buông xuống tự tôn, buông xuống theo đuổi, đều là bởi vì không bỏ được một người.” Nhưng mà trong lòng Lộ Phi Nhi vẫn để lại vết tích.

Cho dù là trong mùa đông giá rét, chỉ cần được trở về nhà là Lộ Phi Nhi lại cảm thấy ấm áp, gần đây trở về, cuối cùng cũng có một loại cảm giác được thả lỏng, có lẽ là do ngồi xe mệt mỏi, tối hôm qua ngủ không ngon, hay là do được trở về nhà nên tâm tình thả lỏng, Lộ Phi Nhi xuống xe, dưới sự để ý và yêu thương của bố mẹ, đập chặn bóng ngáy o o. Bởi vì Lộ Phi Nhi đang ngủ, hơn nữa chăn mền, tất cả giường đều bị cô chiếm hết, chờ đến lúc cô thức dậy, phát hiện bà con họ hàng nghe nói cô trở về đều đến đây thăm cô, nhưng mà mấy người đều đứng trên mặt đất, Lộ Phi Nhi vội vàng đứng dậy, trong lòng vô cùng cảm động, bố mẹ thà rằng để cho họ hàng đứng trên đất cũng không cho phép quấy rầy con gái của bọn họ ngủ.

Ngày hạnh phúc bắt đầu, Lộ Phi Nhi cảm thấy đời sống ở thôn quê đã thay đổi, lần này về nhà, bố mẹ tặng cô một món quà, một món quà vô cùng bất ngờ, là một chiếc điện thoại di động màu trắng, thậm chí vẫn còn chữ Trung Quốc, giá tiền đoán chừng khoảng từ ba ngàn đến năm ngàn, việc này khiến Lộ Phi Nhi vô cùng vui vẻ, vừa nhận điện thoại xong, đầu tiên Lộ Phi Nhi nghĩ muốn gọi điện thoại cho Lý Thanh Lưu, nhưng mà cầm điện thoại mấy lần vẫn là nhịn xuống, cảm thấy vội vàng gọi điện thoại cho anh như vậy có phải là quá chủ động rồi không?

Vừa đến năm mới, Lộ Phi Nhi bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại, là của Nhậm Hồng.

“Phi Nhi, đã về rồi à?” Nhậm Hồng có vẻ vô cùng phấn khởi, Lộ Phi Nhi có thể hiểu được, Nhậm Hồng luôn cảm thấy Lộ Phi Nhi bị tổn thương như vậy, cô có trách nhiệm rất lớn.

“Đúng vậy, cậu thế nào rồi? Dự định sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì?”

“Vẫn chưa có, mình không giống như các cậu đâu. Đúng rồi, mừng sáu ra ngoài đi! Cao Xuân kết hôn, đúng lúc mọi người tụ tập một phen, ở nhà họ Cao.”

“Ừ...” Lộ Phi Nhi lại hơi phân vân, cô không muốn gặp lại những bạn học đó, bởi vì cô không muốn nhớ đến những chuyện trong quá khứ, có một số người vẫn luôn khắc sâu vào trong đời, cho dù đã quên âm thanh của cậu ấy, quên mất nụ cười của cậu ấy, quên mất khuôn mặt của cậu ấy, nhưng mà mỗi lần nhớ đến cậu

ấy, cái loại cảm giác này vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến mất. Tổn thương khắc cốt ghi tâm như vậy, cho dù hiện tại Lộ Phi Nhi đã có tình yêu của bản thân, nhưng không có nghĩa là cô bằng lòng đến gặp Nhậm Vĩ.

“Phi Nhi, chỉ thiếu mỗi cậu, nhất định phải đến đây, mừng sáu mình sẽ đến tìm cậu, cứ quyết định như vậy đi.” Không đợi Lộ Phi Nhi trả lời, Nhậm Hồng quyết định ngay lập tức, hơn nữa cúp điện thoại luôn.

Cao Xuân cũng là bạn học của Lộ Phi Nhi, nhà cậu ta làm nghề mổ heo, lúc còn đi học quan hệ cũng không được tốt, thực ra, ngoại trừ yêu đương thì giữa nam và nữ sẽ không thể có tình bạn, chuyển đến mọi người sắp tốt nghiệp, tình cảm sẽ kéo gần lại một chút, có đôi khi gặp nhau có thể sẽ trò chuyện một lát. Ở nông thôn, bây giờ đang là mùa kết hôn, bởi thì trong cả một năm chỉ có khoảng thời gian này là rảnh rỗi nhất, cho dù nhà Cao Xuân làm nghề mổ heo, nhưng mà nhà cậu ta cũng có đất trồng trọt, cho nên nhà cậu ấy cũng lựa chọn tổ chức tiệc cưới vào thời điểm này.

Đến buổi tối, Lộ Phi Nhi mới gửi cho Lý Thanh Lưu một cái tin nhắn, nói cho anh biết số điện thoại mới của cô, trời rất lạnh, Lộ Phi Nhi muốn vào nhà vệ sinh để nói chuyện tiếp, không thể kéo dài quá lâu, nhưng mà đợi cả nửa ngày cũng không có hồi âm nên đành phải quay về.

Sáng sớm ngày mừng sáu, Lộ Phi Nhi ăn xong bữa sáng, đang giúp mẹ dọn dẹp thì Nhậm Hồng tới.

“Phi Nhi, lâu rồi không thấy tắm hơi, cậu không còn nhớ đến mình nữa sao?” Nhậm Hồng vừa vào cửa, cũng không lo chào hỏi với cô giáo Vu Diễm Hoa của cô trước mà ngay lập tức chạy đến ôm chầm lấy Lộ Phi Nhi.

“Đương nhiên là nhớ rồi.”

“Con chào cô.” Lúc này Nhậm Hồng mới chào hỏi mẹ Lộ Phi Nhi.

“Ừ, tới rồi à? Vào trong nói chuyện đi!” Vu Diễm Hoa nói, Lộ Phi Nhi cảm thấy mẹ hơi khác, đoán chừng cũng là bởi vì vấn đề chuyện tình cảm của cô, chắc cũng có chút ý kiến với Nhậm Hồng nữa!

Hai cô gái tán gẫu những việc Lộ Phi Nhi đã trải qua, cũng nói đến những chuyện ở trường của Nhậm Hồng, sau đó đề tài cũng tự nhiên nhắc chuyện kết hôn của Cao Xuân, Nhậm Hồng trở về sớm hơn lqd Lộ Phi Nhi nên dĩ nhiên là biết nhiều hơn Lộ Phi Nhi một chút, hôn nhân của Cao Xuân không lãng mạn một chút nào, quen biết cô dâu qua hình thức xem mắt, sau đó mọi người thấy hợp nhau, chưa đến ba tháng đã muốn kết hôn rồi. Sính lễ là một vạn, hiện tại là năm hai ngàn, thật sự cũng không tệ. Hơn nữa, bộ dạng Cao Xuân vừa cao to vừa đẹp trai, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hôn lễ được suông sẻ.

Lộ Phi Nhi mặc áo lông màu trắng, khăn quàng cổ màu hồng phấn, gió lạnh thổi vào mặt khiến mặt cô đỏ bừng. Khi Lộ Phi Nhi và Nhậm Hồng đến nhà Cao Xuân, bên trong đã tụ tập rất nhiều người, Lộ Phi Nhi liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nhậm Vĩ, lần nữa gặp lại, Lộ Phi Nhi vẫn cảm thấy trong lòng hồi hộp ngay lập tức, có lẽ bởi vì cô đã từng thăm mền cậu ấy nhiều năm rồi. Giống như trong một bài hát nào đó, ... coi anh như bạn bè, khiến cho em đau lòng, khiến cho em lo lắng...

Tất cả mọi người đều biết khúc mắc trong chuyện tình cảm của Lộ Phi Nhi và Nhậm Vĩ, tuy là không hiểu lắm vì sao đến cuối cùng bọn họ lại không đến được với nhau, nhưng Lộ Phi Nhi thích Nhậm Vĩ từ rất lâu thì mọi người đều biết. Không ai nhắc tới, nhưng tất cả đều cẩn thận quan sát hai người.

Từ lúc Lộ Phi Nhi vừa đến, Nhậm Vĩ đã thấy cô, cô vẫn xinh đẹp như vậy, toàn thân đều tỏa ra sức quyến rũ, dường như không còn lạnh lùng và kiêu ngạo như trước kia nữa.

“Đã lâu rồi không gặp.” Nhậm Vĩ chủ động đến trước mặt Lộ Phi Nhi, ngắt lời cô và mấy bạn học nữ đang trò chuyện.

“Đúng vậy! Đã lâu rồi không gặp, cậu khỏe không?” Lộ Phi Nhi cười trả lời cậu ấy, rồi tạm biệt Nhậm Vĩ, cảm giác thật sự giống như đã qua mấy đời vậy, đã từng thương cậu ấy như vậy, đã từng cố chấp như thế, trong lòng đã từng đau khổ như vậy, bây giờ lại xem như mây khói, thậm chí cô còn thể cùng cậu ấy nói chuyện mà không còn mặt đỏ tim đập, con người, thật đúng là một loài động vật kì diệu mà!

“Phi Nhi, chúng ta vào bên trong nói chuyện đi.” Nhậm Hồng và những người khác đều muốn vào trong nhà Cao Xuân, những người khác cũng không thường thức thời, đều lấy cớ rời đi, nhìn thấy tình huống như vậy, Lộ Phi Nhi nhú mày, Nhậm Vĩ hiểu rõ Lộ Phi Nhi, biết suy nghĩ của cô.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi!”

“Cũng được.” Trong lòng Lộ Phi Nhi biết lần nói chuyện này là không thể tránh khỏi, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Phía sau nhà Cao Xuân chính là rừng cây, qua rừng cây chính là đồng ruộng, năm nay mùa đông rất lớn, hai người từ từ bước đến rừng cây, trong rừng rất yên tĩnh, Lộ Phi Nhi đột nhiên nhớ tới, bọn họ còn không có cơ hội ở riêng với nhau đấy! Tất cả đều đã kết thúc thế mà lại có cơ hội nói chuyện riêng với nhau, Lộ Phi Nhi đập trên tuyết, có lúc lại giẫm lên những cành cây dưới lớp tuyết, phát ra những tiếng kêu răng rắc.

“Phi Nhi, cậu vẫn tốt như vậy!” Không biết từ lúc nào, đột nhiên Nhậm Vĩ đứng lại, cậu ấy vẫn cứ nhìn Lộ Phi Nhi như vậy, nhìn chằm chằm vào người cô.

“Vậy sao?” Lộ Phi Nhi hơi ngạc nhiên, trong cảm nhận của cô, từ trước đến giờ Nhậm Vĩ luôn là một người rất xấu hổ, cho dù là khi quan hệ của bọn họ vô cùng tốt hay là không rõ ràng nhất, cậu ấy cũng chưa từng nhìn Lộ Phi Nhi không một chút tránh né như thế này bao giờ.

“Thực ra, mình rất thích cậu, từ lần đầu tiên gặp mặt cậu đã thích rồi.” Nhậm Vĩ vẫn nhìn cô, biết có lẽ Lộ Phi Nhi cũng không tin mình, nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục nói, “Nhưng mà mình chỉ là con của một gia đình bình thường, tất cả mọi thứ đều không bằng cậu, bộ dạng cậu thật xinh đẹp, thành tích học tập của cậu rất tốt, cậu là công chúa trong cảm nhận của giáo viên và bạn học nên trước mặt cậu mình vô cùng tự ti.”

“Tự ti? Mình thật sự không ngờ đến điểm ấy.” Lộ Phi Nhi vô cùng ngạc nhiên, cậu ấy vậy mà có thể nói ra như vậy, vậy mà có thể bày tỏ suy nghĩ, phân tích bản thân mình.

“Đúng vậy, mình vô cùng tự ti, mình vô cùng thích cậu, nhưng mình chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài trước bất cứ ai, mình nghe Nhậm Hồng và mọi người nói cậu thích mình, cậu có biết mình vui mừng biết bao nhiêu không? Nhưng bên cạnh đó mình cũng nghe rất nhiều tiếng nói khác nhau, mỗi ngày đều nghe được.” Nói tới chỗ này, Nhậm Vĩ hít sâu một hơi, sâu đó tiếp tục nói:

“Nhưng mà thời gian dài, mình lại không dám khẳng định, cậu chưa từng chính thức bày tỏ với mình, mà mình lại tự ti như vậy, nên càng không có can đảm bày tỏ. Cậu có biết vì sao mình lại chia tay với người bạn gái kia không? Bởi vì mình luôn nhắc tới cậu với cô ấy, nói đến những chuyện mà chúng ta đã từng trải qua.” Nhậm Vĩ nói xong, giống như đang chờ đợi Lộ Phi Nhi tuyên án vậy, cậu dường như biết rõ, đây là cơ hội duy nhất của cậu ấy.

“Đã từng có người đến tìm cậu phải không?” Lộ Phi Nhi hỏi cậu ấy.

“Đó là chuyện giữa đàn ông với nhau, không có gì đáng ngại đâu.” Dĩ nhiên Nhậm Vĩ vô cùng không muốn nhiều lời, Lộ Phi Nhi cũng không tiếp tục hỏi nữa, dù sao thì hiện tại cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Mình chỉ muốn nói, mình thật sự xin lỗi, đã mang phiền phức đến cho cậu.”

“Phi Nhi, mình biết mình đã làm cậu tổn thương rất lớn, cho nên lần trước cậu từ chối gặp mình phải không? Phi Nhi hãy ình một cơ hội nữa, mình nhất định sẽ không phụ lòng cậu.” Nhậm Vĩ nói chân tình, Lộ Phi Nhi cũng vô cùng cảm động, thật sự vô cùng cảm động, giống như bản thân cô trả giá nhiều năm bấy giờ đạt được một chút báo đáp vậy, ánh mắt có chút ẩm ướt, tám năm! Lộ Phi Nhi vẫn là rơi nước mắt, không phải cảm động vì Nhậm Vĩ bày tỏ, mà cảm thán cho sự nỗ lực nhiều năm của bản thân, xúc động cho sự cố chấp của mình.

“Nếu yêu khiến ình đi xuống, mình nhất định sẽ yêu đến tận cùng, nhưng mà mình không có cơ hội như vậy, tất cả đều đã kết thúc rồi.” Lộ Phi Nhi lau hết nước mắt, tự tay đặt dấu chấm hết ối tình đầu của mình. Tám năm! Con người có thể sống thêm được bao nhiêu cái tám năm hử? Đơn giản như vậy, thuần túy yêu một người như thế, có lẽ sẽ không bao giờ có nữa. Đàn ông lúc nào cũng như vậy cả! Đến khi hoàn toàn mất đi, mới hiểu được cái nào là tốt nhất, bất kể là xảy ra chuyện gì, bọn họ luôn luôn có rất nhiều lý do.

22. Chương 22: Từ Chối Nhậm Vĩ

Editor: Trần Thu Lệ

Cho dù đã nghĩ tới, nhưng Nhậm Vĩ vẫn không muốn tin rằng Lộ Phi Nhi sẽ từ chối cậu dứt khoát như vậy, cậu biết Lộ Phi Nhi yêu cậu từ rất lâu rồi, mấy năm nay, trong cuộc sống không có cô, cậu mới phát hiện ra một điều, hóa ra tình yêu của cô đối với cậu lại quan trọng đến vậy, giống như đã sớm cắm rễ trong lòng cậu vậy, không có cách nào có thể nhổ được, cậu không muốn Lộ Phi Nhi sẽ không thương cậu nữa, không muốn mất đi hạnh phúc đó.

“Phi Nhi, cậu thật sự muốn vứt bỏ mình sao? Chẳng nhẽ cậu đã từng yêu mình đều là giả sao?” Nhậm Vĩ có vẻ vô cùng kích động.

“Mình đã từng cho rằng cậu là tất cả đối với mình, bởi vì một cái nhíu mày, một nụ cười của cậu mà kích động không thôi, thậm chí khi lựa chọn tương lai của bản thân, mình cũng sẽ nghĩ đến cậu, một chút, chỉ cần một chút hồi báo thôi là mình đã thỏa mãn lắm rồi. Có một số việc không thể miễn cưỡng được. Cho dù là yêu đơn phương cũng nên có giới hạn của nó, chỉ cần đến ranh giới cuối cùng chính là lúc rời khỏi. Yêu cậu không phải là giả, mà hiện tại không còn yêu nữa cũng không phải là giả, quá khứ vĩnh viễn chỉ là quá khứ, giống như mình đã từng nói, nếu yêu khiến mình đi xuống nhất định mình sẽ yêu đến cuối cùng, nhưng mà cơ hội đó đã không có không phải sao?” Lộ Phi Nhi kiên định nhìn cậu, không hiểu người đàn ông này vì cái gì mà lại nói như vậy, tự mình là đúng.

“Vì sao? Bởi vì người phụ nữ kia sao? Mình không thích cô ấy, Phi Nhi, cậu không phải cũng có người theo đuổi sao? Chúng ta hãy quên hết quá khứ đi, hãy bắt đầu lại một lần nữa có được không?” Nhậm Vĩ vội vàng bước đến bên cạnh Lộ Phi Nhi, nhưng Lộ Phi Nhi lại tránh né, nếu cô còn yêu người đàn ông này, có lẽ cô sẽ ngượng ngùng, nhưng mà tuyệt đối sẽ không có phản xạ có điều kiện giống như né tránh, nhìn trong mắt Nhậm Vĩ dường như đã hiểu ra chút ít.

“Mình đã cho cậu cơ hội không phải sao? Biểu hiện của mình không đủ rõ ràng sao? Cậu vô cùng hiểu rõ, mình không cần giải thích cái gì? Không phải mình rời đi trước, có lẽ không ai có vấn đề cả, mà là tình cảm của bản thân chúng ta có vấn đề. Dù cho là như thế này, cũng đều đã trôi qua, trôi qua thật lâu rồi.” Lộ Phi Nhi không gây ra bất cứ một cái tranh cãi gì, bởi vì không có ý nghĩa, cô chỉ muốn nói cho cậu ấy biết là không có khả năng tiếp tục mà thôi.

“Phi Nhi, cậu sẽ không quên mình chứ?” Nhậm Vĩ hi vọng Lộ Phi Nhi sẽ không quên cậu, thậm chí hi vọng ở trong lòng cô vẫn còn yêu cậu.

“Mình xem cậu như bạn bè, như anh trai của mình, làm sao có thể quên cậu chứ?” Lộ Phi Nhi cười nhìn cậu, Nhậm Vĩ hoàn toàn bị tiêu diệt, nếu như từ chối có nhiều loại mà nói thì từ chối như vậy tuyệt đối là một loại từ chối dứt khoát.

“Phi Nhi...” Nhậm Vĩ vẫn còn muốn tiến lên

“Chúng ta trở về thôi, mình không muốn làm cho bố mẹ mình rướn lấy những lời đồn đãi không hay.” Lộ Phi Nhi cười với cậu, sau đó đi về, Nhậm Vĩ chỉ có thể ngơ ngác đi theo phía sau, trở lại chỗ các bạn học, tất cả mọi người đều có thể thấy được tâm tình của Nhậm Vĩ không được tốt lắm, mấy lần Nhậm Hồng muốn hỏi thăm Lộ Phi Nhi, nhưng mà chuyện quá khứ, cô cảm thấy bản thân mình đã quản quá nhiều rồi.

Về đến nhà, không biết vì sao, hình như là bởi vì cuối cùng bản thân mình cũng đã đặt dấu chấm hết ối tình đầu rồi! Mọi người vẫn thường nói mối tình đầu thường tan vỡ, những năm gần đây bản thân cô chưa từng nghĩ đến, nhưng mà bây giờ suy nghĩ lại, vậy mà cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng quên. Nhưng mà, suy cho cùng thì cũng đã là chuyện quá khứ rồi.

Sáng sớm thức dậy, Lộ Phi Nhi lại rèn luyện một chút, bởi vì mùa đông trời sáng tương đối trễ nên lúc Lộ Phi Nhi rèn luyện căn bản là không thấy được bao nhiêu người, nhưng mà hôm nay lại khác, cô nhìn thấy Nhậm Vĩ, cậu ta mặc áo lông màu xanh ngọc, vô cùng dễ thấy.

“Cậu ở chỗ này làm gì?” Lộ Phi Nhi dừng lại bên cạnh cậu, khoảng cách từ nhà cậu ta đến đây cũng không gần nha, mới sáng sớm mà đã tới rồi.

“Mình muốn nói chuyện với cậu.” Nhậm Vĩ chờ mong nhìn Lộ Phi Nhi, chỉ có điều hiển nhiên là Lộ Phi Nhi không vui cho lắm.

“Nói đi! Cậu muốn nói chuyện gì? Là Nhậm Hồng nói cho cậu biết mỗi buổi sáng mình sẽ đến đây phải

không?” Lộ Phi Nhi không hiểu rốt cuộc là Nhậm Hồng muốn làm gì? Chẳng lẽ cô ấy không nhìn ra, căn bản là không có khả năng sao?

“Là mình nhờ cô ấy hẹn cậu nên cô ấy mới nói mình biết mỗi buổi sáng cậu sẽ đến đây.” Nhậm Vĩ nhìn Lộ Phi Nhi, hi vọng cô ột chút phản ứng, nhưng mà Lộ Phi Nhi không nói gì, từ từ chạy lên phía trước.

“Phi Nhi, tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, cậu thật sự nói buông là buông sao?” Nhậm Vĩ cũng chạy chậm chậm với Lộ Phi Nhi, nghe những lời nói này của Nhậm Vĩ, nhịp bước Lộ Phi Nhi bắt đầu nhanh hơn, thật giống như đang phát tiết sự khó chịu trong lòng vậy, sau đó, cô thẳng xuống tới nhìn Nhậm Vĩ, người này vẫn còn là Nhậm Vĩ của trước kia sao? Vì sao bây giờ mỗi lần nhìn thấy cậu ta, đã hoàn toàn không còn cảm giác xao động như trước kia nữa? Giống như bây giờ mới thật sự nhìn rõ cậu ta.

“Bởi vì mình từng yêu cậu cho nên mình phải tiếp tục yêu cậu sao? Đây là cái kiểu logic gì vậy? Hãy giống như đàn ông một chút đi! Trong nhận thức của mình về cậu, trước mặt mình cậu chưa từng tháo gỡ bộ mặt kiêu ngạo dè dặt này xuống, chỉ có điều khi đó là do cậu ỷ vào chuyện mình yêu cậu mà thôi. Nhưng mà, tất cả đã qua rồi, mình cũng chưa từng có lỗi với cậu có đúng không? Cậu cứ dây dưa như thế này còn có ý nghĩa gì nữa? Mình không còn yêu cậu nữa, mình còn muốn để dành tha thứ cho cậu sao? Hi vọng đây là lần cuối cùng mình nói đến chuyện này.”

“Thật xin lỗi, Phi Nhi, thật ra mình muốn nói... Mình yêu cậu, mình thật sự rất yêu cậu, mất cậu rồi mình mới biết, thật sự đó!” Khuôn mặt điển trai của Nhậm Vĩ đầy bi thương, nhưng mà hiện giờ nhìn trong mắt Lộ Phi Nhi, lại không còn cách nào thay đổi quyết định của mình.

“Cậu thật sự biết yêu sao? Hoặc là nói, cậu biết mình muốn cái gì không? Không phải cậu yêu mình, điều cậu cần là một người yêu cậu mà thôi, chính bản thân cậu không biết sao? Mình không thích cậu nữa, cho nên sẽ không để cho cậu đặc quyền cần rõ, hiểu chưa?”

“Phi Nhi...” Nhậm Vĩ muốn nói chuyện, nhưng lại bị tiếng chuông điện thoại của Lộ Phi Nhi ngắt lời, thế này mới phát hiện là Lý Thanh Lưu, trong lòng hơi hồi hộp, cảm thấy hơi chột dạ.

“Alo...” Lộ Phi Nhi nhận điện thoại, liếc mắt nhìn Nhậm Vĩ một cái.

“Sao lâu vậy mới nhận điện thoại? Vẫn chưa thức dậy sao?” Lý Thanh Lưu hỏi.

“Không có, gần đây anh bận rộn nhiều việc lắm sao?” Lộ Phi Nhi đang muốn hỏi tiếp, nhưng mà đột nhiên Nhậm Vĩ đi đến trước mặt cô.

“Là bạn trai cậu có đúng không?” Nhậm Vĩ vẫn là không kiềm chế được sự hiếu kỳ của mình, mở miệng hỏi, Lộ Phi Nhi nghĩ thầm, lần này xong đời rồi, quả nhiên, bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói của Lý Thanh Lưu.

“Là ai vậy?”

“Trở về rồi hãy nói.” Lộ Phi Nhi cũng không muốn ba người sẽ nói chuyện như vậy, lập tức cúp điện thoại, tức giận trừng mắt nhìn Nhậm Vĩ, “Mình đang nói chuyện điện thoại, cậu phải nói ra như vậy sao?”

“Bởi vì anh ta nên cậu mới từ chối mình sao?” Nhậm Vĩ lui về sau một bước, khước miệng Lộ Phi Nhi vênh lên, bỏ xuống tình cảm với cậu ta, cũng có thể nhìn thẳng vào mắt người này, nhiều năm như vậy, cô rất hiểu rõ Nhậm Vĩ, trong suy nghĩ của cậu ta, hoặc là nói trong suy nghĩ của đàn ông ở đây, phụ nữ yêu người khác đều được xem như là phụ nữ không trong sạch.

Lộ Phi Nhi nhìn phía sau Nhậm Vĩ, nhìn cánh đồng sau lưng cậu ta có một chỗ màu đen, còn có cái gì ở chỗ đó, hình như là... Bình thường mà nói, đồng ruộng cũng sẽ phải bị tuyết bao phủ nha! Tại sao chỗ ấy lại xuất hiện như vậy, chẳng lẽ thật sự là...xác chết.”

Lộ Phi Nhi lướt qua Nhậm Vĩ, đi về phía sau lưng cậu ta, Nhậm Vĩ cũng phát hiện chỗ ấy khác biệt, cậu đuổi theo Lộ Phi Nhi muốn đến xem rốt cuộc là cái gì, Lộ Phi Nhi quan sát cảnh vật xung quanh, đặc biệt là dấu chân, đến khi còn cách ba bốn mét, Lộ Phi Nhi cũng đã xác định suy đoán của mình.

“Cậu không cần đến đây, bây giờ cậu hãy đi tìm người bảo hộ gọi điện thoại đến sở cảnh sát, nhanh chóng phái người đến bảo vệ hiện trường, mình sẽ ở lại đây chờ.” Lộ Phi Nhi bình tĩnh bảo Nhậm Vĩ trở về tìm người, với tính cách con người bọn họ ở đây, chờ không được bao lâu, ở đây nhất định sẽ tụ tập mấy trăm

người, Lộ Phi Nhi nhất định phải ở lại nhìn hiện trường mới được, trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện như thế này, hiện trường vụ án bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng.

“Phi Nhi, đây...đây là...” Không thể trách Nhậm Vĩ nói năng lộn xộn, bởi vì bình thường cả đời người cũng chưa chắc sẽ gặp phải trường hợp này, dù rằng Nhậm Vĩ nhìn thấy không được rõ ràng lắm, nhưng hình dáng đó nhất định là xác chết, mà còn là một xác chết bị thiêu hủy.

“Đúng vậy, cậu đoán không sai, ở đây xả ra án mạng, hãy đến sở cảnh sát gọi người mau chóng đến đây, nếu bây giờ vẫn chưa đi làm thì hãy đến nhà tìm, cậu biết nhà Sở trưởng Chu ở đâu chứ?” Sở trưởng sở cảnh sát ở đây là thầy giáo trước kia của Lộ Phi Nhi, là giáo viên dạy môn Vật lý, sau này được điều đến sở cảnh sát. Nhậm Vĩ cũng không nói, quay đầu chạy đi, Lộ Phi Nhi chỉ mong cậu không sợ đến mức chạy thẳng về nhà, vậy thì càng chậm trễ công việc. Căn bản là do Lộ Phi Nhi không có số điện thoại của sở cảnh sát, cô chỉ có thể gọi về nhà mà thôi, nhưng cô thật sự không muốn bỏ mẹ dính vào chuyện này.

Lộ Phi Nhi cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện trận tuyết tối hôm qua gần như đã bao phủ lên toàn bộ bề mặt xung quanh rồi, chỉ có chỗ này, có thể là do lượng nhiệt thiêu hủy thì thể còn dư nên làm tuyết tan ra chút ít, nhìn xung quanh đây dường như có rơm rạ, còn có chất dẫn cháy, đoán chừng là xăng hoặc dầu diesel(Dầu bôi trơn động cơ, còn gọi là nhớt), mấy thứ này hầu như mọi nhà ở đây đều có, trên thị trường chỗ nào cũng có bán xăng nên rất khó tìm ra được người mua nào khả nghi.

Khoảng mười lăm phút sau, Sở trưởng Chu, Chu Trường Thanh dẫn theo một người cảnh sát cấp dưới vội vàng chạy tới, Nhậm Vĩ cũng chạy theo phía sau.

“Lộ Phi Nhi, là con phát hiện ra sao? Con không sợ hả? À, đúng rồi, con học ở trường cảnh sát mà.” Sở trưởng Chu là người từng trải ngoài xã hội, nhưng mà kinh nghiệm phá án thật đúng là không bằng Lộ Phi Nhi, ông vừa nói chuyện với Lộ Phi Nhi vừa bước lên nhìn xác chết, chỉ có điều đã bị Lộ Phi Nhi chặn lại.

“Sở trưởng Chu, hiện tại chú không thể đi qua đó, phải đợi người của pháp y và kiểm nghiệm đến mới được.”

“Nhưng mà chú phải xác định một chút xem có phải đúng là xác chết hay không chứ! Nếu như không đúng như con nói, chúng ta gọi người trong huyện tới, như vậy cũng không tốt lắm đâu!” Sở trưởng Chu vô cùng khó xử, thật ra cũng là do ở đây chưa từng xảy ra trường hợp như thế này bao giờ!

“Con bảo đảm, là xác chết, nên chú hãy nhanh chóng gọi người đến đây đi!” Lộ Phi Nhi thúc giục nói.

“Hả, được rồi.” Chu Trường Thanh suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy hình như là vậy, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi về huyện, nhưng mà hiện giờ mới có bảy giờ, mọi người trong huyện vẫn còn chưa đi làm. Liên lạc hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm được người đến, lúc này Chu Trường Thanh mới để điện thoại xuống.

“Vậy bây giờ...” Vốn dĩ Chu Trường Thanh và mẹ Lộ Phi Nhi là đồng nghiệp, hơn nữa chỗ này cũng không lớn, chuyện Lộ Phi Nhi đi làm trong Cục cảnh sát trên tỉnh đương nhiên ông cũng biết, dưới tình huống này, hiển nhiên là ông vui lòng bỏ xuống về mặt đã từng là thầy giáo.

“Sở trưởng Chu, hiện tại chúng ta nhanh chóng tổ chức người, cố gắng phong tỏa phạm vi xung quanh hiện trường vụ án, đoán chừng lát nữa sẽ có rất nhiều người đến xem đây!”

“Ừ, con nói rất đúng, Tiểu Lưu, nhanh đi về tìm dây thừng, còn có băng hiệu nữa, nếu không có thì mua, nhanh lên.” Chu Trường Thanh trực tiếp dẫn dò cho cấp dưới của mình đi làm.

Lộ Phi Nhi cũng đuổi Nhậm Vĩ đi về rồi.

Từ trên huyện đến chỗ của Lộ Phi Nhi cũng phải mất một giờ đi đường, Lộ Phi Nhi và Sở trưởng Chu ở đó chờ, chờ đến khi người của sở cảnh sát trên huyện đến nơi, bởi vì Lộ Phi Nhi là người báo án, hơn nữa bọn họ cũng nghe nói Lộ Phi Nhi đang thực tập ở phòng kỹ thuật trong Cục cảnh sát trên tỉnh, nên cũng để cho cô tham gia vào.

23. Chương 23: Đến Thăm Hỏi

Editor: Trần Thu Lệ

Lộ Phi Nhi ở hiện trường đợi thật lâu, suýt chút nữa muốn đông cứng, nhưng mà những người ở đây xem náo nhiệt cũng giống như cô, chờ đợi thật lâu, vậy mà bọn họ cũng không biết lạnh, nhưng Lộ Phi Nhi lại thấy rất lạnh. Thật sự là không còn cách nào nha! Chỉ có điều tình huống như thế này cũng có chỗ tốt, Đồn trưởng Chu rất nhanh đã điều tra được thân phận của nạn nhân.

Lộ Phi Nhi không có tham gia trực tiếp vào việc thu thập vật chứng tại hiện trường vụ án, cuối cùng sau khi kết thúc tất cả các công việc, Lộ Phi Nhi và mấy người trên huyện, còn có mấy người của Đồn trưởng Chu đều đến phòng làm việc của bọn họ, giờ cơm trưa, mọi người đều ăn trong đồn. Cái đồn cảnh sát này của bọn họ tổng cộng cũng có được bốn cái bàn công tác, hai phòng làm việc, tất cả mọi người đều tập trung vào trong một phòng thảo luận vụ án.

“Nạn nhân tên là Quách Vi, mười bảy tuổi, vừa mới tốt nghiệp phổ thông không bao lâu, mẹ của cô ấy nói lần cuối cùng nhìn thấy cô ấy là vào lúc năm giờ chiều ngày hôm qua, lúc ấy trời đã tối đen, bảo là muốn đến một cửa hàng nhỏ mua vài thứ, đến tối cũng không thấy về, bố mẹ cô ấy cho rằng cô đến nhà ông bà nội ngủ lại nên cũng không để ý. Hôm nay mời bọn họ đến nhìn thì phát hiện quần áo của nạn nhân bước đầu xác nhận nạn nhân chính là con gái của bọn họ.”

Đồn trưởng Chu nói kết quả điều tra bước đầu, sau đó là đến pháp y trên huyện.

“Bộ phận đầu nạn nhân bị hủy, hẳn là do người ta trèo lên đầu sau đó đốt cháy, dễ dàng nhận thấy vật dẫn cháy chính là xăng. Thời gian tử vong bước đầu được xác định là trong khoảng từ mười tám giờ đến hai mươi ba giờ đêm qua.”

Sở cảnh sát trên huyện cử Phó Đội Trưởng Hồ Tuấn Sinh dẫn theo bốn người đến đây, ngoại trừ một pháp y và một nhân viên kiểm nghiệm, còn có hai cảnh sát trong đội cảnh sát hình sự. Cả căn phòng đều là khối, ánh mặt trời bên ngoài chiếu xuyên qua hai tầng cửa sổ, hình ảnh như thế cũng chỉ có ở chỗ này mới có.

“Cốc cốc.”

“Mời vào.” Đồn trưởng Chu lên tiếng.

“Bố, sao bố lại đến đây?” Lộ Phi Nhi vội vàng đứng lên, bởi vì cô phát hiện người bước vào là ba của cô, nhưng người đi theo phía sau lại càng làm cô giật mình hơn. Là Lý Thanh Lưu.

“Phi Nhi, bạn của con đến tìm con, cậu ấy nói có chuyện gấp.” Lục Tuấn Sinh lo lắng nhìn con gái của mình, rất sợ làm lỡ công việc của cô, bởi vì nhìn qua Lý Thanh Lưu hình như cậu ấy là cấp trên của con gái.

“Anh...” Lộ Phi Nhi lại nhìn anh lần nữa, thật là giật mình không nhỏ nha! Sao anh ấy lại đến đây, chẳng anh ấy cứ như vậy mà đến thôi hả? Hay là bởi vì... điện thoại?

Lý Thanh Lưu nghiêm túc nhìn cô, vẻ mặt của anh bây giờ thật sự rất ít gặp, trong mắt của Lộ Phi Nhi, từ trước đến nay Lý Thanh Lưu vẫn luôn mang theo nụ cười, có đôi khi nụ cười ấy lại rất khó suy đoán.

“Ôi chào, đội trưởng, thật sự là anh!” Hồ Tuấn Sinh xông đến, kéo tay Lý Thanh Lưu lại.

“Không ngờ ở chỗ này lại gặp được anh.”

“Sao anh lại đến đây? Nào, nào mau vào đây, đúng lúc bọn em có một vụ án giết người, mời anh cùng cố vấn một chút.”

“Không cần, đúng lúc tôi đến gặp Phi Nhi, mọi người cứ làm việc đi, tôi sẽ chờ một chút.” Lý Thanh Lưu gặp lại đồng đội cũ của mình cũng rất vui vẻ, nhưng mà anh sẽ không can thiệp vào vụ án này.

Hai người lại trò chuyện thêm mấy câu, cuộc họp mới có thể tiếp tục, Lộ Phi Nhi cũng lấy lại tinh thần, bắt đầu chú tâm vào vụ án. Hồ Tuấn Sinh cũng bắt đầu phân công nhiệm vụ ọi người, sau khi không có manh mối gì, Hồ Tuấn Sinh phát hiện Lộ Phi Nhi cứ liên tục nhíu mày.

“Lộ Phi Nhi, cô có gì muốn nói sao?”

“Vâng, là thế này, tôi phát hiện nạn nhân là người của thôn khác mới tới, hay nói cách khác, cô ấy đến nhà ông nội gần đây, hẳn là chuyện mới đây, còn nữa, đầu nạn nhân bị bịt kín lại, từ góc độ tâm lí học tội phạm mà nói thì có thể nạn nhân và hung thủ quen biết nhau.”

“Cô này... Rốt cuộc là cô muốn nói cái gì vậy?” Một người trong đội cảnh sát hình sự trên huyện ngồi không yên, vậy mà cũng được xem là manh mối sao? Tất cả mọi người đều không rõ nguyên do, Lộ Phi Nhi cũng rất gấp, nhưng mà trong lúc này vẫn chưa sắp xếp được gì cả.

“Ý của cô ấy là, một cô gái còn nhỏ như vậy, người có thể quen biết với cô ấy hẳn là không có bao nhiêu người.” Lý Thanh Lưu giải thích.

“Ừ, hẳn là như vậy. Vẫn là đội trưởng sáng suốt!” Hồ Tuấn Sinh nhanh chóng phân công công việc ọi người, cuộc họp kết thúc.

Lộ Phi Nhi ra khỏi phòng làm việc, nhưng cô lại không dám rời đi, bởi vì Lý Thanh Lưu vẫn còn đang nói chuyện với người ta trong đó, dù cô có muốn chạy cũng chạy không thoát được đâu.

Bố đã đi về, Lộ Phi Nhi đứng ngoài hành lang, tim gan run sợ mà chờ, chờ Hồ Tuấn Sinh tiễn Lý Thanh Lưu ra ngoài, anh liền nắm lấy bả vai Lộ Phi Nhi, đầu cũng không quay lại chỉ dùng một cánh tay vẫy vẫy, xem như tạm biệt đồng đội cũ.

“Anh mau buông ra.” Lộ Phi Nhi sợ hãi.

“Em kích động cái gì? Không phải em vẫn chưa kết hôn sao? Sợ ai à?” Vốn dĩ là Lý Thanh Lưu đến để tính sổ, vừa lúc người này lại đụng đến cái đề tài này.

Lộ Phi Nhi trợn trừng hai mắt! Nhìn quanh bốn phía hình như không có ai, lúc này mới kéo tay Lý Thanh Lưu xuống, nói: “Nơi này của bọn em, nếu như không phải đã xác định sẽ kết hôn, thì nhất định sẽ không dắt bạn gái hay bạn trai ra về nhà hoặc giới thiệu cho bố mẹ biết nhau, anh hiểu lqđ chưa? Nếu sau này kết hôn không phải người đó, như thế người lớn trong nhà sẽ bị mọi người cười nhạo, anh hiểu chưa? Hơn nữa điều quan trọng nhất là, ở đây bất kể là bạn bè hay mới kết hôn, hay là vợ chồng già, không ai dám biểu hiện thân mật trước mặt người khác, anh biết không hả? Nếu bị người khác nhìn thấy thì mẹ em, cũng là cô giáo Vu Diễm Hoa, sẽ bị người ta nói dạy dỗ con gái không nghiêm. Em đây nhất định sẽ chết.” Lộ Phi Nhi cố gắng nhanh chóng, nhỏ giọng giải thích với Lý Thanh Lưu một hồi.

“Được, được, anh hiểu rồi. Đi thôi!” Lý Thanh Lưu nở nụ cười, sau đó bước đi trước. Ra khỏi cổng, Lộ Phi Nhi mới phát hiện thì ra là Lý Thanh Lưu tự mình lái xe đến đây. Đây là một chiếc xe việt dã, cũng không biết Lý Thanh Lưu lấy ra từ đâu.

Lộ Phi Nhi vừa muốn mở cửa bên cạnh ghế lái, liền nghe thấy có người gọi cô.

“Phi Nhi!” Là Nhậm Vĩ, cậu ta đứng ở một chỗ không xa chờ cô, Lộ Phi Nhi nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt của Lý Thanh Lưu, vẫn là đi tới, Lý Thanh Lưu mở cửa ngồi vào xe trước.

“Có chuyện gì không?” Lộ Phi Nhi không hiểu cậu ta còn chờ ở đây làm gì?

“Phi Nhi, anh ta... là đối tượng của cậu sao?” Nhậm Vĩ hỏi, nói đối tượng, vì đây là cách gọi phổ biến của mọi người ở đây, còn nếu dùng từ bạn trai thì có đôi khi cũng tương đương có nghĩa là chồng.

“Cậu hỏi cái này làm gì? Mình nghĩ mình đã nói rõ ràng với cậu rồi mà, Nhậm Vĩ?” Lộ Phi Nhi không thích Nhậm Vĩ cứ dây dưa như vậy, những điều nên nói đều đã nói hết rồi, nếu như cậu ấy cứ dây dưa mãi như thế này thì đã phá hủy một chút tốt đẹp còn sót lại trong lòng Lộ Phi Nhi rồi.

“Mình chỉ muốn biết, Phi Nhi, nếu cậu thật sự đã buông tay mình thì mình không còn lời nào để nói, mình có thể nói cái gì được chứ? Tình cảm tám năm trời chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi. Còn nếu như cậu vì chuyện quá khứ mà hận mình, không tha thứ ình, Phi Nhi, mình tình nguyện chịu đựng tất cả trừng phạt của cậu.”

“Nhậm Vĩ, cái gì gọi là tám năm chẳng qua chỉ như vậy, lời này là mình nên nói với cậu mới đúng, đó là bạn trai của mình, là người mình muốn kết hôn, tình cảm đã rất sâu sắc, hy vọng cậu sẽ không đến làm phiền mình nữa, bạn trai mình sẽ không vui đâu.” Lộ Phi Nhi nói như vậy cũng không phải là lừa gạt cậu ta, cô và Lý Thanh Lưu thật sự đã vô cùng thân mật, mà lúc này giống như đang chứng thực cho lời nói của Lộ Phi Nhi vậy, người nào đó đã không còn kiên nhẫn mà nhẫn nại xe, Lộ Phi Nhi không còn cách nào khác, nhìn thoáng qua vẻ mặt đang bị đả kích của Nhậm Vĩ, xoay người đi về phía chiếc xe.

Chờ Lộ Phi Nhi lên xe, Lý Thanh Lưu không nói gì hết, cũng không nhìn Lộ Phi Nhi một cái, nhưng mà Lộ Phi Nhi cảm nhận được người nào đó đang tức giận, xe nhanh chóng xông ra ngoài, tốc độ rất nhanh, lqd Lộ Phi Nhi cũng không dám bảo anh chạy chậm một chút, nhưng mà mãi đến khi Lộ Phi Nhi nhìn thấy qua nhà mình, cô mới thấy hoảng hốt, nhìn mặt Lý Thanh Lưu càng ngày càng đen, Lộ Phi Nhi mới thấy sợ hãi.

“Anh muốn làm gì? Đã qua nhà em rồi!” Lộ Phi Nhi hoang mang nói với Lý Thanh Lưu, nhưng mà anh không nói lời nào, vẫn lái xe đến bên cạnh rừng cây không có ai, mới đột nhiên dừng lại.

“Cậu ta là ai vậy? Bạn trai cũ? Người đó là Nhậm Vĩ?” Lý Thanh Lưu nhìn cô.

“Anh... Làm sao anh biết được?” Lộ Phi Nhi vô cùng giật mình, làm sao anh ấy biết được, cũng bởi Ninh Vệ Đông hành động quá đáng như vậy, nên đã bị Lộ Phi Nhi trực tiếp gạt bỏ, bây giờ lại phát hiện, thì ra người bên cạnh này cũng như thế.

“Xem chừng là đúng rồi hả? Cậu ta đến đây quán em à?” Lộ Phi Nhi không trả lời vấn đề của Lộ Phi Nhi, mà đánh đòn phủ đầu trước, Lộ Phi Nhi không muốn xảy ra mâu thuẫn với anh, hướng chỉ với quan hệ hiện tại của bọn họ, thật sự là không cần thiết, vì vậy phải trả lời vấn đề của anh.

“Đúng vậy, cậu ta đề nghị quay lại, em...” Không đợi Lộ Phi Nhi nói xong, đã bị Lý Thanh Lưu trực tiếp bổ nhào tới, chỗ ghế ngồi bên cạnh tay lái cũng bị bật xuống, những nụ hôn ùn ùn kéo tới, khiến cho lqd Lộ Phi Nhi trở tay không kịp, thật ra bọn họ mới tách ra không được vài ngày vậy mà lại nhớ mãnh liệt như vậy, nên từ từ vẫn chưa đủ làm cho bọn họ càng thêm khát vọng đối phương. Ngay lúc Lý Thanh Lưu bắt đầu chuẩn bị cởi thắt lưng dưới thân người, Lộ Phi Nhi đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức đẩy anh ra.

“Sao vậy?” Tâm tình Lý Thanh Lưu rất kém.

“Đây là chỗ nào hả? Nếu để cho người khác nhìn thấy, e còn có thể sống được không đây?” Lộ Phi Nhi vô cùng hiểu rõ tình huống ở đây, miệng người đời thật đáng sợ! Ở đây thể diện là quan trọng nhất, hướng chỉ, mẹ Lộ Phi Nhi còn là giáo viên ở đây nữa, đối với những thứ này lại càng để ý.

“Yên tâm, ở đây không có ai.” Cửa xe là loại thủy tinh màu đen, từ bên ngoài nhìn vào chẳng thấy gì bên trong cả.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Lý Thanh Lưu trực tiếp coi như không có, đưa tay chui vào trong áo lông của Lộ Phi Nhi, nhưng lại bị cô đẩy thẳng ra ngoài.

“Anh chỉ muốn cái này thôi à? Nhìn thấy em ngoại trừ nhớ chuyện trên giường thì không còn cái nào khác nữa sao?” Lộ Phi Nhi rất tức giận, người đàn ông này tại sao lại có phẩm chất như vậy chứ, trong lòng không kiềm được mà nghĩ lại, có phải người phụ nữ nào cũng có thể?

“Phi Nhi, anh đã bao lớn rồi? Em còn muốn anh sẽ đối với em như thế nào? Viết thư tình cho em? Hay là cầm tay trước? Có khả năng sao?”

Nghe Lý Thanh Lưu nói như vậy, Lộ Phi Nhi thật sự không biết phản bác như thế nào. Nhưng mà tuy là không phải thật sự muốn Lý Thanh Lưu viết thư tình tình, nhưng cô thực sự hi vọng có thể nói chuyện tình yêu đơn thuần một chút, mà không phải yêu như thế này. Nhưng mà lời nói như vậy, có thể nói với Lý Thanh Lưu sao? Không thể, yêu là phải làm.

“Đưa em về nhà đi! Nếu đơn vị còn có việc thì anh cũng về đi. Ở đây không có chỗ nào cho anh ở lại đâu.” Lộ Phi Nhi vô cùng nghiêm túc, Lý Thanh Lưu cũng nhìn ra cô tức giận, cười nói:

“Được rồi, chúng ta về nhà thôi!”

Chờ đến khi Lộ Phi Nhi về tới nhà, Lý Thanh Lưu cũng xuống xe theo, cô muốn đuổi anh đi nhưng bỗng chốc lại bị anh nắm eo, trực tiếp đi vào, Lộ Phi Nhi muốn nói cũng không có hơi sức đâu mà nói, vì từ trước đến nay, ở trước mặt Lý Thanh Lưu cô luôn luôn không phải là đối thủ của anh. Lúc hai người đang dây dưa, hai vợ chồng Lục Tuần Sinh nghe tiếng nên bước ra, thấy con gái cưng của mình, lúc này đang bị một người đàn ông ôm vào trong ngực, thật sự là khiếp sợ không nói ra lời.

“Bố, mẹ!” Lộ Phi Nhi thật sự sợ hãi, cái này thì phải giải thích như thế nào với bố mẹ đây?

“Câu ấy không phải là cấp trên của con sao? Như thế nào lại...” Lộ Tuấn Sinh kinh hãi chỉ vào hai người, lúc này Lộ Phi Nhi mới giống như điểm kích vỡ vòng thoát khỏi lồng ngực của Lý Thanh Lưu, dĩ nhiên cũng là do anh nguyện ý thả cô ra.

“Lộ Phi Nhi! Con vào đây ẹ.” Mẹ Vu Diễm Hoa một đầu tóc hoa râm phát hỏa, mặt bà xanh mét.

24. Chương 24: Chương 24

25. Chương 25: Kết Quả Bất Ngờ

Editor: Trần Thu Lệ

“Trải qua cuộc sống đau đớn, mới có thể gọi anh là người, người lấy khổ sở tuyệt vọng càng lớn nuốt vào trong bụng, mới có thể gọi là đàn ông. Đem đau khổ biến thành trí khôn con người, mới có thể gọi là cảnh sát, một người cảnh sát tốt là từ trong đau khổ to lớn vượt ra ngoài.” Những lời này là Trì Ba nói, bởi vì trong cảm nhận của Lộ Phi Nhi, Lý Thanh Lưu là một người cảnh sát tốt, nhưng mà theo thời gian bọn họ gặp gỡ càng lâu, lại càng phát hiện nhất định anh có nhiều chuyện xưa, hoặc là nói, đã từng bị tổn thương, Lộ Phi Nhi cũng tự nhận là bản thân mình thông minh, nhưng mà cô biết bản thân cô còn kém Lý Thanh Lưu rất xa, anh ấy có thể tính toán, nhìn ra trông rộng rất nhiều.

Trong văn phòng, chỉ có hai người là cô và Lý Thanh Lưu, nhưng mà Lộ Phi Nhi biết, lúc đối mặt với công việc, đối mặt với vụ án giết người, tuyệt đối cô không có vị trí và thời gian. Lúc này, anh đang vô cùng chuyên tâm xem bản báo cáo của vụ án, xem ảnh chụp ở hiện trường và bản ghi chép điều tra. Đáng vẻ chuyên tâm của anh, thật sự rất đẹp mắt.

“Phi Nhi, em cảm thấy tội phạm là một người như thế nào?” Lý Thanh Lưu vừa xem hồ sơ vụ án, vừa hỏi Lộ Phi Nhi, “

Có lẽ là một người đàn ông trưởng thành, có thể là độc thân, cũng có thể là... Tính cách vô cùng tàn bạo, là một người độc ác.” Lộ Phi Nhi phân tích nói.

“Không đúng, hẳn là không có đơn giản như vậy, em nhìn trên người nạn nhân xem, có rất nhiều vết thương do tự vệ, chứng tỏ hung thủ không thể chế ngự nạn nhân ngay được.” Lý Thanh Lưu dứt khoát đưa ra một kết luận ngược lại.

“Cũng không nhất định là như vậy, con gái ở đây đa số đều làm việc đồng áng nên tình trạng sức khỏe tốt hơn nhiều, nếu nói gặp một người có thân thể không được tốt lắm, có lẽ...” Lộ Phi Nhi cố gắng chứng minh cách nói của mình.

“Chúng ta vẫn còn cần thêm tài liệu.”

“Đúng vậy, em hơi lo lắng một chút, đa số mọi người ở đây đều quen biết nhau, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến lời khai của người hiểu rõ tình hình.” Nghe Lộ Phi Nhi nói như vậy, Lý Thanh Lưu ngẩng đầu nhìn cô, trong lòng cũng hiểu được vấn đề này rất quan trọng.

“Đến buổi trưa, Phó đội trưởng Hồ mang theo tất cả mọi người trở lại, nhưng mà xem vẻ mặt của bọn họ, phỏng chừng là có kết quả gì đó.

“Người của Lưu Quân có thể làm chứng, thời gian anh ta ra ngoài mua thuốc không có bao lâu, đại khái cũng chỉ hai mươi phút. Về phần Chu Hưng Vũ, bởi vì lúc ấy trong chỉ có một mình anh ta nên không có người làm chứng, đoán chừng kẻ tình nghi là anh ta.” Phó đội trưởng Hồ đưa ra suy đoán như vậy.

“Không sai, chính là anh ta, mang đến đây đi!” Một người trong đội cảnh sát hình sự trên huyện nói.

“Đội trưởng, anh thấy thế nào?” Hiện tại, Phó đội trưởng Hồ cũng không có chủ kiến, người tên Chu Hưng Vũ này là kẻ tình nghi duy nhất, nhưng mà lại không có chứng cứ, cũng không có ai làm chứng, như vậy, hiện tại nên làm cái gì, làm như thế nào là vô cùng quan trọng.

“Lúc này Phi Nhi cũng đã nói với tôi rồi, ở đây mọi người rất quen thuộc, nếu như chúng ta không có một cái phương hướng mà nói, hoặc là nói không có một người tình nghi nào mà nói, như vậy rất khó lấy được

khẩu cung xung quanh, đương nhiên là trên cơ sở chúng ta đã xác nhận Chu Hưng Vũ là đối tượng tình nghi. Nhưng mà, nếu không phải là người tên Chu Hưng Vũ này, như vậy hiện tại chúng ta xác định đối tượng tình nghi, người chứng kiến như vậy hoặc là nói người có thể cho chúng ta lấy được tin tức có ích, sẽ đi theo phương hướng này, như vậy đối với việc chúng ta tìm đến hung thủ chân chính, không tốt một chút nào. Chờ một chút rồi hãy nói sau!” Lý Thanh Lưu nói vô cùng cẩn thận.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Đồn trưởng Chu cũng gấp gáp

“Từ chứng cứ chúng ta có được đi, không thể chỉ nghe vào lời nói của nhân chứng được, còn nữa, chúng ta có thể thẩm vấn riêng hai người kia, tôi nghĩ, hoàn cảnh ở đây, đối với chúng ta cũng tương đối có lợi. Tôi đề nghị mang theo câu hỏi.” Lý Thanh Lưu biết rõ, tư tưởng thủ tục phá án ở đây vô cùng thừa thớt, cho nên, cho nên tình huống vậy bắt và tháo gỡ khác nhau rất lớn.

Đồn trưởng Chu mang theo người đến nhà Lưu Quân và Chu Hưng Vũ tiến hành điều tra kỹ càng, Phó đội trưởng Hồ bắt đầu thẩm tra hai người bọn họ, đến buổi chiều, anh ấy quay lại thông báo kết quả với Lý Thanh Lưu.

“Tôi thấy Lưu Quân có thể loại khỏi đối tượng tình nghi, tôi đã thử tìm rất nhiều câu hỏi, vừa đâm vừa xoa, cuối cùng cũng có người nói ra đã từng thấy Lưu Quân, xác định vào thời điểm đó quả thực anh ta đã về nhà rồi, còn lại cũng chỉ có một mình Chu Hưng Vũ thôi. Chỉ có điều cái tên kia vô cùng ngoan cố, trước sau vẫn khẳng khái bản thân đi về nhà ngủ”

Đây là nói rõ, hiện tại lại lâm vào cục diện bế tắc, Lý Thanh Lưu nhìn anh một cái, “Vậy để tôi đi gặp anh ta một chút! Không cần phải ghi chép lại!”

“Được” Phó đội trưởng không có ý kiến gì, dù sao phá án ở đây cũng không cần phép tắc như vậy.

Lý Thanh Lưu dẫn theo Lộ Phi Nhi cùng tiến vào một căn phòng, lúc đầu căn phòng này vốn là phòng tiếp nhận, Chu Hưng Vũ thấy hai người bước vào, cũng không đứng lên mà chỉ nhìn thoáng qua, căn bản là không để người bọn họ vào trong mắt. Lý Thanh Lưu cũng không để ý, bước đến ghế ngồi đối diện anh ta, Lộ Phi Nhi ngồi vào bên cạnh anh.

“Cậu có quen biết nạn nhân không?”

“Không biết, hầu như có thể nói là chưa từng gặp qua!”

“Tại sao lại chưa gặp qua, hình như hai nhà hai người cách nhau không xa mấy?”

“Tôi và bà xã đã ly hôn, bình thường vẫn hay đến nhà mẹ vợ hoặc là đến nhà mẹ ruột tôi, căn bản là không thể nào về nhà”

Nghe xong lời nói của anh ta, Lý Thanh Lưu ngừng một chút, sau đó nói:” Nếu không phải cậu, dĩ nhiên chúng tôi sẽ không xử oan cho người tốt, chỉ có điều tôi hi vọng cậu không cần lãng phí thời gian của chúng tôi, nếu như cậu có người làm chứng, chúng tôi cũng có thể giảm bớt thủ tục rồi.”

“Tôi đã nói, tôi ở nhà đi ngủ”

“Ha ha, hiện tại thời gian của chúng tôi rất gấp, chỉ có điều tôi cũng phải nhắc nhở cậu một chút, cho dù không phải cậu, nhưng lqd bởi vì chuyện này bị chúng tôi điều tra, cậu nghĩ tới người khác sẽ không đoán ra sao?” Thực ra, Lý Thanh Lưu cũng là được Lộ Phi Nhi gợi ý, luật dân sự ở đây rất giản dị, nhưng mà cũng nói rõ một số phương diện khác, chỗ này có thể khiến cho người ta càng thêm hiểu rõ, cái gì gọi là miệng đời đáng sợ.

Hai người Lý Thanh Lưu đi ra, trực tiếp về thẳng phòng làm việc, Lý Thanh Lưu thấy Đồn trưởng Chu và Phó đội trưởng Hồ, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

“Đi tìm hiểu một chút, Chu Hưng Vũ nói ngày đó cậu ta đến ở lại nhà hàng xóm”

“Anh ta ở nhà hàng xóm làm gì chứ?” Một người hỏi, Lý Thanh Lưu nhìn anh ta một cái nói:

“Bởi vì người chồng hàng xóm không có ở nhà”

“Người chồng không có ở nhà, anh ta...” Vốn dĩ người nọ còn đang khó hiểu, sau đó sững sốt rồi cũng hiểu rõ.

Sắc mặt của mọi người cũng không tốt, không có đối tượng tình nghi, diễn biến tiếp theo của vụ án muốn mọi người phải điều tra như thế nào đây? Chẳng lẽ phải đến sau khi có kết quả kiểm tra ADN, mới tiến hành kiểm tra ra phạm vi lớn sao? Nếu như là người ngoài địa phương thì sao? Nếu như vụ án này trở thành vụ án treo, vậy bọn họ nhất định sẽ chịu một ảnh hưởng rất lớn.

“VẬY...Bây giờ phải làm thế nào?”

Lý Thanh Lưu nhìn Phó đội trưởng Hồ, nhìn hơn nửa ngày, mới lên tiếng, “Tìm hai đứa bé kia đến đây đi!”

“Đứa bé?” Tất cả mọi người đều cả kinh.

“tôi cũng không hy vọng là như thế này, nhưng mà trước mắt xem ra bọn chúng là khả năng lớn nhất”

Lộ Phi Nhi mở to hai mắt, nhìn Lý Thanh Lưu, “Anh là nói hai đứa bé 12 tuổi và 14 tuổi sao?” Lý Thanh Lưu không trả lời cô, nhưng thật sự là anh có ý này. Tất cả mọi người đều đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, rất yên tĩnh, người nào cũng không có tâm trạng để nói chuyện.

Dọc trên đường đi, Lộ Phi Nhi vẫn không nói gì như cũ, cũng có thể nói, giống như cô và mọi điều quen biết, bị khiếp sợ không nói ra lời, hai đứa bé trai, một đứa 12 và một đứa 14 tuổi, bọn chúng đã thừa nhận hành vi phạm tội của mình, sau khi ra khỏi cửa hàng, bọn chúng đi theo nạn nhân, sau đó, hai đứa lúi cô đến một chỗ đất hoang, Lộ Phi Nhi quen biết bọn chúng, gần như là nhìn bọn chúng lớn lên, hai đứa bé này và nạn nhân quen biết nhau, ở cũng không xa, thậm chí còn từng cùng chơi đùa với nhau, bởi vì xem những loại phim không nên xem, cho nên phạm phải tội lớn ngập trời như vậy, cho dù không bị bắt vào trại giam, không bị trừng phạt, nhưng người thân của bọn chúng? Gia đình của bọn chúng thì sao? Bố mẹ bọn chúng có thể chấp nhận con của bọn họ đã gây ra chuyện như vậy sao? Những người xung quanh sẽ thấy thế nào? Việc này sẽ đi theo bọn chúng suốt đời, còn có cả người nhà của nạn nhân nữa? Hung thủ giết người không thể bị đưa ra trước công lý, đây là chuyện tàn khốc biết bao nhiêu chứ? Một cô con gái như hoa như ngọc, chuyện này vốn dĩ không nên xảy ra.

“Phi Nhi, đừng suy nghĩ nữa, em là cảnh sát, chuyện như vậy không cần phải suy nghĩ quá tiêu cực” Tâm trạng của Lý Thanh Lưu cũng không tồi tệ lắm, nhưng mà anh vẫn hy vọng, một người đơn thuần thiện lương như Phi Nhi không cần phải chịu ảnh hưởng.

“Thật sự là làm cho người ta khó chịu! Thật không ngờ kết quả sẽ như vậy.

Chuyện này quá chấn động, ảnh hưởng đến tất cả những người biết chuyện, nhất là bố mẹ của những đứa bé này, đều phải tăng cường giữ chặt chẽ với con cái của mình. Lộ Phi Nhi cũng suy nghĩ, tương lai phải giáo dục con cái của mình như thế nào? Nghĩ tới đây, không khỏi nhìn Lý Thanh Lưu, loại người như anh, đoán chừng là cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt.

Đến phòng trọ của Lộ Phi Nhi, cô bắt đầu dọn dẹp phòng, lau chùi bụi bặm một chút, Lý Thanh Lưu cũng không chịu giúp một tay, cởi áo khoác ra xong là nằm ngay trên giường, nhìn Lộ Phi Nhi tức giận, chỉ có điều do uy phong của Lý Thanh Lưu vẫn còn trong lòng Lộ Phi Nhi, nên chỉ giận mà không dám nói gì. Dọn dẹp xong, Lộ Phi Nhi cũng mệt mỏi, trực tiếp ngã xuống giường ngủ trưa.

Chờ đến khi bọn họ thức dậy, đã là thời gian cơm tối rồi, Lộ Phi Nhi đứng dậy nấu cơm, lấy đậu đưa mang từ dưới quê ra ngâm nước, lại đi chợ mua chút thịt, Lý Thanh Lưu chỉ nằm trên giường xem tivi. Trên tivi cũng chỉ có mấy kênh, ở đây không có nước trái cây, không có đồ ăn vặt, không có tiết mục hay, không có giường mềm, nhưng Lý Thanh Lưu vẫn không muốn đi. Hai người ăn cơm xong, Lộ Phi Nhi nhìn thấy bộ dạng không muốn đi của Lý Thanh Lưu, rốt cuộc kiềm chế không được quát lớn.

“Không phải anh muốn ở luôn đây chứ?”

“Việc này mà em còn phải hỏi sao?” Lý Thanh Lưu trả lời như vậy, khiến Lộ Phi Nhi tức giận, lấy áo khoác nhét vào trong lòng anh, sau đó nói:

“Em muốn nghỉ ngơi, đây không phải là nhà anh, hãy mau đi nhanh đi!”

“Tại sao?”

“Nguyên nhân anh có thể tha hồ mà nghĩ, em cũng không ngại anh hiểu lắm”

“Nhưng mà anh ngại”

Cũng không đợi Lý Thanh Lưu nói xong, đã bị Lộ Phi Nhi đẩy ra khỏi cửa. Lộ Phi Nhi cũng thật không ngờ bản thân có thể thành công, cũng may là trong lúc này Lý Thanh Lưu không phản ứng kịp, chỉ có điều chiêu này là tạm thời.

“Mau mở cửa!”

“Tại sao? Anh hãy mau đi đi” Lộ Phi Nhi mới không mắc mưu của anh.

“Anh cảnh cáo em, mau mở cửa” Lý Thanh Lưu rất tức giận, cảnh cáo nói:

“Đừng nói nhiều” Lộ Phi Nhi mới không sợ, sau khi nghe một chút, quả nhiên là không có động tĩnh gì, đi tời nhìn ra, Lộ Phi Nhi hé miệng nở nụ cười, có một loại cảm giác thắng lợi, trong lòng rất thoải mái!

26. Chương 26: Đường Cùng Phản Kích

Editor: Trần Thu Lệ

Hôm nay Lộ Phi Nhi rất vui vẻ, buổi sáng thức dậy tinh thần sảng khoái, bất luận nói như thế nào, có thể nói không với Lý Thanh Lưu, có thể khiến anh chịu đả kích, làm sao Lộ Phi Nhi có thể không tự hào chứ? Ít nhiều gì cũng xoay chuyển tình thế xấu một chút chứ! Thời gian buổi sáng, gặp Lý Thanh Lưu trên hành lang, nhìn gương mặt anh lo lắng, Lộ Phi Nhi hả hê chậm lại động tác, lung lay nhiều về từ bên cạnh anh đi qua, trong lòng vui vẻ không chịu được, Lý Thanh Lưu chỉ có thể nhìn cô hả hê rời đi.

Buổi trưa muốn xuống lầu ăn cơm, vì tránh né Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi xuống trước vài phút, dè dặt cẩn thận đi đến cửa thang máy, quan sát hai bên, cảm giác như vậy thật sự rất kích thích nha! Kích động nữa!

“Rất hả hê sao?” Không biết từ lúc nào, thần không biết quỷ không hay Lý Thanh Lưu đã ở sau lưng Lộ Phi Nhi, đứng rất gần Lộ Phi Nhi, môi gần như có thể dán lên lỗ tai Lộ Phi Nhi, lại bị bắt được. Không đợi Lộ Phi Nhi phản ứng kịp, Lý Thanh Lưu đã kéo cô đến bên cạnh góc cầu thang, ép cô vào góc tường.

“Lý Thanh Lưu, mau buông ra, nếu để người khác nhìn thấy thì phải làm sao?” Lộ Phi Nhi sợ đến nỗi tim nhảy thình thịch, cái này nếu để cho người khác nhìn thấy thì không biết sẽ đồn ra những gì nữa, không ai dám nói anh nhưng Lộ Phi Nhi thì không chịu không nổi đâu!

“Dám khiêu khích với anh, bây giờ lại sợ rồi hả?” Lý Thanh Lưu không có ý muốn buông ra chút nào, thậm chí còn vùi đầu vào cổ Lộ Phi Nhi.

“Cái gì gọi là khiêu khích? Em là cái gì của anh, em bán cho anh sao?” Trong lòng Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng buồn bực.

“Em nói xem? Em là người phụ nữ của anh, em đã đến trên chộc anh rồi thì không cho phép buông tay. Em hãy nhớ kỹ cho anh, trừ khi anh chết, nếu không thì anh sẽ không bao giờ buông tha cho em. Nhớ kỹ đấy!” Lý Thanh Lưu xiết chặt bả vai của Lộ Phi Nhi, giống như đang thề vạ. Hành động của anh, lqđ lời nói của anh, khiến Lộ Phi Nhi không phản ứng kịp trong khoảng thời gian dài, đây chính là thổ phỉ(cướp giật thời xưa) trong truyền thuyết sao? Anh như vậy thật mất lịch sự, nhưng mà vì sao trong lòng Lộ Phi Nhi lại vui vẻ như vậy chứ?

“Thả tay! Em không muốn nói chuyện với anh nữa, anh cho em là cái gì? Là đồ vật sao?” Lộ Phi Nhi biết bản thân mình tỏ ra tức giận mới được, lúc này cô không thể biểu hiện vui vẻ. Lộ Phi Nhi dùng hết tất cả sức lực, mới không để lộ mình phải bật cười ra tiếng. Lý Thanh Lưu từ từ buông bả vai cô ra, dường như cũng phát hiện ra bản thân thất lễ.

“Được rồi, Phi Nhi, đừng tức giận! Buổi tối tặng ca sao? Anh chờ em có được không?” Lý Thanh Lưu lập tức thay đổi phương pháp.

“Không cần anh chờ.” Lộ Phi Nhi nói xong, đẩy anh ra đi về, sau đó nắm tay đưa lên miệng, để cho bản thân không cười ra tiếng.

“Em tiểu yêu tinh này!” Không biết từ lúc nào, Lý Thanh Lưu đã vọt lên trước mặt Lộ Phi Nhi, cũng thấy cô đang cười. Thật sự là hết cách với cô gái này. “Em sẽ bị trừng phạt.”

“Vậy sao? Hứ!” Lộ Phi Nhi quay đầu bước đi.

Tăng ca liên tục hai ngày, Lộ Phi Nhi đều ở đơn vị đối phó một chút, trở về nhà, nằm xuống là ngủ ngay lập tức, cứ ngủ như vậy, thậm chí còn bỏ lỡ thời gian cơm tối, đang ngủ lại cảm thấy một sự tồn tại mãnh liệt quá nhiều, vội vàng mở to hai mắt, thấy Lý Thanh Lưu đang đứng trước mặt cô.

“Anh vào bằng cách nào? Em không khóa cửa sao?” Lộ Phi Nhi ngạc nhiên ngồi vọt dậy.

“Em khóa, đừng lo lắng, chỉ có điều dù em có khóa cửa cũng không ngăn được anh. Đói bụng không?”

“Anh... Anh vậy mà lại cạy cửa vào?” Lộ Phi Nhi chỉ vào mũi anh, thậm chí đầu ngón tay còn hơi run rẩy.

“Cách nói này không đủ thuyết phục.” Lý Thanh Lưu quả thật là một tên du côn.

“Anh là tên trộm! Lưu manh...”

“Ha ha... Đúng vậy, đến trộm hương, anh đảm bảo, tuyệt đối đảm bảo, lần sau sẽ không như vậy nữa. Thật sự.”

Không đợi người ta nói gì, anh đã trực tiếp nhận sai lầm, bảo đảm sẽ không tái phạm nữa bạn còn có thể nói gì được, trong lòng Lộ Phi Nhi nén giận, nhưng lại không nhẫn tâm cãi nhau với anh, bản thân cũng không cần phải để ý đến những việc nhỏ này.

Buổi tối, Lý Thanh Lưu dẫn Lộ Phi Nhi ra ngoài ăn cơm, là một nhà hàng Tây, điều kiện rất tốt, Lộ Phi Nhi chưa từng tới nơi này, nghe nói vô cùng đắt. Khi còn ở trường học, cũng bởi tò mò nên đã đi ăn qua với bạn học, nhưng mà khi so với nơi này thật sự là không lên được mặt bàn, trang hoàng nguy nga lộng lẫy, đồ sứ tinh tế tao nhã, còn có nhân viên phục vụ giống như đã xem trên tivi vậy, thậm chí trên thực đơn còn có rất nhiều đồ ăn, Lộ Phi Nhi vẫn chưa từng nghe qua.

Lý Thanh Lưu không hỏi ý kiến của Lộ Phi Nhi mà trực tiếp gọi món với nhân viên phục vụ, thậm chí thỉnh thoảng Lộ Phi Nhi còn nghe bọn họ còn nói tiếng Pháp với nhau, điều này khiến Lộ Phi Nhi rất khó chịu, một bữa cơm này Lộ Phi Nhi ăn rất buồn bực, Lý Thanh Lưu cũng nhìn ra được cô được tự nhiên.

“Sao vậy? Không thích chỗ này sao? Vậy lần sau chúng ta sẽ đi nơi khác.” Lý Thanh Lưu nói rất nghiêm túc.

“Anh nhận hối lộ sao?” Lộ Phi Nhi suy nghĩ nửa ngày mới trả lời anh, nhưng cũng không phải trả lời vấn đề của anh, mà là đưa ra nghi vấn của bản thân mình, lúc đầu Lý Thanh Lưu sững sốt một chút, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười ha ha.

“Em cô bé đầu óc đen tối này, em đang suy nghĩ cái gì vậy hả?” Lý Thanh Lưu càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, cười ha ha.

“Em cảm thấy anh rất phá của.” Bọn họ đều là tăng lớp nhận lương, cho dù là đang yêu đương cũng không cần phải như vậy chứ! Lộ Phi Nhi đứng lên liền rời khỏi, chỉ có điều Lý Thanh Lưu cũng mặc kệ những thứ này, một tay ôm lấy Lộ Phi Nhi, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, có một số người đã nhìn về phía bọn họ, nhưng mà rất dễ nhận thấy từ trước đến giờ Lý Thanh Lưu không biết xấu hổ là gì. Lộ Phi Nhi vất vả lắm mới giãy giụa tránh ra được, trong lòng oán trách anh không thôi.

“Em yên tâm đi! Anh sẽ không làm chuyện trái pháp luật, hơn nữa đây cũng là lần phá của cuối cùng, thật đấy!” Lý Thanh Lưu thích nhất là dáng vẻ chân thực này của Lộ Phi Nhi, cần phải nhanh chóng cười về nhà để quản lý tiền bạc mới được.

Bởi vì lại trêu chọc Lộ Phi Nhi mất hứng, nên hôm nay Lý Thanh Lưu cũng lại không hi vọng đạt được chuyện gì tốt, chỉ có thể bất mãn như vậy mà rời khỏi. Trong lòng kìm nén tức giận đấy! Vài ngày sau, Lộ Phi Nhi đều cố gắng trốn tránh Lý Thanh Lưu, có thể nói tình hình hiện tại chính là chiến tranh lạnh, Vân Tùng đến đưa tài liệu, về mặt mặt hứng.

“Làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt này của cậu giống như ai đang nợ tiền cậu vậy?” Thôi Phong nhìn thấy vẻ mặt này của Vân Tùng, tò mò hỏi.

“Đều do đội trưởng của bọn tôi đấy! Cũng không biết là hai ngày nay làm sao nữa? Giống như muốn tìm bất mãn vậy. Cái mặt cứ u ám cả ngày.” Vân Tùng trả lời, thực ra anh ta đâu biết rằng, anh ấy như vậy chính là do chưa thỏa mãn dục vọng đấy! Lộ Phi Nhi đang ở bên cạnh nghe thấy lời nói của anh, nói thầm trong lòng. Đang nói, Tiền Minh liền xông tới.

“Nhanh lên, bản thân cô đã làm cánh cửa khớp chưa? Đội trưởng lại muốn tức giận rồi.” Chuyện Tiền Minh thăm mên Lý Thanh Lưu khiến trong lòng Lộ Phi Nhi cảm thấy rất khó chịu. Món nợ này, dĩ nhiên vẫn phải tính toán lên đầu Lý Thanh Lưu. Lộ Phi Nhi biết như vậy là vô cùng ngây thơ, nhưng mà vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Trì Ba đi tới, đưa một phần tài liệu cho Lộ Phi Nhi để cho cô làm kiểm nghiệm, đây là vụ án giết người của một trung đội khác, năm trước đơn vị đã nhập về một thiết bị kiểm tra đo lường mới, lấy tài liệu để trên mặt vòng kim loại, một tầng tấm phim plastic mỏng kê sát tài liệu. Đợi đến khi tài liệu và tấm plastic được hấp thụ sóng tới trên mạng, sử dụng máy photo bột màu và hỗn hợp bột thủy tinh rất nhỏ, sau đó hỗn hợp bột màu sẽ dính theo bất cứ thứ gì bộ phận tinh điện. Khi bản gốc được thu lại, tất cả phim plastic ăn ảnh ứng với bộ phận sẽ cho thấy hình ảnh. Vì vậy, lấy mỗi một trang tài liệu tình nghi và mỗi tấm ảnh bắt đầu tiến hành so sánh, là có thể kết luận bản chính có bị sửa đổi qua hay không. Đây là kiểu công việc mới nhất mà Lộ Phi Nhi tiếp xúc, Trì Ba ở bên cạnh tay cầm tay dạy cô.

Hôm nay tương đối may mắn, rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng có thể đứng giờ đi về, cơm tối đã ăn ở căn tin, về đến nhà, dọn dẹp vệ sinh một chút, xác định sẽ nghỉ ngơi thật tốt, thân thể mệt mỏi, cảm thấy trong lòng cũng mệt mỏi. Chưa đến chín giờ, Lộ Phi Nhi liền nằm xuống, đang lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ, đột nhiên nghe thấy cửa sổ có tiếng động, một bóng người mở cửa sổ ra chui vào, bởi vì từ lúc ở dưới quê lên, Lộ Phi Nhi đã tháo gỡ cửa sổ mùa đông đã dán kín ra, hơn nữa một cái cửa sổ lại vẫn không cài vào, lần này xui xẻo rồi.

Lộ Phi Nhi nhanh chóng đứng dậy, đá một cước về phía kẻ mới chui vào, nhưng mà ngay lập tức Lộ Phi Nhi liền cảm thấy không thích hợp.

“Công phu của em dường như đã thụt lùi rồi.” Là Lý Thanh Lưu, tên khốn kiếp này thế mà lại vào đây bằng cửa sổ, khó trách lần trước lại đồng ý dễ dàng như vậy! Nghĩ đến các loại hành vi của anh, Lộ Phi Nhi bưng bưng lửa giận, nghe ra là tiếng của Lý Thanh Lưu, nhưng mà hành động vẫn không ngừng, Lý Thanh Lưu nắm lấy cần cổ Lộ Phi Nhi từ phía sau, Lộ Phi Nhi giữ chặt tay anh, kéo về phía trước, chân phải đá về phía sau, chỉ có điều chiêu thức như vậy đối phó với người khác thì có thể, còn đối với Lý Thanh Lưu xuất thân từ bộ đội đặc chủng thì có vẻ hơi làm trò rồi.

Lộ Phi Nhi tức đến mất lý trí, cảm giác áp lực thời gian dài như vậy trong nháy mắt đều đã bạo phát ra rồi. Cô chưa từng thất lễ như thế này, tăng thêm quyền cước với Lý Thanh Lưu nha! Lý Thanh Lưu biết Lộ Phi Nhi đang tức giận, nhưng cũng không dám đánh với cô, chỉ có thể cố gắng tránh, nhất thời trong phòng khách vang lên tiếng lách ca lách cách, đèn cũng bật lên rồi. Hơn mười phút sau, vẫn không có dấu hiệu dừng lại, Lộ Phi Nhi đứng đầu giường này thở dồn dập, một ngón tay chỉ vào Lý Thanh Lưu, thở không ra hơi nói:

“Anh tên khốn kiếp này, ai... ai cho anh vào?” Nhìn dáng vẻ của Lộ Phi Nhi, Lý Thanh Lưu cười ha ha, Phi Nhi của anh thật sự quá đáng yêu rồi.

“Cốc cốc...” có người tới gõ cửa, hai người đều sững sốt, nơi này của Lộ Phi Nhi căn bản là không có người tới nha!

“Sẽ là ai?” Lý Thanh Lưu hỏi.

“Em cũng không biết, hẳn là không có ai đến mới đúng.”

“Anh đi xem. Em chờ ở đây.” Lý Thanh Lưu đi tới cạnh cửa, mở miệng hỏi một câu, “Ai vậy?”

“Cảnh sát đây, mau mở cửa ra!” Vừa nghe lời này, Lý Thanh Lưu lại càng ngạc nhiên, hai người bọn họ đều là cảnh sát, làm sao có thể có cảnh sát tìm tới cửa chứ? Lộ Phi Nhi cũng đi tới cửa, cùng Lý Thanh Lưu liếc nhau một cái, ở trong lòng đều suy đoán, sẽ không phải là gặp tên lưu manh nào đó chứ? Đến chỗ này giả mạo cảnh sát, thật đúng là đụng vào hòng súng rồi.

“Có chuyện gì sao?” Lý Thanh Lưu muốn xác nhận một chút.

“Điều tra hộ khẩu, mau mở cửa nhanh lên.” Ngoài cửa là tiếng của một người khác, Lý Thanh Lưu nhìn xuyên qua mắt mèo, chỉ có một người mặc đồng phục cảnh sát, cái này rõ ràng không đúng, vừa rồi thậm chí anh vẫn nghe được tiếng bước chân, việc này chứng tỏ tuyệt đối không phải một người.

Lý Thanh Lưu bảo Lộ Phi Nhi mở cửa, còn bản thân mình làm tốt chuẩn bị tấn công, nhưng vẫn không bỏ xuống, lấy súng lục từ trong áo khoác ra, kéo khóa...

Lý Thanh Lưu nhìn Lộ Phi Nhi đếm ba, hai, một thủ thế, sau đó là ý bảo cô nhanh chóng tránh ra, đây là động tác chiến thuật cơ bản, Lộ Phi Nhi nhìn cũng hiểu. Hai người chuẩn bị sẵn sàng, tính toán một kích thành công, ít nhất cũng phải giữ chặt một người làm tấm chắn. thường, nhưng lại lấy được súng ái bất luận kẻ nào cũng không thể so với cô.

Mà khi đó, Diệp Phi cũng chỉ là thiếu niên mọi người yêu thích, môi hồng răng trắng, anh khí bình bình.

Anh ta có loại khí chất nhẹ nhàng khoan khoái minh lãng, đối với mỗi người đều thân thiện lễ độ, chân thành thẳng thắn.

Anh ta là ngôi sao ở trong trường học, các loại xã đoàn hoạt động đều không thể thiếu thân ảnh của anh ta, cô không biết anh ta lấy đâu ra thời gian mà học tập, nhưng thành tích của anh ta thực sự không kém, trong trường học duy nhất có thể áo sỏ thi đua chống lại cô cũng chỉ có duy nhất anh ta.

Nhà của bọn họ bố cảnh tương đương, cha mẹ đều công tác ở xí nghiệp quốc doanh, ngay cả chỗ ở cũng bất quá cách xa nhau mấy nóc nhà.

Đi học, tan học trên đường thường xuyên gặp nhau, anh ta luôn từ phía sau cô nhẹ nhàng chạy tới, sang sang nói: “Giang Tiểu Tây, bạn đi đường chậm như vậy, lại muốn đến muộn!”

Sau đó cầm lấy cặp sách của cô, chạy đến phía trước cô, một bên quay đầu hướng cô nói: “Mình trước giúp bạn cầm túi sách, bạn nhanh một chút theo kịp!”

Giang Tiểu Tây bình thường sẽ vội vàng đuổi theo, thở hồng hộc đập cửa xông vào phòng học, sau đó liền đỏ mặt phát hiện các bạn cùng lớp đều ngẩng đầu nhìn cô cười.

Diệp Phi đã đứng ở trên bục giảng chuẩn bị sớm một chút tên, hân hững cô nháy mắt, chỉ vào chỗ ngồi của cô nói với cô mau vào đi.

Khi đó, đặt ở trước mặt chúng ta là cuộc sống ngọt ngào tốt đẹp, giống như hộp nước trái cây.

27. Chương 27: Không Có Người Thấy

Editor: Trần Thu Lệ

Lộ Phi Nhi nhanh chóng mở cửa, Lý Thanh Lưu đã chìa súng ra ngoài, người bên ngoài cũng phản ứng ngay lập tức, nắm tay móc bên hông.

“Đội trưởng?”

“Chu Kiến? Các người...”

Cuối cùng Lộ Phi Nhi cũng thấy rõ người ngoài cửa, là Chu Kiến và Vân Tùng, còn có mấy người mặc đồng phục cảnh sát mà bọn họ không biết nữa, những người này ở cùng với Chu Kiến, dĩ nhiên đều không phải là giả mạo cảnh sát rồi.

“Đội trưởng, hai người đây là...” Chu Kiến vừa muốn tiếp tục hỏi, Vân Tùng đứng bên cạnh kịp thời dưng anh một cái, người cơ trí một chút đều có thể đoán được tình huống này là thế nào rồi.

“Sao các cậu lại ở đây, làm gì vậy?” Về Lý Thanh Lưu bình tĩnh thu súng lại, còn hỏi ngược lại mọi người muốn làm gì.

“Người dân tăng đối diện báo cảnh sát, nói là phát hiện người khả nghi bò lên phòng này, chúng tôi đến đây, cũng nghe trong phòng có tiếng động, cho nên...” Người nói chuyện chính là nhân viên cảnh sát ở đồn cảnh

sát, bởi vì nhận được điện báo, cảm thấy chuyện quá khẩn cấp, lại vội vàng liên lạc trong cực, cho nên mới có trường hợp như bây giờ, lúc này Lộ Phi Nhi hận không thể chui vào kẽ đất ngay lập tức, vì sao à? Vì sao à? Thế nào sợ cái gì là tới cái đó à?

“Ha ha, chỉ là một sự hiểu lầm, cái đó... Đội trưởng Lý, hai người bận rộn, chúng tôi đi trước đây.” Vân Tùng thật sự rất muốn cười, nhưng nhìn mặt Lộ Phi Nhi đã hồng thành cái dạng này, vẫn là nhịn xuống rồi.

“Được, đi thôi!”

Lộ Phi Nhi nhìn bọn họ đều đã đi rồi, cả người vẫn đứng ngốc ở đó, miệng thì thảo nhấc tới, “Có còn mắt mặt hơn em không?”

“Hắn là có.” Lý Thanh Lưu hi vọng có thể an ủi cô, ít nhất có thể khiến Lộ Phi Nhi không giận lây sang anh. Nghe anh nói như vậy, Lộ Phi Nhi hung hăng trừng mắt anh, có thể không giận chó đánh mèo sao? Lộ Phi Nhi một cước đá anh ra ngoài cửa, không đợi Lý Thanh Lưu phản ứng kịp, cửa đã khóa lại rồi.

Lý Thanh Lưu chỉ có thể thất vọng trở về, mới vừa đi xuống cầu thang, điện thoại liền vang lên.

“Vâng, lập tức về đơn vị.” Lý Thanh Lưu cúp điện thoại, nghĩ muốn trở lại thông báo với Lộ Phi Nhi một tiếng, do dự một hồi, vẫn là ra rồi khỏi.

Mà ở trong phòng, Lộ Phi Nhi vừa xấu hổ lại vừa tức giận, hiện tại đã hoàn toàn bại lộ rồi. Sáng ngày mai đi làm, cô phải đối mặt như thế nào với ánh mắt tìm tòi của đồng nghiệp đây? Sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Phi Nhi thật cẩn thận đến chỗ làm, không biết là do cô miễn cảm, hay quả thật là như vậy, tóm lại, cô cảm thấy không ít người biết đến. Tám giờ ba mươi sáng, điện thoại vang lên, ra hiện trường, lần này là Trì Ba dẫn Lộ Phi Nhi theo, những người khác đều bận rộn, lên xe, cô phát hiện người đẹp pháp y Bạch Mai, nhưng lại không có Lý Thanh Lưu, trong lòng Lộ Phi Nhi buồn bực, tên khốn kiếp này lại đi đâu rồi?

Lần này là một khu nhà trệt ở ngoại ô thành phố, chủ nhà An Bằng tìm rất nhiều công nhân sửa chữa đến, dự định tu sửa nhà cửa một chút, như thế mới có thể thu thêm tiền thuê, bởi nhà cửa chỗ này của anh ta vẫn đều cho lqđ mượn. Thu dọn xong, mấy phòng khác đã tu sửa xong từ mấy ngày trước, nhưng mà nhà vệ sinh vẫn chưa hề động tới, sáng hôm nay mới bắt đầu, bọn họ dự định chuẩn bị tu sửa nhà vệ một chút, nhất là nền xi-măng phía dưới bồn tắm lớn, rời rạc lâu năm, cần phải thay thế lại. Khi An Bằng và công nhân chuẩn bị bắt vào dỡ bỏ nền xi-măng phía dưới bồn tắm, công cụ của bọn họ giống như đục phải phải cái gì đó, tất cả mọi người đều tưởng rằng đó chỉ là cọc gỗ hay thứ gì khác, nhưng càng ngày xi-măng được dỡ ra càng nhiều thì thứ được chôn giấu bên trong cũng được lộ rõ hơn, lúc này An Bằng và mấy người công nhân mới kinh ngạc phát hiện, bên trong là bộ phận chân người đã phân hủy.

Không khí hôi thối tràn ngập cả căn phòng, bất kể như thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không thể tưởng tượng được nơi đây vậy mà lại giấu xác chết. Sau khi phục hồi lại tinh thần, lúc này An Bằng mới bắt đầu run rẩy gọi điện thoại báo cảnh sát.

Mấy người Lộ Phi Nhi tới hiện trường, lúc này mới phát hiện đây là một vụ án rất đặc biệt, bởi vì hơn nửa tảng đá vẫn còn vùi lấp giữa lớp xi-măng, cho dù là mng khẩu trang Lộ Phi Nhi vẫn có thể ngửi được cái mùi này rất mạnh mẽ. Bạch Mai, Trì Ba và Lộ Phi Nhi bắt tay vào khai thác thi thể, ròng rã suốt bốn giờ đấy! Bọn họ không thể có người khác, bởi vì chỉ có bọn họ và pháp y mới có thể phân biệt chính xác thi thể bị tổn thương trong quá trình đào bới hay là đã bị thương trước khi diễn ra quá trình đào bới. Nạn nhân được khai quật lên, các bộ phận toàn thân đều màu nâu và khá nhiều bề mặt thối rữa màu đen, bởi vì bị đóng kín dưới bồn tắm, môi trường ẩm ướt, không khí không lưu thông nên quá trình thi thể bị thối rữa vô cùng chậm chạp.

Tên nạn nhân là gì? Vì sao lại xuất hiện trong nhà An Bằng? Vân Tùng và Chu Kiến chịu trách nhiệm điều tra vụ án này, bọn họ hỏi An Bằng, nhưng đối với tên nạn nhân này An Bằng cũng không có một chút ấn tượng nào.

Lộ Phi Nhi trở lại đơn vị, liền ra sức tắm rửa, chà xát làm da đến đỏ, dùng rất nhiều sữa tắm nhưng vẫn còn có thể nghe thấy cái mùi khó chịu ấy trên người. Đối với người có cái mũi nhạy cảm mà nói thì thật đúng là hành hạ đấy! Cơm chiều giải quyết ở cực, chỉ ăn cơm trắng, còn có chút canh cải trắng, thật sự là không muốn đến nửa đêm bị đói mà thức dậy.

Một mỗi về nhà, Lộ Phi Nhi mới có thời gian nghĩ đến Lý Thanh Lưu, sao tên khốn kiếp này lại không có một chút tin tức nào vậy? Ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ anh không có một câu an ủi nào sao? Hay là .. anh tính tới nay lại muốn dùng chiêu cũ? Nghĩ tới đây, đột nhiên Lộ Phi Nhi không thấy một mỗi nữa, cũng không buồn ngủ, cứ như vậy lúc thì tỉnh táo, lúc thì mơ màng đến nửa đêm. Nhưng mà Lý Thanh Lưu vẫn chưa tới, cũng không gọi điện thoại. Buổi sáng thức dậy, Lộ Phi Nhi cố ý nhìn điện thoại một chút, không có cuộc gọi nhớ nào, muốn gọi cho Lý Thanh Lưu, nhưng suy nghĩ lại một chút, mình không nên quá chiều chuộng người đàn ông này. Nếu như tối hôm qua, trong lòng Lộ Phi Nhi còn có một tin oán trách mà nói, vậy bây giờ có thể nói là ngập tràn tức giận.

Cả buổi sáng, Lộ Phi Nhi đều bận rộn sắp xếp chứng cứ ở hiện trường, lại thêm ngày hôm qua ngủ không được tốt, cho nên đầu Lộ Phi Nhi như muốn nổ tung vậy, mơ mơ màng màng đến căn tin, bưng một mâm đồ ăn, ngồi xuống góc bàn trống. Một lát sau, Chu Kiến, Vân Tùng và Tiền Minh cũng đến, quan trọng nhất là còn có Ninh Vệ Đông.

“ Hi! Người đẹp. ” Chu Kiến thay mặt mọi người chào hỏi với Lộ Phi Nhi, Lộ Phi Nhi nghĩ cũng không nghĩ, trả lời một câu.

“ Hi! Bất giới. ”

“ Ha ha ... ” Lúc đầu mọi người còn sửng sốt, sau đó là một trận cười vang lên, ngay cả mấy người bàn bên cạnh cũng nghe được đối thoại của bọn họ, trong lúc này, cả căn tin đều là tiếng cười, Chu Kiến cũng cười khở, thật sự không ngờ, Lộ Phi Nhi cũng có một mặt hài hước như vậy. Chỉ có điều tiếp theo thì không thể nào vui vẻ nữa rồi.

“ Tâm trạng không tệ nhỉ? Xem ra là sức mạnh của tình yêu, thật sự là không ngờ, ha ha ... ” Lời nói của Tiền Minh rõ ràng mang theo châm chọc, nghe vào trong tai Lộ Phi Nhi thật sự rất khó chịu, theo như lời nói của cô ta, có nghĩ Lộ Phi Nhi cô là đồ đã dùng qua, bọn họ cũng biết quan hệ của cô và Lý Thanh Lưu, thậm chí khả năng còn đang đồn đãi lung tung, bọn họ đang ở cùng nhau, đối với một cô gái vô cùng bảo thủ như Lộ Phi Nhi mà nói thì thật sự rất xấu hổ.

Lộ Phi Nhi cũng không rời khỏi, cô không muốn tỏ ra yếu kém trước những người này, thậm chí cô còn có thể cảm thấy sự ghen tị trần trụi của Tiền Minh và cảm phẫn của Ninh Vệ Đông, điều này đã khiến Lộ Phi Nhi như đứng lên trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“ Ăn cơm cũng không lấp kín được miệng của cô. ” Cho dù Vân Tùng có ngăn Tiền Minh lại đi nữa thì không khí cũng không thoải mái lên được. Lộ Phi Nhi ăn xong đứng dậy.

“ Tôi ăn xong rồi, còn bận chút việc, tôi đi trước đây. ”

“ Ủ, có tin tức gì thì nói cho tôi biết ngay lập tức. ” Vân Tùng nghiêm mặt nói.

“ Được. ”

Mới ra khỏi cửa căn tin, Ninh Vệ Đông cũng đuổi theo.

“ Phi Nhi, mình có chuyện muốn nói với cậu. ”

“ Chuyện gì? ” Hiện tại Lộ Phi Nhi đã vô cùng phiền chán, cô cảm thấy bản thân mình cũng không cần thiết phải nói với cậu ta. Ninh Vệ Đông nói hai lời, trực tiếp kéo Lộ Phi Nhi đến thẳng phòng hồ sơ, ở đây giữ không ít hồ sơ lâu năm, cũng ít có người tới, chuyện quan trọng nhất là nơi đây lại cuối hành lang. Bị kéo mạnh mẽ như vậy, Lộ Phi Nhi thật sự tức giận lắm rồi.

“ Là thật vậy sao? Những gì bọn họ nói đều là thật sao? Thật sự cậu và đội trưởng của bọn mình đang yêu nhau sao? ” Ninh Vệ Đông nắm bả vai Lộ Phi Nhi, căng thẳng chờ đợi đáp án này.

“ Cái đó và cậu không có quan hệ gì cả. Cậu lấy thân phận gì, lập trường gì đến chất vấn mình? ” Ninh Vệ Đông kích động lắc lư bả vai Lộ Phi Nhi, bị cô vô cùng tức giận gỡ ra.

“ Đừng vậy, bọn tôi đang ở cùng một chỗ, thì sao? Không được sao? Nam chưa cưới, nữ chưa gả không phải sao? ”

“ Minh thật không ngờ cậu là người như vậy, cậu lợi dụng mình để đến đây thực tập, bây giờ vì muốn đứng vững gót chân lại cảm dỗ Lý Thanh Lưu, mình thật quá coi thường cậu, cậu ... cậu đề tiện! ”

“ Bốp! ” Lộ Phi Nhi không dám tưởng tượng, nhưng mà hiện tại, bản thân cô lại bị đánh một cái tát, nhìn Ninh Vệ Đông khóc đỏ mắt, Lộ Phi Nhi buông quả đấm đang nắm chặt ra, cậu ta quá cố chấp, có lẽ lúc mới bắt đầu có hứng thú với cô, nhưng dần dần bị cô từ chối, cậu ta mới càng thêm không thả ra, cậu ta không chịu thừa nhận thất bại, cầm lên được nhưng lại không bỏ xuống được. Nghĩ cô là một người phụ nữ đề hèn, có lẽ cậu ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“ Vốn dĩ tôi vẫn đang cảm thấy có lỗi, nhưng mà hiện tại thì không có một chút nào nữa rồi. ” Tuy Lộ Phi Nhi bị đánh một cái tát, nhưng trong lòng cũng cảm thấy thả lỏng rất nhiều, chỉ ít bản thân cô cũng không cần phải bởi vì không có cách nào đáp trả tình cảm của cậu ta mà cảm thấy áy náy nữa.

Thi thể đã phân hủy đến thời kỳ cuối, nên rất khó tìm ra nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết trên thi thể, bề mặt bị thương cũng không rõ ràng, Bạch Mai chỉ có thể từ trên răng của nạn nhân rút ra một chút kết luận mà thôi.

Nạn nhân là phụ nữ, tuổi tác cũng khoảng bốn mươi tuổi, căn cứ vào tài liệu mà Vân Tùng đưa qua, có thể xác định người phụ nữ này tên là Vương San bị mất tích hai năm rưỡi trước, bốn mươi bảy tuổi, dựa vào sở cảnh sát nơi đó nói, cô ta là gái mại dâm ở đó, cũng đã từng bị bắt giữ lại, cho nên sở cảnh sát cũng có hồ sơ của cô ta. Phụ nữ ở cái tuổi hơn bốn mươi mà bị mất tích cũng chỉ có cô. Hơn nữa, căn cứ vào xác nhận của người nhà cô ta, cô ta có một cái riêng biệt đó là bị thiếu một cái răng.

Qua ba ngày, Lý Thanh Lưu vẫn không có tin tức gì, nhưng trong cục những lời đồn đãi về Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi thì nhiều vô kể, vô cùng rộng khắp. Mọi người phản ứng khác nhau, xem thường có, nhả nhặn có, oán hận cũng có. Sau đó, Ninh Vệ Đông càng thêm tránh né Lộ Phi Nhi rõ rệt, cho dù là vô tình gặp được, cũng sẽ dùng ánh mắt oán hận nhìn cô.

Gần tối, Lộ Phi Nhi cảm thấy cần phải gọi cho Lý Thanh Lưu một cuộc điện thoại, chỉ ít cũng phải biết anh đã ở đâu? Hẳn là sẽ không có chuyện gì chứ?

“ Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau ... ” Lộ Phi Nhi càng tức giận, tên khốn kiếp này, biến mất cũng không nói một tiếng. Nhưng mà chờ tĩnh tâm lại, Lộ Phi Nhi từ phần nộ chuyển dần sang lo lắng, cô cảm thấy bản thân không thể cứ chờ đợi như vậy được. Hai này số dĩ không hỏi người trong đội của Lý Thanh Lưu là vì không muốn khiến người ta chê cười, hơn nữa bạn trai mình không thấy đâu mà bản thân lại không liên lạc được, vậy mà còn muốn đi hỏi người khác, việc này sẽ khiến người ta nói gì nữa? Chấp nhận bản thân bị vứt bỏ sao? Hay là nói dối, nói bản thân cô và Lý Thanh Lưu căn bản là không có quan hệ gì, hoặc là nói, bản thân mình chẳng qua chỉ là để cho người ta chơi đùa sao?

28. Chương 28: Anh Là Trung Tá

Editor: Trần Thu Lệ

Rất cuộc Lộ Phi Nhi cũng nhìn không được, buổi trưa trong phòng làm việc chỉ còn lại cô và Phương Mẫn, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, rồi đến bên cạnh Phương Mẫn.

“Chị Phương, đã mấy ngày rồi mà em vẫn không thấy tin tức của Lý Thanh Lưu, chị có biết anh ấy đi đâu không?”

“Ôi chào! Không che giấu nữa hả? Ha ha, chị cũng hiểu rõ, cậu ta có diễn tập, hình như là trở về đơn vị rồi.”

“Cái gì? Mẹ nó...” Tức chết Lộ Phi Nhi rồi, sao tên khốn kiếp kia lại không nói tiếng nào với cô chứ? Cái này thật sự là lừa gạt, một tên lừa gạt.

Nghe tin tức này, tinh thần Lộ Phi Nhi vẫn sa sút mấy ngày, hôm qua vừa mới ăn xong cơm tối, Lộ Phi Nhi nằm trên giường xem ti vi, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, Lộ Phi Nhi nghĩ đến có thể là Lý Thanh Lưu, vội

vàng đi tới cửa nhìn qua mắt mèo, thật đúng là Lý Thanh Lưu, anh nhất định biết Lộ Phi Nhi đang nhìn anh, anh vẫn còn cười hì hì chứ!

“Anh tìm ai? Tôi không biết anh, xin mời đi cho.” Lộ Phi Nhi cũng không chờ anh trả lời, trực tiếp đóng luôn lớp cửa phía trong lại, như vậy có thể giảm bớt âm lượng, nhưng tiếng của Lý Thanh Lưu vẫn còn truyền đến, hơn nữa còn cùng với tiếp đập cửa, chỉ có điều Lộ Phi Nhi vẫn ‘bất vi sở động’(không nhúc nhích) như cũ. Chính là không mở cửa. Im lặng một hồi, ngay tại lúc Lộ Phi Nhi cho rằng cuối cùng cũng buông tha, bên cửa sổ lại truyền đến tiếng động, đi qua vừa nhìn, quả nhiên là anh, Lộ Phi Nhi chán nản cúi đầu xuống, lại như vậy. Chỉ có điều cũng may là hôm nay cửa sổ đóng, anh không vào được.

Vừa định nói chuyện với anh, liền nghe thấy dưới lầu có người mở miệng trước.

“Đội trưởng Lý, lại đến à?”

“Đúng vậy! Nhà cậu ở đây sao?” Da mặt Lý Thanh Lưu vô cùng dày, vẫn còn thoải mái trò chuyện với mấy người cảnh sát lần trước nữa chứ!

“Đúng vậy, nhà tôi ở tầng trước, hôm nào cùng Vân Tùng đến nhà tôi uống rượu đi! Đúng lúc nhà tôi có hai chia rượu ngon đấy!”

“Được! Phi Nhi nhà tôi sau này nhờ mọi người quan tâm nhiều hơn nhé!”

Lộ Phi Nhi thật sự nghe không nổi nữa, dưới lầu đã xuất hiện người vây xem, một người là cảnh sát trò chuyện vui vẻ với một người mặc quân trang ngồi trên cửa sổ lầu ba, vô cùng gây họa nha! Lộ Phi Nhi tháo gở chốt cửa sổ, kéo Lý Thanh Lưu vào.

“Đi vào.” Lộ Phi Nhi tức giận chờ anh, mấy ngày qua, cô đau lòng, cô lo lắng, cô lo âu, tất cả những cảm xúc này, thậm chí khiến cho trong mắt cô hàm chứa nước mắt.

“Làm sao vậy? Sao lại khóc? Nói anh nghe, là ai bắt nạt em hả?” Vừa rồi Lý Thanh Lưu giống như còn đang cười lấy lòng với Lộ Phi Nhi, hiện tại thấy dáng vẻ của cô, trên mặt lập tức lộ vẻ u ám, dáng vẻ giống như chuẩn bị báo thù cho bà xã vậy.

“Anh không giải thích một chút sao?” Lộ Phi Nhi làm sao có thể không nhìn ra kỹ xảo của anh, lần này chính là muốn đạt được đáp án, cô không muốn cứ sống trong ngờ vực vô căn cứ mãi được, “Nếu như lần này anh không cho em một đáp án vừa lòng, thì chúng ta coi như kết thúc.” Dáng vẻ Lộ Phi Nhi rất kiên quyết, khiến Lý Thanh Lưu nhìn thấy cũng sợ hãi, giằng co như vậy được hai phút, Lý Thanh Lưu ngồi trên giường, kéo Lộ Phi Nhi ngồi xuống đùi mình, lúc đầu Lộ Phi Nhi còn giãy giụa, chỉ có điều từ trước đến giờ cô vẫn không phải là đối thủ của anh.

“Em học ở trường cảnh sát chưa từng nghe qua ‘Nhà máy thực phẩm’ sao?”

“Nhà máy thực phẩm? Nhà máy thực phẩm là gì? Hình như em đã từng nghe chiến hữu của anh nhắc qua một lần.” Lộ Phi Nhi nghi ngờ, cái đó và chuyện mà bọn họ muốn nói thì có liên quan gì tới nhau chứ?

“‘Nhà máy thực phẩm’ chính là ‘Tổ chức bộ đội đặc chủng chống khủng bố Trung Quốc’, gọi tắt là SPC, bọn anh hay gọi là ‘nhà máy thực phẩm’, vì bọn họ đều là từ bộ đội đặc chủng rút ra, anh là cảnh sát vũ trang, lqđ thuộc loại quân nhân tại ngũ, đến cục của các em chỉ là để điều tra tính chất thực tế, cấp trên cho phép anh tham dự phá án, là đặc biệt chú ý.” Lý Thanh Lưu nói tới đây, cười với Lộ Phi Nhi trong ngực, “Em và anh kết hôn, có thể gọi là ‘quân tẩu’, cũng có thể gọi là ‘cảnh tẩu’.”

“Ai nói sẽ gả cho anh hả? Không biết xấu hổ.” Lộ Phi Nhi trách cứ nói, chỉ có điều Lý Thanh Lưu không để ý một chút nào, bọn họ ở cùng một chỗ cùng thường xuyên cãi nhau, Lý Thanh Lưu nói tiếp.

“Cảnh sát vũ trang đặc công là chuyên môn đối phó với cướp máy bay, tội phạm bạo lực nghiêm trọng và hoạt động khủng bố. Hiện tại anh được chính thức điều đến đại đội đặc công trong tỉnh, ngày đó bởi vì có chuyện quan trọng cho nên mới không thể nói cho em. E rằng về sau cũng sẽ xuất hiện tình huống như vậy, em phải thích ứng thôi.” Lý Thanh Lưu nói tới đây, trong lòng vẫn cảm thấy căng thẳng vô cùng, lúc này đột nhiên anh không dám khẳng định, Lộ Phi Nhi có nguyện ý làm quân tẩu hay không, có thể bao dung thật nhiều cho anh hay không.

“ Anh ... anh nói bây giờ vẫn còn là bộ đội đặc chủng? ” Rõ ràng Lộ Phi Nhi hơi bị dọa đến, tình huống này cô vẫn chưa nghĩ tới.

“ Đúng vậy, đang thi hành nghĩa vụ quân sự, cấp bậc Trung tá. Nghiêm! ” Lý Thanh Lưu dùng giọng nói to lớn hô một tiếng, giống như phản xạ có điều kiện vậy, Lộ Phi Nhi tái xanh đứng lên, sau đó lại phát hiện không đúng lắm, hung dữ trừng mắt nhìn Lý Thanh Lưu.

“ Không muốn sống nữa hả? ”

“ Bây giờ, anh ra lệnh cho em, mau chóng tốt nghiệp, sau đó gả cho anh! ” Lý Thanh Lưu cũng nghiêm túc đứng lên, nói một tràng.

“ Choáng nha, anh tạo phản hả! Dám ra lệnh cho em ... ” Lộ Phi Nhi đá một cước lên ngực Trung tá, ngay sau đó bay nhào qua, vậy là đồng chí nào đó cứ như vậy bị một cô gái mềm mại cưỡi trên người, muốn làm gì thì làm ...

Sáng sớm, Lộ Phi Nhi bị chuông báo thức ầm ĩ, cô căn bản vẫn chưa ngủ đủ mà! Mấy ngày nay, cô ngủ vẫn không được tốt, hơn nữa đêm qua lại vận động kịch liệt, cho nên hiện tại cô thật sự mở mắt không ra, Lộ Phi Nhi vươn chân ra đạp người bên cạnh một cái.

“ Đi mua bữa sáng đi! ”

“ Em đi đi! ” Lý Thanh Lưu bụng dạ hẹp hòi đá lại, nhưng lại nghe một tiếng hét thảm thiết, “ A ... ” Nghe tiếng kêu của Lộ Phi Nhi, Lý Thanh Lưu ngồi dậy ngay lập tức.

“ Sao vậy? ”

“ Anh xem! ” Lộ Phi Nhi nằm trên giường, nâng bàn chân của mình lên, lúc này Lý Thanh Lưu mới phát hiện trên mắt cá chân Lộ Phi Nhi bị chảy máu, chắc là do móng chân của anh gây ra, vết thương nhỏ xíu không tới một cm, lại khiến Lộ Phi Nhi la như con nít vậy.

“ Ha ha, xin lỗi nhé! ”

“ Hừ ... chảy máu rồi ... ” Lộ Phi Nhi khóc thét, điệu bộ giống như bị đánh rất dữ vậy, thiếu chút nữa lăn lộn trên giường, Lý Thanh Lưu không biết nên khóc hay nên cười nhìn cô.

“ Được được, em nghỉ ngơi đi. Anh đi mua đồ ăn sáng cho em. ” Lý Thanh Lưu hoàn toàn tỉnh táo, chuẩn bị xuống giường mua đồ ăn.

“ Ủ, được rồi! ” Lộ Phi Nhi giống như chưa từng ăn vạ vậy, nhanh chóng nằm thẳng xuống giường, phủ chăn lên, tiếp tục ngủ. Lý Thanh Lưu ngơ ngác nhìn cô, tiểu yêu tinh này.

Lộ Phi Nhi đi làm với một tinh thần sáng khoái, toàn bộ đều đã giải quyết, nếu đã biết anh đang làm gì, nhất định là xác định anh thật lòng, vậy thì tất cả đã không còn là vấn đề nữa. Anh lại đi, cũng không biết là đi đâu, dù sao thì Lộ Phi Nhi cũng đi ra từ trường cảnh sát, cũng biết những điều không nên hỏi thì đừng hỏi.

Lộ Phi Nhi vừa vào cửa, Thôi Phong liền nhìn thấy hôm nay cô rất khác, “ Hôm nay đúng là xuân phong đắc ý nha! ”

“ Tránh ra! ” Lộ Phi Nhi trực tiếp vòng qua anh, Trì Ba quay đầu nhìn thoáng qua, không nói gì, một lúc lâu sau mới đứng lên.

“ Bên Vân Tùng đã triển khai điều tra, chúng ta lại bắt đầu bận rộn rồi. ”

Ý tứ của Trì Ba chính là mọi người hãy mau làm việc đi! Phương Mẫn nghe Trì Ba nói như vậy cũng chỉ cười cười, không nói gì, Lộ Phi Nhi lựa chọn nghe không hiểu. Buổi chiều còn chưa tới giờ làm việc, Chu Kiến đã vội vã chạy qua.

“ Tìm được một đối tượng tình nghi! ” Chu Kiến bảo mọi người cùng tụ tập đông đủ, anh bắt đầu giải thích tình tiết vụ án, mấy ngày nay bọn họ đã sắp xếp lại những người đã từng thuê căn phòng này hai năm trước, có một người thuê đã để lại ấn tượng sâu sắc với hàng xóm, người này là một nhân viên công vụ

nhưng tính tình lại vô cùng không biết kiểm soát, theo miêu tả của hàng xóm, hẳn ta thường xuyên mang người người phụ nữ không đứng đắn về nhà, mà nạn nhân Vương San vừa vận chính là gái mại dâm.

“ Đã bắt hắn ta chưa? ” Trù Ba hỏi.

“ Bắt được rồi, dựa vào tài liệu của sở cảnh sát cung cấp, ông ta tên là Tiêu Phúc Tuyền, đang ở phía Nam thu phế phẩm. Chỉ có điều, ông ta không thừa nhận có quan hệ với nạn nhân, hiện giờ chúng ta cũng không có cách nào. Mục đích của Chu Kiến qua đây là để xin trợ giúp, hiện tại toàn bộ đều phải chú trọng đến chứng cứ mới có thể kết án, nhất là đối với vụ giết người có tính chất ác liệt như thế này, nhất định phải có chứng cứ xác thực mới được. ”

“ Đi thôi, chúng ta lại đến hiện trường vụ án lần nữa. ” Phương Mẫn đứng lên, mọi người cũng cấp tốc mang theo dụng cụ của mình, chuẩn bị xuất phát. Đến hiện trường, mùi vị khác thường đã vơi đi rất nhiều, tuy rằng chỉ còn lại chút ít nhưng vẫn khiến cho Lộ Phi Nhi cảm thấy khó chịu, ký ức lần trước đã khắc sâu rồi.

Trì Ba, Phương Mẫn, Thôi Phong và Lộ Phi Nhi phân công hợp tác, đầu tiên là dời khối xi-măng đi, sau đó lại dùng cái sàng (là cái để sàng gạo), chọn ra những gì có giá trị. Sau ba giờ, mới hoàn thành công việc này, nhưng bọn họ chỉ tìm được một cái đầu thuốc lá, Lộ Phi Nhi cẩn thận giữ gìn vật chứng. Dự định lấy về xét nghiệm/

Lộ Phi Nhi đặc biệt hiếu kỳ với đối tượng tình nghi này, Phương Mẫn cũng thế, hai người cùng đi xem, đang định đi vào bên trong.

“ Hai người cùng đi gặp Tiêu Phúc Tuyền hả? ” Bạch Mai cho Lộ Phi Nhi cảm giác không giống người thường, nửa câu sau cũng không thích hợp hình dung một cô gái nữa rồi.

“ Ủ, đúng vậy đấy! ” Phương Mẫn giật nảy mình, Bạch Mai quan sát xung quanh, không có ai, không sợ ảnh hưởng đến hình tượng của bản thân, trực tiếp kéo thẳng Phương Mẫn và Lộ Phi Nhi chen đến phía sau.

Chu Kiến và Tiền Minh đang thẩm vấn Tiêu Phúc Tuyền, nhìn dáng vẻ của hắn ta thật sự không nhìn ra hắn ta có vấn đề gì, khi nói có thói quen mang theo mỉm cười, chẳng qua là nếu cẩn thận quan sát ánh mắt của hắn ta, bạn sẽ phát hiện lúc nào hắn ta cũng không dám nhìn vào ánh mắt của người nói, nói trắng ra chính là ánh mắt của kẻ trộm, nếu có đồng chí đội trưởng ở đây, nhất định có thể thấy được người này ‘ có tật giật mình ’.

Kết quả kiểm nghiệm của tàn thuốc vừa có, Phương Mẫn vội vàng giao cho Vân Tùng, đến đây Lộ Phi Nhi cũng yên tâm, chỉ có điều, một lát sau, cô lại ủ rũ.

“ Chỉ có một bằng chứng này căn bản là không đủ để buộc tội. Miệng của tên khốn kia vô cùng chặt, không chịu nói bất cứ điều gì. ” Phương Mẫn nói, làm cho không khí nhẹ nhàng lúc đầu lại trở nên nặng nề, trên đầu thuốc lá có dấu vết của Tiêu Phúc Tuyền, nhưng chỉ có một mình chứng cứ này trong tay thì vẫn chưa đủ.

“ Vụ án này xảy ra lâu như vậy, nếu có dấu vết gì cũng rất khó tìm ra, huống chi cho dù là có đi nữa thì cũng đã sớm bị tên khốn kia xóa bỏ hết rồi. ” Thôi Phong lo lắng nói.

“ Vậy thì phải làm như thế nào đây? ” Phương Mẫn cảm thán nói.

29. Chương 29: Bản Sắc Đàn Ông

Editor: Trần Thu Lệ

Mấy ngày nay Lộ Phi Nhi lại không có tin tức của Lý Thanh Lưu, trong lòng cô rất lo lắng, nhưng mà vẫn cứ sống bình thường, mỗi lần nhớ tới người trong lòng, lúc nào cũng sẽ không tự chủ được mà bật cười, khi ăn cơm nghĩ đến anh, khi đi ngủ cũng sẽ nhớ đến anh, chỉ có điều nếu công việc quá bận rộn vậy thì không có thời gian để nhớ. Điều kì lạ là Lộ Phi Nhi không biết bản thân mình có nguyện ý gả cho Lý Thanh Lưu không, trong lòng cô luôn tồn tại một vấn đề là tại sao cô lại thích hợp gả cho anh?

Lộ Phi Nhi liệt kê mấy điểm, ví dụ như cô có thể chịu được cô đơn, cô vô cùng độc lập, mạnh mẽ, cô có thể tự nấu cơm, không cần Lý Thanh Lưu chu cấp tiền, treo trên cổ cô một cái bánh khá lớn. Là người rất tốt để chọn làm vợ.

Vụ án Vương San lại lâm vào cục diện bế tắc, tất cả người của phòng kỹ thuật, đều chỉ có thể kiểm tra lại chứng cứ mà không có mục đích, xem có phát hiện ra cái gì mới không, lúc này điện thoại vang lên, Lộ Phi Nhi vội vàng chạy tới vị trí của mình để nghe điện thoại, không cẩn thận đụng thẳng vào Trì Ba, đúng lúc trong tay Trì Ba đang cầm một ly nước, khiến nước văng tung tóe, làm ướt nhẹp tài liệu trên bàn Lộ Phi Nhi.

“Ôi, thật xin lỗi.” Lộ Phi Nhi vội vàng giải thích, Trì Ba xua tay, ý bảo cô không sao, Lộ Phi Nhi để điện thoại xuống, mới đi kiểm tra tài liệu bị ướt, đột nhiên ‘linh cơ nhất động’(nhánh trí phát hiện ra gì đó).

“Còn nhớ chúng ta thường nói câu gì không? Hề là đi qua nhất định sẽ để lại dấu vết.” Lộ Phi Nhi phấn khởi mở to hai mắt.

“Đúng vậy, lời châm ngôn của chúng ta đấy! Không có gì là không tồn tại, chỉ có tìm không thấy mà thôi. Vậy đây có cái gì?” Thôi Phong đã kích Lộ Phi Nhi theo thói quen.

“Mọi người hãy suy nghĩ một chút, nếu Tiêu Phúc Tuyền giết người, như vậy hẳn ta có thể giữ lại công cụ gì ở nhà không? Có thể là chăn đệm..” Lộ Phi Nhi mong đợi nhìn Trì Ba và Phương Mẫn.

“Phi Nhi chuyện này đã qua lâu như vậy, làm sao có thể còn gì chứ? Hơn nữa, nhất định hẳn ta đã sớm tiêu hủy chứng cứ rồi.” Thôi Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy suy nghĩ này của Lộ Phi Nhi không thực tế.

“Tôi thấy rất có khả năng” Trì Ba lại có suy nghĩ khác, “Tiêu Phúc Tuyền là một nhân viên công vụ trong thành phố, hẳn ta không phải là một kẻ có tiền, thậm chí cũng có thể nói là rất keo kiệt, vậy thì khả năng hẳn ta vứt bỏ quần áo hay là chăn đệm là không lớn.”

“Tìm Vân Tùng ngay lập tức.” Phương Mẫn cũng không nói lời vô ích, đến nhà Tiêu Phúc Tuyền tìm kiếm trước rồi hãy nói sau.

Việc này không thể nghi ngờ là một hy vọng mới, Vân Tùng dẫn theo mọi người đến nơi ở hiện tại của Tiêu Phúc Tuyền, đó là một tiểu viện nhỏ ở ngoại thành, trong viện khắp nơi đều là sắt vụn, nhựa, bao ni lon, lung tung không chịu nổi. Một đứa bé khoảng năm, sáu tuổi đang chơi đùa trong sân, bên cạnh là một người phụ nữ đang thu dọn bình nước khoáng. Cô ta nhìn thấy cảnh sát tới, sợ hãi ôm lấy con trai của mình. Lộ Phi Nhi nhìn thấy cô ta hoảng sợ, còn trong mắt đứa bé kia thì mê muội.

Bọn họ bắt đầu điều tra mỗi một cái vật dụng trong nhà, còn có cả chăn nệm. Cẩn thận tỉ mỉ ngay một chút khe hở cũng không buông tha, cuối cùng, dưới đáy tủ quần áo, bọn họ phát hiện dấu vết gì đó giống như vết máu.

Bằng chứng trước mặt, Tiêu Phúc Tuyền cũng không còn lời gì để nói, thành thật khai báo lại quá trình hẳn đã gây án. Nghe qua đều cảm thấy có chút buồn cười. Tiêu Phúc Tuyền là điển hình của loại người trong tay có một chút tiền là nổi tính háo sắc. Nghe người khác nói, Vương San là gái mại dâm, thu phí cũng không cao, chỉ có năm mươi đồng, sau khi liên lạc với Vương San, hẳn dẫn cô ta đến nhà mình, hai người lại uống không ít rượu, nhưng sau khi tất cả kết thúc Vương San lại đòi một trăm đồng, cái này thật sự là ngoài dự liệu của Tiêu Phúc Tuyền, hẳn cảm thấy cô ta đã bẫy hắn, nên nói gì cũng không chịu đưa. Hai người xảy ra tranh chấp, càng nói càng hăng, thậm chí Vương San càng nói:

“Anh chính là một tên hai lú, tên nhà quê, đã chơi gái mà còn mặc cả...”

Những lời này đâm trúng chỗ đau của Tiêu Phúc Tuyền, hai người xảy ra đụng chạm tay chân ngay lập tức, Tiêu Phúc Tuyền xô đầu Vương San va vào cạnh tủ quần áo, cứ như vậy Vương San chết. Sau khi tỉnh táo, Tiêu Phúc Tuyền sợ hãi vô cùng, nghĩ đến trời vừa sáng, sự việc sẽ bại lộ, vậy phải làm sao bây giờ? Thế là, hắn nghĩ đến cái để của bồn tắm. Vốn dĩ hắn là trên công trường nên rất thuận lợi chuẩn bị vận động và xi-măng.

Đầu thuốc lá và vết máu trên tủ quần áo, hơn nữa căn cứ vào lời của nhân chứng đều có thể chứng minh được tội trạng của Tiêu Phúc Tuyền, cuối cùng vụ án này cũng được phá.

“Đàn ông à! Tất cả đều háo sắc như vậy cả! Ừ, đó chính là bản năng của đàn ông!” Buổi trưa Bạch Mai đến lôi kéo Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn nói chuyện phiếm.

“Vậy sao? Tôi lại cảm thấy chỉ một có một số người thôi, bởi vì chúng ta là cảnh sát nên đều chứng kiến một mặt xấu của nó.” Lộ Phi Nhi cảm thấy cách nói của Bạch Mai hơi quá đà.

“Ha ha, tôi lại cảm thấy Bạch Mai nói rất đúng. Bình thường phụ nữ có thể vì tình mà giết người, đàn ông thì tương đối ác liệt hơn, bọn họ có cả một danh sách, phạm tội tình dục.” Mặc dù Phương Mẫn đã kết hôn nhưng vẫn còn duy trì quan điểm như vậy.

“Cái vấn đề này quá phức tạp, tôi thấy cách nói của hai người vậy thì còn người phụ nữ nào dám kết hôn nữa chứ?” Lộ Phi Nhi là người muốn kết hôn nha.

“Chưa từng nghe qua bản sắc đàn ông sao? Chỉ có điều tôi tin tưởng tôi sẽ tìm được một người đàn ông cực phẩm, ‘quần bao nước thăm non xa, để tôi có thể tìm kiếm cho ra bạn lòng!’” Lúc Bạch Mai nói ra lời này thật sự rất hài hước, vô cùng nghiêm túc, Lộ Phi Nhi vẫn quen với bộ dáng lúc cô đối mặt với tử thi hơn lúc này nhiều.

“Ha ha” Phương Mẫn cười nhìn hai cô gái vẫn chưa kết hôn này, “Kết hôn, hai người sẽ hiểu biết đàn ông hơn. Tôi có một người quen ở quê, cũng làm việc trong đội chủ thầu, cấp dưới của anh ta đều là người trong thôn, nhưng mà lúc bắt đầu kiếm tiền, cấp dưới đều lấy tiền đi cho gái ăn, đợi đến khi về nhà trong tay cũng không còn bao nhiêu tiền nữa. Cho nên, mỗi tháng anh ấy chỉ đưa ổi người công nhân một trăm đồng, còn lại bao nhiêu đều gửi thẳng về nhà.”

“Không phải chứ?” Lộ Phi Nhi thật sự không ngờ lại có chuyện như vậy, “Không lẽ thật sự cho gái ăn hết sao?”

“Có một chút là như thế này, không phải nói bọn họ rất xấu, hai nghĩ đi, một người đàn ông, một năm cũng không được gặp bà xã của mình được mấy lần, không chịu nổi chút tác động của người khác là sẽ phạm sai lầm ngay, cũng có thể nói đây là một loại kiểm chế!” Phương Mẫn lớn tuổi hơn một chút, không suy nghĩ giống như các cô được.

“Ừ! Không thể không đề phòng! Không thể cho đàn ông lấy cớ như vậy được” Cách nghĩ của Bạch Mai lúc nào cũng không giống với người thường.

“Nhưng....nhưng mà, có nhiều....nhiều phụ nữ như vậy thì phải làm sao hả?”

“Đi theo đến công trường nha! Không tin em có thể lé lút nhìn, dù sao vẫn có một số gái điếm sẽ đến công trường. Bọn họ cũng không cố định, đồn công an muốn bắt bọn họ cũng vất vả vô cùng.”

“Tạo thành sản nghiệp đây chuyền!” Bạch Mai tổng kết lại nói.

Lộ Phi Nhi cảm thấy cô đã nghe được một chuyện như thế là một đả kích rất lớn, cô chưa bao giờ biết, đối với đàn ông chuyện đó lại quan trọng như vậy. Tính người trước mặt, chỉ có thể cúi đầu, trông nom kỹ người đàn ông của mình, không để cho anh ta dư thừa tinh lực, Lộ Phi Nhi quyết tâm, một khi phát hiện Lý Thanh Lưu thật sự rất rảnh rỗi, thì ép khô tinh lực dư thừa của anh. Dĩ nhiên, vì bản thân mình muốn cứu vớt một linh hồn tội ác, vậy cũng có thể hy sinh một chút.

Cái tên Lý Thanh Lưu kia lại biến mất mấy ngày, Lộ Phi Nhi có chuyện gì muốn nói với anh cũng không tìm thấy người, bởi vì trường học gửi thông báo đến, muốn bọn họ trở về chuẩn bị chỉnh sửa luận văn tốt nghiệp, Lộ Phi Nhi muốn trả lại phòng mình đã thuê, nhưng lại sợ sau khi mình tốt nghiệp vẫn có thể được phân đến đây, sợ đến lúc đó sẽ rất khó tìm được một nơi ở tốt như thế này.

Chủ nhật, Lộ Phi Nhi hiếm có được thời gian đi dạo phố, bởi vì muốn đến trường học, dù sao cũng muốn mua một chút quà tặng ấy bạn cùng phòng mới được chứ! Sau đó, Lý Thanh Lưu lại gọi điện thoại đến.

“Đang ở đâu?” Đi thẳng vào vấn đề, đoán chừng là đến nhà cô vô huyệt rồi.

“Đang ở trên đường, anh có muốn đến không?” Lộ Phi Nhi nói địa chỉ cụ thể cho anh.

“Đến bên cạnh KTC chờ anh, mười phút sau anh đến.” Sau đó liền cúp điện thoại, Lộ Phi Nhi ngây ngốc nhìn điện thoại một hồi lâu, đã lâu rồi không gặp, mới gặp mà lại nói như vậy đây.

Lộ Phi Nhi gọi một ly cô-ca và một phần khoai tây chiên, ngồi ở vị trí gần cửa sổ chờ anh. Qua không bao lâu sau, Lý Thanh Lưu liền bước vào, theo thói quen quan sát xung quanh, đánh giá địa thế, tiện thể tìm người. Sau đó đi thẳng đến chỗ của Lộ Phi Nhi.

“Chúng ta rất quen thuộc sao? Vì sao anh lại ngồi chỗ này?”

“Ừ, rất quen thuộc, anh có thể nói rõ tất cả đặc trưng trên thân thể em. Bao gồm...” Lý Thanh Lưu còn muốn nói tiếp, nhưng đã bị Lộ Phi Nhi che miệng lại, Lý Thanh Lưu cười kéo tay cô, thuận tiện sờ soạn một chút.

“Ghê tởm!” Lộ Phi Nhi nhanh chóng đẩy ra.

“Sao hôm nay lại ra ngoài hả? Không phải em vẫn luôn không thích đi dạo phố sao?”

“Mua cho bạn học ít quà tặng, sắp trở về rồi.” Lộ Phi Nhi giải thích nói.

“Ừ, anh biết rồi.” Lý Thanh Lưu trầm ngâm một chút.

“Em không biết có nên trả lại nhà hay không?” Lộ Phi Nhi nói ra thắc mắc trong lòng mình.

“Haiz, thật sự không nở mà! Ở đó có biết bao nhiêu hồi ức tốt đẹp, cất giữ bao nhiêu kỷ niệm. Nếu không thì chúng ta mua luôn được không?” Lý Thanh Lưu nói vô cùng nghiêm túc, giống như thực sự vậy, nhưng đó là mua nhà ở không phải là mua đậu hủ. Hơn nữa nếu tính mua nhà kết hôn thì cũng không thể mua nhà cũ như thế được.

“Nếu ở đây em cho anh một cái tát thì chỗ này cũng có kỷ niệm rất ý nghĩa.” Lộ Phi Nhi trừng anh.

“Ha ha...”

Mặc dù nói chỉ là nhà cho thuê, nhưng mà Lộ Phi Nhi phát hiện đồ đạc cũng không ít, trước tiên cô muốn thu dọn một chút, Lý Thanh Lưu bảo Lộ Phi Nhi thu dọn đồ đạc xong chuyển đến nhà anh, lúc đầu Lộ Phi Nhi còn lo đến đó sẽ gặp mặt bố mẹ anh, nhưng Lý Thanh Lưu nói bố mẹ anh đều ở trên Thủ đô, căn bản không có ở đây. Lộ Phi Nhi chần chừ hồi lâu, suy nghĩ cũng vài ngày mới đồng ý.

Không có đồ dùng trong nhà, chỉ có đồ đạc của Lộ Phi Nhi và một ít đồ dùng nhà bếp mới mua thêm mà thôi, chỗ ở của Lý Thanh Lưu cách nơi này hơi xa, là một tiểu khu có giá trị cao, trước cổng có bảo vệ, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, anh thật là biết hưởng thụ, biết thuê nhà của tốt như vậy, chỉ có điều suy nghĩ lại cũng đúng, mỗi lần bọn anh làm việc mệt như thế sinh hoạt xa xỉ một chút cũng có thể hiểu được.

Lý Thanh Lưu để cho Lộ Phi Nhi lên nhà trước, còn mình chuyển đồ, Lộ Phi Nhi chỉ mang theo một ít hành lý, lần bốn, trong lòng Lộ Phi Nhi toát ra một ý nghĩ, dường như lần bốn rất nguy hiểm, chỉ có điều ở đây có camera quan sát và bảo an, không biết anh có biết ở đây là vùng công an nhân hay không.

Mở cửa, sáng lấp lánh, gọn gàng sạch sẽ, đây là cảm giác đầu tiên của Lộ Phi Nhi, trong phòng có đồ trang trí gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Lộ Phi Nhi cứ như vậy quan sát xung quanh, Lý Thanh Lưu di chuyển xong đồ đạc, ngồi vào mép bàn, chờ Lộ Phi Nhi rót nước cho anh.

“Em vẫn còn một vấn đề, nếu như em được phân trở về lại thì phải làm sao?” Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, vẫn là lên tiếng hỏi. Lý Thanh Lưu nhìn cô, một hồi lâu cũng không lên tiếng, sau đó nghiêm mặt nói:

“Phi Nhi, anh không thích nói rõ nguyên nhân, anh cũng không có khả năng cái gì cũng phải nói rõ, nhưng mà em không nhìn ra sao? Em không đoán được sao? Em hỏi ý anh như vậy, làm muốn biết anh xác định vị trí nào cho em sao? Muốn biết anh hy vọng sống chung, muốn kết hôn. Anh đã nói với em rồi, chờ em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn. Việc này là việc không thể nghi ngờ. Còn hỏi gì nữa không?” Lý Thanh Lưu nói lời này, khiến Lộ Phi Nhi có chút không chịu đựng nổi, anh vẫn cứ không tốt như vậy, anh thông minh thì cứ thông minh đi! Vì sao lại không cho người ta chút mặt mũi hả? Nhất định phải nói toát ra vậy sao?

“Vì sao? Anh không cảm thấy quá nhanh sao? Chúng ta mới quen biết được bao lâu, sống chung được bao lâu? Làm sao anh có thể khẳng định hôn nhân của chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc?” Đây là điều nghi ngờ vẫn tồn tại trong lòng Lộ Phi Nhi, lúc bắt đầu, lo lắng bản thân mình đùa dỡn, đến khi xác định anh yêu mình thì lại bắt đầu lo lắng tình yêu của anh không đủ.

“Không biết, anh cũng không biết, nếu anh nói ra đáp án, đó là sau khi nghĩ ra được, bây giờ anh chỉ biết anh muốn cưới em. Nhìn thấy em thì vui vẻ, yên tâm. Nghĩ đến em sẽ mất đi em....thậm chí anh cũng không dám suy nghĩ.”

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh Lưu nói những lời như thế này với cô. Nội dung rất nhiều, cũng đáng giá cho Lộ Phi Nhi trở lại chỗ cũ và suy tư.

30. Chương 30: Đặc Công Vũ Trang

Lộ Phi Nhi đứng ở phòng khách, quan sát xung quanh một chút, xác định kết cấu nhà cửa đơn giản, sau đó quay đầu không có ý tốt nhìn Lý Thanh Lưu.

“Biết em sẽ đến đây ở mấy ngày nên đã chuẩn bị kỹ càng rồi hả?”

“Vậy muốn anh chuẩn bị cái gì? Một cái giường, một cái mền, còn muốn thêm gì nữa? Chẳng nhẽ em muốn những vật dụng đặc biệt gì đó sao?” Lý Thanh Lưu mở to hai mắt nhìn Lộ Phi Nhi, ý tứ giống như cô đang muốn làm chuyện gì không biết xấu hổ vậy.

“Xì, có người nào giống như anh không?” Lộ Phi Nhi ý ngay lập tức

“Anh chỉ lo lắng em cần vật dụng linh tinh gì đó của phụ nữ, chứ em đang nghĩ là anh nói gì?” Lý Thanh Lưu cực kỳ vô lại cười nhạo cô, khiến Lộ Phi Nhi tức giận không biết phải đáp trả như thế nào.

“Hừ! Anh cứ đắc ý đi! Chờ xem!”

“Em muốn làm gì?” Lý Thanh Lưu kinh ngạc phát hiện Lộ Phi Nhi lấy từ trong túi ra một đôi bao tay làm việc, còn có cái nhíp, giấy bịt kín và các loại linh tinh.

“Bây giờ là lúc thu thập chứng cứ, anh có thể lựa chọn nhận tội, hoặc là tự em sẽ tìm ra chứng cứ.” Lộ Phi Nhi dĩ nhiên là muốn tìm chứng cứ của phụ nữ, hoặc là nói tìm tội quá khứ của Lý Thanh Lưu, tự anh có thể nhận tội sao?

“Ha ha... đi tìm đi!” Lý Thanh Lưu rất hào phóng.

“Chờ đến lúc anh khóc, nếu để cho em tìm được cái gì, hừ...” Lộ Phi Nhi nhìn dáng vẻ của anh, thì càng muốn tìm được cái gì đó, nói xong liền bắt đầu tìm kiếm từ phòng ngủ, Lý Thanh Lưu cũng không quản cô, bắt đầu lấy hành lý của Lộ Phi Nhi trong túi xách ra.

“Lộ Phi Nhi phát hiện Lý Thanh Lưu thật sự rất...vô cùng sạch sẽ, phòng này tuyệt đối là do bản thân anh dọn dẹp, bởi vì không có ai đến dọn dẹp phòng người khác mà có thể cẩn thận như vậy, mọi góc ngách đều thu dọn rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào, xem ra là tên kia đã được quân đội nuôi dưỡng thành thói quen, thậm chí ngay cả chăn cũng được gấp lại rất khuôn khổ, khăn trải giường lại càng không có một chút nếp nhăn nào. Tủ quần áo, tủ đầu giường đều chỉ đựng một vài bộ quần áo, ngoài ra chẳng có gì, Lộ Phi Nhi không nản lòng, quyết định đến nhà vệ sinh xem một chút, chỉ một lát sau, từ trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng thét chói tai của Lộ Phi Nhi.

“A!”

“Sao vậy?” Lý Thanh Lưu vội vàng chạy vào xem, vừa chạy đến cửa phòng toilet, đã nhìn thấy Lộ Phi Nhi hả hê cầm cái nhíp giơ lên trước mặt Lý Thanh Lưu, trên đầu nhon của cái nhíp còn kẹp một sợi tóc, đó là một sợi tóc dài, rất rõ ràng đó là của một người phụ nữ.

“Anh nhìn xem em tìm được cái gì?”

“À, em phát hiện rồi à.” Lý Thanh Lưu căn bản không để ý tới Lộ Phi Nhi càn quấy, xoay người bước đi.

“Hả.... sao anh biết đó là giả?” Lộ Phi Nhi đi theo sau lưng anh, giống như trò đùa dai của một đứa con nít không được thành công, trong miệng còn thiếu chút kêu ‘Em không chịu, em không chịu.’

“Anh từ chối trả lời vấn đề đơn giản như vậy, thật sự là rất sỉ nhục chỉ số thông minh của anh.”

“Hừ!” Lộ Phi Nhi thấy không vui, cũng không đùa anh nữa, bản thân mình xoay người đến phòng sách để tìm, cô phát hiện ở đây có rất nhiều sách. Thể loại đa dạng, quân sự, lịch sử, điều tra, tâm lý học, súng lqđ ống, còn có các loại sách nước ngoài. Chật đầy cả mặt tường, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người cất giữ nhiều sách như vậy đấy! Từ dưới mặt đất lên đến nóc nhà, thậm chí bên cạnh phòng còn có một cái thang nhỏ. Ở một góc của phòng sách, có một cái thảm, phía trên còn có mấy cái đệm dựa lưng, xem ra là anh thường xuyên ở trong này đọc sách rồi. Trên bàn có một cái máy vi tính, bên cạnh máy vi tính còn để một quyển sách chưa đọc xong.

Đây là một mặt khác của Lý Thanh Lưu mà cô chưa biết sao! Anh vừa giống như là một người thư sinh, Lộ Phi Nhi gần như có thể tưởng tượng ra anh đang ngồi trên thảm trải sàn, hình ảnh chăm chú đọc sách, Lộ Phi Nhi tìm kiếm loại sách mà cô cảm thấy hứng thú, đột nhiên một quyển sách trong góc thu hút sự chú ý của cô, cô bước đến rút ra rồi lật xem.

Không biết từ lúc nào, Lý Thanh Lưu đã xuất hiện sau lưng cô, anh thấy trong tay Lộ Phi Nhi đang cầm một quyển sách, lại từ trong sách rút ra một tờ giấy, anh đi tới, sau đó đột nhiên đưa tay cướp tờ giấy kia đi.

“Hả, đưa em xem nó là gì? Ông xã? Ai là

ông xã?” Lộ Phi Nhi mới vừa thấy được chữ đầu thì đã bị cướp đi rồi, cái này rất quan trọng, vấn đề liên quan trực tiếp đến tương lai người nào chiếm thế thượng phong.

Vợ chồng nhà khác nhất định không giống như bọn họ vậy, vợ chồng hai người trực tiếp dùng võ, anh tới em tới, chỉ để tranh một tờ giấy, không tới mấy phút, Lộ Phi Nhi đã bị bại trận rồi, bị Lý Thanh Lưu kiềm chế vào trong ngực từ phía sau, một cánh tay nhanh chóng lấy tờ giấy viên tròn lại, nhét vào miệng, mắt thấy chứng cứ không lấy được nữa, anh mới buông Lộ Phi Nhi ra.

“Em nói này đội trưởng Lý, không cần phải đến mức này chứ?” Lộ Phi Nhi cười không được, hình ảnh này cũng quá khôi hài rồi, vội vàng chạy vào phòng bếp bưng một ly nước ra, đưa cho Lý Thanh Lưu, nhìn anh ngậm cục giấy trong miệng, để phòng nhìn cô, cũng không đau lòng anh, ý tứ chính là nếu muốn không truy xét thì hãy nuốt nó xuống ngay lập tức! Đáng thương cho đội trưởng Lý anh hùng nhụt chí nha! Hung dữ nhìn Lý Thanh Lưu, gian khổ nuốt xuống. Lộ Phi Nhi chột nhứ mày, vui vẻ rời đi.

“Mùa xuân trong bách hương hoa ấy, tính tang tính tang tính tang...” Cô vừa chạy vừa ngâm nga một ca khúc.

Mất thấy Lộ Phi Nhi sắp trở về trường học, nhưng mà mấy ngày rồi mà Lý Thanh Lưu vẫn chưa trở về, Lộ Phi Nhi vẫn tiếp tục đi làm, cô biết nhất định anh đang bận rộn.

Đột nhiên mấy người Lộ Phi Nhi nhận được thông báo, có nhiệm vụ khẩn cấp, bên đội cảnh sát hình sự có nhiệm vụ bên ngoài, tất cả đều vào cuộc, không khí vô cùng căng thẳng, Lộ Phi Nhi cùng đi theo các đồng nghiệp lên xe, bất ngờ nhìn thấy Chu Kiến và Ninh Vệ Đông đều vác súng trên vai, đạn lên nòng, cũng đưa áo chống đạn, mũ sắt cho Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn, có nhiều cảnh sát vẫn liên tục chạy về phía ngoại thành, dẫn đến một chỗ đất trống thì dừng lại. xuống xe, Lộ Phi Nhi mới phát hiện, Phó cục trưởng cũng đang ở đây, mấy vị lãnh đạo ở bên cạnh xe nghiên cứu bản đồ, Lộ Phi Nhi quan sát hoàn cảnh xung quanh, chiến trường chủ yếu của bọn họ hẳn là ở sau núi.

Chu Kiến đến bàn giao tình huống với Phương Mẫn.

“Hai tên tội phạm Trịnh Vĩ Dân và Vương Chí Cường là tội phạm trốn trại cấp một của Bộ công an, nghi có dính líu đến mua bán ma túy, bắt giữ mấy người làm con tin, trong tay bọn chúng có súng, khả năng còn có thuốc nổ, Phương Mẫn và Lộ Phi Nhi ở đây tiếp viện, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc.” Cấp trên cấp thẻ ra vào cho Lộ Phi Nhi và những người khác. Mãi cho đến buổi trưa, vẫn chưa có tin tức nào, đột nhiên một tiếng súng vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, khiến tất cả mọi người căng thẳng, Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn thấy đồng đội bắt đầu di chuyển, nhưng mà vẫn không biết tình huống hiện tại là như thế nào, không biết có người nào bị thương hay không, hay là đã bắt được tội phạm? Qua hơn nửa ngày, vẫn không có tin tức, lúc này, ở phía xa có hai chiếc xe cảnh sát đang mở cửa, Lộ Phi Nhi nhận ra đó là xe đặc công, xe rất dài, có lẽ có thể chứa khoảng hai mươi người, tất cả có hai chiếc. Cửa xe mở ra, từ phía

tren bước xuống đều là đặc công mặc đồ đen, trong tay cầm theo vũ khí tối tân nhất, hơn nữa tất cả bọn họ đều che mặt, căn bản là không nhìn thấy rõ.

Vũ khí trong tay của bọn họ cũng không phải chỉ là một loại có tám kiểu súng tự động, kiểu S1 Automatic Rifle thiết kế yêu cầu là cùng thời đại thay kiểu 56 súng máy bắn tự động và kiểu 56 Submachine Gun, lấy hỏa lực mãnh liệt kết hợp với độ chính xác khi bắn ra rất tốt. Bộ đội tác chiến cũng cho biết, từng ở trên cự ly hơn một trăm mét, dùng hai kiểu 81 đề ép lô-cốt quân địch, khiến cho bọn chúng không có cách nào nổ súng được.

Súng bắn tỉa và còn có cung nỏ, bởi vì tính chất mẫn cảm của công việc, Lộ Phi Nhi đặc biệt chú ý đến cung nỏ và súng bắn tỉa, cô đã từng nhìn thấy hai loại vũ khí này trên sách vở, trong trường học cũng chỉ được nhìn thấy qua vài lần, nhưng bây giờ nhìn thấy trang bị của họ, dường như càng thêm tân tiến hơn một chút, kính nhắm trên súng bắn tỉa hẳn là tân tiến nhất.

“Nghe nói gì chưa?” Phương Mẫn thần bí tiến lên bên cạnh Lộ Phi Nhi.

“Nghe nói cái gì?” Lộ Phi Nhi vẫn nhìn chằm chằm, bởi vì cô thấy được một bóng dáng quen thuộc, phải nói là rất quen thuộc, cho dù toàn thân anh để che kín chặt chẽ, nhưng mà Lộ Phi Nhi chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra Lý Thanh Lưu ngay lập tức, anh đang chỉ huy đội ngũ của anh, lúc đi qua bên người Lộ Phi Nhi, ánh mắt bọn họ giao nhau, cô lại càng khẳng định, đó là anh.

“Chị thấy bọn họ hẳn là đại đội chiến đấu đặc biệt rồi, em có biết bọn họ tuyển chọn người như thế nào không hả?”

“Chắc là dựa vào tính chất quân đội để tuyển chọn hả?” Lộ Phi Nhi cũng chỉ suy đoán.

“Thôi đi, nói thừa! Hơn ba ngàn người chỉ giữ lại hai mươi người, tố chất tâm lý, giác ngộ chính trị, trình độ kỹ thuật chiến đấu, thể năng, còn rất nhiều rất nhiều, nhưng mà vẫn còn một điều kiện nhất định em không biết.” Phương Mẫn rất đặc ý.

“Lại còn gì nữa?”

“Thôi đi, chị nói cho em biết, yêu cầu dáng người của bọn họ phải cao hơn một mét tám, dáng vẻ còn phải có khí phách.” Phương Mẫn cười nói.

“Cái gì chứ? bọn họ đang chọn người đẹp sao?” Lộ Phi Nhi có phần đỏ khốc đỏ cười, cái này mà gọi là điều kiện tuyển chọn gì chứ hả?

“Bởi vì thỉnh thoảng bọn họ phải thực hiện nhiệm vụ bảo vệ những người lãnh đạo quan trọng, em nói nếu tiếp đãi khách nước ngoài mà bộ dáng khó coi vậy thì không phải là làm mất mặt đất nước sao?” Phương Mẫn nhìn xung quanh không có ai, rồi nói tiếp: “Lần trước chị đến bệnh viện quân y, đúng lúc gặp phải một đội viên trong đội đặc chiến đang kiểm tra sức khỏe, oa, làm chị thật sự khiếp sợ nha! Đồng loạt một đám mãnh nam, bộ dáng còn đẹp trai hơn người mẫu, chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, người đẹp bên cạnh chị không kiểm chế được bản thân muốn chụp ảnh bọn họ, liền bị cấp trên của bọn họ giữ chặt, anh ta nói, không được chụp ảnh bọn họ. Khóc không?”

“Ừ, quả thật.” Chỉ có điều trong lòng Lộ Phi Nhi lại đang nghĩ, cái gì mà làm nhiệm vụ bảo vệ chứ, còn không phải là ngăn cản thương vong hay sao? Đó chính là nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm. Nếu cô là một người bình thường, hoặc là nói chỉ là một người cảnh sát thông thường, trong lòng Lộ Phi Nhi tưởng cô nhất định sẽ tôn kính bọn họ, nhưng mà hiện tại cô lại muốn trở thành một người thân của bọn họ, cô càng quan tâm sự an nguy của người trong lòng hơn.

Lý Thanh Lưu dẫn theo người tiến vào bên trong cùng lãnh đạo tìm hiểu tình huống trước một chút, sau đó mới sắp xếp bố trí vậy bất như thế nào. Lộ Phi Nhi ở phía xa nhìn, vô cùng căng thẳng, lúc Lý Thanh Lưu dẫn theo đội viên rời khỏi, Lộ Phi Nhi cũng không có cơ hội nói chuyện với Lý Thanh Lưu, cô cũng biết bọn họ không thể trao đổi, cũng không có cơ hội đó.

Hiện tại Lộ Phi Nhi không có gì cả, cô chỉ biết cầu nguyện, hi vọng anh bình an.

31. Chương 31

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng Lộ Phi Nhi cũng thấy bọn họ trở lại, hai tên tội phạm kia bị bắn chết, Phương Mẫn nhìn cả đội đặc công đang ở đó, lén lút dựa sát vào nói với Lộ Phi Nhi

“Thấy không? Đội đặc công tới giải quyết sự việc, bọn tội phạm chỉ có một con đường đó chính là đầu hàng!” Nói xong, còn nhìn thoáng qua thi thể đang được khiêng về.

“Có thể khiến cho đặc công hành động, lại còn bị bắn chết, chứng minh bọn hần cũng là đồ đệ của ‘Thập bát bát xá’(Mười tội ác không thể tha thứ).” Lộ Phi Nhi biết kỷ luật của bọn anh vô cùng nghiêm khắc.

“Đó là đương nhiên.” Phương Mẫn kiêu ngạo nói, giống hệt như cô cũng là đặc công vậy.

Hết giờ làm, Lộ Phi Nhi về nhà, cũng không biết người nào đó có về không, mới vừa mở cửa, đã nhìn thấy đôi ủng quân nhân ở cửa, trên sàn nhà còn có bùn đất, quần áo cũng chất thành một đống, cô đứng ngoài cửa ló đầu nhìn vào bên trong, không có tiếng động, chắc là đã ngủ thiếp đi rồi. Đã mấy ngày anh không về, đoán chừng là bận rộn huấn luyện, nhiệm vụ lần này chắc là tạm thời thực hiện.

Lộ Phi Nhi cẩn thận gom giày và quần áo vào nhà vệ sinh, đổ nước lên, anh không thích trên quần áo có mùi bột giặt, Lộ Phi Nhi chỉ có thể dùng xà phòng, sau đó dùng nước xả lại nhiều lần. Lúc Lộ Phi Nhi đang thay quần áo, đột nhiên Lý Thanh Lưu xoa nhẹ lên bầu ngực mềm mại của cô từ phía sau, Lộ Phi Nhi quay đầu nhìn anh, trên người anh chỉ mặc duy nhất một chiếc quần ngủ, trên mặt có vết hằn do áo gối gây ra. Ủ, trong lòng Lộ Phi Nhi suy nghĩ lần sau sẽ đổi một cái áo gối có hoa văn đẹp hơn. Không phải là cô có ý xấu, mà cô cũng chỉ có thể dùng cách này để trả thù anh một chút.

“Hôm nay đội trưởng Lý vô cùng oai phong nha!” Lộ Phi Nhi cười nói, chỉ tiếc là trong thời khắc anh dừng đó bọn họ lại không thể ôm nhau một cái.

“Hôm nay nhìn cô Lộ cũng vô cùng mất hồn nha!” Lý Thanh Lưu không bao giờ chịu thua thiệt, chỉ có điều câu nói này khiến Lộ Phi Nhi khó hiểu.

“Mất hồn? Em mặc đồng phục, hơn nữa lại đang làm việc, ánh mắt của anh bị gì à? Mà có thể nhìn đến mất hồn?”

“Mỗi lần nhìn thấy em anh đều có cảm giác này.”

“Hừ! Sắc lang!” Lộ Phi Nhi đẩy anh ra, chuẩn bị đi nấu cơm, Lý Thanh Lưu cũng đi theo, thoải mái dễ chịu đuổi cái lưng mướt mướt. Lộ Phi Nhi hiếm khi thấy anh không có phòng bị như vậy, xoay người lại, thừa dịp anh còn không kịp phản ứng, bỗng chốc kéo quần ngủ của anh xuống...

“A...”

“Người la phải là anh mới đúng chứ? Em la cái gì?” Lý Thanh Lưu chậm rãi kéo quần lên, vẻ mặt cười xấu xa nhìn Lộ Phi Nhi

“Sao anh không mặc quần lót hả?”

“Ở nhà anh không thích mặc, không được sao?” Khóe miệng Lý Thanh Lưu hơi nâng lên, Lộ Phi Nhi cảm thấy anh sẽ nở nụ cười ngay lập tức.

“Không biết xấu hổ!”

“Ừ, không biết xấu hổ!” Lý Thanh Lưu bày tỏ tán thành.

“Á... anh là tên khốn kiếp!” Lộ Phi Nhi làm sao lại không hiểu ý tứ của anh, trực tiếp đá một cước qua, nhưng mà đã bị anh nhẹ nhàng tránh được.

“Ừ, là vô cùng khốn kiếp!” Lý Thanh Lưu vừa nghiêm túc trả lời vấn đề, nhưng ánh mắt vẫn không quên quét loạn trên người Lộ Phi Nhi.

“Anh cứ chờ đi, em lấp đầy cái bụng rồi sẽ tính sổ với anh.” Nói xong còn cố ý vịn vịn tay bước đi, đáng thương cho đội trưởng Lý, ánh mắt phát ra ánh sáng màu xanh đói khát.

Ăn cơm xong, thái độ của Lý Thanh Lưu rất khác thường nói muốn rửa chén, điều này khiến Lộ Phi Nhi vô cùng kinh ngạc, chỉ có điều hiếm thấy anh lại tích cực làm việc nhà như vậy, nhất định phải cổ vũ nha!

Nhìn dáng người anh cao ngất, vai rộng, lưng hẹp, eo nhỏ, móng vểnh, đây là một cực phẩm, Lộ Phi Nhi đang lén lút thưởng thức, người nào đó đang bị thưởng thức giống như có mắt sau lưng vậy, cũng không quay đầu lại lên tiếng nói:

“Lau sạch nước miếng của em đi!”

Lộ Phi Nhi không tức giận, đi đến bên cạnh anh, âm thầm thở dài, gần đây cô cũng lén lút tìm hiểu một chút về nội dung công việc của anh, nghe nói bọn anh huấn luyện giống như ma quỷ, vô cùng vất vả. Đã lâu lqđ ngày không gặp, thật sự rất nhớ anh, đều nói một ngày không gặp như cách ba thu, đằng này bọn họ không gặp nhau nhiều ngày như vậy, cô ôm lấy anh từ phía sau, thật giống như một con gấu koala vậy, anh đi một bước, kéo cô cũng cùng đi theo, từ phản ứng thân thể rung động của anh, biết rõ anh đang cười, nhưng cô vẫn không chịu buông hai tay ra.

Hiếm có được thời gian thanh tịnh, hai người đều ở trong phòng sách, Lý Thanh Lưu đang chơi trò chơi đối chiến, thật đúng là trời sinh ra để làm quân nhân, ngay cả giải trí cũng chơi cái này, Lộ Phi Nhi tìm một quyển sách yêu thích để xem. Hai người cũng trò chuyện câu có câu không.

“Anh nói xem nằm mơ có thể đoán trước được điều gì không?” Lộ Phi Nhi hỏi, thật ra cô cũng không biết có đáp án hay không, dù sao chuyên môn của Lý Thanh Lưu cũng không phải cái này.

“Ừ!” Lý Thanh Lưu đang

chiến đấu kịch liệt, không chú ý nghe cô nói cái gì, điều này khiến Lộ Phi Nhi rất tức giận.

“A... tôi không muốn sống nữa! Mạng của tôi thật là khổ mà!” Lộ Phi Nhi vẫn tranh thủ trộm nhìn thoáng qua phản ứng của anh, sau đó, giữa lúc cô bắt đầu tính toán đợt thứ hai, rốt cuộc anh cũng bỏ chuột xuống, xoay người lại.

“Được, bây giờ em có thể nói rồi.” Lý Thanh Lưu cười quay đầu lại, lúc này Lộ Phi Nhi mới thút tha thút thít chấm dứt ‘gào khóc’, kéo ghế dựa sát tới.

“Anh nói xem, nằm mơ có thể báo hiệu trước điều gì không? Có phải dự đoán trước không?” Lộ Phi Nhi hỏi, Lý Thanh Lưu chịu đựng tính khí, thở dài.

“Người xưa cho rằng, giấc mơ và bệnh tật có mối liên quan nhất định, từ lâu ‘Hoàng đế nội kinh’ Trung Quốc đã có nghiên cứu về phương diện này. Còn người hiện đại cho rằng, giấc mơ là tâm linh ẩn náu bên trong hiện ra, nó thúc đẩy cá thể phát triển. Giấc mơ là toàn bộ bức tranh tâm linh, vừa bày tỏ trạng thái tâm lý và vấn đề trước mắt, vừa hàm chứa tiềm năng mạch lạc và chí hướng. Khoa học cũng cho rằng, giấc mơ là trải nghiệm, những do tưởng trong trí óc khi ngủ. Giấc mơ xảy ra rất nhanh chóng, ước tính chiếm khoảng một phần tư toàn bộ giấc ngủ. Trong lúc này, bộ phận đại não hoàn chỉnh và chứa đựng thông tin ký ức, đồng thời hình thành cảnh trong mộng. Các nhà nghiên cứu cho rằng, giấc mơ không chỉ xảy ra ở con người mà còn xảy ra ở động vật và một số loài chim, vì vậy mới nói bộ não có chức năng rất đặc biệt, cách nói này dựa vào học thuyết thần kinh não. Riêng bản thân anh thì cho rằng, giấc mơ là phản ứng trong tiềm thức của con người, là do trao đổi bản thân con người, là một loại hình thức đặc biệt tiến hành suy nghĩ vào ban đêm.” Lý Thanh Lưu kiên nhẫn giải thích, nếu không đối phó được người phụ nữ này, anh rất khó được yên tĩnh.

“Vì sao em lại gặp ác mộng?” Cũng chỉ có ở trước mặt Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi mới có thể nói ra những vấn đề giấu kín như thế này, cũng chỉ có ở trước mặt anh, cô mới hoàn toàn không gia tăng phòng bị.

“Nội dung của giấc mơ đa số đều là gian nan khổ cực và ít vui vẻ, khó tránh khỏi khiến người ta bị quan, thật ra chính là vì trong thâm tâm của mỗi người đều chờ mong được vui vẻ hạnh phúc. Ác mộng cũng là nói cho người ta biết, mạng sống của con người đã bị áp chế như thế nào, cần phải giãn ra như thế nào.” Lý Thanh Lưu cố gắng nói toàn bộ kỹ càng một chút, nói cũng vô cùng cẩn thận, anh biết Lộ Phi Nhi sẽ không vô duyên vô cớ hỏi cái này.

“Thật vậy sao? Vậy anh giúp em phân tích giấc mộng một chút được không? Gần đây ban đêm em hay ngủ mơ.” Lộ Phi Nhi cảm thấy ở trước mặt của Lý Thanh Lưu cũng không có gì quá mất mặt.

“Được, em nói đi!” Lý Thanh Lưu bày ra dáng vẻ rất chăm chú lắng nghe.

“Gần đây em thường xuyên nằm mơ thấy mình đi nhà vệ sinh, trước đây mơ thấy vì quá mót, nhưng gần đây lại không phải, trong mơ em lại đi trên người ba, ghê tởm muốn chết, thật đấy, anh nói xem đây là xảy ra chuyện gì vậy?” Nghe Lộ Phi Nhi nói xong, Lý Thanh Lưu tỉ mỉ quan sát cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhíu mày.

“Làm sao vậy? Nghiêm trọng lắm sao? Em vẫn đề gì về tâm lý à?” Lộ Phi Nhi vô cùng lo lắng, bản thân cô là một người cảnh sát, nếu như tâm lý có vấn đề, vậy thì không phải vô cùng châm chọc sao?

“Em nằm mơ như vậy chứng tỏ em đang tồn tại lo lắng hoặc là vắng lặng.” Vẻ mặt Lý Thanh Lưu đau xót.

“Cái gì? Anh nói gì? Nói rõ ràng cho em!” Lộ Phi Nhi có phần không tin vào lỗ tai mình, hơn nữa ý tứ hình như vô cùng nghiêm trọng.

“Có lẽ em đang tồn tại chút hoang mang và lãnh đạm, khả năng này có thể liên quan đến áp lực, hoặc là do tư tưởng và hành động không thuần khiết, nhiều tư tưởng như vậy có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành.” Lý Thanh Lưu chưa từng nghĩ người phụ nữ của anh lại hoang mang như vậy.

Nghe Lý Thanh Lưu nói xong, qua hồi lâu, Lộ Phi Nhi cũng không phản ứng kịp: “Anh không gạt em chứ?”

“Nếu em quá mót, đó là hiện tượng sinh lý, nhưng mà không có, không phải sao? Tư tưởng như vậy của em là tồn tại vô ý thức, hơn nữa đã sớm bị ý thức hóa, thật không biết mẹ vợ đã cho em lên lớp như thế nào nữa!” Lý Thanh Lưu cũng vô cùng chán nản nha! Người phụ nữ của mình có phản ứng như vậy, chẳng lẽ nói kỹ thuật của anh không tốt sao?

“Không phải chứ? Làm sao có thể...” Lộ Phi Nhi hoàn toàn đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình, đứng dật trở về phòng ngủ, vừa đi vừa suy nghĩ, rốt cuộc vấn đề đã vượt qua chỗ nào rồi hả? Bởi vì liên quan đến chuyện không có giấy chứng nhận kết hôn sao? Liên tục như thế qua hơn ba mươi phút, sau đó Lộ Phi Nhi hung hăng trở lại phòng đọc sách. Ôm cổ anh từ phía sau.

“Đội trưởng Lý, anh xem hôm nay đã không còn sớm, chúng ta... nghỉ ngơi thôi? Ha ha.” Lời thoại này rất quen thuộc.

“Phốc...” Đáng thương cho Lý Thanh Lưu, cà phê thượng hạng bị phun ra, để cái ly xuống, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Vẫn chưa đến tám giờ ba mươi mà, hẳn là phải còn sớm chứ?”

Vừa thấy Lý Thanh Lưu không nể mặt như vậy, mặt Lộ Phi Nhi xụ xuống ngay lập tức, “Em nói cho anh biết, Lý Thanh Lưu, hôm nay anh nhất định phải theo, không theo cũng phải theo.” Vừa nói vừa dùng sức kéo anh.

Lý Thanh Lưu vừa ôm ờ đi theo cô, vừa cố gắng kiềm chế khóe miệng, rất sợ sẽ bật cười, tiếp đó ngoài miệng còn phải nói: “Không khỏe sao? Phi Nhi đừng quá kích động!”

“Bớt nói nhảm đi.”

Lộ Phi Nhi nhấn người đàn ông của mình xuống giường, bản thân cô cũng cười lên ngay lập tức, xoắn tay áo lên, hung dữ nhìn Lý Thanh Lưu.

“Em sẽ chứng minh, em tuyệt đối không lạnh nhạt, trong lòng tuyệt đối không có vấn đề, anh hãy chờ mà cầu xin tha thứ đi!” Lộ Phi Nhi nói xong, từ trên người anh leo xuống, đứng bên giường chuẩn bị cởi quần áo.

“Cầu xin tha thứ? Cầu như thế nào?”

“Ngốc hết biết, giống như trên ti vi, làm cho anh kêu.” Nửa người trên của Lộ Phi Nhi chỉ còn lại chiếc áo ngực màu đen, đang chiến đấu hăng say với quần ngủ.

“Kêu như thế nào? Ngắm...” Vừa lúc này Lý Thanh Lưu bắt đầu triển khai tò mò.

“Phịch!” Lộ Phi Nhi bị vướng cái quần làm cho trượt chân rồi.

“Em không sao chứ? Nếu không thì chúng ta hãy để ngày mai rồi nói sao?” Lý Thanh Lưu cười vô cùng đáng ghét.

“Anh còn dám cười em, mẹ nó, em đã biết anh không phải là người tốt đẹp gì rồi mà, anh hãy chờ đó!” Nói xong toàn thân Lộ Phi Nhi trống trơn chạy vào phòng bếp, không tới một lát, hai tay cầm hai cái ly đựng nước ấm, một cái đựng nước đá.

“Đây là cái gì hả vợ?” Lý Thanh Lưu có chút căng thẳng, nhìn vẻ mặt không có ý tốt của cô, đoán chừng sự việc rất không tốt.

“Cho anh nếm thử mùi vị bằng hỏa Ngũ trọng thiên! Hi hi...”

“Đó là gì?”

“Chưa từng coi qua Young anh Dangerous sao? Ở trong ấy đấy. Được rồi, bớt nói nhảm đi, chúng ta bắt đầu thôi!” Lộ Phi Nhi hạ quyết tâm, không sợ hi sinh, loại bỏ muôn vàn khó khăn, thực hiện thắng lợi!

Nhưng mà đối mặt với Lý Thanh Lưu, đây là một tên hồ ly, luôn luôn không nghe lời, lần này nhất định phải khiến anh thành thật mới được nha!

32. Chương 32

Editor: Trần Thu Lệ

Lúc mới bắt đầu, Lý Thanh Lưu còn ôm tâm tình thú vị, nhưng một vòng xuống dưới, đã không còn cầm giữ được nữa, nhìn Lộ Phi Nhi lại bắt đầu uống nước đá, mang theo cười gian,

“Lộ Phi Nhi, lập tức dừng lại, ưm...a...ưm...” Lý Thanh Lưu xoay người một cái liền áp Lộ Phi Nhi dưới thân

“Á! Em đã nghe thấy anh kêu, anh kêu rồi, ha ha...”

Lộ Phi Nhi càng đắc ý, Lý Thanh Lưu lại càng không cam lòng, “Nhìn xem ai kêu!”. Cúi người một cái, Lộ Phi Nhi lập tức ngậm miệng lại, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, rất nhanh đã khiến cho Lộ Phi Nhi liên tục thở dốc, không biết là muốn bảo anh dừng lại hay thúc giục anh nhanh lên một chút.

Một lát giống như là gió nhẹ lướt qua, một lát lại giống như bão tố, liên tiếp mấy hiệp, Lộ Phi Nhi liên không chịu nổi, chỉ là người nào đó lại đang vui mừng

“Chậm một chút, chậm...”

“Á... dừng cào anh, ngày còn phải huấn luyện đây!” Lý Thanh Lưu thật sự hết cách với cái móng vuốt này của Lộ Phi Nhi rồi. Chỉ có điều cô làm sao có thể không chế được chứ

Lăn qua lăn lại liên tiếp mấy hồi, quần áo cũng không mặc vào cứ như vậy mà ngủ.

Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng Lý Thanh Lưu đã thức dậy, Lộ Phi Nhi cảm thấy giường lay động, biết anh đã thức dậy. Bây giờ nhất định là năm giờ ba mươi sáng, đây là thói quen nhiều năm của anh, ngày nào cũng dậy đúng vào lúc này.

“Này, hôm nay em đi rồi.” Lộ Phi Nhi mơ mơ màng màng báo cáo với anh, hôm nay cô đã phải trở lại trường học rồi.

“Cái gì? Sao em không nói sớm hả?”

“Không phải bây giờ đã nói rồi sao?” Lộ Phi Nhi nói xong, đưa một cái chân ngọc ra gác lên chần, cô vẫn còn có thể ngủ thêm một chút nữa.

“Em là một tiểu yêu tinh giày vò người.” Lý Thanh Lưu hung hăng lăm bắm, lập tức lấy điện thoại ra

“Này, Tống Kha, ừ, cậu hướng dẫn bọn họ tập luyện trước đi, hôm nay tôi có việc!”

Lộ Phi Nhi mơ mơ màng màng nghe anh nói chuyện, khóe miệng nhếch lên, biết rõ đây là anh muốn tiễn cô đi, đột nhiên miệng bị vỗ một cái.

“Mấy giờ lên xe, em đi về, vừa lúc có thể đến nhà gặp mẹ anh một chút.”

“Cái gì?” Vừa nghe anh nói xong, Lộ Phi Nhi sợ tới mức ngồi bặc dậy

“Anh nói em hãy đến nhà mẹ anh, sẵn tiện gặp bọn họ luôn.” Lý Thanh Lưu vừa nói, vừa quan sát bốn phía, không biết cô gái gốc nghệch này đã thu dọn hành lý chưa nữa.

“Ý anh là muốn một mình em đến nhà anh, gặp bố mẹ của anh?” Lần này Lộ Phi Nhi bị dọa không hề nhẹ, một mình cô đi gặp bố mẹ chồng, trường hợp này...

“Đúng vậy! Phía bên anh hoàn toàn không thể xin nghỉ được, anh đã nói với bọn họ hết rồi. Nếu em không đi thì bọn họ cũng sẽ tìm được em thôi.” Sau khi Lý Thanh Lưu nói câu này, dường như là đang nhắc nhở chính bản thân mình, anh vô cùng hiểu rõ bố mẹ anh, sợ là bọn họ đã sớm biết đến Lộ Phi Nhi rồi.

“Em không đi, em mới không đi đấy! Làm gì có chuyện một mình em đến nhà anh?” Lộ Phi Nhi vẫn còn chưa mặc quần áo, chỉ quần chần lại, dáng vẻ một bộ đánh chết cũng không chịu đồng ý, Lý Thanh Lưu nhìn dáng vẻ của cô, cũng không tranh cãi với cô nữa, trực tiếp lấy điện thoại di động lên.

“Bác gái, thân thể dạo này vẫn tốt chứ ạ? ... Phi Nhi rất khỏe, bác đừng lo lắng, hôm nay trở về trường học rồi. Bác gái, cháu có chuyện muốn nói với bác, lần này trở về trường học, con muốn Phi Nhi sẵn tiện có thể đến gặp bố mẹ con, ... Vâng, là như vậy!” Lý Thanh Lưu nói xong, đưa điện thoại đến trước mặt Lộ Phi Nhi.

“Mẹ!”

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn, sau khi trở về trường học thì nhanh chóng đi gặp bố mẹ cậu ấy ngay ẹ.”

“Mẹ!” Lộ Phi Nhi kinh ngạc kêu lên, sao mẹ cô lại đồng ý chứ? Không phải vẫn luôn làm ra vẻ sao? Vậy là sao hả?

“Bớt nói nhảm, nhanh chóng đi đi! Lý Thanh Lưu sẽ nói rõ với bọn họ, yên tâm đi, bọn họ sẽ không làm gì con đâu, con nhớ phải biểu hiện tốt một chút!”

“Mẹ! Mẹ!” Lộ Phi Nhi còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đầu điện thoại bên kia đã cúp, Lộ Phi Nhi một bụng tức giận không có chỗ phát, trừng mắt nhìn Lý Thanh Lưu, “Anh đã học được tố cáo rồi đó hả?”

“Ha ha, cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.” Lý Thanh Lưu nói xong mở tủ quần áo ra, vừa lấy túi xách ra, vừa quay đầu hỏi, “Mấy giờ lên xe?”

“Một giờ chiều.” Lộ Phi Nhi trả lời vô cùng không tình nguyện, cô vẫn chưa có nguôi giận đâu! Nói xong cũng bắt đầu mặc quần áo, nhưng mà ngay lập tức đã bị người ta đẩy ngã nhào về phía trước, “Anh muốn làm gì?”

“Đương nhiên là trả nợ trước nha! Cũng không biết là đến khi nào em mới có thể trở về mà!” Lý Thanh Lưu cười nói, quần áo vẫn chưa kịp cởi, liền đi thẳng vào vấn đề, đáng thương cho Lộ Phi Nhi cứ như vậy mà bị ăn.

Qua thật lâu mới tỉnh lại, trong lòng rất oán giận nha! Cuối cùng, Lộ Phi Nhi đem tất cả đổ tội vì bản thân cô vẫn chưa tỉnh ngủ. lqd Cái gì gọi là tưng dục quá độ hả? Cô phát hiện phụ nữ cũng có loại tình huống này, hiện giờ hai chân của cô rất đau, thắt lưng cũng vậy, miệng cũng đau, ha ha... nằm ở trên giường, Lý Thanh Lưu cơn no rượu say nằm ngửa bên cạnh, còn rên hừ hừ nữa chứ, thật là phá hỏng cảnh đẹp mà.

Lộ Phi Nhi không nghĩ tới, chính là cô vẫn còn chưa ăn cơm, Lý Thanh Lưu nhìn cô gái đã sớm mềm nhũn như sợi mì, giúp cô sửa soạn đồ đạc thật tốt, anh mặc trang phục huấn luyện của anh, đoán chừng lát nữa tiền Lộ Phi Nhi xong là sẽ trở về đơn vị ngay. Lộ Phi Nhi khó khăn đứng dậy, vẫn không quên trừng mắt liếc người khối xương một cái, chọc người nào đó cười hả hê. Trực tiếp bỏ nhào qua.

“Ngừng! Em nói này sao anh hăng như đánh tiết gà vậy, anh như vậy có phải là tâm lý có vấn đề gì không hả?” Lộ Phi Nhi đẩy anh ra, còn không quên trêu chọc nói

“Thôi đi! Anh không muốn như vậy mới là không bình thường. Lần này xa nhau không biết đến khi nào mới gặp lại đây?” Lý Thanh Lưu trách mắng cô

“Anh lại có nhiệm vụ hả?”

“Không nhất định, em hãy thành thật một chút cho anh đấy! Trong một tháng này lo chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, sau khi kết thúc thì nhanh chóng quay về, không được ở bên ngoài chạy lung tung.” Lý Thanh Lưu vô cùng lo lắng đấy!

“Cũng không biết có còn được phân đến đây không nữa!” Lộ Phi Nhi có chút lo lắng, bởi vì có liên quan đến Ninh Vệ Đông nên cô mới được phân đến đây, nhưng mà nếu không có quan hệ với cậu ta, thì thật sự bất buộc bản thân cô và Lý Thanh Lưu hai người phải ở hai nơi rồi.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.” Lý Thanh Lưu cười nói

“Ừ! Em biết rồi, có rảnh thì nhớ gọi điện thoại.” Lộ Phi Nhi biết tính chất công việc của bọn anh, thời gian, địa điểm và khi nào chấp hành nhiệm vụ không nhất định, cũng không biết chắc chắn khi nào sẽ trở về, thậm chí là không có cách nào liên lạc với anh. Lý Thanh Lưu cũng biết ý tứ của Lộ Phi Nhi, khi một người đàn ông không biết giải quyết một vấn đề nhỏ thì anh sẽ lựa chọn coi như không có.

Trên đường tiễn Lộ Phi Nhi, Lý Thanh Lưu lại bắt đầu dặn dò một chút cũng không yên, đầu tiên là phải chú ý trong sinh hoạt, đừng học tập quá mệt mỏi, sau đó là có thời gian thì phải gọi điện thoại, nhớ phải cất chìa khóa nhà cho thật kỹ, lúc trở về không được chạy loạn.

Chiều ngày hôm sau Lộ Phi Nhi mới đến trường học, mang theo hai cái túi xách thật to, khó khăn leo lên lầu, dùng một cước đá văng cửa phòng ký túc xá, thì ra các bạn học của cô đều đã đến nơi, thấy Lộ Phi Nhi trở lại, đều không có ý tốt từ trên giường nhảy xuống.

“Đến đây đi! Các cậu hãy biểu hiện nhiệt tình một chút đi.” Lộ Phi Nhi ném túi sách, mở hai tay ra, chờ các cô đến ôm! Nhưng mà không có ai để ý đến cô, chỉ cả Tần Tranh để chân trần đi đến trước mặt Lộ Phi Nhi, Tôn Bối Bối cũng nhảy từ trên giường xuống, mấy cô gái đều đi đến bên hai túi xách trước mặt Lộ Phi Nhi. Mục tiêu là ở đó.

“Cái này tốt, là của mình, mình rất thích ăn cái này...”

“Chờ một chút, chờ ỳnh một chút chứ!”

“Cái này được, nhiều vòng cổ rất xinh đẹp! A! Là của mình!” Ngô Viện Viện khoa trương kêu to, mấy người khác cũng nhìn thấy vòng cổ trong tay cô đều đứng dậy để nhìn.

“Cái này cho ai?” Tần Tranh nghiêm túc hỏi

“Ừm, cái này mình vẫn chưa kịp phân...” Lộ Phi Nhi có hơi không phản ứng kịp, quà tặng chỉ có vài món, vẫn còn chưa nói cụ thể là cho ai mà!

“Được, quy tắc cũ!” Lúc Lộ Phi Nhi còn chưa phản ứng kịp, mấy cô gái đã loạn thành một đoàn, không có cách nào, toàn trường các cô gái không thua kém ai đều rơi vào trong phòng của bọn họ hết. Còn có một người là phó trung đội trưởng, đều là những nhân vật lợi hại. Ngay cả thân thể hơi mập của Ngô Viện Viện đều có sức lực trời sinh.

Giữa lúc Lộ Phi Nhi đang trừng to hai mắt, vui vẻ nhìn các cô giao chiến, đột nhiên điện thoại vang lên, không cần đoán cũng biết là Lý Thanh Lưu.

“Đến nơi chưa?”

“Vừa đến.” Lộ Phi Nhi nở nụ cười, coi như anh cũng có lương tâm, vẫn không có quên cô.

“Ừ, vậy là tốt rồi, đừng để bị ốm, cũng không được để gầy quá, cảm giác đã rất kém rồi.” Lộ Phi Nhi xong lời nói của anh, hít một hơi thật sâu

“Anh cũng vậy, ra ngoài đừng để phụ nữ ép đến khô.” Thật ra miệng của Lộ Phi Nhi cũng độc vô cùng

“Ha ha... yên tâm, đủ dùng để đối phó với em rồi. Được rồi, đừng nói những chuyện không đâu nữa, cúp!” Lý Thanh Lưu cũng không chờ Lộ Phi Nhi trả lời, đã vội vàng cúp điện thoại rồi, khiến Lộ Phi Nhi tức giận nhưng lại phát ra không được. Rốt cuộc là ai nói chuyện không đâu chứ? Đàn ông đều là thế này, không nói lý lẽ.

Chờ Lộ Phi Nhi cúp điện thoại, dự định ngẩng đầu lên xem tình hình mới nhất của cuộc hỗn chiến, thế này mới phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn cô

“Cái này chẳng lẽ là tình yêu trong truyền thuyết?” Tôn Bối Bối đặc biệt hướng về cái gì đó!

“Hắn là có gian tình!” Tần Tranh mới nhìn cũng vô cùng nghiêm chỉnh, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không có ngay ngắn được.

“Các cậu không cần như vậy đâu! Đến đây, Phi Nhi nói ừ biết gian phu là ai?” Ngô Viện Viện còn ác hơn! Lộ Phi Nhi thật sự không biết làm thế nào mới có thể đối phó được với mấy cô gái điên này.

Các cô gái đang ở trong phòng đùa giỡn, đột nhiên cửa phòng ngủ bị đá văng ra, là một bạn học nữ của trung đội bên cạnh, hình như tên gọi là Nghiêm Hiểu Quần, bộ dạng vô cùng mạnh mẽ, dáng vẻ vừa vào đã hùng hùng hổ hổ, thật sự là rất dọa người, sau lưng cô ta còn có thêm bốn năm cô gái đi theo nữa, hành động của cô ta khiến cho tất cả mọi người đều rất tức giận, đá văng cửa phòng ngủ của người khác, không thể nghi ngờ là đến để khiêu khích rồi.

33. Chương 33

Editor: Trần Thu Lệ

“Ý gì đây?” Tần Tranh là chị cả của phòng này, đứng lên đầu tiên, những người khác cũng đứng sau lưng cô, sinh viên nữ trường cảnh sát đều có điểm đặc biệt này, bản thân mình cũng không thua với khí phách của đàn ông, chuyện đánh giặc cũng không phải là chưa từng có.

“Vu Bằng đâu?” Sinh viên nữ kia không có một chút sợ sệt nào, vẫn là dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng, Vu Bằng là bạn cùng phòng với mấy người Lộ Phi Nhi, là một cô gái rất cởi mở, có đôi mắt to. Tất cả mọi người nhìn về phía cô, cô là chị hai của phòng ngủ, thường ngày sống chung với mọi người rất tốt. Nhưng mà về mặt hiện tại của cô, hình như vô cùng chết lặng, giống như đã đoán được sẽ xảy ra chuyện như thế này vậy.

“Là tôi, cô có chuyện gì sao?”

“Mẹ nó còn dám hỏi tao?” Sinh viên nữ kia trực tiếp bỏ nhào lên, đánh một quyền về phía Vu Bằng. Tần Tranh nắm lấy cổ tay cô ta, lập tức vung ra, sinh viên nữ kia cũng nhìn ra ý tứ muốn bảo vệ của Tần Tranh, nên lui trở về.

“Vu Bằng, mày đi ra cho tao, dám làm dám chịu, có dũng khí thì mày hãy bước ra!”

“Vì sao phải ra ngoài, cô kêu thì phải đi sao? Cô nghĩ cô là ai? Đến đập cửa phòng chúng tôi, cũng không đặt năm người chúng tôi vào trong mắt.” Tần Tranh thay mặt những người khác nói chuyện, mấy năm nay các cô đều hiểu ngầm tình cảm với nhau, cô tuyệt đối dám nói như vậy.

“Mẹ nó! Đã dám cướp bạn trai của người khác, thì phải có dám can đảm gánh lấy hậu quả, mày đừng làm con rùa đen rút đầu.” Sinh viên nữ kia vẫn kêu gào với Vũ Bằng, Vũ Bằng cũng không hy vọng chị em của mình bị liên lụy, liền muốn theo cô ta đi ra ngoài, nhưng mà đã bị Lộ Phi Nhi chặn ngang lại.

“Có bản lĩnh thì đi tìm bạn trai của cô đi, đừng đứng trên địa bàn của người khác mà kêu gào.” Lộ Phi Nhi mở miệng nói, thường này cô vô cùng im lặng, không muốn gây ra rắc rối gì, nhưng mà lần này ra mặt vẫn là lần đầu tiên.

“Tao đã sớm nghe nói mày cũng là người như vậy rồi, bọn mày cùng ở chung với nhau đều có rất nhiều thủ đoạn để quyến rũ đàn ông cả.” Từ sau lưng sinh viên nữ kia, một người bước ra, bộ dáng có lẽ khoảng 1m75, lời của cô ta khiến Lộ Phi Nhi tức giận, hoặc là nói cô ta đã đụng đến chỗ đau của cô rồi.

Suy xét đến cuộc sống của phụ nữ mà nói, Lộ Phi Nhi nắm chặt tay, Ngô Viện Viện nhanh chóng bắt được cánh tay của Lộ Phi Nhi, rất sợ cô sẽ ra tay trước, không phải là người có liên quan, dù sao cũng phải bình tĩnh, một khi chuyện này ầm ĩ lớn, người nào ra tay trước thì người đó chịu thiệt.

“Đá cửa liền tiến vào phòng của chúng tôi, lại còn mang theo nhiều người, trực tiếp muốn người, các cô thật đúng là không để chúng tôi vào trong mắt mà!” Tần Tranh là chị cả, tuyệt đối có tư cách nói như vậy.

Trường Cảnh sát cũng giống như trường Quân đội, bình thường đều quản lý khép kín, bất luận là nam hay nữ, cảm giác về vang đoàn thể đều vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa mỗi một người đều giống như súc vật vậy, có chuyện gì là gây sự liền.

“Con mẹ nó bớt dọa dẫm tao đi, Vu Bằng, mày bước ra đây cho tao.” Sinh viên nữ kia hoàn toàn nghe không vô, mới vừa trở về trường ngày đầu tiên đã tìm tới cửa, đoán chừng là cũng nghe người ta nói.

“Có chuyện gì thì cô cứ nói ở đây đi! Vì sao phải ra ngoài nói?” Thậm chí Vu Bằng còn mang theo nụ cười, nhưng nhìn trong mắt Lộ Phi Nhi thì cô ấy giống như có phần chột dạ. Lộ Phi Nhi chú ý tới chị tư Thạch Thanh lại càng oán hận, trực tiếp duỗi tay xuống dưới nệm của cô, ở đó có một cây côn điện, là cô thu gom đến. Lộ Phi Nhi trườn cô một cái, cô mới thu tay lại.

“Ra đây! Mẹ nó, tao xé mày.”

Thấy thái độ của Vu Bằng, sinh viên nữ kia lại càng tức giận, nổi điên lên như muốn đánh về phía Vu Bằng, cũng không có cách thức vật lộn quyết liệt gì, chính là đưa hai tay ra đi bắt, Tần Tranh, Lộ Phi Nhi, Ngô Viện Viện và Tôn Bối Bối đều phải kéo cô ra, dĩ nhiên cũng chính là phá hư (cố tình ngăn bên này để bên kia đánh) trong truyền thuyết, nhưng mà nhìn trong mắt mấy người bạn của sinh viên nữ kia lại là mấy người các cô ăn hiếp một người, điều này cũng khiến mở màn cho cuộc chiến đấu.

Vu Bằng nhếch nhác tránh né tấn công, mấy người Lộ Phi Nhi và Ngô Viện Viện mới bắt đầu đánh nhau, có lẽ là bởi vì đã sớm không quan tâm đến bọn họ, hoặc là không cam tâm thua trận, cho nên khi giáo viên quản lý ký túc xá đến, các cô đã ‘nan xá nan phân’(chật vật, khó khăn) rồi, một chậu nước lạnh đổ xuống cuối cùng cũng chấm dứt cuộc chiến đấu của các cô gái điên cuồng này.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Giáo viên quản lý ký túc xá nổi danh rất nghiêm khắc, từ lúc bà đóng giữ ở đây thì không có một sinh viên nam nào có thể đi lên lầu được, là có thể biết bản lĩnh của bà, dáng người cũng cao, nhất là chạy rất nhanh, nếu xuất hiện xung quanh phòng ký túc xá nữ trong vòng hai trăm mét, đều sẽ bị bà phát hiện, đồng thời sẽ bị truy đuổi ngay lập tức.

Tần Tranh sửa sang lại tóc một chút bởi vì đánh nhau mà tán loạn, không nói gì, hiện tại không phải là lúc nói chuyện, đánh thành cái dạng này, cũng không có khả năng hiền lành nữa rồi. Ngô Viện Viện có vẻ thật cao hứng, cô thắng, Lộ Phi Nhi nhìn dáng vẻ của cô chỉ trợn trừng hai mắt, đối phương cũng không có ai mở miệng, bởi vì bọn họ thua, so với mấy người bọn cô thì lại càng chật vật hơn. Nhất là sinh viên nữ có bộ dáng rất cao kia, chẳng những đánh với cao thủ Tôn Bối Bối mà còn phải chịu đựng tập kích của Lộ Phi Nhi.

“Đi, tất cả ở đâu chạy tới đây thì về lại chỗ đó cho tôi!” Giáo viên quản lý lên tiếng, bà vô cùng tức giận, mấy nữ sinh kia cũng tức giận bất bình, lúc đi ra tới cửa, sinh viên nữ cao lớn đó còn chỉ vào các cô hung dữ nói:

“Con mẹ nó, tụi bay thành thật một chút cho tao!”

Mấy người Tần Tranh, Thạch Thanh, Tôn Bối Bối đều có tính khí lớn nhất. Nghe khiêu khích như vậy, trực tiếp muốn xông lên tìm cô gái nói lời ngông cuồng đó ra so đo, chỉ có điều rất nhanh đã bị Vu Bằng và Ngô Viện Viện kéo lại.

“Tại sao chúng ta phải chịu đựng nhục nhã như vậy? Vu Bằng, tốt nhất cậu hãy cho tụi này một cái công đạo!” Thạch Thanh tức giận nhìn cô, bình thường Thạch Thanh rất ít nói, nhưng lại là người chân thật nhất. Mọi người nhìn phòng ngủ bị làm cho ‘loạn thất bát tao’(rối loạn), bình nước bị rơi trên mặt đất đã vỡ thành nhiều mảnh, dưới giường cũng đều dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, bực tức lại bắt đầu nổi dậy.

“Trước hết không nói đến cái này, mình thấy mấy người kia nhất định sẽ không để yên, hay là nói với mấy người sinh viên nam đi!” Tần Tranh lo lắng nói

“Không được, không cần nói. Một khi việc này âm ỉ lớn lên, sẽ ảnh hưởng đến tốt nghiệp của mọi người, hay là nhịn đi! Huống chi...chúng ta cũng không nhất định là đúng lý.” Ngô Viện Viện là người thông minh nhất, tuy rằng có hơi béo, nhưng sự nhạy bén và lí trí của cô khiến cho tất cả mọi người coi cô như quân sư(người cố vấn).

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Vu Bằng, nhìn chị em chật vật, cô hẳn nên là ọi người một cái công đạo mới được.

“Mình và người tên Mã Siêu kia cũng là bạn tốt, mình quen biết anh ấy lúc còn nhỏ, hơn nữa bọn mình lại ở cùng một đơn vị, ở chung cũng rất tốt.” Vu Bằng thần nhiên nói

“Mình thấy không chỉ đơn giản như vậy đâu?” Tôn Bối Bối nhìn không được nói, cô còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Tần Tranh trừng cô một cái, nếu trong lòng mọi người đều đều đã biết xảy ra chuyện gì, cần gì phải khiến cho cô khó chịu đây?

Tần Tranh ra lệnh một tiếng, mọi người dọn dẹp đồ đạc, liệt kê ra thiệt hại, bắt luận Vu Bằng đã làm gì, bọn họ cũng không có lý do gì tới đá cửa. Ngô Viện Viện và Tôn Bối Bối được cử đi thăm dò chút tin tức. Chỉ có điều các cô còn chưa trở về thì điện thoại đã reo lên.

“Sao vậy? Là ai?” Đội trưởng của bọn họ Lý Minh Bác vừa nhận điện thoại, nghe chuyện có liên quan đến đội của mình cũng không nói lời vô ích, trực tiếp hỏi thẳng là ai?

“Tổng Lệ Quyên, là nhị trung đội trưởng của trung đội bên cạnh, có hơi xung đột với Vu Bằng. Chuyện này để nói sau, lát nữa tới lớp học một chút.”

“Tần Tranh, em có bị tổn hại gì không?” Đội trưởng Lý(Lý Minh Bác) vô cùng lo lắng cho bạn gái của mình

“Không sao, lát nữa gặp rồi biết, để cho bọn họ ổn định một chút, gặp mặt trao đổi một chút rồi hãy nói.” Tần Tranh nghe thấy đầu bên kia điện thoại mấy người đàn ông cũng ngồi không yên, đoán chừng là bạn trai của Thạch Thanh và Tôn Bối Bối.

“Được, nhanh lên, bọn anh đi trước.”

Chờ hai người Ngô Viện Viện trở về, Ngô Viện Viện vừa lén lút lôi kéo Tần Tranh vừa nói, sau đó mọi người mới đi đến lớp học. Từ phòng ngủ đi ra, dọc theo đường đi các cô đều bị người ta nhìn, chuyện này truyền đi thật đúng là nhanh. Chờ đến lúc gặp được mấy người Lý Minh Bác, Lộ Phi Nhi thật sự rất hâm mộ, bên cạnh thất lưng của cô cũng bị người ta đập một cước đấy! Tiếc là cũng không có ai quan tâm, Ngô Viện Viện nhìn cô một cái.

“Chúng ta có vẻ đáng thương, ôi trời sau lưng mình, mẹ nó không biết là ai làm, chờ mình bắt được cô ta, sẽ cho cô ta biết tay!” Ba người các cô đều không có ai quan tâm đến tình trạng thương tích, thật là đáng thương mà! Vu Bằng nghe lời cô nói, vội vàng chạy đến giúp cô nhào nặn sau lưng.

Mấy người Lý Minh Bác sau khi nghe xong đều vô cùng tức giận, nói muốn báo thù ngay lập tức, chỉ có điều đã bị Tần Tranh ngăn cản.

“Chúng ta có lẽ nên chờ một chút, không cần quậy lớn chuyện này lên.”

“Cái gì?” Vừa nghe xong lời bạn gái nói, Lý Minh Bác liền nhảy dựng lên, mấy người sinh viên nam bên cạnh lại càng không nhịn được, chỉ có điều Tần Tranh vội vàng kéo anh sang một bên. Hai người thì thăm cả buổi, Lý Minh Bác duy trì im lặng, sau đó quay đầu đi an ủi các anh em, chuyện sau đó thì có vẻ phức tạp rồi. Sau đó mấy người sinh viên nam trong đội bọn họ cũng đến, lúc này từ trong ra ngoài lớp học đã đầy ắp người. Trước kia cũng có tình trạng kéo bè kéo lũ đánh nhau, cũng có một vài bạn học đã bị xử phạt, nếu tình hình nghiêm trọng, nói không chừng có người sẽ không được tốt nghiệp.

“Viện Viện, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Cậu đã nói gì với chị cả vậy hả?” Lộ Phi Nhi khó hiểu hỏi

“Còn có thể là cái gì, lúc mình ra ngoài, bên kia đã chuẩn bị người rồi, rất có khả năng sẽ ra tay, vậy nên chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Bọn họ có lý do gì chứ? Chúng ta không có xông lên trước, bọn họ đã cảm ơn rồi rít rồi.” Lộ Phi Nhi tức giận

“Đừng quên, một người đánh nhau là để trút hận thù cá nhân, nhưng mà nếu như nhiều người tùm lại thì ý nghĩa đã khác rồi.” Ngô Viện Viện nói

“Phiền phức.”

Bên này đang nói, đột nhiên người đứng ở cửa tránh ra, là Ninh Vệ Đông, cậu ta đứng ở đó liếc mắt nhìn thấy Lộ Phi Nhi, nhưng cũng không nói gì thêm, quay đầu nhìn về phía Lý Minh Bác, “Có thể nói chuyện một chút không?”

“Đi thôi!”

Nhìn thấy hai đội trưởng đi ra ngoài, biểu hiện của mọi người đều không giống nhau, chuẩn bị ra tay có, tò mò có, vào lúc này Lộ Phi Nhi lại nhận được một cuộc điện thoại, trong phòng người rất nhiều nên cô đành phải ra bên ngoài nhận.

“Có chuyện gì không?” Trong điện thoại truyền đến tiếng nói của Lý Thanh Lưu

“Hả? Chuyện gì là chuyện gì? Anh nói gì vậy?” Lộ Phi Nhi không hiểu

“Lợn à! Nghe nói em đánh nhau phải không? Anh hỏi em có bị thương không, có nghiêm trọng không?” Lý Thanh Lưu có vẻ hơi luống cuống, bởi vì anh nghe thấy đầu bên kia điện thoại có rất nhiều tiếng ồn, còn có tiếng nói chuyện vô cùng xúc động của đàn ông.

“Làm sao anh biết được? Nói, có phải anh đã sai người theo dõi em không? Hay là anh lôi kéo người trong trường học làm nội gián, anh hãy mau nói rõ ràng cho em.” Có vết xe đổ trước của Ninh Vệ Đông, bây giờ Lộ Phi Nhi vô cùng nhạy cảm.

“Còn cần anh cho người điều tra em? Hiện giờ đoán chừng ngay cả bố mẹ chồng tương lai của em cũng đều đã biết rồi.”

“Anh... Anh nói cái gì?” Lộ Phi Nhi thật sự bị dọa sợ, ba mẹ anh đều biết rõ?

“Đúng vậy, họ đều biết rõ, năm giờ chiều ngày mai, sẽ có người đến đón em, nhớ biểu hiện tốt một chút đấy!” Lý Thanh Lưu nói xong liền cúp điện thoại.

“Hả..., được....Khoan, từ từ...này!” Lộ Phi Nhi thật sự bị dọa đến u mê rồi, muốn tìm hiểu một chút tin tức từ Lý Thanh Lưu, nhưng mà anh chạy thật là nhanh. Con dâu xấu gặp bố mẹ chồng, đây là suy nghĩ trong lòng của Lộ Phi Nhi. Bản thân mình đánh nhau, còn bị bố mẹ chồng biết rõ, lúc này đã để lại ấn tượng gì cho bọn họ chứ?

34. Chương 35

Editor: Trần Thu Lệ

Hồng Xán dẫn Lộ Phi Nhi vào phòng khách, hai vợ chồng đang ngồi trên sa-lon đứng lên, một là người đàn ông trung niên mặc quân phục, nhìn qua cũng hơn năm mươi tuổi, vợ của ông nhìn qua cũng rất trẻ tuổi, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, nhất là ánh mắt ấy, đặc biệt rất giống với Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi vừa định kêu một tiếng bác trai, bác gái, nhưng đột nhiên Lộ Phi Nhi phát hiện, trên đầu vai của bố Lý Thanh Lưu có hai ngôi sao.

“Thủ trưởng!” Lộ Phi Nhi đứng thẳng “Bốp” một cái chào theo nghi thức quân đội. Chỉ có điều người phụ nữ bên cạnh lại rất không vui.

“Xong rồi, xem như xong rồi! Lại thêm một người nữa!” Chu Tuyết nhắc đến, sau đó bị chồng trừng mắt một cái, ngay lập tức sửa lại

“Ý của tôi là không phải người một nhà, không vào cùng một cửa. Đến đây, ngồi xuống đi! Tên là Lộ Phi Nhi phải không?” Chu Tuyết cười giữ chặt tay Lộ Phi Nhi

“Ngồi đi, tôi là Lý Vệ Dân.” Ông vừa nói xong, Lộ Phi Nhi vội vàng đứng lên. “Ngồi xuống đi!” Lộ Phi Nhi lại vội vàng ngồi xuống, hiện tại càng căng thẳng hơn rồi.

“Tình hình nhà cô tôi cũng đã nghe nói, bố mẹ cô vẫn khỏe chứ?”

“Vâng! Đều khỏe ạ!” Những lý do lúc đầu Lộ Phi Nhi nghĩ để từ chối hiện tại đều quên hết, Lý Vệ Dân nói chuyện vô cùng lạnh nhạt, khiến Lộ Phi Nhi cảm thấy không có cách nào nói tiếp, nhưng Chu Tuyết lại

vô cùng thích dáng vẻ của cô, lôi kéo tay Lộ Phi Nhi nhìn trái nhìn phải, hoàn toàn không thèm để ý đến người khác nói gì.

“Chúng ta ăn cơm trước đi!” Lý Vệ Dân lên tiếng, Chu Tuyết nhanh chóng kéo Lộ Phi Nhi vào phòng ăn cơm.

“Con thích ăn gì hả? Bác sẽ bảo bọn họ làm, chỉ có điều ở nhà sao con không ăn thịt, con xem con gầy chưa này, nhìn cánh tay cũng thật là nhỏ!”

“Dạ thể nào cũng được ạ, con không kén ăn.” Lộ Phi Nhi cảm thấy hiện tại cái bụng của cô rất no, cô nhất định ăn không vào.

“Đừng khách sáo, ăn đi!” Lý Vệ Dân ngồi giữa vị trí chủ gia đình, Lộ Phi Nhi cũng ngồi xuống chỗ bên cạnh. Trên bàn đều bày các món ăn gia đình, nhìn kiểu bày biện đồ ăn, không giống như là một người giúp việc bình thường có thể làm được, lén lút nhìn trang trí trong nhà vài lần, vô cùng sang trọng, nhưng cũng nhìn ra được giá trị.

Bữa cơm này ăn ngon đến nghẹn, ngay cả đầu Lộ Phi Nhi cũng không dám ngẩng lên.

Ăn cơm xong, ba người trở lại phòng khách uống trà, người giúp việc mang trà đến, nhưng người giúp việc này lại rất trẻ, giống như là nhân viên phục vụ trong khách sạn vậy.

“Cô có biết tính chất công việc của Thanh Lưu không?” Lý Vệ Dân liếc mắt nhìn Lộ Phi Nhi một cái, có một loại cảm giác áp bách.

“Dạ biết một chút.”

“Tôi vô cùng lo lắng! Công việc của nó rất nguy hiểm, cũng thường xuyên không có ở nhà, cô đã chuẩn bị tâm lý chưa?” Ánh mắt của Lý Vệ Dân vô cùng sắc bén, thấy Lộ Phi Nhi hơi căng thẳng

“Con biết, cũng đã từng suy nghĩ qua vấn đề này. Đã chuẩn bị tâm lý rồi ạ!” Lộ Phi Nhi cảm thấy hình như hiện tại bản thân cô đang bảo đảm.

“Tôi biết công việc của cô cũng rất bận rộn, nếu tương lai hai người có con, cô có từng suy nghĩ sẽ do ai chăm sóc không?”

“Cái này con vẫn chưa nghĩ đến.”

“Lúc Thanh Lưu đã nói với chúng tôi về cô, lúc đó tôi đã suy nghĩ, tính cách, bối cảnh, công việc của cô như vậy thì có đủ tư cách để làm một người vợ không?” Lời này của Lý Vệ Dân có phần khắt khe, Lộ Phi Nhi cảm thấy hỏa khí muốn dâng lên ngay lập tức rồi.

“Vậy ý của bác, thì như thế nào mới là một người vợ đủ tư cách?” Tượng đất còn có ba phần tính năng của đất đấy? Lời nói của ông thật sự rất quá đáng.

“Cô biết bạn gái trước của Lý Thanh Lưu chứ?” Lý Vệ Dân nhìn Lộ Phi Nhi một cái, thật ra chuyện này Lộ Phi Nhi vẫn chưa từng hỏi qua, cô không cảm thấy cần phải hỏi cái này, hơn nữa bản thân biết rồi sẽ vô cùng thất vọng, cho nên mới không hỏi, chỉ có điều xem ra trước mắt thật sự phải hỏi một chút, Lý Vệ Dân cũng nhìn ra Lộ Phi Nhi không biết, nói tiếp: “Bạn gái cũ của Lý Thanh Lưu tên là Bành Ný Na, là con gái chiến hữu cũ của tôi, tôi tưởng cô đã biết.”

“Biết cô ấy thì có gì quan trọng sao? Việc này dường như không ảnh hưởng gì đến bọn con.”

“Ný Na rất hiểu Thanh Lưu, hiểu rõ đời sống sinh hoạt của nó, cũng hiểu rõ công việc của nó. Tôi hy vọng cô hãy cân nhắc thật kỹ chuyện tình của hai người một chút, hy vọng cô có thể lo lắng nhiều hơn cho Thanh Lưu. Tôi muốn nhận được sự đảm bảo của cô.”

“Vâng, con sẽ cân nhắc.” Nói tới đây, Lộ Phi Nhi đứng lên, cúi chào vợ chồng Lý Vệ Dân, sau đó nói: “Vâng con xin về trước.”

“Ừ, được. Hồng Xán, tiễn cô Lộ.” Lý Vệ Dân cười phân phó.

Chờ Lộ Phi Nhi đi khỏi, Chu Tuyết nhảy dựng lên. “ Anh làm gì vậy? Anh dọa con dâu em chạy mất thì sao hả? Cô bé này mà chạy mất, không biết em còn phải chờ đến bao giờ nữa hả?”

“ Được, được, đừng nhảy nữa, đều đã mấy chục tuổi rồi mà vẫn còn như thế này. Con dâu vào cửa dù sao cũng phải thử thách một chút chứ? Hơn nữa, tên tiểu thư Lý Thanh Lưu kia quen thuận buồm xuôi gió, cần phải gây ra một chút trở ngại mới được.”

“ Qe!” Chu Tuyết cũng mặc kệ chồng có quân hàm gì, trực tiếp nôn ra, Lý Vệ Dân vội vàng che miệng bà lại, nhìn xung quanh xem không có ai nhìn thấy mới nói, “ Yên tâm đi, chạy không được đâu, con trai của em không phải kẻ vô dụng.”

“ Anh còn nói, không thấy sao? Cô bé kia cũng có chút tính cách, nếu thật sự thất bại, nhất định con trai của anh sẽ không nhận anh nữa cho xem.” Chu Tuyết lo lắng nói, con dâu tốt như vậy, lần đầu nhìn thấy bà đã thích rồi.

“ Ngay cả bà xã mà cũng không đối phó được, thì cũng đừng về gặp anh nữa!” Lý Vệ Dân hừ nói.

“ Anh, lão già kia, ý anh là gì, ý của anh là anh đối phó với em?” Chu Tuyết tức giận mở to hai mắt nhìn, còn long lanh nước, bộ dạng như muốn khóc đến nơi.

“ Ô kìa, đừng để người ta thấy, ý của anh không phải là hy vọng... hy vọng con trai của chúng ta có chút tiền đồ sao? Nếu không ra oai phủ đầu con dâu một chút, cô ấy sẽ không coi trọng em, thì ngay cả cháu nội em cũng đừng mong nhìn thấy!” Lý Vệ Dân vội vàng lôi kéo bà xã đang tức giận trở về phòng.

“ Thật vậy sao? Không thể nào!”

“ Sẽ, em hãy nghe lời anh đi.”

Lộ Phi Nhi xuống xe ở cổng trường học, dọc đường đi Hồng Xán nhìn sắc mặt của Lộ Phi Nhi không tốt, nên cũng không nói gì Lộ Phi Nhi nói cảm ơn với Hồng Xán một tiếng rồi vội vàng đi về phòng kí túc xá.

Rốt cuộc nhịn không được, Lộ Phi Nhi vẫn là cầm lấy điện thoại, vô cùng may mắn, hôm nay Lý Thanh Lưu mở máy, “ Sao vậy?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Lý Thanh Lưu.

“ Bành Ný Na là ai?” giọng của Lộ Phi Nhi vô cùng cao, trong điện thoại im lặng một chút, im lặng như vậy càng làm cho người ta đau lòng, “ Công việc của anh quan trọng, còn công việc của em hèn hạ sao? Chẳng lẽ muốn em từ chức ở nhà trông con sao? Nào là bối cảnh, tính cách, công việc, toàn bộ đều là viện cớ, Lý Thanh Lưu anh là tên khốn kiếp, người trong nhà anh đều chưa đối phó mà lại bảo em đến thăm hỏi, anh có ý gì? Còn nữa, tại sao anh lại không nói cho em biết bố mẹ của anh làm gì?”

“ Những thứ này đều là do bố mẹ anh nói?”

“ Vậy còn có thể là ai?” Lộ Phi Nhi cảm thấy vô cùng áy náy, nước mắt đều đã rơi xuống, cô cảm thấy bản thân mình quá mất mặt, cô chưa từng mất mặt như vậy bao giờ.

“ À... là như vậy!”

“ À...! Như vậy là xong rồi sao? Mẹ nó Lý Thanh Lưu anh là một tên khốn kiếp” Thế này Lộ Phi Nhi mới thật sự khóc, làm sao anh có thể khốn kiếp như vậy chứ?

“ Đừng để ý đến bọn họ, bọn họ chỉ đùa em thôi! Chờ anh làm xong nhiệm vụ sẽ đến tìm em, ngoan, chờ anh trở về rồi hãy nói.”

“ Anh hãy dứt cho em!” Lộ Phi Nhi gào to trong điện thoại.

“ Phi Nhi, anh phải đi rồi, nhớ chờ anh về đây!”

“ Này... Này?” Cúp điện thoại, Lộ Phi Nhi tức giận ném điện thoại đi, bỗng nhiên phản ứng kịp nhưng vẫn chậm một bước, pin đã bị văng ra rồi, màn hình cũng hỏng luôn.

“ Hu hu... Tên khốn!” Lộ Phi Nhi ngồi chồm hổm ven đường khóc lên, cũng không quản người đi đường sẽ nhìn cô như thế nào.

Trở lại ký túc xá ,mấy chị em thấy bộ dạng của cô, cũng đoán được xảy ra chuyện gì, người nào cũng không lên tiếng hỏi, Ngô Viện Viên giúp cô cởi áo khoác. Tần Tranh giúp cô cởi giày, nâng chân cô lên giường, sau đó đắp chăn cho cô. Tất cả mọi người im lặng, ngay cả lúc Tôn Bối Bối xuống giường gây tiếng động cũng bị mọi người trừng mắt.

Điện thoại bị hỏng, Lộ Phi Nhi cũng không đi sửa, chỉ thông báo cho bố mẹ biết điện thoại bị hỏng, có việc gì thì gọi vào ký túc xá cho cô, phòng của bọn họ đã bắt điện thoại rồi. Sau đó, Lộ Phi Nhi đã kể lại mọi chuyện cho Ngô Viện Viên nghe. Cô ấy cũng không nói gì, chỉ khuyên cô hãy chuyên tâm chuẩn bị luận văn tốt nghiệp thôi! Dù sao cũng không thể vì một người đàn ông mà không thể tốt nghiệp được đúng không?

Suốt cả một tháng, không có một chút tin tức nào.

35. Chương 36

Editor: Trần Thu Lệ

Càng không có tin tức của Lý Thanh Lưu, trong lòng Lộ Phi Nhi càng bất an, lại càng tức giận, chẳng những giận Lý Thanh Lưu mà còn giận người nhà anh hơn.Nói chung là càng nghĩ càng tồi tệ. Sau đó, một ngày vào bữa trưa, đột nhiên điện thoại trong phòng ngủ vang lên

“Alo, tìm ai?” Thạch Thanh là người lỡ mồm, nói chuyện đều không có góc độ.

“Xin gọi giùm Lộ Phi Nhi.”

“À... Phi Nhi, điện thoại!”

“Xin chào.” Lộ Phi Nhi liên tục bận rộn, cô nói với bản thân mình, không có đàn ông cũng không chết được.

“Xem ra em vẫn sống rất tốt đấy chứ! Anh thật sự đã lo lắng vô ích rồi.” Là Lý Thanh Lưu, tên khốn kiếp biến mất một tháng nay cuối cùng cũng xuất hiện rồi. Lộ Phi Nhi cũng không muốn nói lời vô nghĩa với anh, trực tiếp muốn cúp điện thoại, chỉ có điều Lý Thanh Lưu giống như có thiên lý nhãn vậy, lập tức nói: “Vợ, anh bị thương.”

“Cái gì?”

“Hiện giờ anh đang ở bệnh viện quân y, đến thăm anh được không?” Sau đó, anh nói rõ số phòng cho Lộ Phi Nhi, Tôn Bối Bối nhìn thấy sắc mặt Lộ Phi Nhi rất khó coi, hỏi:

“Sao vậy Phi Nhi? Có chuyện gì không?”

“Anh ấy nói anh ấy bị thương.” Lộ Phi Nhi có phần ngây ngốc

“Không phải chứ? Có phải anh ta gạt cậu không?” Tôn Bối Bối suy đoán nói

“Không giống, ngay cả số phòng anh ấy cũng đã nói ình biết rồi. Nghe tiếng nói dường như cũng không có sức sống như trước kia nữa. Anh ấy... anh ấy...” Hiện tại, Lộ Phi Nhi thật sự có hơi hoang mang lo sợ rồi.

“Vậy cậu còn chờ gì nữa hả? Nhanh chóng đi thăm anh ta đi!” Tôn Bối Bối nhắc nhở Lộ Phi Nhi một câu, lúc này cô mới vội vàng thay quần áo, chuẩn bị đi đến bệnh viện. Lộ Phi Nhi không biết mình đến bệnh viện như thế nào, cô cảm thấy mình đã thật sự cố gắng để bản thân mình trấn tĩnh, nhưng âm thanh nói chuyện vẫn còn run rẩy, tài xế taxi vừa nghe nói cô muốn đến bệnh viện, lại thấy bộ dạng của Lộ Phi Nhi, nói: “Đừng gấp gáp, tôi sẽ cố gắng để vượt qua đèn đỏ.”

“Cảm ơn chú!”

Một câu nói của ông chú tài xế, thật sự làm cho người ta vô cùng ấm áp, nước mắt của Lộ Phi Nhi đều đã rơi xuống, ngay cả chính cô cũng vô cùng ngạc nhiên. Đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng bệnh mà Lý Thanh Lưu đã nói trong điện thoại, nhưng trong lòng vẫn có một chút hoài nghi, nếu lần này Lý Thanh Lưu thật sự lừa gạt cô mà nói, vậy thì coi như anh xong rồi, nhất định sẽ trừng trị anh thật tốt. Nói mình bị thương để lừa gạt người khác, hại cô lo lắng thành bộ dạng thế này, vậy thì đúng là hơi quá đáng.

Ngoài cửa phòng bệnh có người, tất cả đều mặc quân phục nguy trang, Lộ Phi Nhi nhìn bỗng chốc thấy trong lòng hồi hộp, vội vàng xông tới, lỗ mũi thấy mọi người ra, sau đó cô nhìn thấy Lý Thanh Lưu, trên người quần băng gạc thật dày, nằm ở đó nói chuyện phiếm với mọi người xung quanh.

“Sao lại thế này?” Lộ Phi Nhi đi thẳng đến chỗ Lý Thanh Lưu, những người bên cạnh cũng thức thời tránh ra.

“Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.” Lý Thanh Lưu vẫn cười như cũ

“Đội trưởng, vậy mà chỉ là một vết thương nhỏ thôi sao?” Người bên cạnh lại nói tiếp, chỉ có điều lập tức bị một chiến hữu ngồi bên cạnh đá ột cái, “Cậu đá mình làm gì? May là ổn đã định, nếu không thì đã giao bức di thư này cho chị dâu rồi.”

Nghe cậu ta nói xong, lúc này Lộ Phi Nhi mới vội vàng kiểm tra xung quanh, trên mặt bị trầy da, trên tay đang truyền nước biển, trên người bị quần băng gạc thật dày, hẳn là bị thương ở ngực. Bên giường vẫn treo một dụng cụ dẫn nước tiểu, Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân cô bắt đầu hô hấp khó khăn rồi. Sắc mặt của anh rất khó coi, tuy rằng vẫn đang cười nhưng vẫn không che giấu được bản thân anh yếu ớt.

Không biết là người nào hiểu chuyện như vậy, đã đuổi hết chiến hữu ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại hai người trên giường và mấy người giữ cửa.

“Anh bị thương ở đâu rồi hả? Có nghiêm trọng không?”

“Đừng lo lắng, không có việc gì.”

“Cái này mà gọi không có việc gì sao?” Lộ Phi Nhi cũng không quan tâm đang ở chỗ nào, quát lên với Lý Thanh Lưu, khóc bỏ nhào vào bên cạnh anh, giữ chặt không thả tay anh ra, nước mắt cũng không nhận được mà rơi xuống.

“Đều đã qua rồi.”

“Anh... anh trở về khi nào?” Thật ra, Lộ Phi Nhi muốn hỏi vì sao anh bị thương, nhưng lại không thể, biết có hỏi anh cũng không nói, nghĩ đến khả năng anh sẽ rời xa cô, cái loại cảm giác này thật sự rất đau đớn, khiến cho người ta muốn nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Có lẽ được khoảng một tuần rồi.” Lý Thanh Lưu siết chặt tay cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Vì sao lại không nói sớm cho em biết?”

“Hiện tại cũng không trễ mà.” Lý Thanh Lưu nở nụ cười, nhưng nhìn trong mắt Lộ Phi Nhi, nụ cười như vậy hàm chứa quá nhiều ý nghĩa rồi.

“Là sợ em lo lắng sao? Hay là sợ anh chết rồi em sẽ không chịu nổi đả kích, cho nên mới không nói cho em biết?” Nước mắt Lộ Phi Nhi tuôn như suối, chưa từng dừng lại.

“Đều đã tốt rồi. Đừng khóc nữa. Anh chỉ muốn hỏi em, có nguyện ý gả cho anh không? Anh sẽ cố gắng hết sức làm cho em hạnh phúc, khiến cho em mỗi ngày đều hạnh phúc.” Lý Thanh Lưu vô cùng nghiêm túc, thiếu đi nụ cười, ánh mắt anh lại càng thêm sắc bén.

“Lúc này lại cầu hôn, anh không thấy mình quá bỉ ổi sao?” Lộ Phi Nhi vừa lau nước mắt, vừa hỏi.

“Anh chỉ muốn nói cho em biết, có một số việc cũng không còn quan trọng nữa không phải sao?”

“Được, anh phải đối xử tốt với em, chúng ta phải ký một thỏa thuận, có biết không?”

“Được, tất cả đều nghe theo em.”

Lộ Phi Nhi biết ý tứ của anh, lần này Lý Thanh Lưu không dùng thủ đoạn gì, nhưng anh lại yêu cô bằng cả tấm lòng ấy, lại để cho cô thấy được vô cùng rõ ràng. Trong lúc vô ý, Lộ Phi Nhi đã tìm được dấu vết bản di thư bị xé đi từ trong sổ ghi chép của Lý Thanh Lưu, hiện tại di thư đang ở trong tay cấp trên, nhưng công việc của Lộ Phi Nhi chính là kiểm nghiệm vết tích. Ở vết tích của trang tiếp theo, hoàn toàn có thể biết được anh đã viết những gì.

Cô và Ngô Viện Viện cố gắng hai tiếng đồng hồ mới có thể thấy được phần di thư đó.

Vợ:

Khi em nhận được bức thư này, nhất định sẽ rất kinh ngạc nhỉ! Anh muốn nói, anh thật sự xin lỗi em, anh không thể cùng em nắm tay nhau đến già rồi. Nếu ngay khoảnh khắc anh chết đi mà không thể nhắm mắt lại, vậy thì nhất định là do lo lắng cho em rồi.

Khi lần đầu tiên anh hôn em, anh đã biết bản thân anh không thể nào thoát ra được rồi. Anh yêu em. Cảm giác như vậy thật sự rất tốt đẹp! Cho dù lúc ấy biết bên cạnh em có người theo đuổi, nhưng anh vẫn không muốn buông tay. Cùng với em mỗi một ngày, mỗi một khắc, anh đều in dấu trong lòng, anh nhớ rõ tất cả mọi thứ. Em làm nũng với anh, đánh nhau với anh, nụ cười của em thật sự rất rực rỡ. Anh biết bản thân anh rất xấu, thường làm cho em tức giận, nhưng mà

Nếu như chưa từng gặp gỡ có lẽ tâm trạng mãi mãi sẽ không nặng nề. Nếu như thật sự lỡ mất dịp tốt chỉ sợ cả đời này cũng không thể thoải mái, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để khiến cho trái tim đã cần cỗi nhiều năm được tươi tỉnh lại. Chỉ cần một lần đi xa cũng đủ để khiến bản thân anh tiêu tụy, mỗi lần nhìn thấy người nào đó khóc anh lại nghĩ đến cô vợ bé nhỏ đang ở nhà, anh nhớ em, vợ à!

Thật may mắn biết bao, anh gặp được em, nếu không thể cùng em yêu nhau, anh cảm thấy bản thân anh như không thể làm được việc gì vậy, em yêu, em hãy làm việc thật tốt, anh muốn nói cho em biết, bởi vì em, anh mới có được một cuộc sống trọn vẹn.

Em yêu, hãy quên anh đi, anh không biết phải bày tỏ lời xin lỗi với em như thế nào, xin lỗi vì đã không thể cùng em đi hết cuộc đời này. Nhớ phải ăn cơm, đừng cứ mãi ăn mì gói, cố gắng làm việc thật tốt. Hãy coi như chưa từng quen biết một người như anh.

Em còn nhớ quả anh đào không? Mỗi lần anh nhìn thấy nó là giống như đã nhìn thấy em vậy. Anh sẽ mãi mãi nhớ kỹ bộ dạng khi lần đầu tiên gặp em. Em yêu, nếu yêu anh thì hãy quên anh đi. Tạm biệt tình yêu của anh, cuối cùng chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Lý Thanh Lưu

Lộ Phi Nhi không biết mình đã đọc hết bức thư này như thế nào, đây là một bức thư quan trọng nhất của bọn anh, nhưng cũng là bức di thư làm cho người ta đứt từng khúc ruột. Lộ Phi Nhi ngây ngốc, nước mắt giống như những hạt trân châu. Cô không thể cứ chờ đợi như vậy, cô muốn phải gặp anh ngay lập tức.

36. Chương 37

Editor: Trần Thu Lệ

Vội vàng chạy tới bệnh viện, vừa đến hành lang, liền thấy một số nhân viên chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân đang bận rộn, từ trong phòng bệnh của Lý Thanh Lưu ra ra vào vào. Hai vợ chồng Lý Vệ Dân còn đang hoảng hốt lo sợ đứng ở cửa. Lộ Phi Nhi cũng không có tâm trạng chào hỏi với bọn họ, chỉ căng thẳng để ý đến tình huống trong phòng bệnh, nhìn các bác sĩ đang cầm ống quần vào người Lý Thanh Lưu, sau đó anh được đưa ra khỏi phòng bệnh bình thường, đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Bọn họ cũng không được vào, chỉ có thể ở ngoài cửa nhìn xung quanh, giờ khắc này, trong lòng Lộ Phi Nhi không suy nghĩ được gì cả, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, tay chân luống cuống đứng ở đó, rất sợ anh sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người chờ ở bên ngoài đều không nói gì, qua rất lâu sau, bác sĩ mới đi ra nói là tạm thời ổn định một chút, bảo bọn họ hãy trở về nghỉ ngơi. Dù sao Lộ Phi Nhi vẫn còn trẻ, gặp chuyện như vậy cũng không biết bản thân mình nên làm gì. Lý Vệ Dân bảo cấp dưới đưa cô trở về trường học.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Phi Nhi mở to hai mắt, vội vã muốn đến thăm Lý Thanh Lưu, Ngô Viện Viện nhìn bộ dạng của cô, cũng vô cùng lo lắng, nên đi cùng với cô.

Đến bệnh viện, hai vợ chồng Lý Vệ Dân cũng ở đó. Lộ Phi Nhi nhìn quanh vào trong, không biết tình hình của Lý Thanh Lưu như thế nào rồi?

“Nó đã tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng.” Chu Tuyết nhẹ giọng nói, nhìn tình cảm của Lộ Phi Nhi đối với con trai mình sâu nặng như vậy, bà thật sự đã nhận cô gái này rồi.

“Vâng.” Thậm chí Lộ Phi Nhi cũng không quay đầu lại nhìn bà, chỉ lo chuyên tâm nhìn nét mặt trong phòng bệnh. Sau đó, cô thấy tay Lý Thanh Lưu cử động, anh đang ra hiệu với điều dưỡng, hình như là muốn lắng nói cái gì đó, điều dưỡng chỉ vào cái gì đó trên bàn, sau đó lại đưa cái đó cho anh, đó là con thỏ nhỏ của anh, con thỏ nhỏ của anh... Anh ‘luôn tâm tâm niệm niệm’(quan tâm sâu sắc về một thứ gì đó) ‘Tiểu Phi’. Bọn anh cùng đi mua, Lý Thanh Lưu nói, ‘Tiểu Phi’ cho anh cảm giác thật giống với Lộ Phi Nhi, sau đó dường như Lý Thanh Lưu đã hình thành thói quen, chỉ cần mỗi lúc không có Lộ Phi Nhi bên cạnh anh, anh đều cố gắng hết sức mang theo ‘Tiểu Phi’ bên người.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lộ Phi Nhi giống như bị sét đánh vậy, lồng ngực vô cùng đau đớn, muốn khóc thành tiếng, nhưng lại không thể nào phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt quần áo trước người, mặc kệ cho nước mắt cứ rơi xuống. Khoảng thời gian mấy ngày nay, Lộ Phi Nhi giống như đã lấy nước mắt cả đời này ra dùng hết rồi.

“Phi Nhi, cậu hãy bình tĩnh một chút, nếu anh ấy biết cậu như vậy, anh ấy sẽ lo lắng.”

Một khi Ngô Viện Viện nói ra ít nhiều gì cũng có chút tác dụng, Lộ Phi Nhi cũng từ từ tỉnh táo trở lại, bây giờ không phải là lúc để khóc, cô không phải là một người phụ nữ yếu kém chỉ biết khóc, cô phải mạnh mẽ đứng lên, chờ Lý Thanh Lưu tốt trở lại.

Mấy ngày sau đó, tình hình của Lý Thanh Lưu rốt cuộc cũng có chiều hướng tốt, cuối cùng Lộ Phi Nhi chờ đợi đến khi anh mở to hai mắt, âm thanh của anh khàn khàn, nhưng lời nói ra miệng lại vẫn đáng đánh đòn như thế.

“Sao em lại trở nên khó coi như vậy, anh muốn gọi điện thoại ẹ em! Yêu cầu trả lại hàng.”

“Nghĩ hay lắm.”

Tuy là giọng điệu đùa giỡn, nhưng ánh mắt của hai người vẫn trao nhau, đã có nhiều thương tổn, hơn nửa ngày cũng không ai nói chuyện. Chỉ là cứ tham lam nhìn đối phương như vậy, đây chính là sinh lý tử biệt trong truyền thuyết!

Buổi sáng mỗi ngày, Lộ Phi Nhi đều sẽ đến bệnh viện, buổi chiều khi Lý Thanh Lưu ngủ cô sẽ trở về trường để học, hiện tại bọn họ cũng rất bận rộn, nhưng chỉ cần có một chút thời gian, Lộ Phi Nhi đều sẽ tới. Hôm nay, Ngô Viện Viện cũng đến với cô, Ngô Viện Viện cũng đến đây mấy lần, Lý Thanh Lưu cũng thừa nhận cô, là bạn thân nhất của Lộ Phi Nhi, dĩ nhiên Lý Thanh Lưu sẽ không dám thất lễ, đặc biệt rất nhiệt tình. Ngô Viện Viện cười anh,

“Không cần phải nịnh hót như vậy chứ? Tình cảm của hai người như vậy, còn ai có thể phá vỡ được nữa hả?”

“Cũng không thể nói như vậy được, nếu chúng tôi cãi nhau, dụng ý của cô đều có thể biểu hiện ra, nếu như có lời gièm pha gì đó, thì chỉ có mình tôi lãnh đủ.”

Bây giờ Lý Thanh Lưu chính là ông lớn, chỉ nằm ở đó chờ Lộ Phi Nhi tới hầu hạ, một chốc thì lau mặt cho anh, một lát lại xoa bóp lưng cho anh, rất sợ anh nằm lâu quá sẽ bị hoại tử, còn phải xoa bóp tay chân, chỉ sợ anh không thoải mái.

“Em có thể dễ dàng nghe được lời gièm pha như vậy sao?” Lộ Phi Nhi nũng nịu nói

“Trời ạ! Thật sự là không chịu nổi hai người, hai người đều tự kỷ như nhau.” Ngô Viện nói xong, còn bĩu môi một cái, bày tỏ thái độ vô cùng khinh thường.

Ba người đang nói chuyện, đột nhiên chiến hữu của Lý Thanh Lưu đến.

“Đến đây, Văn Dật.” Lý Thanh Lưu thấy người đến đầu tiên, lên tiếng kêu

“Tôi giới thiệu cho hai người một chút, đây là chiến hữu của tôi, trung đội trưởng đội ba. Kiều Văn Dật.”

“Văn Dật, đây là vợ tôi, tên là Lộ Phi Nhi, còn đây là bạn học của cô ấy Ngô Viện Viện.”

Lý Thanh Lưu giới thiệu bọn họ với nhau, mọi người chào hỏi một chút, chỉ có điều Lý Thanh Lưu nhìn thấy Kiều Văn Dật cầm theo giỏ trái cây trong tay, nhướn mày,

“Sao lại là giỏ trái cây hả? Phải là tiền mặt chứ!”

“Mẹ nó, tôi vừa trở về là vội vàng tới đây thăm cậu rồi, có thể mua cho cậu giỏ trái cây ở cổng bệnh viện đã chứng tỏ là tôi rất coi trọng cậu rồi, cậu còn đòi hỏi tiền mặt?” Kiều Văn Dật là một người đàn ông vạm vỡ đen sẫm ở vùng Đông Bắc, tướng mạo dễ nhìn, khi cười còn lộ ra hàm răng trắng bóc.

“Không có cách nào nha! Sắp kết hôn, tiền bạc eo hẹp! Tôi còn phải mua nhà cửa nữa mà!”

“Ha ha...” Ngô Viện Viện ở bên cạnh nghe xong, biểu hiện ra bản sắc vốn có, cười ha ha, ngay cả Lộ Phi Nhi cũng nở nụ cười. Nhìn hai cô gái đều nở nụ cười, Kiều Văn Dật cũng có chút xấu hổ, chỉ có điều tiếng cười sang sảng của Ngô Viện Viện đã hấp dẫn anh, giống như bản thân anh đã bị cô cuốn hút rồi.

“Đội trưởng Kiều ngồi chơi, tôi đi rửa ít trái cây ọi người.” Lộ Phi Nhi và Ngô Viện Viện mang theo giỏ trái cây đi ra ngoài. Chờ hai người vừa biến mất ngoài cửa, Kiều Văn Dật tiến lên bên cạnh Lý Thanh Lưu.

“Cô gái kia là bạn tốt của vợ cậu hả?”

“Đúng vậy! Cậu muốn làm gì?” Lý Thanh Lưu cảnh giác nhìn chiến hữu, tên tiểu tử này không có ý tốt

“Hãy giới thiệu ình một chút đi!” Kiều Văn Dật kéo ghế đến ngồi gần bên

“Không làm, tôi và Ngô Viện Viện không thù không oán, tại sao phải giới thiệu cậu cho cô ấy chứ?” Lý Thanh Lưu độc ác nói, còn khinh bỉ liếc mắt nhìn chiến hữu một cái, khiến Kiều Văn Dật tức giận đến muốn tiến lên đánh anh một quyền như thường ngày, chỉ có điều nhìn bộ dạng hiện tại của lqđ Lý Thanh Lưu anh lại không xuống tay được, tức đến không chịu nổi, nhìn xung quanh một chút, hai mắt sáng lên, đưa tay tóm lấy ‘Tiểu Phi’ của Lý Thanh Lưu đang đặt trên gối, một tay cầm lấy lỗ tai Tiểu Phi kéo ra, một tay cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn, cứ như vậy mà kẻ con dao vào cổ ‘Tiểu Phi’, anh hành động như vậy lại khiến Lý Thanh Lưu sợ hãi.

“Dừng tay! Lão Kiều, có chuyện gì thì từ từ nói, cậu nhất định phải bình tĩnh.”

“Nói, cậu có giúp tôi hay không?” Kiều Văn Dật vô cùng hiểu rõ tầm quan trọng của ‘Tiểu Phi’, tất cả mọi người trong đại đội của bọn anh đều nói, đó chính là trái tim của Lý Thanh Lưu.

“Dĩ nhiên, chúng ta là bạn thân sống chết có nhau, chuyện của cậu cũng là chuyện của tôi, tôi vẫn luôn để chuyện chung thân đại sự của cậu ở trong lòng, thật đấy, lát nữa, không! Ngày mai, tôi sẽ bảo vợ tôi gọi bạn cô ấy tới để cho cậu chọn, thật!” Lý Thanh Lưu vô cùng không biết xấu hổ bán đứng Ngô Viện Viện.

“Ừ, Lão Lý, tôi cũng nghĩ như vậy, chúng ta là anh em tốt mà! Đây là chuyện đã trải qua thử thách của lịch sử. Được, cậu đã nói như vậy thì đến đây, trả bảo bồi lại cho cậu.” Cũng có thể nói Kiều Văn Dật là cực phẩm, trả con hổ nhỏ lại cho Lý Thanh Lưu mà đáng vẻ như làm việc nghĩa không bằng vậy.

Chờ Lộ Phi Nhi và Ngô Viện Viện trở lại, đã nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười. Ngô Viện Viện đang cầm mâm đựng trái cây, để cho Kiều Văn Dật chọn, Lộ Phi Nhi cầm lấy một quả táo gọt bỏ một nửa vỏ, sau lqđ đó tìm một chiếc thìa nhỏ, nạo từng chút nhỏ cho Lý Thanh Lưu, Kiều Văn Dật nhìn đáng vẻ hưởng thụ của Lý Thanh Lưu, cũng thêm muốn rót nước miếng, càng quá đáng hơn là tên khốn kiếp kia lại kén cá chọn canh, nói quả táo không ngọt. Rồi nhìn lại Ngô Viện Viện, bộ dạng châu trong ngọc sáng, càng nhìn lại càng thích.

Lý Thanh Lưu sợ Kiều Văn Dật làm hỏng việc, tìm một cơ hội dùng sức trừng mắt nhìn anh, ý bảo anh hãy khiêm tốn một chút. Ánh mắt Lộ Phi Nhi sẽ không tách khỏi Lý Thanh Lưu, hành động của anh cũng khiến Lộ Phi Nhi nghi ngờ, Lý Thanh Lưu chỉ có thể hàm hồ cười.

“Sao anh lại thích ăn trái cây như vậy hả? Quả táo giòn rụm ăn mới tốt.” Lộ Phi Nhi rất khó tưởng tượng, một người đàn ông như vậy lại thích ăn trái cây như thế.

“Hao răng.”

“Anh là lão già không có răng à?” Lộ Phi Nhi trừng anh, chẳng qua cũng chỉ nói một chút, sau này cô sẽ nhớ, mua loại trái cây mà anh thích ăn, để cho anh có thể không cần khó khăn xấu hổ khi dưỡng thương.

37. Chương 38

Editor: Trần Thu Lệ

Nếu Lý Thanh Lưu đã đồng ý giới thiệu bạn của Lộ Phi Nhi cho chiến hữu, vậy thì anh cần phải tìm một lý do thích hợp mới được nha! Kiều Văn Dật dùng ánh mắt đầy thâm tình nhìn Lý Thanh Lưu một cái rồi mới rời đi, trước khi đi còn nói thêm một câu, ngày mai sẽ trở lại thăm anh. Chờ anh đi rồi, Lý Thanh Lưu vội vàng nói với Lộ Phi Nhi và Ngô Viện Viện, “Những chiến hữu này của bọn anh nha! Đừng thấy bọn họ bình thường hi hi ha ha, thật ra bọn họ đều mang trong người những tài nghệ tuyệt vời đấy!”

“Người mang tài nghệ? Thật hay giả vậy?” Ngô Viện Viện vừa nghe đã thấy hưng phấn rồi, Lộ Phi Nhi cũng đã giải quyết xong chuyện khẩn long, đang chờ Lý Thanh Lưu tiết lộ một chút!

“Hai người đã gặp Kiều Văn Dật rồi đúng không? Cậu ta là cao thủ đánh nhau, nói một cách khác, hai người cộng lại cũng không đánh lại cậu ta.” Lời nói này của Lý Thanh Lưu cũng không phải không đáng tin, Kiều Văn Dật cũng bước ra từ bộ đội đặc chủng, ra tay đều là một chiêu giết chết một kẻ địch, chỉ là hiện tại đến chỗ đặc công nên xuống tay nhẹ hơn một chút.

“Thật vậy sao? Thật sự lợi hại như vậy?” Ngô Viện Viện có phần không mấy tin tưởng, chẳng bản thân cô là ếch ngồi đáy giếng? Cẩn thận suy nghĩ lại, rất có khả năng xảy ra tình huống như vậy, cô đã từng gặp qua cao thủ lợi hại nhất đó chính là huấn luyện viên của bọn họ rồi.

“Vậy còn anh? Anh có thể đánh thắng được Kiều Văn Dật không?” Lộ Phi Nhi đặc biệt không nề mặt mà hỏi người đàn ông của mình, cô cảm thấy người đàn ông cô hẳn là đứng đầu mới đúng chứ!

“Không có đâu!” Lý Thanh Lưu cảm thán nói

“Vì sao? Anh thật sự đánh không lại anh ta sao? Hừ! Chỉ giỏi biết ăn hiếp em.” Lộ Phi Nhi nhớ lại những ngày bị chèn ép, vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng.

“Ừ! Đừng nói là cậu ta, anh hiện tại ngay cả em cũng đánh không lại, bây giờ em có thể có ân báo ân, có oán báo oán rồi.” Lý Thanh Lưu cười nói, lại bắt đầu trêu đùa Lộ Phi Nhi, chỉ có điều lần này, Lộ Phi Nhi không nói tiếp, lần này Lý Thanh Lưu bị thương đối với cô mà nói là chuyện không bao giờ phai nhạt được, trí nhớ này khắc lại quá sâu, không muốn bị nhắc tới, lúc này Lý Thanh Lưu lại cười đùa, chế nhạo thân thể của bản thân mình, không thể nghi ngờ lại khiến Lộ Phi Nhi đau đớn một lần nữa, dù rằng trên người anh cũng đau.

“Vậy còn gì nữa? Chỉ có đánh nhau không thì có gì hiếm lạ chứ?” Ngô Viện Viện trước giờ rất thông minh, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ở chỗ của chúng tôi còn có Phi đao, có cung nỏ, Ngạnh khí công thì lại càng không nói chơi rồi.”

“Thật vậy sao? Oa...” Không chỉ có Ngô Viện Viện, ngay cả Lộ Phi Nhi cũng cảm thấy hứng thú. “Vậy khi nào để cho bọn em gặp gỡ một chút đi?”

“Ngày mai đi, ngày mai bọn họ sẽ đến, đến lúc đó hai người có thể gặp rồi.”

“Được, quyết định như vậy đi.”

Sắp đến giờ cơm trưa, Lộ Phi Nhi và Ngô Viện Viện cũng rời khỏi, lúc này đúng lúc vợ chồng Lý Vệ Dân cũng đến thăm con trai, sẵn tiện đưa đồ ăn đến.

“Phi Nhi, phải đi rồi à!”

“Vâng, con đi trước.”

Chu Tuyết chào hỏi với Lộ Phi Nhi, nhưng rất rõ ràng, biểu hiện của Lộ Phi Nhi rất lạnh nhạt, chờ hai người Lộ Phi Nhi ra ngoài, Chu Tuyết nhận không được oán giận nói:

“Con trai, cô vợ này của con tính khí cũng quá lớn rồi đấy.”

“Ừ, tính khí không nhỏ.” Hôm nay Lý Vệ Dân mặc thường phục, vì không muốn tạo thêm phiền phức ọi người.

Lý Thanh Lưu nhìn thoáng qua bố mẹ, nghiêm túc nói:

“Đúng vậy, tính tình của Phi Nhi thật sự rất mạnh mẽ, chỉ là việc này cũng chứng tỏ một điều cô ấy không tham quyền lực của bố, cũng không tham tiền bạc của mẹ, cho nên người vợ như vậy chỉ có con mới xứng đôi!” Lý Thanh Lưu đúng lý hợp tình nói

“Con thật đúng là con trai của ba con.” Chu Tuyết cười nói

“Chỉ có điều...” Lý Thanh Lưu nói tới chỗ này, tạm dừng một chút, “Hai người hoàn toàn đã xúc phạm đến cô ấy rồi!”

“Ha ha... muốn tiến vào cửa nhà họ Lý, làm sao có thể dễ dàng như vậy chứ?” Lý Vệ Dân cười ha ha, cũng rất hài lòng với Phi Nhi, trời sinh quân nhân chính là thường thức người có khí phách.

“Làm trò, nếu không cho em ôm cháu nội thì phải làm sao?” Công việc của Chu Tuyết chính là làm ở một công ty thương mại, lqđ đến đó là bởi vì nguyên nhân gia đình, vẫn không có cách nào đưa ra nước ngoài, cho nên hiện tại bà đã chơi đùa ở công ty đủ rồi. Bây giờ bà chỉ muốn hưởng thụ không khí ấm áp của gia đình. Chỉ đáng tiếc là chồng và con trai không thể ở nhà được.

Lộ Phi Nhi và Ngô Viện Viện trở lại ký túc xá, liền nói chuyện với mấy chị em, tất cả mọi người đều rất có hứng thú, hơn nữa ngoại trừ Ngô Viện Viện ra thì vẫn chưa có ai được gặp qua Lý Thanh Lưu, mấy người Tần Tranh bàn bạc với nhau, lập tức quyết định ngày mai sẽ cùng nhau đến bệnh viện, họ quá tò mò rồi.

Bên này, Lý Thanh Lưu cũng gọi điện thoại ấy chiến hữu ngay lập tức, dù sao cũng không thể tiện nghi cho cái tên tiểu tử thối đã uy hiếp mình kia! Có chuyện tốt vẫn nên để ọi người cùng đến chia lqđ sẽ đi! Nói cách khác, là anh đã bị đe dọa đấy. Nghĩ tới đây, Lý Thanh Lưu lấy ‘Tiểu Phi’ cầm trong tay, đau lòng nhìn, đều là tại tên tiểu tử thối kia, đã làm bẩn lông màu hồng nhạt trên người ‘Tiểu Phi’, tên tiểu tử thối kia thật đáng đánh đòn.

Ngày hôm sau, lúc Lộ Phi Nhi gọi mấy người chị em trong phòng đã đến giờ đến bệnh viện, vậy mà lại phát hiện có mười mấy người muốn đi gặp Lý Thanh Lưu của cô.

“Các người... Các người muốn làm gì?” Lộ Phi Nhi thật sự có phần bị hù sợ, vậy mà lại vẫn còn có mấy cô bạn nữ nhất định phải đi theo, có bạn của Tôn Bối Bối, còn có mấy người bạn của Tần Tranh.

“Đừng lo lắng, bọn mình chỉ có hứng thú với những người đàn ông khác thôi, còn người đàn ông trên giường kia thì không có một chút suy nghĩ không an phận nào, yên tâm đi!” Ngô Viện Viện rất không đạo đức mà nói toạc ra tâm sự của Lộ Ph Nhi

“Hừ!” Lộ Phi Nhi xoay người rời đi, phía sau là một tốp cô gái đi theo, ở đây là chỗ khám bệnh chứ không phải là nơi để xem mắt đâu, lúc mấy người Lộ Phi Nhi đến, trong phòng bệnh của Lý Thanh Lưu đã có năm người đàn ông, mục đích không thuần khiết có, đến xem náo nhiệt có, đến thăm người bệnh cũng có. Tất cả bọn họ có người là đồng nghiệp nghiệp trước của Lý Thanh Lưu, có người là đồng nghiệp cùng phái đến thủ đô để học tập, đều là tinh anh trong tinh anh đấy nhé!

Lúc Lộ Phi Nhi dẫn theo nhiều người như vậy bước vào, tình cảnh vô cùng xấu hổ, chỉ có thể kiên trì giới thiệu một đám với nhau, việc này không ra làm sao, điều dưỡng hung hăng xông tới, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, Lộ Phi Nhi bảo Ngô Viện Viện và mọi người cùng nhau ra ngoài trò chuyện, cô phải ở lại chăm sóc cho Lý Thanh Lưu.

“Anh đang mở một cuộc xem mắt sao?”

“Đúng vậy! Anh làm không sai chứ?” Lý Thanh Lưu vô cùng hả hê

“Ừ... Vậy tiền lì xì của bà mai chúng ta có thể lấy mấy phần?” Lộ Phi Nhi nghĩ đến một vấn đề vô cùng then chốt.

“Cái đòn còn phải hỏi sao? Đương nhiên là hai phần, ha ha, càng nhiều càng tốt, tốt nhất là đủ để chúng ta trang trí nhà mới!” Về mặt Lý Thanh Lưu cười gian

“Hi hi... Anh thật xấu xa!”

“Chúng ta thật là xứng đôi. Cấu kết với nhau làm việc xấu!” Lý Thanh Lưu vô cùng tự kỷ nói, điều dưỡng bên cạnh đều đã ối ra, hai người này thật sự là trời sinh một cặp.

“Không có đâu, mình đây là làm chuyện tốt, giải quyết một số gái ế, đóng góp cho xã hội.” Lộ Phi Nhi nghiêm chỉnh sửa lại

Giữa lúc hai người cười nói không coi ai ra gì, điều dưỡng bên cạnh đã chờ đợi hết kiên nhẫn, gần đây Lý Thanh Lưu bình phục rất tốt, điều dưỡng cầm mâm mang theo một đôi bao tay, dự định tháo ống tiểu cho Lý Thanh Lưu.

“Tôi có thể nhìn không?” Lộ Phi Nhi rất tò mò, làm thế nào để cầm những thứ này vào.

“Tốt nhất là không nên.” Dù da mặt Lý Thanh Lưu rất dày, nhưng cũng có lúc sẽ xấu hổ.

“Vậy vì sao cô ấy có thể xem mà em không thể nhìn?” Lộ Phi Nhi không vừa lòng nói, vẫn là đi đến bên cạnh, cô điều dưỡng này cũng rất xinh đẹp, trong lòng Lộ Phi Nhi vô cùng khó chịu, đồ nhà mình làm sao có thể tiện nghi cho người khác chứ?

“Anh thích cô ấy, không thích em!” Lý Thanh Lưu tức giận nói, điều dưỡng cũng không quan tâm tới cặp đôi làm người ta buồn nôn này, trực tiếp nói với Lý Thanh Lưu

“Tôi cũng thích anh, nào, hít vào, được rồi.” Điều dưỡng làm việc kết thúc thuận lợi, sau đó mặt không chút thay đổi tiêu sái rời đi, Lộ Phi Nhi ngậy ngốc nhìn Lý Thanh Lưu.

“Ha ha...” Lộ Phi Nhi cảm thấy cô điều dưỡng này cũng bị hai người lây nhiễm, trở nên cười giỡn.

Thật ra Lộ Phi Nhi biết Lý Thanh Lưu thật sự rất khó chịu, kéo chân cho anh nói:

“Anh đã bị điều dưỡng ở đây nhìn hết rồi sao? Có phải anh cũng quá tùy tiện rồi không hả? Cũng quá không đáng giá rồi!” Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đau đớn, người này nhất định không phải là lần đầu tiên bị thương chứ?

“Không sao, bọn họ đều mang bao tay, em đừng lo. Lần sau, anh nhất định sẽ không cho bọn họ có cơ hội này.” Lý Thanh Lưu lqđ biết trong lòng Lộ Phi Nhi đang suy nghĩ cái gì, anh lại khiến cô khổ sở rồi. Lộ Phi Nhi lấy tay Lý Thanh Lưu đặt trên mặt mình, tự mình vuốt ve, Lý Thanh Lưu biết bản thân anh không nên làm hỏng, nhưng anh lại không thích không khí đa cảm như thế này

“Vợ, anh muốn vào nhà vệ sinh!” Lý Thanh Lưu vừa nói như vậy, Lộ Phi Nhi ngừng lại một chút, trong ánh mắt toát ánh lửa hừng hực.

“Được, đi thôi! Em đỡ anh đi!”

“Không cần, thật đấy, nằng dẫu em mệt mỏi quá rồi.” Lý Thanh Lưu xấu hổ để cô nhìn thấy, tuy quan hệ của hai người vô cùng thân mật, nhưng đây là hai chuyện khác nhau.

“Bớt nói nhảm đi, em không ngại! Chẳng lẽ anh muốn để cho điều dưỡng tới đưa đi sao?” Lộ Phi Nhi nghiêng rằng nghiêng lợi, cái tên chết tiệt này chính là thiếu trừng phạt

“Được rồi!”

Lộ Phi Nhi cẩn thận đỡ Lý Thanh Lưu dậy, cẩn thận mang dép lê vào cho anh, sau đó từ từ đỡ anh xuống giường, nhích từng chút từng lqđ chút vào nhà vệ sinh, khoảng cách chỉ vài bước ngắn ngủn, nhưng Lộ Phi Nhi lại có thể cảm thấy rõ ràng Lý Thanh Lưu đang cố gắng giảm bớt sức lực trên vai cô, anh đang chịu đựng đau đớn.

38. Chương 39

Editor: Trần Thu Lệ

Đến nhà vệ sinh, Lý Thanh Lưu bảo Lộ Phi Nhi đi ra ngoài

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Rốt cuộc Lý Thanh Lưu cũng biết cô gái này đang trả thù anh rồi.

“Em nghĩ em vẫn muốn nhìn một chút!” Lộ Phi Nhi vẫn nhất quyết không chịu buông tha.

“Không được, nhanh ra ngoài đi, chừng nào xong anh sẽ gọi em.” Lý Thanh Lưu vô cùng nghiêm túc đẩy cô ra ngoài, mới vừa đóng cửa lại, liền nghe thấy tiếng Lộ Phi Nhi cười to.

Sau khi thở hổn hển trở lại giường bệnh, Lý Thanh Lưu nghỉ ngơi một chút, mới nhớ đến chuyện bố mẹ đã nói.

“Bố mẹ anh nói muốn gặp mặt bố mẹ em một lần, em thấy thế nào?” Lý Thanh Lưu vừa nói vừa nhìn vẻ mặt của Lộ Phi Nhi, ngoài ý muốn lại không nhận được bất kỳ một câu trả lời gì, Lý Thanh Lưu cũng đoán được trong lòng Lộ Phi Nhi đối với bố mẹ anh còn tồn tại khúc mắc, cười cười,

“Thật sự là đã khiến cho anh rất tức giận, lúc trước anh đã dặn dò bọn họ hết lần này đến lần khác, muốn bọn họ phải tiếp đãi lqđ em thật tốt, nhưng mà thật không ngờ bọn họ lại thất lễ như vậy, làm sao lại thiếu tôn trọng với người bạn gái mà con trai bọn trảm cay nghìn đắng mới theo đuổi được chứ?”

Tôn trọng? Lộ Phi Nhi dùng sức trừng anh, biết rõ anh đang nói chuyện dụ dỗ bản thân mình, nhưng anh lại không yêu cầu cô phải cúi đầu trước bố mẹ anh, chuyện này đã tốt lắm rồi. Nhưng mà Lộ Phi Nhi vẫn không cam lòng, chính là không lộ ra vẻ mặt gì, Lý Thanh Lưu vừa nhìn thấy không được, tiếp tục nói:

“Chúng ta không cần để ý đến bọn họ là được rồi, chúng ta tự kết hôn, anh đi gặp bố mẹ của em, sau khi chúng ta kết hôn cũng sẽ không đi gặp bọn họ, sinh con cũng sẽ không cho bọn họ nhìn, em thấy thế nào?”

“Được rồi, em còn không biết anh sao? Em biết rồi, dù sao em cũng sẽ không cúi đầu.” Lộ Phi Nhi cũng là người có nguyên tắc, nên có một số lễ nghi cô đương nhiên sẽ hiểu không ít, nhưng bảo cô nhiệt tình hiếu kính giống như bố mẹ ruột của mình thì tạm thời cô vẫn chưa làm được.

“Ha ha, anh biết vợ của anh là tốt nhất. Bố mẹ anh chỉ có một mình anh là con trai nên khó tránh khỏi sẽ có một chút bảo vệ thái quá, lần này anh bị thương, bố mẹ anh cũng tiêu tụy theo không ít, làm con trai, lqđ không thể ở bên cạnh họ hiếu kính, anh...” Lý Thanh Lưu không nói tiếp, nhưng Lộ Phi Nhi biết đây mới là lời nói chân thật của anh, bất kể bọn họ đã làm gì thì cũng đều là vì con trai của bọn họ, như vậy vì cô yêu Lý Thanh Lưu, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, vẫn là cho bọn họ sắc mặt hòa nhã một chút đi! Hơn nữa, nếu mẹ cô biết cô đối xử với bố mẹ chồng cô bằng thái độ như thế này, chắc chắn cũng không cho phép.

Lộ Phi Nhi muốn suy nghĩ thật tốt một chút, nên sắp xếp bố mẹ hai bên gặp mặt nhau như thế nào? Còn không tới một tháng nữa là cô đã tốt nghiệp rồi, Lý Thanh Lưu cũng cần một khoảng thời gian nữa để hồi phục thân thể, hướng chi, Lộ Phi Nhi vẫn còn đang cân nhắc xem lúc này bố mẹ cô có thời gian hay không? Khi mẹ làm việc, chẳng cửa hàng của bố phải đóng cửa sao?

Chỉ có điều, năng lực hành động của Lý Thanh Lưu từ trước đến giờ luôn rất tốt, nhanh chóng gọi điện thoại cho bố mẹ vợ tương lai, nói tình chân ý thiết(chân thành), khiến mẹ vợ mở cờ trong bụng, sau đó còn gọi cho bố mẹ anh, nói bọn họ nhất định phải biểu hiện tốt một chút, Lý Thanh Lưu lqđ còn nói đừng nhìn bộ dạng của Lộ Phi Nhi đã rất khó trị rồi, mẹ vợ tương lai lại càng lợi hại hơn, nếu không hài lòng, bà hoàn toàn có khả năng chi phối suy nghĩ của con gái bà, sau đó khiến cho con đường Lý Thanh Lưu theo đuổi Lộ Phi Nhi càng thêm dài lâu.

Vợ chồng Lý Vệ Dân vừa nghe xong cũng không dám chậm trễ, nếu nói trước kia vẫn còn cảm thấy cô gái Lộ Phi Nhi này có cũng được, không có cũng không sao mà nói, nhưng từ sau khi trải qua sự sống chết của con trai mình thì bọn họ cũng hiểu rõ, con trai đã xác định chắc chắn cô gái này rồi. Nếu muốn làm người một nhà, dĩ nhiên phải hòa khí mới được!

Lộ Phi Nhi trở lại ký túc xá, sau khi nhận được điện thoại của mẹ mới biết Lý Thanh Lưu đã sắp xếp mọi chuyện thật tốt, Lộ Phi Nhi nghĩ thâm rằng như vậy cũng được, đều giao cho anh sắp xếp xong hết.

Trở lại ký túc xá, Lộ Phi Nhi thấy Ngô Viện Viện và mọi người vẫn chưa về, cũng đã hơn chín giờ, giữa lúc cô muốn đóng cửa phòng lại thì mọi người mới hết sức phấn khởi trở về.

“Đứng lại!” Lộ Phi Nhi hét lớn một tiếng, lúc này mấy cô gái mới ngậm miệng lại.

“Ôi chào! Cô ấy thế mà lại dám nói chuyện chúng ta như vậy với?” Tôn Bối Bối vừa xoắn tay áo, vừa không có ý tốt đi tới trước mặt Lộ Phi Nhi.

“Cậu muốn làm gì? Mình muốn la!”

“Phốc...” Mấy cô gái rất không nề mặt, trực tiếp ới mửa.

“Cậu la đi! La đi! Ha ha...” Lộ Phi Nhi bị mấy cô gái trực tiếp đè xuống giường, người bị ép ở dưới cùng đương nhiên là Lộ Phi Nhi xui xẻo nhất rồi.

Cười đùa được một lúc, mọi người mới dừng tay, nhanh chóng đi rửa mặt, mười giờ các cô phải tắt điện rồi. Sinh viên nữ chính là phiền phức mà!

“Hôm nay mấy cậu làm gì? Nếu mình và Lý Thanh Lưu không bảo đảm, mình thật sự nghĩ đến nhóm sắc nữ các cậu sẽ gây tai họa cho người ta mất.” Lộ Phi Nhi cười nói

“Xí! Sao cậu không nói bọn mình bị những người tham gia quân đội như bọn gây tai họa hả?” Vu Băng trách mắng

“Ừ, mình tin tưởng sức mạnh của các cậu, hơn nữa, những người này là chiến hữu của Lý Thanh Lưu, tài nghệ cũng không tệ, lqđ có thể nói là anh hùng thật sự, chỉ có điều bọn họ đã ngốc ở bộ đội đã lâu, nên kiểu phụ nữ nào cũng được coi là Điều Thuyền!” Lộ Phi Nhi nói xong, hơn nữa ngày mấy cô gái mới phản ứng kịp, lại một cuộc hành hạ tàn khốc ụp tới.

Chỉ có điều nói thật, các cô thật sự thu hoạch được không ít, trò chuyện cả một ngày, các cô cũng nhận biết được nghề nghiệp đặc công này không giống như trước, bọn anh đối mặt thật sự với mưa bom bão đạn, đối mặt với điều kiện thiên nhiên khắc nghiệt, và huấn luyện gian khổ. Bọn cô cảm thấy vinh dự, tình chiến hữu của bọn anh, bọn anh đối mặt với khiêu chiến, cũng đã động thật sâu đến các cô gái này.

Chỉ nghe các cô kể lại, bản thân Lộ Phi Nhi lại liên tưởng đến Lý Thanh Lưu, nghĩ đến anh cũng đã từng trải qua những thứ này, trong lòng Lộ Phi Nhi những cái khác không quan trọng, mà hơn nữa là đau lòng, là hiểu rõ. Thảo nào mỗi lần về nhà anh đều chẳng muốn đi chuyển, thảo anh lại ăn lqđ cơm bất bẻ như thế, thảo nào anh lại khoan dung và cơ trí như vậy, tất cả những thứ này giống như đều đã tìm được đáp án. Lộ Phi Nhi cảm thấy ngoại trừ bản thân cô là một người phụ nữ, yêu người đàn ông của mình ở ngoài hơn, cô phát hiện bản thân cô càng kính trọng anh hơn. Tâm huyết của anh, cố gắng của anh, dũng cảm và kiên cường, anh là một người đàn ông đích thực, làm một người phụ nữ, có thể có được một người đàn ông như vậy, còn cầu gì hơn?

Khi Lộ Phi Nhi tốt nghiệp, bố mẹ cô cũng đến, vốn dĩ cô muốn đích thân mình đi đón, nhưng Lý Thanh Lưu yêu thương cô, trực tiếp nhận nhiệm vụ này, thực ra nhìn trong mắt Lộ Phi Nhi, rõ ràng đây là anh muốn nịnh hót, muốn làm cho bố mẹ vợ vui lòng. Thực ra Lý Thanh Lưu cũng không đi được, mà là do Lý Vệ Dân phái người đi đón, trực tiếp đưa người đến khách sạn, buổi tối sẽ mời hai người dùng cơm.

Đến buổi chiều, Lộ Phi Nhi kết thúc môn học, hỏi rõ số phòng vội vàng đến khách sạn gặp bố mẹ. Mới vừa vào cửa, Lộ Tuấn Sinh vội kéo nhìn con gái,

“Con gái lớn, sao con lại gầy như vậy hả?” Lộ Tuấn Sinh đau lòng nói, thực ra gần đây Lộ Phi Nhi vừa bận rộn lo bài vở và bài tập, vừa chạy đến bệnh viện chăm sóc người bệnh, cho nên mới hơi bị gầy đi, Lý Thanh Lưu vẫn luôn ra lệnh cô phải ăn nhiều một chút, nói cô gầy như vậy sẽ khiến anh đau lòng.

“Ừ! Đúng là hơi gầy, sắc mặt cũng không tốt, là vì Lý Thanh Lưu bệnh sao?” Vu Diễm Hoa cũng vô cùng đau lòng.

“Con không sao, bố, mẹ là ai đến đón bố mẹ vậy ạ?”

“Bố, mẹ cũng không biết, dù sao cũng là do bố mẹ chồng tương lai của con phái người tới.” Đối với chuyện con rể tương lai và bố mẹ cậu ta không tự mình đến đón, Vu Diễm Hoa cũng có chút không vui. Chỉ có điều Lộ Phi Nhi cũng đoán được, bọn họ sẽ không đi, một lát nữa ăn phải xem biểu hiện của bọn họ thôi.

Sáu giờ tối, chờ gia đình Lộ Phi Nhi nghỉ ngơi một chút rồi xuống dưới đại sảnh. Bọn họ đi đến phòng bao đặt trước thì thấy Lý Thanh Lưu và bố mẹ anh cũng đã ở đó rồi.

Sau khi hai bên nhận biết lẫn nhau, Chu Tuyết liền bắt đầu bật máy hát(chỉ người nói nhiều), Lý Thanh Lưu lại càng ân cần, vợ chồng Lý Vệ Dân nhìn thái độ của con trai cũng hiểu rõ không ít.

“Lần này ông bà thông gia xin nghỉ phép để tới đây sao?” Chu Tuyết hỏi Vu Diễm Hoa.

“Đúng vậy, hiện giờ trường học vẫn đang ở trong thời gian đi học.”

“Thật là có lỗi, hai đứa nhỏ định ngày tốt, công việc của ông nhà tôi vẫn không rời được, buộc lòng phải phiền ông bà thông gia đi một chuyến rồi.” Chu Tuyết cười nói, lúc này, bà hiện rõ diện mạo vốn có của một nữ cường nhân.

“Vây, công việc của ông thông gia là gì?” Lộ Tuấn Sinh tò mò hỏi, con gái cũng không nói với bọn họ bố của Lý Thanh Lưu làm gì, nhìn ông mặc Tây trang, khí khái hào hùng, thật đúng là đoán không ra ông ấy làm gì.

Ông vừa hỏi như vậy, mấy người thật đúng là không biết phải trả lời như thế nào, vẫn là Lý Vệ Dân cười cười,

“Tôi làm việc trong quân đội, quân hàm Thiếu Tướng.” Lý Vệ Dân không nói chức vụ cụ thể, chỉ điều bấy nhiêu cũng đủ rồi, Lộ Tuấn Sinh và vợ nhìn thoáng qua nhau, vô cùng giật mình, bọn họ thật sự không ngờ.

“Vây cho hỏi bà thông gia làm gì?” Về mặt Vu Diễm Hoa không đổi, cười hỏi

“Tôi mở một công ty buôn bán thực phẩm, ha ha.” Chu Tuyết cười vô cùng đơn thuần.

“Vâng, chúng tôi làm gì chắc ông bà thông gia cũng đã sớm biết, tôi cũng không nói nhiều nữa. Chúng ta vẫn nên nói về vấn đề chính một chút đi!” Vu Diễm Hoa liếc mắt nhìn chồng mình một cái, hai người đạt được ký kết ngầm.

“Con trai, con nói đi!” Lý Vệ Dân ném vấn đề lại cho con trai, ông bà thông gia này khó đối phó.

“Bác gái, con muốn nhanh chóng kết hôn, bởi vì thời gian công việc của con không cố định, muốn sắp xếp Phi Nhi tốt nghiệp, con cũng đang nghỉ bệnh, thể tiến hành việc cưới hỏi luôn.” Lý Thanh Lưu cười đến vô cùng quỵên rũ.

Lộ Tuấn Sinh vừa nghe xong, thật sự có phần luyến tiếc con gái, mới tốt nghiệp xong đã kết hôn, chuyện này quá nhanh, ngộ nhờ vội vàng kết hôn không hạnh phúc thì làm sao? “Phi Nhi, con thấy sao? Con muốn kết hôn sao?”

Lần này mọi ánh mắt đều tập trung nhìn trên người Lộ Phi Nhi, điều này bảo cô phải nói như thế nào trước mặt nhiều người như vậy chứ? Lý Thanh Lưu lo lắng nhìn Lộ Phi Nhi, thật sự sợ cô sẽ không đồng ý đấy!

“Vâng, vậy thì tiến hành luôn cũng tốt, qua một đoạn thời gian con cũng không rảnh rồi nữa.” Lộ Phi Nhi nói xong, sắc mặt lqđ đều đã đỏ hết lên. Lý Thanh Lưu cũng thở ra một hơi, Vu Diễm Hoa nhìn chồng mình một chút, cũng không nói gì thêm. Vợ chồng Lý Vệ Dân lại rõ ràng cảm giác được dường như ông bà thông gia không hy vọng sẽ kết hôn nhanh như vậy.

“Nào, nào, dùng bữa thôi, không biết có hợp với khẩu vị của ông bà thông gia hay không, ha ha!” Chu Tuyết nhiệt tình tiếp đón, Lý Vệ Dân cũng nhân cơ hội bắt chuyện với Lộ Tuấn Sinh, không ra vẻ kiêu ngạo của Tướng quân một chút nào.

“Em làm anh sợ muốn chết, nhanh chóng đồng ý không phải xong rồi sao.” Lý Thanh Lưu nhân cơ hội nói nhỏ với Lộ Phi Nhi, Lộ Phi Nhi chỉ cười mà không trả lời anh.

Sau đó, hai bên thông gia trò chuyện thật vui vẻ, vốn dĩ muốn lo liệu lớn một chút, nhưng Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu đều không đồng ý, bọn họ cũng không muốn phải mệt như thế. Cuối cùng quyết định, mỗi bên tự tổ chức, muốn làm một lần bên phía Lộ Phi Nhi, đến lễ mừng năm mới, nhà Lý Thanh Lưu cũng sẽ mời gia đình và bạn bè thân thuộc, còn về phần quân đội cũng phải mời khách một lần.

39. Chương 40

Ăn cơm tối xong, Lộ Phi Nhi và bố mẹ ở trong phòng khách sạn nói chuyện, Vu Diễm Hoa nhin không được oán trách con gái,

“Sao con không nói cho bố mẹ biết trước, bố mẹ của Lý Thanh Lưu làm gì hả?” Vu Diễm Hoa cảm thấy lúc ấy trên bàn cơm có phần thụ động.

“Đúng vậy! Phi Nhi, con nên nói cho bố mẹ biết trước, như vậy bố mẹ mới có thể chuẩn bị sẵn sàng được chứ!” Lộ Tuấn Sinh nhớ đến tình cảnh lúc đó, liền cảm thấy nếu như ông đã biết trước thì nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút.

“Con quên mất.” Lộ Phi Nhi ấp úng nói, chuyện này cũng không thể trách cô, sau khi cô gặp qua bố mẹ của Lý Thanh Lưu, đã bị đả kích một phen, hơn nữa về sau Lý Thanh Lưu lại bị thương, cả ngày đều hết sức chăm sóc, nên cô đã quên nói chuyện này với bố mẹ rồi.

“Thật ra cũng không có gì, chúng ta không tham lam tiền bạc nhà cậu ấy, cũng không cần quyền thế nhà cậu ấy, Phi Nhi của chúng ta cũng chường mắt, không lấy chồng cũng được!” Vu Diễm Hoa không phải người bảo thủ, nhưng đã sống mấy chục tuổi đời, bà nhìn thấy cũng nhiều, từ xưa đến nay luôn có một câu “Môn đăng hộ đối”, nghĩ đến cũng hoàn toàn không phải không có đạo lý. Đời sống và tập quán sinh hoạt khác nhau, văn hóa khác biệt, đều có thể mang đến phiền phức rất lớn cho vợ chồng son.

“Đúng vậy! Phi Nhi, con thật sự không muốn nghĩ lại một chút sao? Con vẫn còn trẻ như vậy, không cần gấp gáp!” Trời sinh Lộ Tuấn Sinh là một người yêu thương vợ con, con cái hạnh phúc mới là quan trọng nhất.

“Con đã suy nghĩ rất kỹ rồi, bọn con cũng hiểu rõ lẫn nhau, kết hôn sớm hay trễ gì cũng giống nhau mà thôi.” Lộ Phi Nhi không muốn bỏ qua như vậy, cô muốn một cái kết hoàn mỹ cho tình yêu của mình, bất kể sau khi kết hôn cô gặp phải chuyện gì, cô sẽ làm tốt tất cả, quan trọng nhất là, Lý Thanh Lưu rất yêu cô, dành cho cô lòng tin tuyệt đối.

Thấy con gái kiên quyết như vậy, Vu Diễm Hoa cũng không nói gì nữa. Chỉ có điều nếu muốn kết hôn, vẫn còn có rất nhiều chuyện bà phải nói:

“Phi Nhi, tình hình thực tế nhà cậu ta ít nhiều gì con cũng đã hiểu rõ ràng, đó xem như là một gia đình vừa có tiền vừa có quyền, nhưng mà Phi Nhi, từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, nhưng từ xa xỉ mà trở lại tằn tiện lại khó. Giàu nghèo chung sống với nhau, con cũng không thể quên bản thân mình là ai. Bất người tay ngắn(gây khó dễ cho người không có quyền thế), bản thân con sẽ giãy giụa bao nhiêu, không phải nên biết cùng bọn họ sao?” Vu Diễm Hoa là người tri thức kiêu ngạo và cứng cỏi, bà không cho phép con gái bà vì tiền mà biến thành nô lệ của nhà người ta.

“Cho thì lấy! Sợ gì chứ?” Lộ Tuấn Sinh cảm thấy cũng không có gì mà!

“Chẳng lẽ bọn họ cho con gái ông tiền bạc, rồi bảo con gái ông ăn nói khép nép hầu hạ bọn họ, ông cũng chịu sao? Hơn nữa, gia đình của chúng ta không bằng bọn họ, ngộ nhỡ bọn họ vì áp lực từ con trai nên mới đồng ý thì sao? Sau khi kết hôn sẽ nể mặt con gái ông sao?” Vu Diễm Hoa suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, bà phải để cho tư tưởng con gái chuẩn bị tốt nhất.

“Ôi chao! Vậy cũng không được, con gái lớn, nếu con thiếu tiền thì hãy nói với bố, bố sẽ gửi qua cho con.” Lộ Tuấn Sinh nghĩ tới đây liền thấy đau lòng, hiện tại con gái sắp lấy chồng, tại sao ông lại không có một chút cảm giác vui vẻ nào vậy? Vu Diễm Hoa nhìn thấy bộ dạng của chồng mình, nhin không được thở dài. Đứa con mà ông ấy yêu nhất đã sắp trở thành con của nhà khác, về nhà lão già này nhất định nghĩ cách trút giận rồi.

“Mẹ, con hiểu rõ ý tứ của mẹ, nhưng con nghĩ sẽ không đâu. Hơn nữa con cũng không cần tiền của bố mẹ chồng.” Lộ Phi Nhi cũng hiểu được sau khi kết hôn cũng không cần phải đòi tiền từ bố mẹ nữa.

“Ừ, con hiểu thì tốt, chỉ có điều lúc kết bọn họ có cho gì đó thì con có thể yên tâm thoải mái mà nhận, con vẫn chưa tự mình trải qua, nhất định phải biết tính toán có biết không? Chưa nghe nói qua “Một phần ba*” sao?” Vu Diễm Hoa giữ chặt tay con gái, bắt đầu dạy bảo tỉ mỉ.

* Việc ra quyết định và lựa chọn, khi có ba hay nhiều lựa chọn

“Không biết.” Lộ Phi Nhi ngây ngốc, không biết là xảy ra chuyện gì.

“Tất cả thu nhập của gia đình con, chia làm ba phần, một phần ba chi phí làm việc, nếu không đủ thì trừ vào tiền tiêu vặt của cậu ấy, một phần ba làm dự trữ, còn một phần ba còn lại thì làm tiền vốn. Có biết không?”

“Dạ, con biết rồi, chỉ có điều, mẹ, mẹ nói xem nếu đó là tiền của Lý Thanh Lưu thì con có thể giữ không?” Lộ Phi Nhi hỏi, Vu Diễm Hoa lộ vẻ mặt “Con là đồ ngu ngốc”.

“Đương nhiên là giữ, lấy chồng theo chồng, cơm ăn áo mặc, cậu ta có tiền phải nuôi gia đình, đây là điều nên làm, nhất định phải thu vào.” Vu Diễm Hoa cũng không gánh vác chuyện của chồng, bởi vì đối với năng lực quản lý tiền bạc, Lộ Tuấn Sinh đã sớm hoàn toàn thuần phục rồi.

Lộ Phi Nhi tốt nghiệp rất suông sẻ, sau đó cô chính thức được đón về nhà Lý Thanh Lưu, bọn họ trực tiếp ở trong một ngôi biệt thự. Bởi vì khu người nhà bộ đội thật sự rất phiền phức.

Lễ tốt nghiệp, có thể nói là đặc biệt diên khùng! Có khóc, có cười, có ầm ĩ, còn không biết sống chết mà thổ lộ. Lộ Phi Nhi và mấy cô bạn cùng phòng cùng nhau đi dạo phố chúc mừng.

Sắp phải rời khỏi nơi này, sắp phải đường ai nấy đi, có người sắp tạm biệt độc thân, không biết vì sao, tâm tình mỗi người đều vô cùng nặng nề. Từng người báo cho người nhà, không có người nhà thì tìm bạn bè bè đúng hẹn tới đón. Các cô muốn ở đây ăn cơm, sau đó mấy cô gái bắt đầu liên hệ tình cảm, bắt đầu liêu mạng uống rượu một lần nghiêm trọng nhất từ trước tới nay.

Các cô tìm một quán lẩu, vừa hồi tưởng lại những chuyện tốt đẹp đã qua đi, vừa nói ra nỗi khổ trong lòng sắp xa nhau, lúc này con người thật sự rất yếu ớt! Mấy cô gái cũng không quan tâm đến hình tượng, tiếng nói lại càng hơi lớn, lúc này, mấy tên tiểu tử bên cạnh không biết sống chết bắt đầu cười phá lên.

“Một đám phụ nữ đã thành tinh rồi.”

“Haiz! Đừng nói nữa, ai biết bọn họ duy trì được bao lâu?”

Lời này hoàn toàn không kiên dè mấy cô gái, chắc là cũng muốn đòi cảnh cáo các cô một chút đây mà! Chỉ có điều mấy tên đàn ông này lại lựa chọn không đúng thời điểm. Trong mắt của sáu cô bốc hỏa ngay lập tức, Tôn Bối Bối lại bẻ tay răn rức. Đáng vẻ giống như muốn ra tay ngay lập tức.

Tửu lượng của Tần Tranh không tệ, mặt rất đỏ, mang theo nụ cười quyến rũ, quay đầu lại nói với mấy tên đàn ông:

“Nghe giọng nói của mấy anh hình như không phải người địa phương?”

“Đúng vậy. Thì sao?”

Những người đàn ông này tuổi tác đại khái cũng hơn ba mươi tuổi, một đám có dáng vẻ oai phong lẫm liệt.

“Không phải đã từng giả mạo ở trên giang hồ rồi chứ?” Tần Tranh bắt đầu ‘giở trò lưu manh’.

“Thét, nghe ý này của cô, không lẽ các cô đã ở ngoài giang hồ rồi hả?” Một người đàn ông có vẻ gầy yếu trong đó nói.

“Ồi chao, không sai, chẳng lẽ các người chưa từng nghe nói qua sao? Có ba loại người không nên trêu chọc?” Tần Tranh bắt đầu nói, biểu tình của mấy cô gái không đồng đều, chỉ là Ngô Viện Viện lén lút nói với Lộ Phi Nhi, Tần Tranh xem rất nhiều truyện kiếm hiệp.

“Nói một chút nghe xem, ấy anh em chúng tôi mở mang kiến thức.” Mấy người đàn ông đều cười ha hả. Điều này không thể nghi ngờ lại càng chọc giận mấy cô gái, Tôn Bối Bối muốn đứng lên, nhưng đã bị Tần Tranh giữ lại.

“Ra khỏi cửa, thì không thể trêu chọc người già, con nít và phụ nữ. Biết tại sao không? Bởi vì có dũng khí xuất hiện một mình, mỗi người đều có chỗ để dựa vào. Hiểu chưa?” Tần Tranh nói xong, mấy người đàn ông vẫn không hiểu, Vu Băng ở bên cạnh gấp gáp, cũng lộ bản tính ra, đứng vọt lên,

“Có thể ra tay thì không cần phí lời. Đánh cho bọn hần không thể tự lo liệu được.” Vu Bằng vừa nói xong, quơ lấy bình rượu trên bàn muốn xông qua, nhắc tới đánh nhau, Tôn Bối Bối hăng như đánh tiết gà, ngay lập tức hòa theo.

“Cậu lấy chai bia ấy thì hù dọa ai chứ? Nào, đây là vũ khí mình đưa cho Phi Nhi để phòng thân kết hôn, cầm đi.” Ngô Viện Viện có vẻ tàn nhẫn, từ trong túi lấy ra một Song tiết côn(côn nhị khúc) , mà còn là sắt, đưa cho Tôn Bối Bối, cô nhóc kia hết sức vui vẻ, còn đùa giỡn mấy cái, Ngô Viện Viện này còn chưa hết, cầm lấy chai bia đập lên tường một cái, chỉ còn lại nửa chai, sau đó cẩn thận quan sát một chút

“Ừ, thế này mới giống dáng vẻ đánh nhau này! Đến đây đi! Muốn lên một lượt hay là từng người một?”

Vậy mà mấy người đàn ông này lại sợ hãi, bọn họ đều là người dân lương thiện, có thể nói vài câu phổ thông bắt nạt mấy lqđ cô gái nhỏ, nhưng nhìn điệu bộ của mấy cô gái này, không giống như là chỉ hù dọa người ta! Nên tất cả nhanh chóng chạy hết, nhân viên phục vụ vội vàng chạy theo đòi tiền.”

“Ha ha...” Lộ Phi Nhi cười ha ha, mấy cô gái này thật là! Thật sự là không có biện pháp, gọi nhân viên phục vụ đã bị dọa sợ tới, dọn dẹp mảnh vụn một chút rồi mới tiếp tục uống.

Sắp phải đường ai nấy đi rồi, đây là lần cuối cùng tụ họp đông đủ như thế này, sau khi tham gia hôn lễ của Lộ Phi Nhi xong, nên đi chỗ nào thì đi chỗ đó. Nghĩ đến tương lai chưa biết, nghĩ đến sắp đi vào xã hội, bọn họ cứ một ly rồi một ly uống, đợi cho Lý Thanh Lưu và người nhà đến, mấy cô gái đã uống đến xiêu vẹo rồi.

“Đội trưởng Lý, chào!” Lộ Phi Nhi lão đảo đứng lên cúi chào, Lý Thanh Lưu vừa tức lại vừa buồn cười, cô gái này thế mà lại uống nhiều như vậy.

Lý Thanh Lưu đỡ Lộ Phi Nhi ra khỏi quán lẩu, nhìn bộ dạng của cô, giống như muốn ói, lại nhanh chóng dẫn cô đến ven đường.

“Lộ Phi Nhi, về sau không được uống nhiều như thế này nữa có biết không?”

“Vâng, đội trưởng.” Lộ Phi Nhi mới vừa nói xong, oa liền ói ra, ói ra đầy quần và giày của Lý Thanh Lưu. Cái này còn chưa tính, Lý Thanh Lưu lau miệng cho cô, cô lại dùng sức giãy giụa, miệng còn hỏi:

“Anh sẽ rất tốt với em có đúng không?”

“Anh có yêu em hay không, nói!” Đầu lưỡi Lộ Phi Nhi đến cứng cả lại, nhưng vẫn cứ nói không ngừng.

“Yêu, anh yêu em nhất!” Lý Thanh Lưu thật không ngờ, Phi Nhi nhà anh cũng hỏi ra vấn đề ngây thơ như vậy, yêu, còn phải treo trên bờ môi sao?

Thật ra Lộ Phi Nhi rất tỉnh táo, trong lòng cô cái gì cũng hiểu rõ, chỉ là thân thể không nghe sai bảo, nhìn Lý Thanh Lưu cẩn thận chăm sóc mình, trong lòng lại dắc ý.

40. Chương 41

Editor: Trần Thu Lệ

Sau kết hôn, Lộ Phi Nhi thu được không ít lễ vật, bạn học tặng, bố mẹ cho, còn có bố mẹ chồng cho nữa, không những có lễ vật mà còn có bao lì xì. Lộ Phi Nhi ngồi trên giường, hết sức thư thái bày tất cả lễ vật và bao lì xì lên giường. Bên cạnh còn để một quyển sổ mà một cây bút, vừa kiểm tra tiền lại vừa cười trộm, trong miệng vẫn luôn nhắc đi nhắc lại,

“Tham tiền, tham tiền rồi. Ha ha...”

Lý Thanh Lưu vừa tắm xong bước vào phòng ngủ, lập tức thấy hành động tục tằn của bà xã cũng bước đến gần.

“Sao vậy? Bà xã, phát tài tài rồi à?” Lý Thanh Lưu trêu cô, thật sự là hết cách với cô gái này, bố mẹ nói về sau mỗi tháng sẽ cho cô tiền sinh hoạt, nói sao cô cũng không chịu.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Phát tài rồi. Anh mau ghi sổ sách cho em.” Lộ Phi Nhi ngay cả đầu cũng không nâng lên, đưa sổ ghi chép cho Lý Thanh Lưu. Còn không ngừng cười hì hì, bộ dạng rất vui vẻ, Lý Thanh Lưu nhận lấy sổ ghi chép và bút cô đưa qua, cũng bắt đầu thích thú.

“Ôi mẹ nó! Ai vậy hả? Lại ghi giấy nợ cho em.” Lộ Phi Nhi không chú ý đã nói quen miệng, nói xong mới nhớ tới còn có Lý Thanh Lưu ở bên cạnh, ôi hình tượng!

“Hửm? Ai lại to gan như vậy? Đưa anh xem.” Lý Thanh Lưu vẫn làm giống như vẫn không có nghe đến.

“À, là con nhóc Ngô Viện Viện, anh xem.” Lộ Phi Nhi thấy anh không có phản ứng gì, cũng yên tâm, dù sao những ngày sau này vẫn còn dài, sớm muộn gì anh cũng biết bản tính thật của cô.

“Ừ, người ta nói, nợ cậu một phần tiền mừng.” Lộ Phi Nhi vẫn rất vui vẻ, dù sao cô ấy cũng đã tặng quà rồi, không cần phải tặng tiền nữa.

Bố mẹ chồng ột bộ trang sức bằng vàng và một bộ trang sức kim cương rất đẹp, chỉ có điều dường như Lộ Phi Nhi rất ít đeo cái này cho nên để qua một bên, còn có một sổ tiết kiệm, cái này cô thích, phát tài rồi... Ha ha

“Đây là cái gì?” Đột nhiên Lý Thanh Lưu mở một hộp quà tặng ra, hộp đóng gói vô cùng tinh xảo, Lộ Phi Nhi nhìn một chút.

“A~ đưa cho em, cái này anh không cần phải xem.” Lộ Phi Nhi vội vàng đoạt lại, hành động của cô khiến Lý Thanh Lưu khó hiểu, chặn ngang đoạt trở về, sau đó giơ cao lên, nhanh chóng mở ra, Lộ Phi Nhi cố lqd gắng rất nhiều, mặc dù có vấn đề về chiều cao nhưng vẫn không làm khó được cô cảnh sát tốt của chúng ta, giống như Hầu tử(con khỉ) leo cây vậy, cố gắng bò lên trên nhưng vẫn chậm một bước.

“Đây là cái gì?” Lý Thanh Lưu nhận ra đây là một chiếc áo ngực màu đen hình tam giác, nhưng mà còn cái chỉ có giống như mấy sợi dây là cái gì?”

“Cái đó mà còn phải hỏi sao?” Lộ Phi Nhi tức giận quát.

“À, anh biết rồi, thật không ngờ em còn có sở thích như vậy nha! Anh thích! Nào, mặc cho anh xem.” Lý Thanh Lưu mắt trái say đắm, mắt phải mù mịt. Vừa nhìn là biết không có ý tốt, nhưng Lộ Phi Nhi là ai chứ? Sao có thể bị anh làm khó được?

“Được! Em có thể mặc cho anh xem, bày ra vài kiểu dáng cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều... Anh xác định anh chịu được sao?” Lộ Phi Nhi khiêu khích nhìn Lý Thanh Lưu

“Oa...” Lý Thanh Lưu vô cùng thất vọng, bởi vì anh bị thương, ít nhất cũng đã cấm dục hơn ba tháng, chỉ nhìn thấy mà không ăn được?

“Này, vẫn chưa làm hộ khẩu phải không? Anh nói xem trong chúng ta người nào làm chủ hộ.” Lộ Phi Nhi giống như không để ý nói,

“Đương nhiên là anh, em đã nắm quyền lực tài chính nhà chúng ta rồi, còn không chịu cho anh chút tôn nghiêm ấy sao?” Bộ dáng Lý Thanh Lưu giống như rất tức giận.

“Hứ, không sao cả, tùy anh đó.” Lộ Phi Nhi nhanh chóng cất kỹ quà tặng.

“Sau này chuyện trong nhà phải nghe anh, tên anh phải đứng trang đầu tiên trong sổ hộ khẩu.” Lý Thanh Lưu toan tính nói

“Đừng lấy chuyện trang đầu tiên ra mà nói, trong quyển sách trang đầu tiên không phải lời tựa à? Chính văn phải bắt đầu từ trang thứ hai.”

“Nhanh mồm nhanh miệng!”

“Cần quấy!”

“Hứ!”

“Hứ!”

Hai người đều mệt muốn chết, đúng lúc Lý Thanh Lưu bị thương nên vẫn không thể vận động mạnh, muốn nói chút gì sao? Tính chất công việc của bọn anh một không nói cho bố mẹ, hai không nói cho bà xã. Nên không có gì để nói, cũng chỉ có thể là Lộ Phi Nhi nói.

“Trong đơn vị bọn anh đã bắt đầu tuyển chọn rồi, em có muốn đi không?” Lý Thanh Lưu nghiêm túc nói

“Đương nhiên, em rất muốn đi xem.” Lộ Phi Nhi là người có lý tưởng hào hùng, nhưng trong nhà đã có một người liều mạng như vậy rồi, nên bản thân cô vẫn nên làm một người cảnh sát bình thường thôi! Như vậy phù hợp hơn.

“Được, có cơ hội sẽ cho em thấy bọn anh huấn luyện như thế nào.” Lý Thanh Lưu thông minh như thế làm sao có thể không hiểu trong lòng Lộ Phi Nhi đang suy nghĩ gì? Cô là vì anh nên mới hoàn toàn không cần cân nhắc.

“Đội trưởng Lý của chúng ta, ở trong đơn vị chắc được hoan nghênh lắm nhỉ?” Lộ Phi Nhi kính trọng nhìn chồng mình.

“Ha ha, vậy thì em đã sai lầm rồi, lúc huấn luyện, người bọn họ hận nhất là anh. Nếu ánh mắt có thể giết người, anh đoán chừng đều đã không giữ lại toàn thây rồi.” Lý Thanh Lưu cười nói

“Những nữ đặc công thì phải huấn luyện như thế nào? Có phải các cô ấy rất đẹp không? Nhìn qua hiên ngang mạnh mẽ chứ?” Lộ Phi Nhi vô cùng hâm mộ bọn họ, đó là cảnh giới cao nhất của đỉnh cao đấy!

“Các cô ấy và đàn ông đều giống nhau, đều phải chịu huấn luyện giống nhau, chẳng hạn như huấn luyện chống trả, vốn không có mấy người phụ nữ nào chịu được.” Lý Thanh Lưu vô cùng nghiêm túc

“Anh là nói để cho người khác cầm gậy gộc đánh nhau các loại?”

“Đúng vậy!” Lộ Phi Nhi nghe xong vô cùng giật mình, cô cho rằng bản thân cô nghe nói, hoàn toàn không hẳn là sự thật, thật không ngờ, vậy mà thật sự tàn khốc như vậy.

“Bình thường huấn luyện nhiều, thì chiến tranh sẽ ít đổ máu. Chỉ có điều nếu như em muốn làm đội viên của bọn anh mà nói thì anh...” Thật ra Lý Thanh Lưu muốn nói không nữ, nhưng là một người lãnh đạo đặc công, anh không thể nói như vậy.

“Ha ha, em biết, nếu như anh phải huấn luyện em thì anh sẽ đau lòng, không xuống tay được.” Lộ Phi Nhi dựa vào lòng anh, tiếp tục nói: “Thực ra em rất hiểu anh, anh không hy vọng em đi chịu khổ, lqđ cho rằng anh đang bảo đảm người nhà được bình an hạnh phúc. Nhưng nếu em thật sự là đội viên của anh, anh cũng hạ quyết tâm, bởi vì đó là công việc của anh.”

“Em thật là hiểu rõ anh.” Lý Thanh Lưu nhìn bà xã trong ngực mình, anh yêu cô gái này, cho nên hy vọng sẽ cho cô những gì tốt nhất, nuông chiều cô, làm sao bằng lòng thấy cô chịu khổ?

Sau đó hai người cũng không nói gì, Lộ Phi Nhi cảm thấy rất vui mừng, có lẽ yêu nhau thì dễ nhưng để hiểu nhau mà một việc vô cùng khó khăn.

Lúc đãi khách, có chiến hữu của Lý Thanh Lưu và bạn bè của Lộ Phi Nhi đều được tập hợp lại cùng một chỗ, bọn họ áp dụng một hành động vô cùng sáng tạo, đó là đến một vùng ngoại thành ăn cơm dã ngoại.

Vu Băng nhìn những người đàn ông đang bận rộn bên cạnh, ở nơi đó chống nạnh cảm thán,

“Nhìn xem người ta kia, cái gì cũng biết, đàn ông trong bộ đội thật là lợi hại.”

“Vẫn còn lợi hại hơn nữa đấy. Đợi lát nữa bảo bọn họ bắt rắn, côn trùng, chuột, kiến, để cải thiện món ăn cho các cậu một phen.” Lộ Phi Nhi kiêu ngạo nói.

“Ồ...” Tần Tranh đã sớm muốn ới tới nơi

“Làm ơn, mình có thể mặt không đổi sắc đến bên cạnh thi thể hư thối để thu thập chứng cứ, nhưng chỉ có không thể nhắc tới rắn, chuột, đây là những thứ mình chán ghét nhất.”

“Ha ha, còn nhớ lần đó không? Kỷ lục nhảy cao của Tần Tranh?” Tôn Bối Bối nói

“Ha ha...” Mấy cô gái đều nghĩ tới, có một lần bọn họ ở dưới cục cảnh sát, trong ký túc xá ở đó có một con chuột đột nhiên chạy ra bị Tần Tranh nhìn thấy, vội vàng nhảy lên giường, lúc ấy mọi người đều bị dọa cho ngây người, tốc độ này, độ cao này, quả thật là Võ Lâm cao thủ nha!

Mọi người là như vậy, đối với sự vật hoặc là những người khác sẽ vô cùng nhạy cảm, Lộ Phi Nhi nghĩ tới bản thân mình, nhiều người đàn ông mặc trang phục nguy trang như vậy, kiểu tóc cũng không khác nhau là mấy, thân hình, cân nặng cũng kém nhau không bao nhiêu, nhưng ở một khoảng cách rất xa cô có thể biết được ai là Lý Thanh Lưu của cô rất nhanh, giống như lần trước gặp lại lúc làm nhiệm vụ, cho dù tất cả mọi người đều mang mặt nạ bảo hộ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là cô đã nhận ra anh. Tiếng bước chân của anh, hơi thở trên người anh, dù cho chỉ là một tiếng ho khan, cô cũng biết chính xác ai là Lý Thanh Lưu. Nhìn Vệ Đông không tới, Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu cũng không mời bọn họ. Không phải vì nhỏ mọn, mà là không muốn hai bên phải xấu hổ.

Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu cùng đi chụp hình đám cưới, bọn họ cảm thấy không cần thiết phải rườm rà, chụp mấy kiểu là được rồi. Bởi vì hiện tại Lý Thanh Lưu còn có công việc phải làm, cho dù là không phải lao động chân tay, nhưng cũng có lao động trí óc phải làm.

Tuy Lộ Phi Nhi không muốn mặc đồ cưới để chụp ảnh nhưng cũng chỉ có thể kiên trì, vốn dĩ mẹ chồng cô nói muốn tặng cho cô một bộ, nhưng mà Lộ Phi Nhi nói cả đời chỉ mặc một lần, hơn nữa lại vô cùng quý giá, vậy thì quá lãng phí, Lý Thanh Lưu mặc quân trang tới, anh nói chỉ có quân trang là đẹp nhất, cho nên anh kiên quyết không mặc Âu phục.

Lộ Phi Nhi chọn một chiếc váy cưới lộ vai, rất đơn giản, nhưng đây chính là phong cách mà Lộ Phi Nhi thích, nhà tạo mẫu tóc yêu cầu Lộ Phi Nhi bới tóc rồi cài hoa giả lên, nhưng lại bị Lộ Phi Nhi từ chối, bởi vì cô không thích như vậy, vội vàng giả dối, tự nhiên mới là đẹp nhất, sau đó là trang điểm. Thợ trang điểm thật tàn nhẫn, cạo lông mày Lộ Phi Nhi không còn lại bao nhiêu, rồi lại thoa hai lớp phấn thật dày, Lộ Phi Nhi tuyệt đối tin tưởng, nếu có thể dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng quẹt một phát, nhất định sẽ lấy được một đồng. Một lớp phấn dày như thế này thì đừng nói là trên mặt có một chút tỳ vết nào, ngay cả những tàn nhan màu đen cũng có thể che được hết. Dán lông mi giả vào, sau đó là tô son lên môi. Lộ Phi Nhi thật sự không muốn dùng son môi ở đây, cũng không biết là có bao nhiêu người dùng qua. Nhưng cũng không có cách nào, cố gắng thôi! Dù sao đời này của cô cũng chỉ có một lần này thôi, nghĩ muốn có lần thứ hai sao? Dĩ nhiên là Lý Thanh Lưu sẽ không đồng ý rồi.

Cuối cùng chờ đến khi Lộ Phi Nhi ăn mặc xong tất cả bước ra, Lý Thanh Lưu cũng đã xem được hết một quyển tạp chí rồi. Thấy Lộ Phi Nhi trang điểm như vậy, hết sức kinh ngạc một hồi.

“Này, lau chùi nước miếng của anh đi.” Lộ Phi Nhi vừa nói vừa nhấc váy, lòi đến miệng Lý Thanh Lưu, thoáng cái bị anh vươn tay ra.

“Lúc không nói lời nào thì giống như tiên nữ vậy, mới vừa mở miệng đã bị lộ tẩy rồi.” Lý Thanh Lưu đả kích cô.

“Đẹp không?” Lộ Phi Nhi đứng trước mặt anh xoay một vòng.

“Đẹp, em dịch dung(đổi mặt khác) sao?” Lý Thanh Lưu cũng nhìn ra điểm không thích hợp, muốn vươn ngón tay ra chọc lên mặt Lộ Phi Nhi một cái. Lộ Phi Nhi vội vàng lùi lại phía sau, mấy người thợ trang điểm cũng vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Đừng động vào, em phải mất một giờ để trang điểm đấy!” Lộ Phi Nhi cũng không nghĩ đến phải làm lại lần thứ hai đâu.

“Có thể làm lại diện mạo lúc ban đầu không?” Lý Thanh Lưu hung dữ hỏi thợ trang điểm, chọc cho tất cả mọi người cười đến run rẩy.

“Ha ha... Yên tâm đi.”

“Em nói này anh yêu, có phải anh có một loại cảm giác là không xứng với em không?” Lộ Phi Nhi vừa soi gương vừa nói.

41. Chương 42

Editor: Trần Thu Lệ

“Không có, anh cảm thấy việc mình bị thương cũng không đóng góp lớn cho xã hội và quốc gia bằng việc kết hôn với em.” Lý Thanh Lưu nói vô cùng nghiêm túc, Lộ Phi Nhi tức giận đuổi chân ra muốn đá, chỉ tiếc cô đã quên bản thân mình đang mặc chiếc váy cưới thật dài, Lý Thanh Lưu nhanh chóng ôm lấy cô, vừa đỡ lại vừa nói:

“Ôi chào! Làm anh sợ muốn chết, may mắn là anh phản ứng nhanh, hai khối thịt này đã xẹp lép rồi, nếu còn ngã như vậy nữa thì phải làm sao?”

Lộ Phi Nhi không biết phải nói sao cho được.

“Hứ! Anh sẽ gặp quả báo.” Đây là đe dọa trần trụi nha! Chỉ có điều Lý Thanh Lưu thích nhất dáng vẻ uy hiếp như vậy của cô.

Chỉ có điều Lý Thanh Lưu cũng không cười được bao lâu, thợ trang điểm cầm hộp phấn son đi về phía anh.

“Cô muốn làm gì?” Lý Thanh Lưu vô cùng nghiêm túc hỏi, nếu như không có Lộ Phi Nhi là cô dâu ở bên cạnh vui vẻ xem kịch vui thì cô thợ trang điểm này thật sự có thể bị hù dọa.

“Trang điểm nha! Cô dâu của anh đã trang điểm rồi, nếu anh không trang điểm thì trông có vẻ hơi đen.”

“Ha ha, tôi là đàn ông mà! Hơi đen mới tốt chứ! Tôi không cần phải trang điểm đâu.” Lý Thanh Lưu vừa nói với thợ trang điểm, vừa nhìn Lộ Phi Nhi thấy cô cười vui vẻ.

“Không được, mau mau, đời này em chỉ có một cơ hội này thôi, em cũng không muốn có gì phải hối tiếc, nhanh lên. Nếu không thì trừ bớt tiền tiêu vặt của anh.” Lộ Phi Nhi ục ục nói.

“Cái gì? Em...” Lý Thanh Lưu kích động tột độ, hiện tại anh vô cùng thê thảm, tiền gửi ngân hàng bị tịch thu rồi. Hàng tháng chỉ có thể nhận tiền tiêu vặt, thực ra Lộ Phi Nhi vẫn cấp thêm cho anh một ngàn đồng, lqd chỉ có điều tiền này là tiền dùng lúc khẩn cấp, nếu dùng hết là phải báo cáo sổ sách với Lộ Phi Nhi. Hơn nữa, nam tử hán đại trượng phu, có rất nhiều biện pháp.

“Suy nghĩ kỹ đi!” Điệu bộ Lộ Phi Nhi như chuẩn bị khẩu trừ tiền tiêu vặt tới nơi.

“Được rồi, cô ít sờ mó ít một chút cho tôi đấy!”

Lộ Phi Nhi ở bên cạnh nhìn cái này rất vui vẻ đấy! Hiện tại, nếu để cho đồng đội của Lý Thanh Lưu thấy hình ảnh này của anh, không biết đã vui vẻ thành bộ dáng gì nữa đấy? Về mặt hiện giờ của anh giống như nuốt phải ruồi vậy, rất buồn cười.

Nếu dưới tình huống bình thường, thì bọn họ phải chụp mất một ngày, nhưng mà Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi đều không có sức kiên nhẫn ấy rồi. Lúc tẩy trang thể như lại gây khó khăn cho Lộ Phi Nhi, sau khi dùng lqd xà bông hoàn toàn không thể tẩy được, sau đó vẫn là thợ trang điểm dùng nước tẩy trang mới rửa sạch sẽ được, lông mi dính trên mí mắt dùng keo dính cao su nên cũng khó lấy xuống. Cuối cùng cũng tẩy xong, nhưng trên da mặt lại cảm thấy rất khô ráp. Lộ Phi Nhi thở ra một hơi, thì ra là làn da cũng cần phải hô hấp, các nhà khoa học đúng là không lừa chúng ta!

Chờ Lộ Phi Nhi xuất hiện, Lý Thanh Lưu cũng đi tới nhìn trái nhìn phải, sau đó nở nụ cười ha ha,

“Làm sao vậy? Anh cười cái gì?” Lộ Phi Nhi rất khó hiểu, chẳng lẽ trên mặt còn có chỗ chưa rửa sao?

“Lông mày của em, ha ha...” Lý Thanh Lưu chỉ vào mặt Lộ Phi Nhi cười thật to.

“Lông mày của em thế nào hả?” Lộ Phi Nhi vừa hỏi vừa đi đến bàn trang điểm soi gương, vừa nhìn thấy cũng đau khổ hạ thấp mặt xuống.

“Vợ, hiện tại lông mày của em giống như tỳ nữ thời nhà Đường vậy. Chỉ còn có hai hạt đậu nhỏ thôi. Ha ha...” Mặc dù Lý Thanh Lưu thấy bà xã tức giận nhưng mà vẫn không nhịn được vui vẻ, anh nói không sai, hiện tại lông mày của Lộ Phi Nhi chỉ còn lại có chút xíu thôi.

Hai người ra khỏi cửa hiệu chụp ảnh, vội vàng đến cửa hàng bán đồ trang điểm mua bút kẻ lông mày, nhưng từ trước đến giờ Lộ Phi Nhi cũng không có trang điểm, giờ bảo cô vẽ lông mày giống như bảo cô vẽ giun vậy. Vẫn là tay của Lý Thanh Lưu có vẽ khéo hơn.

“Đội trưởng, anh nói xem nếu em không có anh thì phải làm sa bây giờ?” Lộ Phi Nhi thừa cơ hội này trình diễn với Lý Thanh Lưu một chút.

“Đúng nha! Chỉ mong về sau lúc anh đi làm nhiệm vụ, em đừng để mình bị treo bánh mì nướng trên cổ là được.” Lý Thanh Lưu cười cô.

“Nói vậy, em còn có sở trường lớn nhất là đồ ăn thì sao?” Lộ Phi Nhi không phục

“Vậy không phải là mấy cái sao?”

“Đó mới không phải, thật ra sở trường lớn nhất của em chính là nấu mì gói, tuyệt đối đảm bảo nấu hết sức lực.” Lộ Phi Nhi kiêu ngạo nói, nhưng Lý Thanh Lưu lại dừng bước, nghiêm túc nhìn Lộ Phi Nhi.

“Em phải đồng ý với anh sau này không được ăn mì gói nữa.”

“Đó là một nét thanh xuân mãi mãi của em!” Thực ra cũng là chất bảo quản quá nhiều, Lý Thanh Lưu cũng chỉ đau lòng cho bản thân cô, “Em biết rồi, nghe lời anh, sau này em sẽ không ăn nữa.” Đây là cam đoan của cô.

Dưới ánh mắt lưu luyến không rời của vợ chồng Lý Vệ Dân, rốt cuộc tài xế taxi cũng đưa Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi trở về. Lộ Phi Nhi vẫn được trở lại đơn vị cũ như ước nguyện ban đầu, thứ nhất bởi vì đây là qđ thường lệ, trong thời gian thực tập biểu hiện của Lộ Phi Nhi rất tốt, không có lý do gì phải từ chối. Thứ hai, hiện tại chỗ dựa của Lộ Phi Nhi vô cùng vững chắc nên không ai dám gian lận.

Trở lại căn nhà nhỏ của mình, nhiệm vụ thứ nhất của Lộ Phi Nhi chính là cất giấu tiền bạc, không có cách nào nha! Cô là người nghèo, chưa từng nhìn thấy qua nhiều tiền như vậy. Còn Lý Thanh Lưu lại là người mặc

kệ tiền bạc, chỉ là trong lòng anh cũng hiểu rõ, Lộ Phi Nhi biết anh là người gian xảo biết bao nhiêu, thừa dịp lúc anh vào nhà vệ sinh, Lộ Phi Nhi lấy thẻ tiền lương của anh, biên lai gửi tiền, còn có đồ vật mà anh quý trọng nhất, tìm những chỗ giấu xung quanh, giấu một hồi lâu cuối cùng cũng thành công, lau mồ hôi, trong lòng Lộ Phi Nhi cảm thán! Có một ông xã thông minh cũng thật sự rất phiền phức.

Vốn dĩ Lộ Phi Nhi muốn mời người trong cục cảnh sát ăn cơm, nhân tiện công bố tin tức bọn họ kết hôn một chút, nào là cấp trên, nào là đồng nghiệp, cũng đều phải thông báo hết. Chỉ có điều vào lúc này, đột nhiên Lý Thanh Lưu nhận được nhiệm vụ khẩn nên phải trở về đơn vị.

Trước khi ra cửa, Lộ Phi Nhi thiếu chút nữa ôm lấy chân của Lý Thanh Lưu, không ngừng nói này nói nọ, không ngừng dặn dò.

“Này, anh phải ăn cơm đầy đủ có biết không?”

“Ừ, anh biết rồi, em cũng vậy, đừng quên em đã đồng ý với anh không được ăn mì gói nữa đấy.” Lý Thanh Lưu phải đi ngay, anh có rất nhiều điều muốn nói nhưng trong lúc này ngược lại anh không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Từ trước đến giờ em nói chuyện đều giữ lời.” Lộ Phi Nhi nói lời này giọng điệu có phần không nắm chắc.

“Đúng rồi, anh nói này bà xã, em có thể lúc nào cũng đừng gọi anh là Đội trưởng hay là này không?” Lý Thanh Lưu thật sự không hiểu, vì sao Lộ Phi Nhi đã chính thức trở thành bà xã của anh rồi, vậy mà lúc ở chung cô vẫn cứ không được tự nhiên như thế?

“Vậy anh nói xem phải gọi anh là gì?” Lộ Phi Nhi nghĩ đến vấn đề xưng hô liền muốn tức giận.

“Gọi ông xã, không phải hiện tại rất thịnh hành kiểu kêu như vậy sao?”

“Ông xã? Anh cho rằng người khác gọi như vậy thì em cũng sẽ gọi sao? Không phải anh đã là ông xã của người khác rồi sao?” Lý Thanh Lưu nhìn sắc mặt của Lộ Phi Nhi không được tốt, thông minh như anh làm sao có thể không nhận ra có phải Lộ Phi Nhi đang tức giận hay không chứ? Cố gắng suy nghĩ, mới nhớ tới

lần trước đã bị Lộ Phi Nhi tìm được một bức thư tình. Thật sự là hối hận vạn phần mà! Nếu động tác của anh nhanh một chút, thì nhất định sẽ không bị cô nhìn thấy, Lý Thanh Lưu rất hiểu bà xã của mình, bình thường là người vô cùng thoải mái, nhưng có đôi khi lại vô cùng cố chấp, dù có mười cái đầu của con trâu cũng kéo không lại, hay nói cách khác, một người phụ nữ như vậy mà một khi nhần tâm thì tuyệt đối sẽ không bao giờ quay đầu lại nhìn anh.

“Vậy thì gọi kiểu khác, gọi Đội trưởng nghe rất phân biệt đấy!” Lý Thanh Lưu nghiêm mặt lên, nếu lúc này mà cợt nhả, nhất định sẽ làm cho Lộ Phi Nhi càng thêm tức giận.

“Gọi như thế nào? Anh yêu? Thật buồn nôn! Thanh Lưu? Không được, nhìn bố mẹ đặt tên cho anh, giống như những người bình thường vậy, không gọi!” Trong lòng Lộ Phi Nhi không ngừng nhớ lại hình ảnh người khác kêu chồng mình như thế nào.

“Không gọi nữa, anh phải đi rồi.” Lý Thanh Lưu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, anh thật sự phải đi.

“Vậy rốt cuộc em nên gọi là gì hả?” Lộ Phi Nhi vẫn đang còn rối rắm vấn đề này, Lý Thanh Lưu vừa dùng sức ôm lấy vừa hôn cô.

“Vậy mẹ em gọi bố em như thế nào hả? Chúng ta cũng cứ gọi như vậy đi.” Lý Thanh Lưu vừa nói, vừa đi ra, Lộ Phi Nhi bị hôn đầu óc có chút choáng váng, trong lúc nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

“Học theo mẹ em? Anh..... anh nói thật đấy hả?” Lộ Phi Nhi đuổi theo tới cửa.

“Đúng, cứ quyết định như vậy đi.” Trong nháy mắt Lý Thanh Lưu đã di chuyển xuống tầng hai rồi.

Chưa qua được mấy ngày, Lộ Phi Nhi gọi điện thoại chỉ Lý Thanh Lưu, cô gọi rất nhiều lần, rốt cuộc đến buổi tối anh cũng mở máy.

“Bà xã, có chuyện gì à? Sao lại gọi điện cho anh nhiều cuộc như vậy?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi. Em đã quên mình cất sổ tiết kiệm ở chỗ nào mất rồi.”

Đầu bên kia điện thoại vẫn duy trì im lặng, phỏng đoán đang ngửa mặt lên trời thở dài, một lát sau mới nghe âm thanh bắt đầu, “Ồ phía trên tủ treo quần áo, đi tìm đi!”

“Thật sao? Được rồi, anh chờ em chút.” Lộ Phi Nhi vội vàng lấy cái ghế đứng lên, quả nhiên đã tìm thấy. Chuyện này không thể trách cô, lúc cô giàu đã đổi đi đổi lại quá nhiều chỗ cho nên cuối cùng cô đã quên mình để ở chỗ nào. Cô đã nói mà, Lý Thanh Lưu nhất định sẽ biết cô để ở đâu.

“Đã tìm được chưa?” Trong giọng nói của Lý Thanh Lưu còn mang theo ý cười.

“Tìm được rồi. Anh nói xem, có phải anh đã trộm tiền tiêu vặt rồi phải không hả?” Bộ dạng của Lộ Phi Nhi có thể nói là đang tính toán sổ sách.

“Em cô gái này thật sự là không nói đạo lý mà, chính anh đã giúp em tìm được, bây giờ lại tới tính sổ anh, em nói đi, có phải em đang cố ý thăm dò anh không?” Lần này Lý Thanh Lưu thật sự nở nụ cười, thực ra anh cảm thấy cô vợ nhỏ này của anh đến bây giờ bọn họ vẫn chưa được gọi là hai vợ chồng chính thức chung sống với nhau, bởi vì, không biết gia đình người khác như thế nào, bọn họ cũng phải như thế ấy, chỉ có điều thấy bộ dạng Lộ Phi Nhi thích thú, anh cũng vui lòng phối hợp.

“Vậy có phải anh nhìn lên em giấu đúng không? Anh gian xảo quá rồi đấy!” Lộ Phi Nhi nghĩ tới đây, trong lòng lại vui lên, choáng nha có thể nói là đã tóm được nhược điểm của anh rồi.

“Đừng hướng về phía anh làm gì? Đúng rồi, gần đây anh rất bận nên không thể gọi điện thoại, có việc gì thì viết thư đi!”

“Vậy được rồi! Nhớ chú ý thân thể đấy! Còn nữa, lúc ăn cơm đừng có gấp gáp, bộ dạng anh ăn cơm cứ như muốn cướp đoạt cơm vậy, dạ dày của anh vốn dĩ đã không tốt, nếu ăn cơm nhanh lại càng không tốt hơn. Còn nữa, đừng có lúc nào cũng dùng nước lạnh gội đầu, đối với thân thể cũng không tốt, có biết không?...” Lộ Phi Nhi cảm thấy hiện giờ tâm trạng của cô rất kém, cô thấy không ổn, muốn tranh thủ nói thật nhiều, cô cảm thấy Lý Thanh Lưu sẽ bận rộn ngay lập tức, rất nhanh sẽ cúp điện thoại, nhưng mà cô còn quá nhiều điều muốn nói, càng nói sốt ruột, càng nói lại càng lộn xộn, thật ra những điều thật sự cô muốn nói cũng không phải là những thứ này.

“Được, anh biết rõ, em cũng phải nghe lời, nhớ phải dọn dẹp nhà cửa đấy. Có biết không?” Lý Thanh Lưu biết bà xã mình rất ghét việc để cho người khác vào nhà mình, cho nên từ trước tới giờ bọn họ đều tự mình dọn dẹp vệ sinh, không phải không thích sạch sẽ, chỉ là lúc cô chuyên tâm vào một sự kiện nào đó, thì cô có thể coi như không có tất cả mọi thứ.

“Em cúp đây.” Lộ Phi Nhi vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được.

“Được, anh biết rồi. Đi ngủ sớm một chút.”

Cúp điện thoại, nước mắt Lộ Phi Nhi liền rơi xuống, cô biết Lý Thanh Lưu cũng rất nhớ cô, nhưng lại không muốn cô đau lòng, không muốn cô lại càng nhớ đến anh hơn cho nên không nói gì cả, cho nên cũng không biểu hiện một chút nào. Lộ Phi Nhi biết, nếu cô khóc với anh, thì chính là dao động lòng quân, việc này sẽ khiến cho anh ở phương xa thêm đau khổ. Cho nên không nói gì cả. Chỉ là, yêu là cần phải kể ra, có thể nói là giải bày tâm tư, không nói là bởi vì quá yêu rồi.

42. Chương 43

Editor: Trần Thu Lệ

Lúc sáng sớm, Lộ Phi Nhi dậy hơi muộn, trong nhà có xe, nhưng Lộ Phi Nhi lại không muốn bởi vì kết hôn mà thay đổi thói quen sinh hoạt của mình, cô vẫn thích bản thân mình đi làm bình thường. Vội vàng đón xe đến cục.

Lái xe taxi một người tài xế kỳ cựu, hơn năm mươi tuổi, có hơi béo, nghe nói Lộ Phi Nhi đi làm ở cục cảnh sát, cũng rất thích ý bắt chuyện với cô.

Trong xe thường xuyên truyền đến âm thanh của bộ đàm.

“Nếu cô cảm thấy ồn ào thì tôi có thể tắt đi.” Ông chú lái xe rất hòa ái.

“Ha ha, không có vấn đề gì. Nghe bọn họ nói chuyện cảm thấy chú có quan hệ rất tốt với bọn họ đấy!”

Lộ Phi Nhi rất thích tình nghĩa đích thực như vậy của bọn họ, rất cảm động.

“Đó là đương nhiên! Đều là một số anh em, cùng nhau thành lập một đội xe taxi, tất cả mọi xe taxi của công ty đều có. Có vấn đề gì có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Ông chú lái xe nói không chút khiêm tốn nào.

“Công việc của bọn chú rất vất vả phải không ạ? Chú lái ca ngày sao?” Lộ Phi Nhi biết, tài xế taxi có cả ca ngày và ca đêm.

“Tuần này tôi làm ca đêm, chín giờ là phải giao xe rồi.” Ông chú lái xe nhìn qua quả thật có chút mệt mỏi.

“Làm ca đêm có nhiều khách không chú?”

“Đương nhiên, gặp phải những chuyện cũng có hứng thú, đôi khi cũng gặp phải những con ma men. Lần trước tôi gặp phải một người, tôi đang ở ven đường chờ khách, một người đàn ông đi tới đẩy cửa xe, tôi nhìn thấy anh ta uống rất nhiều, nên để cho anh ta đi xe, đợi cho đến khi tới nơi mới phát hiện phía sau cũng có một chiếc taxi đi theo, người đó đưa tiền xe cho tôi rồi muốn đi, nhưng người lái taxi phía sau lại xuất hiện, nói sao cũng không chịu để cho anh ta đi, thế nào cũng phải đòi tiền xe, vậy là con ma men ấy tranh cãi ầm ĩ hét lớn hỏi: “Vì sao không cho tôi đi? Tôi cũng đâu có ngồi xe của anh, dựa vào cái gì phải đưa tiền xe cho anh?” Ông chú lái xe vừa nói vừa cười.

“Đúng vậy! Vừa không có ngồi xe của anh ta, coi như bắt đầu muốn ngồi mà nói, cuối cùng không thể không ngồi sao? Chẳng lẽ là đoạt mối làm ăn sao?” Lộ Phi Nhi cũng rất khó hiểu, người tài xế kia có phải quá ngang ngược rồi không?

“Ha ha... người tài xế ấy nói, ‘Cậu không có ngồi xe của tôi, nhưng mà xe đạp của cậu lại ngồi xe của tôi, xe đạp của cậu còn đang đặt trong cốp xe của tôi đấy!’ Tôi mới vừa lên xe, cậu ta đã bỏ chạy đến xe của anh rồi, tôi ở phía sau dùng sức kêu gọi, cậu ta cũng không nghe, tôi nhún còi, các người cũng không nghe thấy.”

“Ha ha... Cười chết tôi rồi. Người này cũng quá vô lý rồi.” Lộ Phi Nhi thật sự không ngờ là như thế này đây!

“Cái này cũng chưa tính là vô lý nhất đâu! Người không cẩn thận rất nhiều! Tôi lái xe lâu như vậy, thường xuyên đụng phải người như thế, mua đồ vật này nọ, kết quả lại làm rơi đồ đạc trên xe, đưa trẻ con đến trường, kết quả làm rơi túi xách trên xe. Tôi có một người anh em, cũng là bạn bè trong đội lái xe, điều kỳ lạ nhất đó chính là có một lần chở một người phụ nữ mang theo lqd một đứa bé, lúc xuống xe người anh em kia cũng không để ý liền lái xe đi, sau khi đi được hơn mười phút, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng động, khiến người anh em ấy hoảng sợ nhìn lại, thì ra là đứa bé chưa đầy một tuổi đấy! Người bạn ấy của tôi cũng đang làm cha, thấy có người vậy mà lại bỏ quên con của mình trên xe thì vừa gấp lại vừa tức giận! Muốn trở lại để tìm nhưng biết tìm ở đâu chứ? Cuối cùng không còn cách nào khác đành phải đưa đứa bé lên đài phát thanh giao thông thôi.”

“Đài phát thanh giao thông?” Lộ Phi Nhi thật sự rất khiếp sợ, còn có người mẹ như vậy sao?

“Đúng vậy! Phát thanh cũng là viên lần đầu tiên thấy tình huống như vậy, còn liên tiếp hỏi người anh em của tôi, có phải anh lừa bán trẻ con không? Tuy tính tình của người anh em ấy nóng nảy nhưng bản chất bên trong lại mềm lòng, chịu không được kiểu cha mẹ không có trách nhiệm như thế làm cậu ta tức muốn điên lên, bỗng nhiên gầm thét với anh phát thanh viên kia, nói với cậu ta là có một người mẹ vô lương tâm đã đánh mất con của mình, mau chóng thông báo trên đài phát thanh, để cho bà mẹ ấy đi tìm.” Bởi vì chỉ có ở đài phát thanh giao thông thì tất cả lái xe taxi mới có thể

nghe được.

“Thật sự là thế giới rộng lớn không thiếu những cái lạ mà!” Lộ Phi Nhi cũng đã từng nghe nói qua, có một số bà mẹ bị uất ức sau khi sinh sẽ gặp phải tình trạng như thế.

“Còn có một lần, có một cô gái đi đến trong tay còn bưng bánh ga tô, nói muốn đến bờ sông, tôi liền đưa cô ấy đi, nhưng tôi phát hiện trên đường đi cô gái ấy cứ khóc lóc suốt! Tôi hỏi cô ấy, cô làm sao vậy? Cô ấy nói, đi tổ chức sinh nhật cho bạn trai nhưng bạn trai của cô ấy nhất định muốn chia tay với cô ấy, lúc này tôi cũng không có khách nên ngồi trên xe nói chuyện phiếm với cô ấy, khuyên nhủ suốt hai tiếng đồng hồ mới đưa cô ấy về nhà.”

“Chú thật là tốt bụng! Thật sự rất khó có được người nào tốt như chú.”

“Đổi lại là ai cũng không thể nhìn cô ấy suy nghĩ không đúng không phải sao?” Ông chú lái xe đến là giản dị, nhưng Lộ Phi Nhi vẫn cảm thấy rất cảm động, nhìn chứng minh thư của ông chú lái xe để trước chỗ ngồi của mình, phía trên là hình của ông, tên ông ấy là Tương Hoa.

Lộ Phi Nhi thật không ngờ một lần nữa gặp lại Tương Hoa lại chính là thi thể của ông. Có người báo án, ở khu vực ngoại thành, một chiếc taxi lao xuống sườn núi, chuông báo động trên xe vẫn không ngừng vang lên, xe taxi chạy ra khỏi làn đường, hoàn toàn bị biến dạng, cảnh sát và nhân viên cứu hộ cùng nhau đến hiện trường, lúc ấy đã quá muộn. Thi thể của Tương Hoa đang hướng xuống dưới, nằm sấp ở giữa ghế ngồi của tài xế và khách. Lúc đầu tưởng rằng đây chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng mà sau khi pháp y đến hiện trường mới phát hiện có mấy chỗ thương tích rõ ràng bị một loại công cụ sắc bén đâm bị thương, điều này cũng có nghĩa là trước khi xe taxi bị tông cháy, nhất định đã xảy ra chuyện không bình thường. Rất có khả năng xe taxi đâm cháy là do tội phạm cường chế gây ra. Hoặc có thể nói sau khi hung thủ giết chết Tương Hoa rồi mới thiết kế ra sự cố này. Cảnh sát ở hiện trường nhanh chóng báo cho pháp y và nhân viên kỹ thuật.

Lộ Phi Nhi tới hiện trường, cô ngạc nhiên phát hiện, nạn nhân này vậy mà lại chính là Tương Hoa, người cô đã gặp mấy ngày trước, cô có ấn tượng rất sâu sắc với ông chú lái xe taxi tốt bụng này.

“Cô quen biết ông ta?” Thôi Phong hỏi cô, bởi vì anh nhìn thấy Lộ Phi Nhi chỉ ngây ngốc, nửa ngày vẫn chưa bắt đầu làm việc.

“Đúng vậy! Phi Nhi, cô đang làm gì vậy?” Tri Ba cũng bước đến, rõ ràng đã nhìn ra sự khác thường của cô.

“Còn nhớ những câu chuyện cười mà tôi đã kể với mọi người không? Ông ấy chính là ông chú lái xe đã kể những chuyện này cho tôi nghe, vì một cô gái muốn đi tìm cái chết mà không nỡ để lại để đi kiếm tiền.” Lộ Phi Nhi cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào, đây là lần đầu tiên cô quen biết một người đang sống sờ sờ bỗng chốc lại trở thành thi thể mấy may không một tiếng động, mắt thấy thi thể Tương Hoa được nâng ra khỏi xe taxi, Lộ Phi Nhi ổn định lại tinh thần, trước mắt không có gì quan trọng và ý nghĩa hơn là làm việc.

Nếu như sau khi quần áo được giặt giũ thường xuyên, những đoạn cuối của sợi vải sẽ trở nên thô ráp, vì vậy tạo hiện trường vụ án có thể tìm được sợi vải của kẻ tình nghi và nạn nhân, đối với việc phá án có ý nghĩa rất quan trọng, bởi vì dựa vào mỗi lần di chuyển của thân thể, nhất định sẽ có một số sợi vải thật nhỏ lưu lại trong xe.

Nếu sợi vải đến từ hung thủ hoặc là nạn nhân, như thế thì bọn họ đang ở vị trí nào, góc độ cơ thể, phạm vi hoạt động và dấu vết hoạt động tranh chấp, dựa vào sợi vải đều có thể khôi phục lại từng việc như cũ, nhưng đây là một vụ án thiết kế vô cùng cẩn thận, mức độ vật vãn, không thua gì làm mảnh ghép khó nhất trên thế giới.

Tương Hoa không những là một người vô cùng tốt bụng, mà còn là một bạn rất có nghĩa khí, sau khi tin tức ông bị sát hại được truyền ra, Lộ Phi Nhi thấy người nhà đến nhận thi thể, vợ ông vô cùng đau khổ, có hai đứa con nghẹn ngào khóc lóc, còn có rất nhiều bạn bè trong hội taxi vây quanh ở bên ngoài, im lặng giúp đỡ cho người nhà ông. Mỗi ngày đều có rất nhiều người gọi điện thoại đến, hỏi tình hình tiến triển của vụ án này, thỉnh thoảng Lộ Phi Nhi đón xe cũng có thể nghe tất cả tài xế xe taxi đều đang đàm luận.

Mấy người Vân Tùng bị áp lực rất lớn, bởi vì tiền bạc của nạn nhân không còn, bọn anh phỏng đoán sơ khởi đây là vụ án giết người cướp của. Trong đội cảnh sát hình sự lại bận rộn tới mất tối mày rồi. Điều tra trong phạm vi toàn thành phố, mỗi ngày đều thu được rất nhiều manh mối, Vân Tùng và Chu Kiến phụ trách điều tra những thứ này, sốt ruột hi vọng có thể tìm ra được manh mối có tác dụng.

43. Chương 44

Editor: Trần Thu Lệ

Lại đón taxi từ hiện trường trở về, trong cục lập tức tổ chức cuộc họp phân tích vụ án. Thời gian từ lúc báo án đến giờ đã hơn hai tiếng, có thể thấy được cục cảnh sát rất xem trọng. Lộ Phi Nhi và Trì Ba tham gia hội nghị, về phương diện kỹ thuật của vụ án Tương Hoa lần này chủ yếu do hai người bọn cô phụ trách, chủ trì cuộc họp phân tích vụ án sẽ do Phó cục trưởng Vương phụ trách. Chu Kiến là người báo cáo đầu tiên.

“Chúng tôi đã điều tra sơ bộ, nạn nhân tên là Tương Hoa, gia đình ông ấy rất hòa thuận, quan hệ vợ chồng cũng rất tốt, tính tình của Tương Hoa chất phát thiết tha, bình thường bất kì là ai, chỉ có việc cần giúp đỡ, ông ấy đều sẵn sàng nhiệt tình, do vậy trong lúc đó ở quê nhà tiếng tăm trong hội taxi rất tốt. Chưa bao giờ tranh cãi hay xảy ra chuyện không thoải mái với bất kỳ ai.” Chu Kiến nói xong khiến cho tất cả mọi người đều im lặng, Vân Tùng ho một tiếng, bắt đầu báo cáo phần của mình.

“Chúng tôi đã lục soát cả sườn núi trong phạm vi rộng, tại nơi cách hiện trường vụ án khoảng năm trăm mét, đã tìm thấy một thanh dao xếp dài khoảng 12 xentimét, Bạch Mai đã đối chiếu qua, ghi nhận đó chính là thanh dao đã giết chết Tương Hoa. Bởi vì nơi xảy ra vụ án dân cư thưa thớt, lqđ nên dấu vết hung thủ chạy trốn không bị phá hoại. Từ dấu vết để lại có thể thấy được, đầu tiên là hung thủ đi bộ, sau đó trộm một chiếc xe máy cỡ nhỏ ở lân cận. Trộm được xe máy rồi tiếp tục chạy trốn, cuối cùng hắn ta giấu xe máy trong rừng cây, trang phục dính đầy máu cũng để ở đó.”

Phó cục trưởng Vương nhìn mọi người một chút, chỉ nói một câu, “Đã tìm được kẻ tình nghi chưa?”

Tất cả mọi người đều im lặng, bọn họ không có tí ti manh mối nào. Cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người bị giáo huấn đều mặt xám mày tro*. Vân Tùng đứng trước mặt Lộ Phi Nhi và Trì Ba, nghiêm túc nhìn bọn họ, nói một câu:

*Mặt xám mày tro: chán nản

“Hai người là then chốt, nhất định phải thu thập được chứng cứ nhiều hơn. Hai người cũng nhìn ra ý tứ của Cục trưởng, áp lực của ông ấy cũng rất lớn.”

“Yên tâm.”

Từ trước đến giờ Trì Ba không nói nhiều, nhưng một câu đơn giản của anh, giống như đã cho Vân Tùng một lời hứa hẹn.

Liên tiếp mấy ngày, đều không có tiến triển một chút nào, Lộ Phi Nhi và Trì Ba đều vô cùng buồn bực. Hôm nay làm việc lại rất trễ, đã hơn chín giờ tối, Trì Ba nói sao cũng không chịu cho Lộ Phi Nhi ở trong này chịu đựng. Bảo cô về nhà trước, vốn dĩ Trì Ba muốn đưa cô về, nhưng Lộ Phi Nhi nói có thể đón xe về. Về đến nhà rồi sẽ gọi cho anh. Lúc này Trì Ba mới thả người.

Lộ Phi Nhi đứng trước cửa cục cảnh sát, đợi một hồi, quả nhiên nhìn thấy một chiếc taxi chạy đến, tấm thẻ màu đỏ trong xe dừng đứng, chứng tỏ bên trong không có ai. Xe taxi ‘kết’ một tiếng dừng lại trước mặt Lộ Phi Nhi, khiến Lộ Phi Nhi giật mình. Lộ Phi Nhi lên xe, lần này cô vẫn ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái, nói địa chỉ, xe liền chạy đi.

“Cô là cảnh sát?” Nói chuyện là người tài xế hơn ba mươi tuổi, liếc mắt nhìn Lộ Phi Nhi một cái.

“Vâng, là cảnh sát.” Lộ Phi Nhi nhìn dáng vẻ của anh ta, nhất định là một tài xế lâu năm, nhìn người rất chuẩn mực.

“Làm thêm giờ hả?”

“Đúng vậy!” Tâm trạng Lộ Phi Nhi không được tốt, bởi vì vụ án mà mấy ngày liên tiếp cô đã bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

“Vụ án của Tưởng Hoa?”

Tài xế taxi quay đầu lại liếc mắt nhìn Lộ Phi Nhi một cái, Lộ Phi Nhi không trả lời, cảnh giác nhìn anh ta.

Anh ta làm sao biết được? Chẳng lẽ có liên quan gì đến vụ án sao? Thấy Lộ Phi Nhi không trả lời mình, lái xe cũng không tức giận.

“Tôi chưa từng gặp qua Tưởng Hoa, nhưng thường xuyên nói chuyện trên đài, tuy là chưa từng gặp mặt nhưng đã quen thuộc với nhau rồi.”

“Người của các anh thật đúng là rất nhiều. Đều là bạn đều chung chí hướng?” Lộ Phi Nhi nói ra lời này có phần không khách khí, bởi vì cô cảm thấy người tài xế này là lạ, trong lòng cũng bắt đầu đề phòng.

“Ha ha, đều là người kiếm sống, đâu nào có lòng dạ thanh thoi ấy? Chúng tôi tụ họp cùng một chỗ, nếu có chuyện gì thì anh em chúng tôi giúp đỡ, chăm sóc lẫn nhau thôi.” Người đó cũng không bối vì lời nói của Lộ Phi Nhi mà tranh cãi.

“Không hiểu lời của anh lắm, công việc hàng ngày của các anh chỉ là lái xe, cái này cũng coi như là một công việc tốt, cũng không vất vả, chuyện gặp phải người xấu đã ít lại càng ít.” Lộ Phi Nhi nói ra hết những lời nói trong lòng mình, cô cũng không quan tâm có làm đối phương mất hứng hay không, gần đây áp lực thật sự rất lớn, mỗi ngày đồng nghiệp trong cục đều bị cấp trên mắng, bị người dân điện thoại thúc giục, mấy người trong khoa kỹ thuật của cô lại càng như vậy, đều đang chờ phá án!

“Đó là do cô không hiểu chúng tôi rồi, từ sáng đến tối không ngừng lái xe, tinh thần tập trung cao độ, hễ ai đã lái xe vài năm thì thất vọng người nào lại có chuyện? Bình thường đi trên đường cái, bị cảnh sát quản lý, gặp một số hành khách ma men gì đó, thì khỏi nói nữa. Nếu như xui xẻo, xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn, vậy thì càng không cần phải nói, cô nói xem vậy mở nhà xe tư nhân hay là xe nhà nước, cái nào lại không có bản lĩnh so với chúng tôi? Bị bắt nạt đó là chuyện thường xuyên, nếu chúng tôi không đoàn kết, vậy thì càng không dễ chịu.”

Ngược lại người này nói thật, Lộ Phi Nhi cẩn thận suy nghĩ lại một chút, cũng có phần đạo lý, trong bộ đàm truyền đến âm thanh hồi đường, một người tài xế đang hỏi thăm một nơi có vẻ hẻo lánh, vẫn còn tăng thêm một câu để ọi người phối hợp. Lộ Phi Nhi cũng nghe ra ý tứ trong lời nói.

“Các anh cũng mạo hiểm.”

“Đúng vậy! Đôi khi đúng là không an toàn.”

“Nhưng mà không phải các người có hệ thống báo động hay sao?” Lộ Phi Nhi nghĩ đến một vấn đề, ở phía dưới tay lái có một cái nút, nói như vậy chỉ cần ấn cái nút kia xuống thì công ty sẽ biết ngay lập tức. Hơn nữa còn có thể liên lạc được với công ty.

“Thật sự đã xảy ra chuyện gì, cái đó đôi khi dùng được, có khi lại không. Cô hoàn toàn không có khi đó.”

“Anh nói cũng có phần đạo lý.”

“Cảnh sát các cô hãy nhanh chóng phá án đi! Nếu không thì chúng tôi cũng không an tâm mà làm việc được.”

Người tài xế này nói chuyện cũng rất hoà ái, thật ra Lộ Phi Nhi biết thái độ của bản thân mình không được tốt, trong lòng cũng cảm thấy rất áy náy. Rất nhanh đã tới nhà, Lộ Phi Nhi đang chuẩn bị lấy tiền ra, đột nhiên bộ đàm trên xe truyền đến giọng nói.

“Hoà Nhất, có gần đường Hợp Nhất không? 2588 có biến, xe của anh ta báo động, mau chạy qua nhìn xem, nhanh chóng tìm xe lân cận.” Lộ Phi Nhi dừng lại động tác, cũng ngạc nhiên nhìn anh tài xế.

“Đây là tổng đài, nhất định là xe 2588 báo động, 2588 là xe của Nhị Tử.” Anh tài xế không đợi Lộ Phi Nhi trả tiền, khởi động xe muốn đi.

“Chờ một chút, tôi và anh cùng đi, cách đây có xa lắm không?” Lộ Phi Nhi căng thẳng hỏi, bình thường cô cũng không sốt ruột, nhưng đây chính là liên quan đến mạng người.

“Khoảng mười phút đồng hồ.” Xe chạy đi, đèn xi-nhan nhấp nháy xin qua đường, nếu ở trên xe có thể hiểu rất rõ, chủ xe này nhất định có chuyện rất cấp bách, trong bộ đàm liên tục truyền đến tiếng nói của những tài xế khác, có hỏi địa chỉ cụ thể, có bào vị trí của chính mình, cũng có hai chiếc xe nói là đã gần đến chỗ đó nhưng lại không thấy người đâu.

Tốc độ xe rất nhanh, Lộ Phi Nhi cũng có thể nhìn thấy rất nhiều xe taxi cũng cùng một phương hướng với bọn họ. Tình hình như vậy thực sự làm cho người ta rất cảm động. Lộ Phi Nhi thừa dịp gọi điện thoại cho Vân Tùng, thì ra anh ấy cũng đã biết tình huống, đang chạy tới đây.

“Ồ đó, 2588, đi qua, nó vừa mới chạy qua rồi.” Lộ Phi Nhi thất chiếc xe vừa chạy vụt qua.

“Được.” Anh tài xế vừa nhanh chóng xoay vô lăng, Lộ Phi Nhi vội vàng bá, vào cửa xe, nếu không thì thật sự bị cụng đầu rồi. Trên đường xe càng tụ lại càng nhiều, mãi đến khi xe bị ngăn chặn, có muốn chạy tiếp cũng không được. Phía trước đều là xe taxi, còn có mấy chiếc xe cảnh sát. Lộ Phi Nhi nhanh chóng xuống xe, đi đến chính giữa.

“Mẹ nó, tên nhóc kia còn muốn chạy, xe của tôi tông vào bên trong một cú, hấn liền choáng váng...”

“Tôi vừa mới nghe tin tức, đã bốc người tới rồi, chắc cũng hơn 150 dặm*. Một đường bão táp...”

*1 dặm = 1,6093 km

“Người không sao chứ?” Lộ Phi Nhi đi xuyên qua đám người, chủ yếu là đã thấy được người quen, là Vân Tùng mấy người trong đội bọn họ đều chạy tới đây, còn có mấy người cảnh sát đang làm nhiệm vụ gần đây.

“Tài xế không có việc gì, tên lưu manh cũng bắt được rồi.” Vân Tùng chỉ vào người tên lưu manh phía sau nói, Lộ Phi Nhi nhìn theo hướng tay của anh, hai người cảnh sát đang đề một thanh niên còn trẻ, nhìn tuổi cậu ta không lớn, tạm thời vẫn chưa thấy rõ tướng mạo.

Lộ Phi Nhi cũng cùng trở về cục cảnh sát, hiện giờ cô có việc phải làm rồi. Dưới sự khai thông của cảnh sát, cuối cùng mấy chục chiếc xe taxi từng chiếc từng chiếc lái đi, một số xe đang chạy tới cũng được thông báo quay trở lại.

Chạy trốn trên xe taxi không có vân tay, những nơi khác cũng không có. Mấy người Vân Tùng và Chu Kiến mang theo người đến nhà đối tượng tình nghi, mang về một đồng quần áo, nhiệm vụ của mấy người Lộ Phi Nhi bây giờ là kiểm tra.

Đối tượng tình nghi này tên là Điền Phóng, hai mươi hai tuổi, không có nghề nghiệp, bố mẹ là công nhân bình thường, đã ra nước ngoài làm thuê được hai năm rồi, không có bạn bè. Lúc Lộ Phi Nhi nhìn thấy cậu ta, thật sự hoảng sợ, bộ dáng cậu ta rất đẹp mắt, thậm chí có hơi giống con gái, làn da rất trắng, cũng rất gầy, người như vậy mà lại là tội phạm giết người sao? Thấy Lộ Phi Nhi bước vào, Chu Kiến mở miệng nói:

“Ở trên xe nạn nhân Tưởng Hoa, chúng tôi tìm thấy sợi quần áo, sau đó tìm được một cái quần áo dính máu đó, có người nhìn thấy cậu ta đã từng mặc qua, cậu giải thích thế nào?”

“Tôi làm sao biết được, tôi không biết, thật sự không biết, đây là lần đầu tiên tôi cướp giật, thật đấy, các người phải tin tôi, quần áo đó nhất định không phải là của tôi, thật đấy...”

Cậu ta khóc hết sức thê thảm, nước mắt giàn giụa, ánh mắt hoảng hốt lo sợ, lại còn không ngừng cầu xin, Lộ Phi Nhi thật sự cảm thấy rối loạn, chẳng lẽ thật sự không phải cậu ta, bộ dáng nhát gan của cậu ta, hoàn toàn không thể liên tưởng đến người mang tội giết người. Thậm chí lúc này, toàn thân cậu ta đang phát run. Lộ Phi Nhi nhìn không nổi nữa, vẫn là dựa vào chứng cứ để nói chuyện đi!

44. Chương 45

Editor: Trần Thu Lệ

Chờ Lộ Phi Nhi về đến nhà đã là buổi tối ngày hôm sau, cũng may đã ăn xong ở đơn vị, trở về nhà bắt đầu dọn dẹp phòng bếp. Mấy ngày mới về, nhiều thứ đã bị hỏng, ngay cả nắm móc cũng xuất hiện. Lộ Phi Nhi lấy những đồ không cần đồ thảng vào trong bồn cầu, nhưng điều không may đã xảy ra, lqd bồn cầu đã bị nghẹt. Lộ Phi Nhi ấn nút xả nước, nhưng bồn cầu lại đầy ngay, vậy là Lộ Phi Nhi gặp phải vấn đề lớn rồi. Lại nói việc thông bồn cầu là chuyện của đàn ông, về điểm ấy cô rất kiên trì. Nhưng không có Lý Thanh Lưu ở nhà, trong nhà không có đàn ông, cũng chỉ có thể mạnh mẽ thôi. Tìm được dụng cụ, tốn cả nửa ngày sức lực nhưng vẫn không giải quyết được.

“Oẹ.....”

Lại ói ra, nhìn tình hình này lại thêm phiền phức rồi. Trong lúc này, Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân cô thật bất lực, cô nghĩ đến Lý Thanh Lưu, rất nhớ anh. Lý Thanh Lưu đã mấy ngày không có tin tức, vì sao bản thân cô lại dễ dàng khoan dung anh như vậy, nên bảo anh chuyển nghề, nếu anh lqd không đồng ý thì ly hôn, mỗi lần bàn bạc, thật sự làm một người cảnh sát hình sự cũng được mà! Dù sao so với mười ngày nữa tháng, thậm chí là thời gian dài hơn nữa vẫn cảm thấy tốt hơn nhiều. Gần đây Lộ Phi Nhi thật sự thấy rất mệt mỏi, cô cảm thấy áp lực rất lớn, vì sao bản thân mình lại muốn kết hôn sớm như vậy, để bây giờ bản thân mình lại rất cô đơn, rất thê thảm...

“Hu hu... Lý Thanh Lưu, anh là tên khốn kiếp, anh cũng không quan tâm anh vẫn còn một người vợ sao! Hu hu...” Lộ Phi Nhi vừa khóc vừa mắng, càng khóc lại càng nhớ anh, càng nhớ lại càng khóc.

Đột nhiên điện thoại vang lên, Lộ Phi Nhi di chuyển nhanh chóng lấy điện thoại ra, oa, thật là anh. Lấy tay áo lau mặt, coi như không có chuyện gì.

“Sao lâu vậy anh mới gọi điện thoại?”

“Anh bận quá, em làm sao vậy? Khóc?” Lý Thanh Lưu thoáng cái đã nghe ra đầu bên kia điện thoại không được bình thường.

“Nói vậy, em là ai chứ? Mũi em hơi bị nghẹt, hình như là bị cảm.” Lộ Phi Nhi nói dối, hết sức tự nhiên, không có tí ti cân nhắc, lời nói đã tuột ra khỏi miệng rồi. Bởi vì ở trong nháy mắt đó, điều Lộ Phi Nhi nghĩ đến chính là không thể làm cho anh phân tâm, đây chính là dao động lòng quân, công việc của anh lqd không được phép bị phân tâm. Như vậy sẽ khiến anh mắc sai lầm, thậm chí có thể còn xảy ra nguy hiểm, dùng lời nói của mẹ Vu Diễm Hoa chính là: “Nhà có vợ tốt, không gặp phải tai họa.” Ý tứ chính là, nếu bà xã hiền lành, thì nhất định ông xã sẽ không gặp chuyện ngoài ý muốn.

Trong điện thoại hơn nửa ngày không có âm thanh, qua một lúc lâu sau, Lý Thanh Lưu mới lên tiếng, “Em đang làm gì vậy?”

“Em đang thông

Bồn cầu đấy! Lợi hại không?” Lộ Phi Nhi nhìn bồn cầu, lông mày nhíu lại.

“Lợi hại, chỉ có điều em hãy tìm thợ sửa chữa đi!” Lý Thanh Lưu nói.

“Nhưng đã khuya rồi mà.” Lộ Phi Nhi không muốn đã trễ thế này rồi mà còn làm phiền người khác.

“Vậy thì ngày mai đi! Chỉ là anh rất tò mò, em đã vứt cái gì vào trong đó vậy hả?”

Lý Thanh Lưu hơi tò mò, chất lượng bồn cầu nhà anh vốn rất tốt mà, nhưng tại sao lại có thể như vậy?

“ Chính là cá kiểng của anh đã chết rồi, nên em đổ chúng vào bồn cầu. Sau đó, em lại bỏ thêm một ít đồ ăn thừa thế là bị nghẹt luôn.” Lộ Phi Nhi nói.

“ Em nói là cá anh nuôi?” Lý Thanh Lưu kinh ngạc nói, bảo bối của anh nha! Làm sao có thể chết được chứ?

“ Đúng vậy! Đã chết rồi!” Lộ Phi Nhi không thích nuôi cá trong nhà, bởi vì những lúc trời âm nó sẽ có mùi.

“Ồi! Vợ phá sản, em nói thật đi, em đã nấu bọ chúng rồi phải không hả?” Lý Thanh Lưu đau lòng nói, đó là cá cảnh nhiệt đới của anh đấy.

“ Tuyệt đối không có, em còn chưa kịp xuống tay mà! Chúng nó đã chết rồi, em không ăn cá chết đâu!” Bọn chúng chết vô cùng, vô cùng bình thản.

“ ... ”

“ Đây! Lão quỷ! Ông già?” Lộ Phi Nhi nghe thấy đối phương không có động tĩnh gì, chỉ có thể thử kêu.

“ Em.. em nói cái gì?” Lý Thanh Lưu thật sự không thể tin được, Anh đào nhỏ của anh lại kêu anh như vậy.

“ Lão quỷ, ông già. Làm sao vậy? Không phải anh bảo em hãy kêu giống bố mẹ em sao? Mẹ kêu bố em như vậy đấy!” Lúc trước Lộ Phi Nhi đã hỏi anh rồi.

“ Em làm anh tức chết rồi! Không có lựa chọn khác sao?” Lý Thanh Lưu cắn răng nói.

“ Có, bố nó à!”

“ Haizzzz! Anh sẽ suy nghĩ lại, chẳng lẽ không còn lựa chọn nào khác sao?” Lý Thanh Lưu xoắn xuýt.

“ Ha ha..” Anh tức giận như vậy khiến Lộ Phi Nhi cảm thấy rất vui vẻ. Cuối cùng vẫn không dặn dò một hồi, để cho Lý Thanh Lưu làm việc thật tốt, lo huấn luyện, đã sớm quên mất lời thề son sắc bảo người ta chuyển nghề, nếu không sẽ ly hôn!

Nói không được mấy câu, rồi lại cúp điện thoại, Lộ Phi Nhi cảm thấy trong lòng mình dễ chịu không ít.

“ Mẹ nó, tôi không tin tôi sẽ không làm được!” vén tay áo lên, nhét khăn lông vào miệng, Lộ Phi Nhi lại bắt đầu chiến đấu hăng hái với bồn cầu, đã sớm quên mất ở một khắc trước còn đang than vãn, khóc lóc. Với tinh thần không giải quyết vấn đề cương quyết không được ngủ, bắt đầu chiến đấu hăng hái.

Thật ra cuộc sống chính là như thế, buồn bã qua đi, ngày mai vẫn phải đến, người yêu sâu đậm vẫn cứ yêu, bởi vì yêu, bởi vì yêu người này, chính bản thân mình trải qua những gì, đã từng sống như thế nào, chịu đựng hành hạ, đau đớn như thế nào đều vui vẻ chịu đựng.

Ngày hôm sau, trong cuộc họp thảo luận, mấy kẻ nghiện thuốc lại bắt đầu nuốt mây nhả khói*, Tiền Minh vô cùng mất hứng, vào lúc này, cô ta có vẻ hơi buồn rầu, Phương Mẫn đến bên cạnh Lộ Phi Nhi nói: “Em nói xem, Tiền Minh sẽ tìm một người chồng tốt như thế nào hả?”

* nuốt mây nhả khói: hút thuốc.

“ Không biết, dù sao cũng không thừa nổi.” Lộ Phi Nhi nói chuyện cũng không nể mặt, Phương Mẫn nghe xong che miệng lại cười trộm.

“ Được rồi, nghiêm túc một chút, nói chuyện chính sự đi. Các người xem tên nhóc này có nói thật không?” Chu Kiến vô cùng nghiêm túc liếc mắt nhìn các cô gái một cái.

“ Hẳn là không phải hiện tại chứng cứ đã chứng minh sợi vải trên xe là trên quần áo của cậu ta? Bộ quần áo này cậu ta đã từng mặc, chúng tôi có người làm chứng.” Trì Ba phân tích nói, Lộ Phi Nhi có phần không nắm chắc, cảm thấy một người trẻ tuổi nhất gan như vậy, sẽ giết người cướp của sao?

“ Có thể người nào khác đã mặc quần áo của cậu ta hay không?” Phương Mẫn cũng nghĩ như vậy hỏi.

“ Phụ nữ sao? Tôi làm cảnh sát hình sự nhiều năm như vậy, trực giác nói cho tôi biết, loại khả năng đó vô cùng nhỏ.” Chu Kiến trực tiếp đả kích cô, mấy người Chu Kiến cũng có chiều hướng nghiêng về một bên, hoàn toàn không tin tưởng tên nhóc kia. Vào lúc này chứng cứ cũng không thể nói chuyện rồi.

Mấy người phụ nữ ngoại trừ Tiền Minh, đều cảm thấy tên nhóc này không hẳn là tội phạm giết người. Tục ngữ nói không sai, tướng từ tâm sinh*! Nhưng mà cũng không còn cách nào khác. Mấy người Chu Kiến và Vân Tùng dẫn cậu ta đến hiện trường xảy ra vụ án, đứng ngay chỗ chiếc xe tràn đầy vết máu, hoàn toàn thay đổi xe taxi trước mặt, hơn nữa bọn anh đã đi xét dọc theo đường đi hung thủ chạy trốn một hồi, lại vừa mang theo thanh dao dính máu và quần áo thả trước mặt cậu ta. Nghĩ muốn lấy những thứ này để khiến cậu ta thấy áp lực. Thúc giục cậu ta thẳng thắn, nhưng mà lại không như mong muốn, cậu ta vẫn như cũ không chịu nhận tội.

* tướng từ tâm sinh: Dáng vẻ bề ngoài bị ảnh hưởng bởi các yếu tố trái tim.

Phương Mẫn , Bạch Mai và Lộ Phi Nhi lại càng cảm thấy bọn anh suy đoán chính xác.

45. Chương 46

Editor: Trần Thu Lệ

Thật ra trong lòng Lộ Phi Nhi vẫn còn đang buồn chán một chuyện, chính là gia đình nhà cá của anh, đúng vậy, vô cùng không may, thế nhưng lại có một con cá nhỏ nhỏ còn sống sót, điều này làm Lộ Phi Nhi làm sao có thể chịu được đả kích như vậy chứ? Nhưng mà, nếu vớt ra lại vậy thì phải vọt thẳng vào bồn cầu sao? Đường như quả không có nhân đạo rồi. Đúng vậy, không thể như vậy được, nghĩ tới đây, hai mắt Lộ Phi Nhi sáng lên, vậy thì đi đến Thiên Trạch* một chuyến đi!

*Thiên Trạch: Là một nơi để mua sinh vật cảnh(Cá cảnh, chim cảnh,v.v..)

“Ha ha... Chuyện này cũng không thể trách em nha!”

Lộ Phi Nhi lấy thùng nước đổ ra hơn phân nửa, sau đó không quan tâm đến sự mệt nhọc sau khi làm việc, đón xe đi thật xa ra ngoài mua Ô Quy(con rùa), đúng vậy, là Ô Quy, ha ha. Ở trong thùng nước, có đặt một số cục đá, sau đó lại thả Ô Quy vào. Con rùa này, khoảng chừng nửa ki-lô-gam.

Ngày thứ ba, Lộ Phi Nhi mới vừa đi làm, chợt nghe một tin tức giật gân, kẻ tình nghi kia đã nhận tội rồi. Lộ Phi Nhi vội vàng vọt vào phòng.

“Nhận tội rồi?”

“Đúng vậy! Nhận tội rồi, vừa khóc vừa nói, giống như cậu ta không thể không làm như thế vậy, cậu ta nói là ngộ sát* chứ không không phải mưu sát**!” Trì Ba trả lời câu hỏi của Lộ Phi Nhi, sau khi nghe xong lời này, lại nhìn những người khác, vẻ mặt của bọn họ đều nặng nề.

*Ngộ sát: Giết người không chủ định

**Mưu sát: Cố ý giết người

“Làm sao khiến cậu ta nhận tội?” Lộ Phi Nhi đang suy nghĩ có phải đã bị ảnh hưởng gì từ bên ngoài rồi không...

“Cô cho rằng chúng tôi là người gì hả?” Đột nhiên Tiền Minh chui ra từ sau lưng, dọa Lộ Phi Nhi nhảy dựng.

“Làm sao vậy?” Lộ Phi Nhi quay đầu hỏi cô ta, Tiền Minh cũng biết bản thân mình không phải là đối thủ của người phụ nữ này, cũng không dám thô lỗ, mới lẩm bẩm nói:

“Nếu muốn chứng minh cuối cùng là ngộ sát hay là mưu sát thì phải xem các người rồi. Cho nên, bây giờ bắt đầu tăng ca!” Tiền Minh nói xong liền rời đi, Phương Mẫn vỗ vỗ bả vai Trì Ba và Lộ Phi Nhi, an ủi bọn họ.

Tên Điền Phóng này đã nhận tội, giải thích rõ chính là cậu ta làm. Từ chỗ Lý Thanh Lưu, Vân Tùng học được chiến tranh tâm lý có hiệu quả cao ngất. Tất cả phòng tuyến của tên nhóc kia đều tan vỡ hết.

Trì Ba cho biết, đối với việc Lộ Phi Nhi gấp đến độ chỉ thiếu chút nữa là nắm tóc của Lộ Phi Nhi vẫn luôn nhớ mãi, “Căn cứ vào lời khai của Điền Phóng, kế hoạch ban đầu của cậu ta là hành hung trên đường, bởi vì đây là lần đầu tiên gây án nên sau khi lên xe, trong lòng cậu ta sợ sệt, dọc theo đường đi từ đầu đến cuối vẫn không dám ra tay, mãi đến khi sắp tới nơi, cậu ta mới lớn gan lqđ đe dọa tài xế đưa tiền ra. Ngay từ đầu, cậu ta chỉ muốn cướp một chút tiền của Tưởng Hoa, cầm dao chỉ là để dọa dẫm chứ cũng không muốn giết Tưởng Hoa. Nhưng lúc ấy, Tưởng Hoa lại không sợ một chút nào, không những không ngoan ngoãn lấy tiền ra mà ngược lại càng

túm được cổ cậu ta, khiến cho cậu ta không có cách nào thoát được, cho nên Điền Phóng mới dùng dao đâm lung tung mấy nhát, hồng tìm đường thoát thân. Nhưng không nghĩ tới lại gây thành bi kịch.”

“Như vậy sao?” Trong miệng Lộ Phi Nhi cứ lẩm bẩm, nếu tên Điền Phong này là hung thủ, như vậy đã nói rõ, cậu ta là một người vô cùng xảo trá nhưng lại giả bộ hiền lành, hiện tại cậu ta đã nhận tội của mình, như vậy lời nói bây giờ của cậu ta cũng chưa hẳn là nói thật. Trong lòng Lộ Phi Nhi và Trì Ba đều vô cùng rõ ràng, chứng cứ của cậu ta, còn có việc kiểm nghiệm hiện tại của bọn họ, là chuyện quan trọng biết bao nhiêu, Cái này có khả năng trở thành nhân tố quan trọng để phá án.

“Đúng vậy, tôi nói này cô gái ngây thơ, hãy thu hồi sự đồng cảm của cô đi! Cô cho rằng cậu ta vô tội, nhưng không chừng hiện tại cậu ta đang đắc ý vì chúng ta không có cách nào trừng trị cậu ta đấy!” Thôi Phong luôn thích đả kích cô.

“Nếu cậu ta thật sự đang nói dối, vậy cũng thật là đáng giận rồi!”

Việc cân nhắc mức hình phạt giữa tội ngộ sát và mưu sát có sự khác biệt rất lớn. Tội ngộ sát chỉ là do sơ suất dẫn đến hành động giết người. Còn tội mưu sát, là loại biết là cố ý thương tổn nghiêm trọng dẫn đến chết người. Cả hai thật sự khác nhau rất lớn, có liên quan trực tiếp đến người này hay không vẫn còn phải sửa lại. Nếu những điều cậu nói là sự thật, Điền Phóng cũng sẽ bị tố cáo ngộ sát, mà không phải mưu sát. Nếu như cậu ta nói láo, như vậy sẽ sinh ra vấn đề cân nhắc mức hình phạt nặng hay nhẹ, hung thủ không bị trừng phạt thích đáng, người nhà nạn nhân cũng không được an ủi trong lòng, quan trọng nhất là, luật pháp bị kẻ xấu giẫm đạp rồi.

Trong nhà kho của cục cảnh sát, đã hơn nửa đêm mà hai người Trì Ba và Lộ Phi Nhi vẫn còn ở cùng với chiếc xe đầy vết máu, quỳ xuống bò lên, bắt đầu công việc, hai người bọn họ đã làm việc liên tục hơn sáu tiếng đồng hồ.

“Ngồi xuống nghỉ một chút đi!” Trì Ba mang theo đôi găng tay, ngồi vào một bên, vỗ vỗ phía bên cạnh bảo Lộ Phi Nhi ngồi xuống nghỉ một lúc.

“Ôi, cái eo của tôi!” Lộ Phi Nhi vừa than vừa ngồi ‘phịch’ xuống một cái.

“Ha ha...”

“Anh cười cái gì?” Lộ Phi Nhi vô cùng kinh ngạc, Trì Ba vậy mà sẽ cười cô, anh rất ít cười.

“Tôi còn nhớ rất rõ lúc cô vừa mới tới, gan góc như vậy, giống như một con nhím nhỏ, có lẽ là bởi vì bị Ninh Vệ Đông hù dọa chắc?” Trì Ba liếc mắt nhìn Lộ Phi Nhi một cái.

“Khi đó tôi có chút không vui vẻ, cảm thấy vô cùng ngột ngạt.” Lộ Phi Nhi nở nụ cười, thật ra cũng không được bao lâu vậy mà giống như đã qua vài chục năm vậy, dường như có cảm giác đã qua mấy đời người.

“Vì sao cô vẫn còn làm cái này? Cô kết hôn chưa? Tôi thấy gia cảnh đội trưởng Lý rất tốt, vì sao cô còn phải vất vả kiếm tiền?” Trì Ba nói có chút khó khăn, Lộ Phi Nhi cũng không giấu diếm, ngoại trừ Phương Mẫn biết, cô vẫn chưa kịp nói cho người khác biết đấy!

“Kết hôn, chờ anh ấy về, chúng tôi sẽ mời mọi người dùng cơm. Nhà anh ấy có tốt hay không, không có liên quan gì đến chúng tôi cả. Tôi thích công việc này, vô cùng thích, tìm ra chân tướng sự thật là động lực của tôi, cảm giác như vậy, thật giống như... là được nạp năng lượng vậy.” Lộ Phi Nhi nói có phần không rõ ràng lắm, nhưng Trì Ba có thể hiểu rõ.

“Cô có tinh thần trách nhiệm, cô nhiệt tình bướng bỉnh, nhưng lại phù hợp làm cái này. Tôi vẫn luôn cảm thấy được, cô là kiểu người một khi đã thích cái gì thì sẽ bắt chấp tất cả.”

“Ha ha...” Lộ Phi Nhi không biết trả lời Trì Ba như thế nào, cảm thấy tiếp nhận lời nói của anh không được tốt lắm, chỉ có thể cười gượng.

“Thật ra thì cô rất ngốc!” Trì Ba nhìn về phía Lộ Phi Nhi cười nói.

“Tôi ngốc chỗ nào chứ?” Lộ Phi Nhi cũng không mất hứng, cô tự nhận là mình sống rất thông minh.

“Cô vào trong cục này, có rất nhiều người có tình cảm với cô, ha ha, cũng bao gồm cả tôi và Thôi Phong.” Trì Ba cười cười tự giễu, nhìn đáng vẻ Lộ Phi Nhi ngốc ra, lại càng bất đắc dĩ.

“Tôi không biết.” Lộ Phi Nhi thật sự rất kinh ngạc, chỉ có điều hiện tại nghe Trì Ba nhẹ nhàng băng quơ nói ra như vậy, nên cũng coi như chuyện này không có gì.

“Mọi người đều âm thầm biết hết, cũng chỉ có cô không nhận ra, cả ngày chỉ muốn làm thế nào để giải quyết Ninh Vệ Đông, chúng tôi còn chưa kịp lựa chọn hành động, đã bị đội trưởng Lý ở sau lưng không nói một tiếng ra tay trước rồi.” Trì Ba nói tới đây, giống như rất hối tiếc, lắc lắc đầu. Lộ Phi Nhi cười đẩy anh một cái, chỉ có điều Trì Ba lại nghiêm mặt nói:

“Nhiệm vụ của bọn họ rất nguy hiểm, chịu sự quản lý của Bộ đội, có rất nhiều nhiệm vụ đều không thể nói ra, cũng không thể thường xuyên về nhà, cô phải chuẩn bị sẵn sàng. Nếu cô muốn tạo phản, tôi cũng không ủng hộ.” Trì Ba nói giống như cô muốn tạo phản ngay lập tức vậy, Lộ Phi Nhi nhanh chóng bay qua một cước.

“Xuống địa ngục đi, tôi mới không như thế đâu!”

Có thể nói chuyện phiếm thoải mái như thế này, cảm giác thật sự rất tốt, có lẽ ở một khắc này, Trì Ba mới chính thức buông xuống, một người con gái tốt đẹp như vậy, cũng chỉ có người như Lý Thanh Lưu mới có thể xứng đôi, anh chúc phúc từ tận đáy lòng.

Hai người tiếp tục làm việc, mãi cho đến khuya, Lộ Phi Nhi mới trở về nhà, nhanh chóng đi ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục đấy!

Ở một chỗ kín không sáng sửa chưa từng chạm qua trên trần xe taxi và tay lái, Lộ Phi Nhi và Trì Ba đều phát hiện được sợi quần áo trên người Tường Hoa. Ở trong xe, vẫn còn phát hiện được sợi vải quần áo dính máu đỏ của Điền Phóng, ngoại trừ ở tay lái và trần xe ra, cũng ngoài dự đoán của mọi người xuất hiện tại vị trí bình thường hành khách sẽ không ngồi vào. Có được những kết luận này, Chu Kiến, Vân Tùng cùng với mấy người Trì Ba nhanh chóng mô phỏng lại vụ án trên xe.

Vân Tùng có vẻ ột chút, gần giống với dáng người của Tường Hoa, mà đáng vẻ Thôi Phong có hơi gầy, anh đến phỏng theo động tác của Điền Phóng.

“Nếu như tôi muốn xuống xe, sau đó anh ngăn tôi lại, như thế chúng ta...” Thôi Phóng vừa cầm bút, vừa phát họa động tác với Vân Tùng.

“Không đúng, chỗ này không có sợi vải.” Lộ Phi Nhi lắc đầu, hai người trở lại, vẫn không thể nhận được sợi nào để lại chỗ tay lái và trần xe theo mô phỏng.

“Như vậy anh tới đâm tôi.” Vân Tùng nói với Thôi Phong, sau đó toàn bộ liên hợp tình hợp lý hơn. Vân Tùng và Thôi Phong xuống xe, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Chu Kiến cũng có thể nhận được kết luận cuối cùng.

“Nói cách khác, hung thủ rút dao găm ra, đâm về phía nạn nhân mới đúng.”

“Đúng vậy, hung thủ nhất định phải ở trong xe di chuyển thân thể mới có thể giết chết lái xe được, khi đó cậu ta nghiêng nghiêng thân thể dựa vào người nạn nhân.” Vân Tùng vừa nói, vừa chứng minh kinh nghiệm phong phú với Thôi Phong, “Thân thể cậu ta hướng về phía bên trái, cũng là như thế này, đúng, cánh tay cậu ta mới thể gặp được tay lái và trần xe.”

Phân tích của Vân Tùng nhận được sự tán thành của mọi người.

46. Chương 47

Editor: Trần Thu Lệ

Trở về lại trong cục, bọn họ lại ngựa không dừng vó* tìm đến Bạch Mai, ở chỗ cô ấy cũng đang làm việc rất suông sẻ, “Nếu như góc độ của vết dao dốc đứng, điều này đã chứng tỏ khoảng cách giữa kẻ đột kích và nạn nhân rất gần. Hơn nữa, hướng dao đâm vào thân thể là từ trên xuống dưới. Nếu vết dao bằng phẳng, vậy thì chứng tỏ hung thủ đang ở bên cạnh hung thủ, mọi người đến xem đi.” Bạch Mai vén tấm vải trắng lên, chỉ vào miệng vết thương ọi người xem.

*Ngựa không dừng vó: nghĩa là không ngừng di chuyển về phía trước, không được lãng phí thời gian.

Quả nhiên giống y như Bạch Mai đã nói, trên ngực Tưởng Hoa có nhiều miệng vết thương, điều này đã chứng tỏ hung thủ đã đối xử với ông ra sao, đây là lần thứ hai Lộ Phi Nhi nhìn thấy thi thể của Tưởng Hoa, không biết vì sao, cảm thấy sống mũi vô cùng đau xót.

“Mấy vết thương này chính là theo góc độ dốc đứng, trên bụng nạn nhân cũng có một vết dao, cũng chính tại miệng vết thương này đã đâm thẳng vào tim, tạo thành vết thương xuyên thấu tim, việc này đã khiến ông ấy bị sốc rất nhanh. Cũng chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết.”

“Phi Nhi, em biết ông ta?” Bạch Mai thấy Lộ Phi Nhi ngây ngốc đứng nhìn nạn nhân, cảm thấy có phần khó hiểu.

“nói cách khác, là cố ý giết người!” Lộ Phi Nhi lẩm bẩm nói, tất cả mọi người đều nhìn ra Lộ Phi Nhi khác thường, ở trong mắt mọi người, cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ.

“Em thật sự quen biết ông ta?” Phương Mẫn cũng bắt đầu căng thẳng.

“Em đã từng ngồi xe ông ấy, ông ấy là một người rất lương thiện, ông ấy...” Lộ Phi Nhi cảm thấy nụ cười của ông ấy giống như vẫn đang ở trước mặt mình.

“đi thôi!” không đợi Lộ Phi Nhi nói xong, Thôi Phong đã ngăn Lộ Phi Nhi lại, choàng vai ôm cô đi ra ngoài.

Trở lại văn phòng, bộ dạng của Lộ Phi Nhi vẫn có chút mất hồn mất vía, Thôi Phong, Trì Ba và Phương Mẫn lén lút tụ tập ở cửa, bàn bạc xem làm thế nào mới tốt.

“Bảo cô ấy về nhà đi!” Thôi Phong cảm thấy hiện tại Lộ Phi Nhi không thích hợp để làm việc.

“không được, về nhà thì lại càng suy nghĩ miên man thêm mà thôi!” Phương Mẫn không đồng ý.

“Nếu không thì, chị Phương, chị cũng xin phép cấp trên đi, hai người đi dạo phố.” Trì Ba cảm thấy vấn đề tâm lý rất quan trọng, bọn họ có thể ôm hết công việc còn mạnh mẽ hơn so với Lộ Phi Nhi nhiều.

“Để cho cô ấy làm việc đi.” không Trưởng phòng Hoàng Chiếm Quân đã xuất hiện sau lưng bọn họ từ lúc nào.

“Trưởng phòng!” Ba người quá chú ý nên cũng không phát hiện sau lưng còn có một người. Xem ra anh cũng đều nghe thấy được.

“Gặp phải vấn đề như vậy có trốn tránh cũng vô ích. Hãy để cho cô ấy tiếp tục làm việc. Nếu chỉ có một chút chuyện nhỏ ấy mà không vượt qua được vậy thì cô ấy cũng không thích hợp làm cảnh sát nữa rồi.” Hoàng Chiếm Quân nói xong, liền chấp tay sau lưng bước vào phòng làm việc.

“Ông ấy nói rất đúng, trốn tránh không phải là biện pháp.” Trì Ba có vẻ bình tĩnh, Phương Mẫn và Thôi Phong cũng không có ý kiến gì khác, cái này dường như là biện pháp tốt nhất.

Chờ Trì Ba đi trước, Thôi Phong mới đi tới trước mặt Phương Mẫn, thấp giọng nói: “Tôi mới phát hiện bây giờ ông ấy mới chút bộ dạng của cấp trên rồi.”

“Ha ha, tên nhóc cậu!” Phương Mẫn đá anh một cước.

Hôm nay không cần tăng ca, Lộ Phi Nhi về nhà, trong nhà rất tối, cô nhìn con rùa của mình, con rùa thật sự là vô dụng, đến bây giờ mà vẫn chưa giải quyết được con cá kia. Đột nhiên Lộ Phi Nhi cảm thấy có lqđ

phần cô đơn, thay áo ngủ xong, mở hết tất cả đèn trong nhà, nhưng vẫn không được, không có không khí của con người, lại mở TV lên, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, trong nhà vẫn yên tĩnh đến đáng sợ.

“Đúng vậy! Mỗi lần anh ấy trở về rất ít xem ti vi. Lúc nào cũng ngồi vào chỗ máy vi tính đó.” Trong miệng Lộ Phi Nhi lẩm bẩm, sau đó mở máy tính ra, lại vội vàng pha cho anh một ly cà phê, thật sự giống như có anh lqđ ở nhà vậy. Nhưng mà vẫn không được, cảm thấy rất sốt ruột, trong lòng trống rỗng. Đến phòng giữa, mở tủ quần áo ra, ở đó có quần áo của Lý Thanh Lưu, lật từng cái từng cái một qua, nhớ lại bộ dạng lúc anh mặc quần áo. Lấy một chiếc áo sơ mi xuống, ôm vào trong ngực, cẩn thận hít một hơi thật sâu.

“Mình giặt giữ sạch sẽ như vậy để làm gì? Điều không còn mùi vị của anh nữa rồi.” Bản thân nói xong nước mắt cũng rơi xuống, “Anh tên khốn kiếp này, lúc người ta cần anh nhất, anh cũng không có ở đây, em rất đau lòng, anh có biết không? Em rất nhớ anh, anh có biết không? thật sự bận rộn như vậy sao? Có thời gian đi vệ sinh cũng có thể gọi cho em một cuộc điện thoại mà! Oa... Anh cũng không nhớ đến em, một chút cũng không nhớ, hu...hu...”

Càng nghĩ càng thấy đau lòng, trong lòng yêu, yêu đến nỗi có chút oán giận rồi. Dùng sức ôm thật chặt quần áo của anh, nhắm mắt lại, tưởng tượng giống như bản thân đang ở trong lòng anh vậy.

“Em còn ôm nó đến bao lâu?”

Lộ Phi Nhi ngược khuôn mặt đầy nước mắt, ngây ngốc nhìn người đang đứng ở cửa phòng ngủ, Lý Thanh Lưu mặc trang phục ngủ trang*, đây không phải là mơ chứ? Lý Thanh Lưu giang rộng hai tay, lúc này Lộ Phi Nhi mới phản ứng kịp, đột nhiên nghĩ đến hiện mặt mình đầy nước mắt nước mũi, đúng lúc lại đang ôm chiếc áo sơ mi của anh trong ngực, trực tiếp lấy lau mặt một cái, sau đó bỏ nhào vào trong lòng Lý Thanh Lưu.

*Trang phục ngủ trang: đồ rằn ri.

“Em cũng thật là bần.” Tuy miệng Lý Thanh Lưu nói vậy nhưng vẫn ôm bà trong ngực thật lâu, khi anh mở cửa nhẹ chân nhẹ tay bước vào, anh liền nghe thấy tiếng TV, nhìn thấy cửa thư phòng mở ra, trên màn hình máy tính là khung cửa sổ trò chơi của anh, còn có một ly cà phê của anh nữa. Đó là cô đang đợi anh, ngay tại trong một khắc đó, trái tim Lý Thanh Lưu bị nứ đến không thở nổi, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng Lộ Phi Nhi vừa khóc vừa chửi anh, anh nhẹ nhàng tựa người vào tường, anh làm sao lại không biết bà xã mình khổ chứ? Anh ở trong đội, chỉ cần có thời gian trống là sẽ nhớ đến cô. Chỉ cần Lộ Phi Nhi gọi điện thoại, nhất định là cái gì cũng tốt, nhưng mà anh biết, không phải như thế, cô cũng cần người ở cùng, nhưng mà bản thân anh lại bất lực, chỉ có thể giả bộ không biết. Sau đó, giống như không có việc gì đứng trước mặt bà xã, coi như bồi thường cho cô. Dùng thời gian cả một đời để yêu cô. Anh làm một người đàn ông, âm thầm tự hạ đảm bảo với bản thân mình.

“Bố nó à, có muốn em chà lưng cho anh không?” Lộ Phi Nhi đứng ở cửa cười hì hì nói.

“không cần! không cần!” Lý Thanh Lưu thế mà lại từ chối. Chờ một chút, sắc mặt Lộ Phi Nhi trầm xuống, không hợp lý.

“Mở cửa, anh nói đi, có phải anh bị thương không?” Lộ Phi Nhi vội đứng ở cửa, vịn tay nắm cửa.

“không có, không có, bà xã, anh bảo đảm tuyệt đối không có bị thương.” Lý Thanh Lưu nói xong, thì cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, thật sự không có tiếng động, anh mới buông lòng, nhưng mà không tới một lát sau, Lý Thanh Lưu liền nghe tiếng động bất thường, thở dài một tiếng!

“một cái ổ khóa cấp bậc thấp như vậy mà cũng muốn ngăn em lại sao?” Lộ Phi

Nhi bước vào, trong tay vẫn còn cầm thanh sắc không biết đã tìm được ở đâu, quơ quơ trước mặt Lý Thanh Lưu, sau tiện tay vứt đi, “Đến đây nào! Cho em nhìn xem.”

Thảo nào Lý Thanh Lưu không cho cô nhìn, trên lưng anh rõ ràng bị bầm tím một mảng lớn, Lộ Phi Nhi muốn hỏi anh là đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều suy nghĩ một chút, vẫn là nhịn xuống. Nhìn miệng vết thương của anh, thật giống như có cây búa đang gõ từng phát từng phát vào lòng cô vậy.

“Bà xã, cùng tắm với anh đi!” Tên khốn Lý Thanh Lưu này thật là quá đáng, đã bị thương rồi mà còn muốn chuyện này, đàn ông rõ là đây thói hư tật xấu.

“đã đủ ba tháng chưa hả?” Lộ Phi Nhi dũa kích anh.

“Còn thiếu ba ngày nữa.” Lý Thanh Lưu nhớ rất rõ ràng.

“một ngày cũng không được.” Đối với dặn dò của bác sĩ, Lộ Phi Nhi rất kiên trì.

“Em chờ đó cho anh!” Lý Thanh Lưu hung dữ nói, Lộ Phi Nhi cũng không quản, chính là cười không ngừng. Sau đó, nhẹ nhàng chà lưng cho anh.

Lộ Phi Nhi giặt quần áo, dọn dẹp phòng tắm, đột nhiên Lý Thanh Lưu nhớ đến bể cá bảo bối của anh, vội vàng chạy tới trước bể cá nhìn xem, trong bể cá chỉ còn sót lại duy nhất một con cá, con cá nhỏ nhỏ cô đơn bơi trong nước, nước trong bể chỉ còn một nửa. Bên cạnh còn chất một ít đá cuội, trên lớp đá cuội là một con rùa màu xanh đang nằm úp sấp, màu sắc vô cùng ghê tởm.

Lý Thanh Lưu thông minh cỡ nào, thoáng cái liền hiểu rõ, cái này nhất định là do cô vợ mình giở trò quỷ.

“Lộ Phi Nhi, em là cô vợ phá sản! Em ra đây cho anh.” Lý Thanh Lưu mặc quần lót, đứng trong phòng khách la to, chỉ có điều như vậy thật sự vũ lực không dậy nổi.

“La réo cái gì? Hơn nửa đêm....” Lộ Phi Nhi vừa ra phòng khách liền nhìn thấy Lý Thanh Lưu đang đứng ở chỗ này, cô lập tức ý thức được chuyện không thích hợp.

47. Chương 48

“Em nói xem, có chuyện gì đây?” Ngón tay Lý Thanh Lưu chỉ vào bể cá, hoặc là nói đang chỉ vào con rùa kia.

“Đó là em tìm một người bạn cho con cá kia mà!” Lộ Phi Nhi cứng đầu trả lời, tất cả phụ nữ đều như thế này, cương quyết không thừa nhận sai lầm của bản thân.

“Nói bậy! Em còn dám nói dối? Em nói, có phải muốn sau này cũng hại chết con cá cuối cùng này không?” Lý Thanh Lưu cảm phẫn nói, vừa nói vừa đưa tay lấy con rùa ra, nặng như vậy, “Em là cô vợ phá sản!”

“Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa cho em nghe xem!” Lộ Phi Nhi hét lớn một tiếng, cảm giác đó thật giống như đang quát tội phạm vậy, Lý Thanh Lưu hoảng sợ.

“Anh nói này, bộ dạng con rùa này thật xinh đẹp. Bà xã, ánh mắt của em thật tốt.” Đại não Lý Thanh Lưu xoay chuyển vô cùng nhanh chóng, Lộ Phi Nhi nghe xong lời nói của anh, thiếu chút nữa vui vẻ ra mặt.

“Em quyết định, từ hôm nay trở đi, em chỉ yêu mình nó, hứ!” Lộ Phi Nhi nói.

“Vậy được rồi! Chỉ có điều, đáng tiếc cho con cá này, nghe nói là ít nhất cũng vài trăm ngàn đấy!” Lý Thanh Lưu vô cùng thương xót nói, nhưng vẫn thả chú rùa về lại chỗ cũ.

“Cái gì? Sao anh không nói sớm!” Lộ Phi Nhi di chuyển nhanh chóng, đưa tay vào lấy chú rùa ra lại.

“Vậy con rùa này phải làm sao?” Lý Thanh Lưu nhận lấy chú rùa nói.

“Ừm, anh hãy phóng sanh đi! Tích chút đức!”

“Được!” Lý Thanh Lưu cười đồng ý. Lộ Phi Nhi nằm úp sấp trên bể cá, cảm thấy cứ thế nào ấy, con cá này sao lại đáng yêu như vậy chứ! Thật sự là ý trời mà! Nhất định là có duyên với cô đó!

Ngày hôm sau, Lộ Phi Nhi bắt đầu tìm hiểu tài liệu liên quan đến con cá đắt tiền có duyên với cô này, thứ nhất là để xem thử lqd Lý Thanh Lưu có nói dối hay không. Thứ hai là để xem con cá này có giá trị đến mức nào, nếu thật sự có giá trị giống như Lý Thanh Lưu nói, cô sẽ chăm sóc thật tốt, còn nếu không phải như lời anh đã nói, mà chỉ là một loại cá bình thường, vậy thì Lộ Phi Nhi cô sẽ không dễ dàng tha thứ. Quả nhiên, trời không phụ người có lòng nha!

Cá Ngân Long thuộc họ cá rồng, còn có các tên là Osteoglossiformes, Long thổ châu, Ngân đới, Ngân Thuyền. Địa bàn phân bố: Sông Amazon*, Guyana**. Thân dài từ 50-90cm, hình thoi. Trên miệng có tua, vây lưng kéo dài từ giữa lưng cho đến đuôi, vây thì ngắn nhưng nền vây lại tương đối dài. Vây bụng từ lỗ sinh dục kéo dài đến phần đuôi, các vây rộng hình sợi, nền vây tương đối dài, đây là những điểm khác biệt của Ngân Long so với Hồng Long và Kim Long của Đông Nam Á. Vây của Ngân Long tương đối to, trên dưới của vây lưng và vây bụng đối xứng nhau, toàn thân phát ra ánh sáng màu trắng bạc. Nuôi trong nước có nhiệt độ từ 24-28°C, nước mềm có tính axit yếu, thức ăn thiên về động vật nhất là động vật tươi sống như cá con tép con...sống trong môi trường nước phải trong sạch. Thuộc loài cá ấp trứng trong miệng, là chủng loài khá nổi tiếng trong cá kiểng nước ngọt.

*Amazon: là một dòng sông ở Nam Mỹ, là sông dài nhất thế giới và là sông có lưu vực lớn nhất thế giới.

**Guyana: có tên chính thức là Cộng hòa hợp tác Guyana, là quốc gia duy nhất thuộc Khối thịnh vượng chung Anh nằm trên lục địa Nam Mỹ. Nước này ở phía bắc xích đạo trong vùng nhiệt đới và nằm trên Đại Tây Dương. Guyana có biên giới phía đông với Suriname, phía nam và tây nam với Brazil và phía tây với Venezuela. Đây là nước nhỏ thứ ba trên lục địa Nam Mỹ với kích thước xấp xỉ Anh Quốc. Guyana là nước duy nhất tại Nam Mỹ có ngôn ngữ chính thức là tiếng Anh và là một trong hai nước còn lại trên lục địa Châu Mỹ vẫn áp dụng giao thông bên trái.

Sau đó, chú cá này trở thành vật cưng mới của Lộ Phi Nhi, cô đặt lại cho nó một cái tên rất dễ nghe, Châu Châu, bởi vì nó cũng có tên là Long thổ châu. Chỉ có điều, người yêu chú cá này nhất vẫn là Lý Thanh Lưu, đối với chú cá tìm được đường sống trong cõi chết này, Lý Thanh Lưu cảm thấy đây là cho anh một cơ nữa rồi. Ăn xong cơm tối, lại thích ngồi ở chỗ nhìn cá. Lộ Phi Nhi đã có chút ghen tỵ rồi.

Lý Thanh Lưu vô cùng hiểu rõ, nếu chú cá này chết đi, như vậy thì Lộ Phi Nhi sẽ cương quyết không cho anh nuôi lại nữa. Thậm chí có thể còn nghiêm trọng hơn, trong cơn tức giận sẽ khấu trừ tiền tiêu vặt của anh, gần đây anh muốn mua một cái bàn máy chơi game kiểu mới nhất. Nhưng mà, ngay cả khi anh có tiền, cũng không dám tự mua.

Bộ dạng của Châu Châu lớn rất nhanh, từ lúc lớn chưa tới nửa bàn tay, đến mấy tháng sau đã được một cân (1 cân = 1/2kg), có thể nói bộ dạng thật sự rất tốt, tất cả đều nhờ công lao của Lộ Phi Nhi đấy! Thường xuyên cho lqd cá ăn, người ta một ngày chỉ cho ăn một lần, còn Lộ Phi Nhi nhà chúng ta một ngày lại cho cá ăn hai bữa. Thay đổi thức ăn đa dạng. Lộ Phi Nhi làm sao mà biết nó đã được một cân chứ? Bởi vì cô chưa từng cân. Làm sao có thể cân được chứ? Bởi vì cá đã chết rồi (Tội nghiệp chú cá, hic hic).

Chuyện là như thế này, trong cục lại có thêm một vụ án giết người, Lộ Phi Nhi rất nghiêm túc làm thêm ba ngày, nhưng sau đó lại đi công tác năm ngày, và thế là, chú cá Châu Châu mập mạp cứ như vậy lqd mà mất sớm. Chờ đến khi Lộ Phi Nhi trở về nhìn thấy một màn thảm kịch như vậy, trong lòng rất buồn bực nha! Lý Thanh Lưu biết rõ nên cũng không dám nói gì, chỉ có thể cẩn thận hầu hạ, ai bảo anh cũng không có ở nhà chứ?

Nhưng mà, anh thật sự muốn mua máy chơi game, ở trong bộ đội, lúc không có việc gì làm, có thể giải lao chút! Nếu như sau cái chết của Châu Châu, anh lại còn nói ra việc mua máy chơi game đắt tiền như thế, Lộ Phi Nhi nhất định sẽ nổi bão. Chỉ có điều anh sẽ có cách xử lý tốt.

Đêm nguyệt hắc phong cao*, thích hợp để làm chuyện xấu.

*nguyệt hắc phong cao: không trăng.

“Bà xã, anh rất nhớ em!” Lý Thanh Lưu thấy Lộ Phi Nhi vừa mới nằm xuống, liền sáp đến.

“Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cướp! Anh mau nói cho em.” Lộ Phi Nhi cũng không ngốc, người này nhất định có việc giấu giếm.

“Nói bậy, bà xã, chẳng lẽ em không nhớ anh?” Nói xong, liền vén áo ngủ của Lộ Phi Nhi lên.

“Này! Anh làm gì vậy? Có việc thì mau nói ra, không được động tay động chân.” Tuy rằng trái tim của Lộ Phi Nhi đã bắt đầu nhảy loạn thành thịch, nhưng vẫn không muốn để cho anh lừa dối thành công. Lý Thanh Lưu lqd vừa tháo gỡ ràng buộc của bản thân, vừa dùng tay của mình đốt lửa trên người Lộ Phi Nhi,

nhìn bộ dạng mềm mại của bà xã, anh cũng ần ần (ngắm ngằm chịu đựng) đau đớn đấy! Nhưng mà thừa dịp lúc này vẫn còn tỉnh táo, nhanh chóng nói chuyện chính.

“Bà xã!” Lý Thanh Lưu ngậm chặt vành tai của cô, cảm giác được thân thể của vợ mình chấn động mạnh mẽ, nhin không được cười khẽ một tiếng.

“Hửm?”

“Anh muốn mua một cái máy chơi game!”

“Cái gì?” Lộ Phi Nhi lập tức tỉnh táo lại, tên khốn này quá giả dối, lại dùng mỹ nam kế với cô, chỉ có điều Lý Thanh Lưu làm sao có thể buông tha cơ hội tốt này được chứ? Đi thẳng vào vấn đề, “A..” Lộ Phi Nhi kêu lên, đáng ghét, tên khốn này thế mà lại tập kích bất ngờ.

“Anh yêu em, bảo bối... ưm...” Lý Thanh Lưu hoạt động rất thông thả, nhưng đối với Lộ Phi Nhi mà nói, này quả thật là hành hạ, chậm chạp vào sâu ra cạn như vậy, không sót ruột một chút nào.

“Hừ...” Lộ Phi Nhi thật sự có chút không chịu nổi, tức giận lấy tay dùng sức cấu cánh tay của anh, trong lòng Lý Thanh Lưu bất đắc dĩ cảm thán, vợ mình thật sự cầm tinh con mèo, lúc nào cũng thích cấu anh, nhưng mà chính anh cũng muốn như vậy nha!

“Để cho anh mua... có được không? Hửm?” Nói xong còn dùng lực tân công một phen, khiến Lộ Phi Nhi suýt chút nữa kêu lên.

“A... Khốn kiếp!” Rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng chịu khuất phục rồi. Chỉ có điều Lý Thanh Lưu cũng hứng hơn cô, anh thật sự không nhin được, tăng nhanh tốc độ, phải biết rằng, anh đã kìm nén rất lâu rồi. Nếu không phải ý chí của anh có sức lực kinh người, đã sớm đầu hàng rồi.

Có lẽ là bởi vì kiềm nén khoảng thời gian quá dài, hay có lẽ vô cùng vui vẻ vì kế hoạch của mình đã thành công, tóm lại trong một buổi tối này, Lộ Phi Nhi bị lấn qua lấn lại đến khi ngủ, ngủ rồi thức dậy, dậy rồi lại ngủ, giống như một con búp bê vải vậy, mặc anh đùa nghịch. Trước kia, lúc nào Lộ Phi Nhi cũng rất dịu dàng, nhưng mà đêm qua không bị làm sao lại thô lỗ đến dọa người. Buổi sáng, khi Lộ Phi Nhi tỉnh dậy từ trong cơn mê man, trên cánh tay, trên mông đều là dấu tay của anh, cổ và vai, thậm chí là trên đùi, đều là dấu hôn. Trong lòng Lộ Phi Nhi rất tức giận đấy! Làm sao lại chịu khuất phục chứ? Tên khốn này mưu đồ hiểm ác, không thể tha thứ.

Tìm một chủ nhật cả hai người đều rảnh rỗi, chỉ cần là nhân viên ở cục Cảnh sát, đều đến tham gia tiệc mừng của Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi. Lần này, bọn mời Ninh Vệ Đông, dường như anh ta cũng rất biết điều, tuy là lúc chạm mặt Lộ Phi Nhi sẽ không nói gì, nhưng biểu hiện như vậy đã không tệ rồi. Bạch Mai lén lút tiêu sái đến trước mặt Lộ Phi Nhi, cau mày nhìn cô:

“Vì sao em lại kết hôn sớm như vậy?” Bạch Mai rất tò mò, cô cảm thấy mới tốt nghiệp đã vội kết hôn thì vẫn còn quá sớm.

“Bởi vì em không muốn để vuột mất!” Đây là lần đầu tiên Lộ Phi Nhi trịnh trọng trả lời như vậy, Bạch Mai nhìn cô một chút, nghiêng đầu cười nói:

“Chứ không phải là sợ không lấy được chồng hả?”

“Ha ha, chị cũng có thể hiểu như vậy.”

Tiệc mừng lần này, có rất nhiều người đến tham dự, không chỉ có đồng nghiệp của bọn họ mà còn có cả đồng đội của Lý Thanh Lưu, và một số đồng nghiệp ngoài xã hội. Lộ Phi Nhi hiểu rõ suy nghĩ của Bạch Mai, lén lút kéo tay ông xã mình, bảo anh giới thiệu mấy người tốt cho Bạch Mai, phải nói là Lý Thanh Lưu vô cùng khinh thường với cách làm này, nhưng mà bởi vì lần trước anh làm bà xã rất thâm, trong lòng anh cũng thấy áy náy, cho nên cũng không dám từ chối. Trắng trợn kéo Bạch Mai đến bàn của bạn anh ngồi.

Mọi người giới thiệu một chút, liền bắt đầu vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, lúc đầu Lý Thanh Lưu và Lộ Phi Nhi vẫn ở cùng với mọi người, nhưng sau đó bọn họ cần phải đi đến những bàn khác để mời rượu, nên để Bạch Mai lại.

Chờ đến khi bữa tiệc sắp tàn, phát hiện Phương Mẫn vẫn đang giáo huấn Bạch Mai, Lộ Phi Nhi vội vàng chạy qua xem.

“Như thế nào? Có thích được người nào không?” Lộ Phi Nhi sốt ruột hỏi.

“Hừ! Đều dọa chạy cả rồi, nếu không dọa chạy thì cũng chạy đến nhà vệ sinh để nôn, còn thích cái rắm!” Phương Mẫn trả lời cô, Bạch Mai cúi đầu, khó có khi cô thành thật như vậy.

“Sao lại thế này hả? Rốt cuộc là chị đã nói gì hả?” Lộ Phi Nhi thật sự rất gấp gáp, phải biết rằng Bạch Mai cũng đã ba mươi tuổi rồi.

“Bọn họ hỏi nội dung công việc của chị là gì, chị nói là pháp y, cứ như vậy hù dọa hai người chạy đi, sau đó lại dọn lên một bàn đầy món gà Bát bảo, chị chủ động thể hiện một mặt hiền lành của chị, mỗ xẻ cho bọn họ, không phải là chia ra. Như thế lại có bốn người chạy đi. Chị biết chắc là bản thân chị đã làm sai, cũng rất buồn bực, nên rãnh rỗi không có việc gì làm, chị đã đùa nghịch món khoai tây nhào nước cốt gà. Cũng không biết làm sao lại như vậy, vậy mà lại nhớ tới chị mới nghiên cứu thành công kỹ thuật nghiên cứu xương sọ mới nhất, em có biết, chị phát hiện...”

48. Chương 49

“Dừng lại! Nói như vậy mấy người còn lại đó cũng chạy luôn?” Lộ Phi Nhi thấy bàn đó ‘Rõ ràng phục hồi lại như cũ’, kỹ thuật cả Bạch Mai không tệ, vừa nhìn thế nào cũng có một người giống như vậy chứ?

“Sự thật là tàn khốc!” Bạch Mai gom hết tất cả đồ tội cho hiện thực. Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn bắt đầu nhìn cô, nữ pháp y đơn thuần mỹ lệ này sao lại không gả được ra ngoài chứ?

Khó có được ngày chủ nhật, Lý Thanh Lưu muốn dẫn Lộ Phi Nhi ra ngoài một chuyến, nhưng lại bị bắt buộc phải ở nhà dọn dẹp vệ sinh, vốn dĩ nhà anh đều mượn người đến dọn dẹp, nhưng Lộ Phi Nhi vô cùng không thích người lạ đến nhà, cho nên tự anh phải ra tay.

“Lau sạch sẽ tro bụi trên trần, không được để lại dấu vân tay của anh.” Lộ Phi Nhi đang chỉ đạo Lý Thanh Lưu lau chùi đèn treo trần nhà.

“Đã biết.” Lý Thanh Lưu vô cùng không tình nguyện, đứng ở trên bàn, cầm khăn lau trong tay, nhớ lại trước kia Lý Thanh Lưu anh vẫn còn chưa kết hôn, anh chưa từng làm chuyện như thế này nha! Từ trước đến giờ anh không làm việc nhà. Trong lòng khó tránh khỏi than thở!

“Lát nữa không được quên tháo bức màn xuống, cần phải giặt thật sạch.”

“Đã biết.” Lộ Phi Nhi nói xong, liền đi giặt quần áo.

Lúc đầu, Lý Thanh Lưu hoàn toàn không để ý tới Lộ Phi Nhi, nhưng mà thấy cô đứng cao như vậy, tự anh làm cho rồi, quan trọng nhất là, nếu như anh thật sự không động tay, cô nhất định sẽ tức giận, khó có được trở về một lần, mà lại giân dỗi nữa thì thật sự không đáng. Lý Thanh Lưu khuyên bản thân mình, cứ xem như cô yêu thương anh đi! Lộ Phi Nhi đang muốn đi ra xem Lý Thanh Lưu làm ra sao, nhưng đột nhiên lại nghe thấy tiếng mở cửa phòng, đó là tiếng dùng chìa khóa để mở cửa, cô liếc mắt nhìn Lý Thanh Lưu một cái, đề phòng lấy con dao gọt trái cây trên bàn nắm trong tay. Cửa mở, Lộ Phi Nhi lại ngây ngốc cả người, vào cửa không phải là người nào vạm vỡ, mà một người phụ nữ ăn mặc vô cùng thời thượng, phía sau cô ta còn kéo theo hành lý.

“Cô tìm ai? Làm sao lại có chìa khóa nhà chúng tôi?” Giọng Lộ Phi Nhi không được tốt.

“Ha ha, Thanh Lưu!” Người phụ nữ này không để ý tới Lộ Phi Nhi, trực tiếp dời gót, quen cửa quen ngõ từ trong tủ giày lấy một đôi dép lê ra, Lộ Phi Nhi có phần bị dọa đến nơi, Lý Thanh Lưu bỏ vợ?

“Là cô? Sao cô lại tới đây?” Lý Thanh Lưu cầm khăn lau trong tay, cũng bước qua, nghe thấy Lý Thanh Lưu quen biết cô ta, Lộ Phi Nhi liền cảm thấy không tốt.

“Em đã trở về, dĩ nhiên là đến gặp anh.” Bành Ny Na cười tiến vào, để hành lý qua một bên, sau đó ngồi trên ghế sofa. Hiện tại, có thể nói là Lộ Phi Nhi đang tức điên, cô đời này vẫn chưa từng tức giận như thế này.

“Cô ta là ai?” Lộ Phi Nhi cảm thấy giọng nói của mình có phần run rẩy, ngay trước mặt Lý Thanh Lưu và tình địch như vậy thật sự rất mất mặt, nhưng mà cô hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của chính mình.

“Phi Nhi, đây là Bành Ny Na, là bạn bè trước kia. Ny Na, đây là vợ của tôi, Lộ Phi Nhi.” Lý Thanh Lưu vẫn chú đến sắc mặt của vợ mình, anh có phần hoảng hốt, bởi vì nhìn sắc mặt của Lộ Phi Nhi, nhất định là đang tức giận.

“Cô Lộ hả! Tôi mới từ nước ngoài trở về, tiện thể đến thăm hai người.” Bành Ny Na cười, nhưng nụ cười này nhìn trong mắt của Lộ Phi Nhi, có phần không có ý tốt, thậm chí là có ý khiêu khích.

“Đột nhiên đến thăm, không nên gọi điện thoại trước sao?” Lộ Phi Nhi nói.

“Tôi muốn cho các người một bất ngờ.”

Ngay tại lúc này, điện thoại của Lộ Phi Nhi lại vang lên, trong cục tìm cô có việc, cô thay quần áo xong, cũng không thèm nhìn tới hai người liền đi rồi. Không để ý Lý Thanh Lưu ở sau lưng không ngừng gọi. Thậm chí là mở cửa sổ, hướng xuống lầu gọi. Lộ Phi Nhi không biết phải đối mặt như thế nào với trường hợp như vậy, thật sự như sấm sét giữa trời quang, đả kích như vậy thật sự quá lớn, cô không biết đối mặt như thế nào. Chỉ có thể lựa chọn tạm thời trốn tránh.

“Vì sao cô lại như thế này? Cô muốn làm gì?” Lý Thanh Lưu chờ Lộ Phi Nhi rời khỏi, xoay người nổi giận đùng đùng nhìn người phụ nữ phá hoại gia đình của anh.

“Cô ta không xứng với anh, ly hôn với cô ta đi! Anh thành người đàn ông đã ly hôn, cũng sẽ không để ý em đã lên giường với người đàn ông khác.” Bành Ny Na vừa nói, vừa từ trong túi lấy gói thuốc lá ra, châm lửa. Lý Thanh Lưu cảm thấy bản thân anh thật sự không biết cô ta rồi. Đây là cô gái mà anh đã quen biết từ nhỏ sao? Là Nina phóng khoáng cởi mở đây sao?

“Tất cả đều đã qua, tôi yêu vợ của tôi, cô làm như vậy, sẽ chỉ làm tôi thêm chán ghét cô thôi.” Lý Thanh Lưu chưa từng nói chuyện nhiều như vậy với Bành Ny Na, giờ này khắc này, từ trong lòng anh đã chán ghét người phụ nữ này.

“Anh cũng đã từng nói với em như vậy, trước kia cũng không như thế này, anh nói em là bà xã của anh, anh nói chúng ta sẽ kết hôn. Anh nói...”

“Đó là trước khi tôi phát hiện cô có quan hệ với nhiều người đàn ông. Là cô phản bội, cô đã quên rồi sao?” Lý Thanh Lưu không muốn nhắc tới chuyện này, đây là chuyện duy nhất tổn thương đến tự tôn của anh, ngay cả bố mẹ anh cũng chưa từng nói qua.

“Thanh Lưu, anh phải hiểu cho em, anh có biết một mình ở nước ngoài cô độc biết bao nhiêu không? Cái loại lạnh lẽo này, rất bất lực, anh không có cách nào hiểu được, em cũng là phụ nữ, em cần phải có đàn ông quan tâm em, yêu em. Em và những người đó có chút quan hệ, nhưng anh không thể phủ nhận, em yêu anh, anh có biết khi đó, mỗi ngày em đều viết thư cho anh. Sau đó, khi trở về sẽ giao tất cả cho anh. Anh...” Bành Ny Na cũng xúc động bắt đầu di chuyển.

“Tôi là quân nhân, phụ nữ của tôi không được ra nước ngoài. Cái này tôi cũng đã từng nói với cô rồi, đủ loại nguyên nhân cũng không thể để cho chúng ta ở cùng một chỗ. Cô đã xúc phạm đến vợ của tôi, từ hôm nay lqđ trở đi cô cũng đừng tới đây, chúng ta cũng không còn là bạn bè nữa.” Lý Thanh Lưu đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này quả thật là người của hai thế giới. Bọn họ có khác biệt lớn như vậy, thậm chí ngay cả tình yêu cũng không có cách nào bù lại được.

“Anh có thể không làm quân nhân, anh có thể ra nước ngoài với em, em đã cho người liên lạc tốt...”

“Cút! Bố của cô cũng từng là quân nhân, là một người con của quân nhân mà lại có thể nói ra những lời như vậy. Mau cút đi!”

“Thanh Lưu, em đi trước, em hy vọng anh suy nghĩ kỹ lại một chút, tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, anh...” Bành Ný Na đã từng bỏ lỡ người đàn ông này, nhưng mà hiện tại, cô ta hối hận, cô ta muốn quay lại!

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, đừng để cho tôi nhìn thấy cô.” Lý Thanh Lưu thô lỗ đẩy cô ta ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, nếu như nói cô ta phản bội khiến đau lòng anh tổn thương, như vậy Bành Ný Na hôm nay nói ra những lời này, có thể nói là làm cho Lý Thanh Lưu chán ghét rồi. Người phụ nữ này, là chuyện nhục nhã và hối hận nhất trong kiếp này của Lý Thanh Lưu anh.

*đạo bất đồng bất tương vi mưu: con đường khác nhau dẫn đến chí hướng khác nhau.

Lộ Phi Nhi cố gắng để cho bản thân mình tập trung vào công việc, nhìn Lộ Phi Nhi nghiêm túc như vậy, những người khác cũng biết tâm trạng cô không tốt, nên đều rất cẩn thận. Nhưng mà sau khi làm việc xong, Lộ Phi Nhi không gấp, cũng không biết bây giờ nên làm gì? Cô chỉ có thể đối mặt với hiện thực.

Trên đường về nhà, Lộ Phi Nhi tưởng tượng đến tình huống bản thân mình sẽ đối mặt, có lẽ ngay lúc mình về nhà hai người bọn họ đang vừa nói vừa cười, có lẽ bọn họ đã đi khỏi, có lẽ bọn họ đang thân thiết, cái tên Lý Thanh Lưu khốn kiếp đã kìm nén mấy ngày, hôm nay mới trở về. Có thể hay không... nghĩ tới đây, Lộ Phi Nhi bước nhanh hơn.

Mở cửa, TV trong phòng khách đang mở, là trận đấu mà Lý Thanh Lưu thích nhất. Sau đó, Lộ Phi Nhi thấy Lý Thanh Lưu, bên cạnh không có người nào, thậm chí trên người anh vẫn đang mặc bộ quần áo lúc cô rời đi. Lộ Phi Nhi cũng biết kiểu nghĩ này rất kỳ quái, nhưng mà cô chính là nhịn không được.

“Cô ta là chuyện quá khứ, cô ta chỉ muốn đến xem chúng ta.” Lý Thanh Lưu biết bản thân mình không thể không giải thích.

“Cô ta đâu?”

“Đã đi rồi, anh đã đuổi cô ta đi rồi.” Lý Thanh Lưu đang chờ đợi Lộ Phi Nhi làm khó dễ.

“Cô ta làm sao có được chìa khóa nhà chúng ta? Chẳng lẽ chỗ này đã từng là tổ ấm của hai người sao?” Lộ Phi Nhi nghĩ tới đây, cảm thấy bản thân mình thật sự muốn phá hủy nơi này.

“Em cũng biết bình thường anh rất ít khi trở về, lúc đi làm ở cục Cảnh sát mới chính thức chuyển đến. Cô ta chẳng qua chỉ đến đây ở nhờ, lúc đó đúng dịp cô ta đi công tác nên mới có chìa khóa nhà.” Lý Thanh Lưu vừa giải thích, vừa đi theo Lộ Phi Nhi vào thay quần áo.

“Vậy hành động hôm nay của cô ta là có ý gì, anh muốn nói lại tình cũ sao?”

“Cái đó đều đã là chuyện của quá khứ, em muốn anh phải nói như thế nào, chuyện quá khứ anh không có cách nào thay đổi được.” Cho dù Lý Thanh Lưu hy vọng có thể thay đổi, nhưng chính là không có biện pháp.

“Cô ta vẫn sẽ còn xuất hiện nữa sao? Coi như không có sự tồn tại của em? Trực tiếp xông thẳng vào nhà em, coi nhà em thành nhà cô ta, coi chồng của em thành chồng của cô ta sao?” Lộ Phi Nhi lớn tiếng nói với Lý Thanh Lưu, Bành Ný Na, cái tên này bố mẹ anh cũng đã từng nhắc đến, Lộ Phi Nhi không thể không để ý.

“Cô ta sẽ không xuất hiện nữa.”

“Các người dự định sẽ gặp gỡ sau lưng em? Ám Độ Trần thương*?”

*Ám Độ Trần Thương: lén lút, vụng trộm.

“Em đã nói xong chưa? Anh nói, đó là chuyện của quá khứ, chuyện quá khứ anh không có cách nào thay đổi.” Lý Thanh Lưu nói xong, đi ra cầm lấy áo khoác trên ghế sofa, cứ như vậy mà đi ra ngoài. Lộ Phi Nhi đi theo anh ra ngoài, nhưng cô vẫn không ngăn cản anh.

“Anh tên khốn kiếp này, anh vẫn còn lý sự?” Lộ Phi Nhi nói xong, oa oa khóc lớn, cô vẫn luôn cảm thấy tình cảm của bọn họ rất hoàn mỹ, nhưng hiện tại đã bị phá vỡ rồi. Anh đã từng yêu thương người khác sâu sắc, hiện tại nhất định anh vẫn còn yêu cô ta, nhất định là như vậy.

Lý Thanh Lưu về đơn vị trước thời hạn, nhưng mà lần này đi chính là hai tháng, hiện tại bọn họ xem như là đang chiến tranh lạnh rồi. Một cuộc điện thoại cũng không có, Lộ Phi Nhi tức giận nên cũng không thêm để ý đến anh, trong lòng mình tổn thương nhưng tên khốn kiếp này lại không có cách nào nhận thức được.

49. Chương 50

Editor: Trần Thu Lệ

Phương Mẫn và Bạch Mai là hai người bạn tốt nhất của Lộ Phi Nhi, đều đã biết vợ chồng bọn họ cãi nhau rồi. Ý kiến của Phương Mẫn là, đàn ông thì không thể nuông chiều được, nhất định phải giáo huấn bọn một chút, nhưng ý kiến của Bạch Mai lại nói là, ai cũng đều đã từng có quá khứ, đó là chuyện không có cách nào thay đổi, cô ấy nói Lộ Phi Nhi đang cố tình gây sự. Đến bây giờ, Lộ Phi Nhi vẫn không có cách nào tha thứ cho anh, thậm chí còn nổi lên hoài nghi tình cảm của bọn họ. Bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc là Lý Thanh Lưu có thật sự yêu cô hay không, hoặc là nói người anh yêu nhất không phải là cô.

Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn đứng ở ngoài hành lang cửa sổ mà ngắm người, nhìn cảnh vật bên ngoài, nhưng trong lòng Lộ Phi Nhi vẫn nghĩ đến tên khốn kiếp Lý Thanh Lưu, anh thể nhưng thật sự nhẫn tâm, không gọi một cuộc điện thoại nào.

“Phi Nhi, đến đây, nhìn xem cái này là gì?” Bạch Mai vội vàng chạy tới, giống như phía sau có ai đang đuổi theo cô vậy.

“Làm sao vậy? Cho em nhìn cái gì?”

“Nhìn đi, là hoa Tường Vi*, không phải em đang nghi ngờ anh ấy có yêu em hay không sao? Em hãy gỡ từng cánh hoa xuống đi, đếm một cái là sẽ biết ngay.” Từ trong chiếc áo khoác trắng, Bạch Mai cẩn thận lấy ra một đóa hoa tươi đẹp màu hồng nhạt.

*Hoa Tường Vi: tên khoa học là *Rosa multiflora* hay còn nhiều tên gọi khác như tầm xuân nhiều hoa, hồng nhiều hoa, tường vi Nhật, dã tường vi, là loài thực vật có hoa trong họ Hoa hồng. Tên gọi tường vi thường xuyên bị nhầm lẫn với một loài hoa khác là tử vi.

“Đoán chắc lẽ sao?” Lộ Phi Nhi đã từng nghe nói qua cái này.

“Đúng vậy! Em xem chị đối xử với em có tốt ‘khủng khiếp’ không?” Bạch Mai cười hì hì giành công, không giống với người phụ nữ chín chắn đã ba mươi tuổi một chút nào, thật ra cùng thân thiết với Bạch Mai thì sẽ hiểu cô ấy ngay.

“Vậy nếu đoán ra anh ấy không yêu em thì sao?” Lộ Phi Nhi than thở, hai người phụ nữ thất bại nhìn cô, lúc này mới hiểu được, cái này hoàn toàn không phải là vấn đề lựa chọn.

“Hoa này mới hái phải không?” Đột nhiên Phương Mẫn phát hiện một vấn đề.

“Đúng vậy! Tôi hái trong phòng Phó cục trưởng Vương đấy!”

Bạch Mai vừa nói xong, Lộ Phi Nhi và Phương Mẫn đều ngạc nhiên há to miệng.

“Cái này là bảo bối của Phó cục trưởng Vương đấy! Cô xong đời rồi!” Phương Mẫn nói.

“Oa, sao chị không nói sớm, nhanh, suy nghĩ biện pháp, làm thế nào bây giờ?” Bạch Mai chỉ kém chút nữa là nhảy dựng lên.

“Không sao, đi theo chị.” Phương Mẫn kéo cô ấy đi rồi.

Nếu không thì tại sao nói Phương Mẫn là chủ chốt của phòng kỹ thuật chứ? Bông hoa này thu thập vô cùng xinh đẹp, cứ như thế mà người ta cho dán lên, lại nói Bạch Mai và Phương Mẫn tìm khắp tất cả các phòng lầu lqđ trên lầu dưới, hỏi bọn họ có ai đưa tài liệu cho Phó cục trưởng Vương hay không. Cuối cùng các cô cũng đợi được. Sau đó, sự việc tiến hành tương đối thuận lợi.

Sau đó lại có người tố cáo, nói là hai người Bạch Mai và Phương Mẫn làm, Phó cục trưởng Vương hùng hồ ôm bồn hoa bảo bối của ông đến hỏi tội, chỉ có điều, rốt cuộc lúc này Bạch Mai cũng phát huy được một phần cơ trí của mình. Nghĩa chính ngôn từ nói:

“Sếp à, chứng cứ đâu? Nói chuyện là phải có chứng cứ.” Bạch Mai cười hì hì nhất định không thừa nhận. Cuối cùng, vẫn là Phương Mẫn phải hiến dâng quả hồ trăn* của cô ra, mới lừa được sếp đi.

*Quả hồ trăn: hay hạt cười hay hạt dễ cười có tên khoa học là Pistacia vera. Là một loài thực vật thuộc Họ đào lộn hột. Loài này được Carl von Linné miêu tả khoa học đầu tiên năm 1753.

Hồ trăn có nguồn gốc từ vùng Ba Tư nay phân bố rộng rãi ở Iraq, Syria, Liban, Thổ Nhĩ Kỳ, Hy Lạp, Tunisia, Kyrgyzstan, Tajikistan, Turkmenistan, Ấn Độ, Pakistan, Ai Cập, Sicilia, Uzbekistan, Afghanistan, Hoa Kỳ (trồng nhiều ở California) và Việt Nam, Hồ trăn cho loại hạt hồ trăn hay hạt cười hầu như thường xuất hiện trên các mâm bánh kẹo ở Việt Nam.

“Hai mươi đồng một gói! Bồi thường cho chị.” Phương Mẫn nói.

“Để em đi cho!” Lộ Phi Nhi cảm thấy việc này cũng bởi vì do cô nên cô tự xưng phong đi mua.

Lộ Phi Nhi mua hai gói, ba người thừa dịp thời gian giữa trưa, liền ở trong phòng nghỉ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, nhưng đột nhiên tên nhóc Thôi Phong lại đến, thấy có đồ ăn tốt, nói cái gì cũng không chịu đi. Lại vẫn còn thể nào cũng phải luyện cái gì mà thần công, đặt ghế ở chỗ nào, sau đó ném vào thùng rác ở phía sau, ăn một cái rồi ném về phía sau, theo anh nói, tỉ suất anh lqd ném chính xác vô cùng cao, nhất định vượt qua 80%. Ba cô gái không tin, liền đứng trước mặt anh, nhìn anh biểu diễn, lúc bắt đầu mọi người còn cười trộm, nhưng mà từ từ đều ngây ngẩn cả người. Thôi Phong kiêu ngạo nở nụ cười, anh vẫn luôn nghe thấy tiếng vỏ trái cây rơi vào thùng rác, nhưng mà từ từ anh cũng phát hiện không đúng rồi. Quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục ngụy trang. Là người ta cầm thùng rác, giống như đang biểu diễn xiếc hù dọa vỏ trái cây cho anh vậy. Biểu diễn kết thúc.

“Câu thật lợi hại nha!” Bạch Mai vui vẻ ánh mắt bốc lên tim hồng, bốp bốp bảo người ta vỗ tay, Phương Mẫn và Lộ Phi Nhi cảm thấy thật mất mặt.

“Xin hỏi, ai là Lộ Phi Nhi?”

“Là tôi, xin hỏi anh là?” Lộ Phi Nhi nhìn thấy phù hiệu đặc công trên cánh tay của anh là biết tới tìm cô rồi. Hừ, cuối cùng tên kia cũng lựa chọn hành động rồi.

“Tôi tên là Tăng Chí, là chiến hữu của đội trưởng Lý Thanh Lưu. Tôi đến gặp em dâu, không biết em có thể dành ra một chút thời gian để chúng ta nói chuyện được không?”

“Được!” Bạch Mai đã đồng ý trước rồi, đẩy Lộ Phi Nhi đến ghế tựa nhấn một cái, sau đó bản thân mình cũng tự ngồi xuống. Phương Mẫn thật sự không nhìn được, kéo cô đi thẳng ra ngoài. Thôi Phong vội vàng chạy ra ngoài, trước khi đi, vẫn không quên giúp bọn họ đóng cửa lại.

Trước đây Lộ Phi Nhi vẫn chưa chính thức gặp qua chiến hữu trong đơn vị của Lý Thanh Lưu, chỉ là lúc Lý Thanh Lưu nằm viện, cô đã gặp qua mấy người, người tên Tăng Chí này cô cũng chưa nghe Lý Thanh Lưu nhắc tới bao giờ.

“Là anh ấy bảo anh đến đây à?” Trong lòng Lộ Phi Nhi hy vọng như vậy.

“Không có, em cũng biết tính của cậu ấy, cậu ấy sẽ không nói này nọ, tôi quen cậu ấy lâu rồi, từ lúc còn ở trường quân đội.” Tăng Chí nhìn Lộ Phi Nhi, hoặc có thể nói là đang quan sát.

“Nhưng tại sao anh lại tới tìm tôi? Xảy ra chuyện gì sao?” Lộ Phi Nhi có chút căng thẳng, cô lo lắng cho Lý Thanh Lưu.

“Ừ, đừng lo lắng, cậu ấy tốt lắm, chỉ là gần đây cứ giành tăng ca, vẻ mặt u ám, nên bọn anh đoán có phải vợ chồng tương lai cãi nhau hay không, vốn đã nói là sẽ dẫn em đến cho bọn anh gặp mặt, nhưng mãi vẫn không có tin tức. Cho nên anh đến xem.” Tăng Chí cười nói với Phi Nhi, xem ra Lộ Phi Nhi rất còn quan tâm đến người anh em của mình, cái này dễ làm rồi.

“Anh hẳn là đến hỏi thăm mới đúng.” Lộ Phi Nhi thản nhiên nói với Tăng Chí, tất nhiên cô cũng sẽ không thể nói, chuyện giữa vợ chồng, chuyện tình cảm, có thể không nói thì ai cũng sẽ không muốn nói. Huống chi, Lộ Phi Nhi cũng không biết Tăng Chí này và Lý Thanh Lưu có quan hệ như thế nào.

“Haiz! Thực ra bất luận là có chuyện gì, đều cần phải chia sẻ ra mới phải, lúc nào cũng lạnh nhạt nhưng rất dễ bị tổn thương tình cảm. Tôi không hiểu cụ thể các em đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần trước lúc nhìn bộ dạng cậu ấy uống rượu, là có thể biết nhất định rất nghiêm trọng. Em cũng biết tính chất công việc của bọn anh, điều quan trọng nhất là không được có chuyện gì phân tâm, không biết lúc nào đột nhiên sẽ có nhiệm vụ, nếu trong lòng có chuyện dè ép, như vậy lqd sẽ rất nguy hiểm với cậu ấy.” Tăng Chí nói như thế, thật sự Lộ Phi Nhi cũng hơi sợ hãi, mặc dù đã xảy ra chuyện như vậy nhưng cũng không hy vọng anh gặp chuyện không may, nhưng cũng chỉ là như thế thôi, còn bảo Lộ Phi Nhi phải chủ động đi tìm anh, điều này làm sao có thể khiến Lộ Phi Nhi cam tâm chứ? Về người phụ nữ này, đáng lẽ Lý Thanh Lưu phải cho cô một lời giải thích chứ?

“Anh có biết Bành Ny Na không?” Lộ Phi Nhi nói như vậy, Tăng Chí cũng ngạc nhiên, chỉ có điều Lộ Phi Nhi vẫn có thể thấy được là anh biết cô ta.

“Tình cảm của Lý Thanh Lưu đối với em rất sâu đậm, tôi chưa từng thấy cậu ấy như vậy, tôi cũng không nói nhiều, tôi đi trước.” Tăng Chí nói xong liền đứng dậy.

“Vâng, cảm ơn anh đã quan tâm.”

“Hẹn gặp lại.”

50. Chương 51

Tăng Chí đi rồi, thật sự anh cũng không nói gì thêm, Lộ Phi Nhi suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, có lẽ Tăng Chí này chỉ là đến thăm dò mình.

Trở lại phòng làm việc, quả nhiên thấy Bạch Mai và Phương Mẫn đều đang chờ ở đó, xem ra các cô ấy muốn tra khảo cô rồi. Lộ Phi Nhi biết bản thân mình cũng không tránh khỏi, lúc này cô cũng cảm thấy hẫng là nên tìm người chia sẻ, hoặc là nói, cô cũng muốn nghe ý kiến của người khác. Rốt cuộc là bản thân mình kiên trì có đúng hay không. Lộ Phi Nhi nói chuyện mà bản thân mình đang rối rắm cho Phương Mẫn và Bạch Mai, cô vừa mới nói xong, Phương Mẫn liền hét lên:

“Em nói cái gì? Thế nhưng lại có chuyện như vậy?”

“Vâng!” Lộ Phi Nhi lườm cô ấy một cái, ý bảo là cô ấy nói nhỏ thôi, cô cũng không hy vọng mọi người đều biết hết.

“Nhưng mà chìa khóa đâu? Em có lấy lại không? Cuối cùng giải quyết thế nào hả? Lý Thanh Lưu không giải thích gì à?” Bạch Mai vẫn tương đối bình tĩnh.

“Bởi vì lúc đó trong cục đột nhiên có điện thoại gọi tới, em cũng chỉ có thể đi trước. Đến lúc tối trở về, anh ấy cũng không giải thích gì cả, sau đó chính là bước đi, sau đó nữa là chiến tranh lạnh. Chẳng lẽ bảo em phải đi tìm anh ấy trước sao?” Trong lòng Lộ Phi Nhi thật sự nặng nề, lúc nào cũng giằng co như thế này cũng không phải là chuyện gì tốt, nhưng mà cô cũng không nghĩ chuyện quá chỉ đơn giản như vậy, lần này dễ dàng tha thứ, sợ rằng Lý Thanh Lưu sẽ không coi trọng mình.

Ba người đều im lặng, dù sao Phương Mẫn cũng là người từng trải, lúc này cũng bình tĩnh hơn một chút so với Lộ Phi Nhi.

“Muốn diệt bên ngoài thì phải yên bên trong trước đã, người phụ nữ này vẫn còn chưa thu thập xong mà em lại đấu võ với cậu ấy trước, thật sự là không sáng suốt.”

“Em là...” Lộ Phi Nhi vừa nghe lời này, cũng hiểu được, đây mới là vấn đề mấu chốt! Nhưng mà hiện tại dường như có hơi trễ.

“Đừng có gấp, chị thấy Tăng Chí kia chính là đến thăm dò, nếu không thì chính là do Lý Thanh Lưu phái tới, trở về em nhất định phải nói với Lý Thanh Lưu. Chỉ cần cậu ấy lung lay, thì em dễ hành động rồi.” Phương Mẫn hả hê mà cười cười.

“Vậy cứ chờ như vậy? Nhưng trong lòng em không thoải mái.” Lộ Phi Nhi nghĩ tới người phụ nữ này, lồng ngực lại buồn phiền ngay lập tức.

“Chị biết rõ em đang buồn chuyện gì, không phải là ăn dấm chua của tình cũ hay sao? Ai lại không có quá khứ chứ? Nếu Lý Thanh Lưu đã muốn chối bỏ quá khứ, thì trong tương lai cũng sẽ có một ngày chối bỏ em.” Phương Mẫn trực tiếp đánh thức cô, Lộ Phi Nhi cũng hiểu, nhưng mà nhất thời trong lòng vẫn không thể xoay chuyển được.

Phương Mẫn nhìn bộ dạng của Lộ Phi Nhi, không ngừng lắc đầu cảm thán.

“Bạch Mai, chị nhìn em mà cũng bị sốt ruột, việc kết hôn này cũng không có gì tốt. Tình yêu à, hỏi thể gian tình là chi?”

“Cái này em có thể trả lời chị.” Bạch Mai cảm thấy vấn đề này thật sự liên quan đến lĩnh vực chuyên nghiệp của cô rồi. Ngồi thẳng người, nói một chút với hai người phụ nữ: “Tình yêu chính là khi lần đầu tiên nam nữ khát vọng đối phương, tính chất nội tiết tố(hoóc – môn) của nam tiết ra hòa cùng hoóc – môn nữ, loại khát vọng này liên tục kéo dài, đến khi rơi vào giai đoạn tình yêu sẽ bài tiết ra nhiều amin mong đợi và amin huyết thanh, amin huyết thanh là vật chất quan trọng nhất trong tình yêu, nó có thể nhất thời làm cho người ta bị vây trong trạng thái điên cuồng. Đến giai đoạn tiếp theo, nam nữ kéo dài quan hệ hai bên, cũng hy vọng được đến ngày se duyên. Những yếu tố hoóc – môn này có thể duy trì cao nồng độ, có thể chỉ có thời gian 2 năm.” Sau khi nghe Bạch Mai nói xong, hai người phụ nữ nào đó cũng sốt ruột nhìn cô.

“Chị hiểu rõ như vậy, nói lạnh nhạt như thế, vậy chị còn sốt ruột kết hôn làm gì hả?” Lộ Phi Nhi không nhận được hỏi cô.

“Bởi vì chị không muốn làm lỡ mất tuổi tốt nhất để sinh con nha! Chị...” Bạch Mai vẫn còn chưa nói xong, đã bị Phương Mẫn bịt miệng, nếu lời nói này bị truyền ra ngoài, cô ấy thật đúng là đừng mong được gả đi.

Đang lúc Lộ Phi Nhi bắt đầu dao động, đột nhiên nhận được điện thoại của Bành Ny Na gọi đến đơn vị. Phương Mẫn nhìn bộ dạng tâm sự nặng nề Lộ Phi Nhi, đi tới hỏi:

“Bành Ny Na nói muốn gặp em, chị nói em có nên đi không?”

“Đương nhiên là đi, vì sao không đi, tiện thể lấy lại chìa khóa nhà về.” Phương Mẫn tức giận nói, Lộ Phi Nhi nghĩ lại cũng đúng. Chỉ có điều trước mắt cô vẫn muốn gọi cho Lý Thanh Lưu một cuộc điện thoại.

Lần này thật đúng là may mắn, di động của anh mở. Lộ Phi Nhi cầm lấy điện thoại liền hỏi một câu:

“Bành Ny Na tìm em, là anh bảo cô ta tìm em sao?”

“Chuyện của bọn anh đã là quá khứ, anh không biết tại sao cô ta lại xuất hiện, Phi Nhi, em đừng gây âm ỉ, anh...” Lý Thanh Lưu còn muốn giải thích, nhưng Lộ Phi Nhi đã ngắt lời anh.

“Anh đã lấy lại chìa khóa nhà chưa?”

“Không có, anh chỉ lo bảo cô ta đi nên đã quên chuyện này rồi.” Lý Thanh Lưu không biết làm sao để kéo bản thân mình khỏi bị suy sụp, nhưng mà nhìn bộ dạng của Lộ Phi Nhi, xem ra lại không cho anh cơ hội giải thích rồi.

“Được rồi, em biết rồi.” Lộ Phi Nhi nói xong liền cúp điện thoại, trước hết cần phải giải quyết yêu tinh ở bên ngoài đã, rồi sau đó sẽ tính sổ người trong nhà.

Không biết Bành Ny Na này có phải cố ý hay không, mà lại sắp xếp cuộc hẹn tại một quán cà phê rất xa hoa, Lộ Phi Nhi chưa từng tới bao giờ, nhưng cô cũng không tỏ vẻ không có tri thức và thô lỗ như trong lqđ tưởng tượng của Bành Ny Na. Hôm nay là nói chuyện riêng, nên Lộ Phi Nhi cố ý thay một bộ quần áo bình thường, là một chiếc áo T-shirt màu trắng và quần Jeans. Thoạt nhìn qua cũng không khác gì so với mấy cô nàng thời thượng, chỉ có một điều khác biệt duy nhất đó là Lộ Phi Nhi không thích trang điểm, giống như tính cách của cô vậy, cô thích tự nhiên.

Lộ Phi Nhi thấy Bành Ný Na, đi về phía cô ta, trong lòng cô đã chuẩn bị hết tất cả mọi thứ. Đây là chiến tranh phụ nữ rồi. Bành Ný Na cũng đứng lên, cô ta mặc một bộ comple đen, cảm giác đầu tiên của Lộ Phi Nhi chính là “Black Widow*”. Bành Ný Na ra hiệu cho Lộ Phi Nhi ngồi xuống. Biểu cảm của cô ta rất điềm tĩnh, xem ra cũng có chuẩn bị mà đến.

*Black Widow: Người đàn bà góa

“Lần trước thật xin lỗi.” Bành Ný Na cũng không chào hỏi, cứ như vậy mà mở miệng.

“Tại sao cô tự ý dùng chìa khóa mở cửa xông vào nhà tôi?” Lộ Phi Nhi cảm thấy không cần phải cho cô ta sắc mặt tốt, hôm nay cô không mặc Cảnh phục tới còn có một mục đích khác đó chính là để động thủ.

“Thực ra tôi biết hai người đã kết hôn, tôi vốn nghĩ hai người sẽ không có ở nhà, tôi chỉ muốn nhìn thấy căn nhà khi hai người ở và lúc trước tôi ở có gì khác nhau mà thôi.” Nói tới chỗ này, nhân viên phục vụ cũng đi tới, hỏi bọn họ muốn dùng gì, Bành Ný Na gọi cà phê, mà Lộ Phi Nhi lại gọi trà xanh, đây chính là sự khác biệt giữa hai người!

“Cô đã biết chúng tôi kết hôn, vì sao còn như vậy, cô muốn làm gì? Phá hoại gia đình người khác sao?” Nói tới đây Lộ Phi Nhi có chút kích động.

“Chúng tôi đã quen nhau từ nhỏ, lúc anh ấy còn rất nhỏ, đã nói muốn kết hôn với tôi, nhiều năm như vậy, anh ấy chỉ có một mình tôi. Nếu không phải tôi ra nước ngoài, thì chúng tôi đã sớm kết hôn rồi.” Bành Ný Na có vẻ rất bình tĩnh, điều này làm cho Lộ Phi Nhi có chút hoài nghi, cũng dần dần tỉnh táo lại, cô gái này tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

“Nếu tình cảm của hai người thật sự còn tồn tại, nhất định Lý Thanh Lưu vẫn sẽ chờ đợi. Đừng nói giống như tôi đoạt mất người đàn ông của cô vậy.” Lộ Phi Nhi cũng không ngốc, biết nhất định đây là kế lỵ gián của cô ta.

“Tôi không phải có ý này, tôi biết là do tôi sai, một người độc thân ra nước ngoài, những gian khổ và cô quạnh trong đó, người khác rất khó tưởng tượng được, nên có một khoảng thời gian bản thân tôi bị mất phương hướng. Thế cho nên đã bỏ lỡ anh ấy, nhưng mà mấy người đàn ông đó đối với tôi không có ý nghĩa, rời xa Lý Thanh Lưu tôi mới phát hiện, anh ấy mới là người thích hợp với tôi nhất, anh ấy mới là người tôi yêu. Vật đổi sao dời, tin tưởng anh ấy cũng sẽ tha thứ cho tôi, dù sao cũng từng yêu nhau mười mấy năm, không phải sao? Coi như cô muốn bỏ đi tất cả mọi thứ, nhưng tôi vẫn có sức ảnh hưởng, đã sớm thấm vào cuộc sống của anh ấy rồi!” Bành Ný Na chân thành tha thiết nói, ánh mắt, vẻ mặt của cô ta không làm bộ một chút nào, cảm giác giống như đang tâm sự với bạn thân vậy? Nhưng Lộ Phi Nhi nghe cũng hiểu rồi. Thì ra là cô ta phản bội trước, Bành Ný Na à! Cô thật sự là thông minh bị thông minh hại nha!

“Vậy cô nói ra những chuyện đó với tôi làm gì? Là đang xin lỗi sao?”

“Không phải, tôi chỉ là nói cho cô biết, tốt nhất nên cẩn thận một chút, tôi đang xếp hàng chờ cô ly hôn đấy!” Nói tới đây, Bành Ný Na đắc ý nở nụ cười, điều này khiến Lộ Phi Nhi tức giận như muốn bưng ly trà xanh lên hất vào mặt cô ta, nhưng mà vẫn là nhịn xuống.

“Muốn chúng tôi ly hôn chỉ cần một vấn đề duy nhất mà thôi!” Về mặt Lộ Phi Nhi không đổi, thản nhiên nói.

“Vấn đề như thế nào?” Bành Ný Na có chút ngoài ý muốn, Lộ Phi Nhi thế nhưng lại nói có vấn đề này, không nhịn được tò mò.

“Chờ nó mọc lên từ hướng kia.” Lộ Phi Nhi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chiều vô cùng tốt nha! Nghe Lộ Phi Nhi nói như vậy, Bành Ný Na cũng biết mình bị lừa giỡn, cuối cùng kiềm chế không được tức giận trừng mắt nhìn Lộ Phi Nhi, chỉ có điều ngược lại như vậy khiến Lộ Phi Nhi rất vui vẻ.

“Chìa khóa không cần đưa cho tôi nữa. Cho cô giữ lại làm kỷ niệm cũng được, cảm ơn cô đã xem trọng ông xã tôi.” Lộ Phi Nhi nói xong liền tiêu sái rời đi. Dĩ nhiên, cô sẽ không đi tính tiền.

51. Chương 52

Về tới cục đã rất trễ, nhưng cả hai người Bạch Mai và Phương Mẫn đều vẫn chưa đi. Bọn họ đang đợi Lộ Phi Nhi trở về báo cáo tình hình đấy! Lộ Phi Nhi nói hết với bọn họ, còn có cảm giác của bản thân. Chỉ có điều vào lúc này Phương Mẫn lại cau chặt chân mày.

“Phi Nhi, nếu trước đây Bành Ný Na đã phản bội trước, vậy thì cũng không thể trách Lý Thanh Lưu. Hơn nữa, đội trưởng Lý là một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, em bảo cậu ấy phải giải thích chuyện của cô gái này với em, thật đúng là có chút làm khó người khác rồi. Đó là chuyện nhục nhã biết bao nhiêu chứ!”

“Cô gái này vẫn là không làm gì khôn ngoan, bảo hồ lột da*, thật sự là gây thẹn.” Bạch Mai lắc lắc đầu, bộ dạng của cô giống như là hiểu lắm vậy, Lộ Phi Nhi lườm cô một cái.

*Bảo hồ lột da(dữ hồ mưu bì): không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương

“Cái gì gọi là bảo hồ lột da hả?”

“Phương Mẫn giải quyết đi! Lúc nào cũng chậm tiêu như vậy, thật sự là phiền chết rồi.” Bạch Mai nhảm chán ngáp một cái, cô phải đi rồi.

Ngày hôm sau, Lộ Phi Nhi tìm người đổi khóa cửa, người đó chính là Thôi Phong và Trì Ba, bọn họ lúc nào cũng nói bản thân rất lợi hại, lần tất cả đều nhìn bọn họ rồi. Thôi Phong và Trì Ba gần thiết bị đặc biệt lên qđ cửa, chính là nếu thật sự có người dùng chìa khóa mở cửa không chính xác, cũng sẽ bị điện giật. Dĩ nhiên, nếu muốn mơ mộng hão huyền dùng cây tăm hay kim băng gì đó để mở cửa, cái này lại càng không có khả năng rồi.

Bạch Mai và Phương Mẫn đứng lúc cũng được gọi tới để tham quan nhà bọn họ. chờ Trì Ba và Thôi Phong lắp ráp xong. Ba người phụ nữ ở đó nhìn kết quả biểu diễn.

“Người phụ nữ có trái tim độc nhất mà!” Bạch Mai cảm thán nói.

“Đúng vậy đấy! Thế giới này thật tàn khốc.” Thôi Phong vừa nói, lại còn dặn Trì Ba, phải gia tăng công suất. Lộ Phi Nhi cũng không để ý bọn họ nói gì, chỉ cười như kẻ trộm.

Đổi xong khóa, Lộ Phi Nhi liền gửi cho Lý Thanh Lưu một tin nhắn, nói cho anh biết trong nhà đã đổi khóa, nếu anh về thì bấm chuông cửa, nếu cô không có ở nhà thì gọi điện thoại cho cô, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả. Lộ Phi Nhi vẫn là mềm lòng, không hy vọng ông xã mình bị điện giật.

Không nghĩ đến lúc tối Lý Thanh Lưu sẽ trở lại đã là hơn mười giờ, anh nhấn chuông cửa, tiến vào cũng không nói gì thêm. Đầu tiên là tắm rửa, sau đó giống như trước đây, bảo Lộ Phi Nhi đưa quần áo vào cho anh.

Một lát sau, anh đi ra bảo Lộ Phi Nhi cùng ra ngoài.

“Chúng ta nói chuyện đi!”

“Được rồi!” Lộ Phi Nhi cũng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

“Ba của Bành Ný Na là là cấp dưới của ba anh, cho nên bọn anh đã quen nhau từ nhỏ, sau này cô ấy trở thành bạn gái của anh, cô ấy rất thông minh, nhưng đôi khi lại vô cùng tùy hứng. Lúc anh vào trường quân đội, cô ấy nói muốn ra nước ngoài, lúc đó anh cũng rất phản đối, thậm chí khi đó anh còn tưởng vì cô ấy anh có thể buông tha giấc cho giấc mộng của anh. Nhưng mà...” Nói tới đây, Lý Thanh Lưu tạm dừng một chút, nhưng mà vẫn nói tiếp, “Có một lần trở về, đúng lúc cũng gặp cô ấy nghỉ phép, nên anh liền đến nhà cô ấy, nhưng mà thật không ngờ, đến đó lại thấy một người nước ngoài tìm cô ấy, anh nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.”

Lý Thanh Lưu trầm mặc, Lộ Phi Nhi nhìn thấy vừa chua xót lại vừa đau lòng. Chua xót là anh thế nhưng vì người phụ nữ khác mà đau lòng đến tận bây giờ, đau lòng là không ai có thể chịu được khi bị phản bội như vậy. Huống chi là tình cảm nhiều năm. Lộ Phi Nhi hiểu rõ anh, anh kiêu ngạo như qđ vậy, là người yêu cầu nghiêm khắc và hoàn mỹ như vậy, thế nhưng cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy, chẳng trách anh không nói, nếu chuyện này không phải do cô tức giận, có lẽ anh sẽ lựa chọn mãi mãi không bao giờ nhớ tới?

“Em chỉ muốn biết, bây giờ anh có còn yêu cô ta nữa hay không? Có phải vì những đau xót trong quá khứ mà canh cánh trong lòng? Anh...” Lộ Phi Nhi không muốn nói, Lý Thanh Lưu càng tỏ ra để ý, cô càng lo lắng.

“Em nói vậy bịa gì đó hả? Tất cả những thứ này đều đã là chuyện quá khứ, hiện tại trong lòng anh chỉ có duy nhất một người phụ nữ. Đó chính là người lúc nào cũng thích ăn dầm chua, là cô gái nhỏ thích làm nũng.” Lúc này Lý Thanh Lưu mới lộ ra nụ cười duy nhất của đêm nay.

Tuy chuyện dạy dỗ Lý Thanh Lưu đã xong, nhưng trong lòng Lộ Phi Nhi vẫn không thể nào thoải mái. Lý Thanh Lưu thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra chứ? Vì khiến cho bà xã vui vẻ, hăng hái xin nghỉ phép, muốn về nhà bố mẹ vợ bổ sung hôn lễ. Lộ Phi Nhi biết rõ đây là hành động lấy lòng của anh, cũng biết làm như vậy hoàn toàn không có cách nào khiến bản thân buông được, nhưng vẫn là đồng ý rồi. Đoán chừng tên khốn này trước khi trở về đã tính toán hết rồi. Hừ!

Buổi tối, mặc dù đã nói chuyện xong, nhưng trong lòng Lộ Phi Nhi vẫn cảm thấy không thoải mái, đầu tiên là dọn dẹp nhà vệ sinh, sau đó là tắm rửa, người nào đó tắm xong chưa bao giờ dọn dẹp. Hôm nay Lộ Phi Nhi rất mệt, nên lựa chọn tắm vòi sen. Lấy quần áo xong liền đóng cửa lại. Lộ Phi Nhi vừa tắm vừa nghĩ nổi bần khoản. Lúc trở lại phòng ngủ, Lý Thanh Lưu đã nằm xuống, có lẽ anh rất mệt mỏi. Lộ Phi Nhi cũng cẩn thận nằm xuống, rất sợ sẽ đánh thức anh.

Ở nông thôn, lễ kết hôn tốt nhất nên được tổ chức vào cuối mùa thu, vì lúc đó hoa màu đều được thu hoạch xong, mọi người cũng được rảnh rỗi. So với việc gia đình Lý Thanh Lưu ở khách sạn xoa hoa, cô càng thích ở nhà mình hơn, ở đây cô rất quen thuộc, từ lúc còn nhỏ đã nghĩ đến hôn lễ của mình, nhất định phải thân thiết với mọi người trong nhà. Lần này Lý Thanh Lưu rất ra sức, xin nghỉ đến khoảng một tháng, Lộ Phi Nhi cảm thấy đây chính là cơ hội khó có được nha! Kể từ khi cô và anh ở cùng nhau, thời gian bọn họ ở chung chưa từng dài như vậy.

Lý Thanh Lưu lái xe của mình. Trên xe chứa đầy lễ vật cho Vu Diễm Hoa và đồ ăn cho Lộ Phi Nhi, trong nhà bọn họ có một thói quen, nếu con gái muốn kết hôn, thì phải tặng quà cho người trong nhà. Lộ Phi Nhi tặng người lớn một ít quần áo, chọn cho bọn nhỏ một ít đồ chơi, Lộ Phi Nhi còn mua một ít hải sản bởi vì mẹ thích ăn. Còn Lý Thanh Lưu không biết tìm ở đâu được rượu ngon, nào là Tây Phụng, Mao Đài, Ngũ Lương Dịch, so với Lộ Phi Nhi còn dùng tâm hơn.

Dọc theo đường đi, Lộ Phi Nhi chỉ là ngủ và ngủ, trong khoảng thời gian này thật sự quá mệt rồi. Đến nhà, quả nhiên là đang tề tựu một đồng người, chỉ còn chờ bọn họ, toàn bộ thân thích đều đến đây.

Đồ ăn đều đã được chuẩn bị xong. Mấy người đàn ông ở trong một phòng, phụ nữ ở một phòng, ngoại trừ những người giúp đỡ bổ sung đồ ăn, tất cả đều làm tốt. Lộ Phi Nhi cũng được đặc biệt sắp xếp ngồi trên bàn cơm rồi. Phải nói là trí nhớ của Lý Thanh Lưu cũng thật là tốt. Chỉ cần giới thiệu với anh một lần, thì sẽ nhớ tất cả bà con họ hàng vào trong đầu, không bao giờ gọi sai! Lộ Phi Nhi thật sự rất kinh ngạc, so với anh, bản thân cô có một chút hồ đồ rồi. Họ hàng nhà anh, bản thân cô thật sự không nhớ rõ.

Bữa tiệc kéo dài đến rất khuya, Lộ Phi Nhi mang hải sản về cũng kịp làm, đều bưng lên hết cho những người đàn ông say sưa này rồi. Phụ nữ cũng ăn xong, thế nhưng mấy người đàn ông đang vui mừng, Lộ Tuấn Sinh lại càng uống vui vẻ, tất cả rượu con rể tặng đều lấy ra. Vu Diễm Hoa cũng hiếm khi không ngăn cản ông. Bởi vì con gái kết hôn mà chồng mình lúc nào cũng rầu rĩ không vui. Hôm nay có thể nói là uống đến vui vẻ rồi.

Mấy người phụ nữ đều ngồi trong sân nói chuyện phiếm, Lộ Phi Nhi cũng uống chút rượu, cho nên đầu óc hơi không tỉnh táo, cô thật sự không thể uống, hơn nữa có cảm giác càng ngày càng mệt. Vu Diễm Hoa nhìn bộ dạng của cô, vội vàng giải thích với mọi người một chút, để cho cô trở về ngủ. Căn phòng nhỏ của Lộ Phi Nhi vẫn như vậy, vẫn giống như khi cô rời khỏi nhà, bàn học, giường đơn. Không biết vì sao, mỗi khi cô về nhà lúc nào cũng trở nên thật mệt mỏi và lười nhác. Thật thoải mái nha! Trong nhà đúng là thoải mái, đúng là ấm áp, đúng là hạnh phúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi thức dậy phát hiện Lý Thanh Lưu đáng ghét đang dùng cả tay và chân quần lấy mình, tức giận nhanh chóng đẩy anh ra:

“Ha ha...” Lý Thanh Lưu cười khê bên cổ Lộ Phi Nhi.

“Anh đã sớm thức dậy, mau đứng lên cho em.” Lộ Phi Nhi tức giận đẩy anh.

“Phi Nhi, được rồi, đừng như vậy nữa, chúng ta giải hòa đi!”

“Em cũng không nói là không giải hòa.” Lộ Phi Nhi vừa nói vừa đẩy anh ra, cô thật sự không có cách nào coi như không có chuyện gì xảy ra nhanh như vậy được, nhưng mà cô thật sự rất yêu Lý Thanh Lưu, cô cũng không muốn lúc nào cũng âm ỉ như thế này mãi. Không muốn buông tay, cho nên thỏa hiệp. Cho dù hiện giờ lòng của cô vẫn còn đang tính toán, vẫn còn đau.

Trong sân nhà Lộ Phi Nhi lại được sắp xếp một lần nữa, ở giữa sân dựng hai cái lều lớn, đồng thời bắt làm bếp nấu. Bắt lên hai nồi lớn, một cái đang hầm gà, một cái bắt nước để làm heo, đầu bếp là do Lộ Tuấn Sinh mời đến. Làm chuyện vui có thể được nhà này rất nhiều chuyện. Nói ví dụ như, nếu khách của nhà bạn có nhiều hay không, người làm việc giúp có nhiều hay không. Nếu như có nhiều đàn ông, chứng tỏ ông chủ có rất nhiều bạn bè, nếu có nhiều phụ nữ đến giúp đỡ, thì chứng tỏ bà chủ càng có nhân duyên rồi.

Vậy thì người vừa mới kết hôn sẽ làm gì đây? Người mới kết hôn không cần làm việc, bằng không sẽ bị người ta chế nhạo nhà này hoàn toàn không có người đến giúp đỡ. Lộ Phi Nhi chỉ ngơ ngác ngồi ở đó, Lý Thanh Lưu bị kéo ra ngoài tiếp khách.

“Có chuyện gì, bây giờ nói đi!” Vu Diễm Hoa đã sớm nhìn ra, con gái có tâm sự, hơn nữa lại có liên quan đến con rể. Lộ Phi Nhi cũng biết không thể giấu diếm, nên đành phải nói ra tất cả, bao gồm cả câu nói cuối cùng của Bành Ný Na. Lộ Phi Nhi nhìn mẹ mình, hy vọng có thể nhận được đáp án ủng hộ.

“Bởi vì chuyện này mà con không để ý đến cậu ấy? Vậy thì hiện giờ con cảm thấy, trong lòng con đang oán hận ai đây?” Vu Diễm Hoa cau mày, nhìn con gái mình.

“Chuyện này còn có thể trách ai, trách anh ấy!” Rốt cuộc Lộ Phi Nhi cũng biểu hiện ra bản thân mình tức giận. Nghe xong lời nói của con gái, Vu Diễm Hoa thở dài.

“Con bé ngốc này, không phải Thanh Lưu đã nói rồi sao? Tất cả đã là chuyện của quá khứ rồi. Con tưởng cô gái Bành Ný Na kia là ngu ngốc sao? Rõ là cô ta thất lễ một mình xông đến nhà con, nhưng đến cuối cùng lại biến thành hai vợ chồng con chiến tranh lạnh, thậm chí là sau khi cô ta đi tìm con, con đều trút hết oán hận lên người chồng con, điều này chứng tỏ cô ta thành công rồi.” Vu Diễm Hoa tương đối bình tĩnh, cũng càng thêm sáng suốt.

“Nhưng mà mẹ, liên tục hai tháng anh ấy đều không liên lạc, anh ấy có quyền gì mà tức giận.” Thật ra đây mới là điều quan trọng, cũng bởi vì thái độ của Lý Thanh Lưu nên Lộ Phi Nhi mới đau lòng như vậy, khó chịu thật lâu không thể buông được.

“Con cũng là một đứa ngu ngốc, mẹ hỏi con, con muốn ly hôn sao? Con không còn thương cậu ấy nữa rồi hả?”

“Đương nhiên là không rồi. Nhưng mà...”

“Con là muốn dạy dỗ cậu ấy đúng không? Nhưng mà cậu ấy lại không để cho con đạt được, cho nên con không cam lòng đúng không? Phi Nhi, tất cả đàn ông đều rất trẻ con, bọn họ lại càng để ý thắng thua. Nếu như bị bạn gái phản bội, nhất định không muốn giải thích gì thêm, con hẳn là hiểu rõ. Nếu giữa vợ chồng cãi nhau, không phải lúc nào cũng phải thắng. Nếu con nhượng bộ, trong lòng cậu ấy không phải không biết, như vậy con mới có thể lấy được nhiều hơn. Hãy động não nhiều một chút, chứ đừng muốn thế nọ thế kia mãi!” Trong lòng Vu Diễm Hoa cảm thán, vì sao đứa con gái này học tập không tệ, nhưng gặp phải chuyện lqđ tình cảm lại ngốc nghếch như vậy chứ? Chỉ có điều nhìn bộ dạng con gái không vui, Vu Diễm Hoa chỉ có thể thở dài, “Con gái à, nhưng mà mẹ nhìn thấy được, ánh mắt của Lý Thanh Lưu lúc nào cũng xoay chuyển xung quanh con, lúc nào cũng nhìn mặt con mà làm việc, trong lòng cậu ấy rất có tính toán, hãy cho cậu ấy một cơ hội thì có sao đâu? Nhất định phải cần cậu ấy dập đầu nhận sai mới được sao? Con đây chính là tự mình đẩy chồng ra ngoài. Ngu ngốc muốn chết.” Nói xong cũng đứng dậy rời đi.

Một mình Lộ Phi Nhi suy nghĩ thật lâu, cũng từ từ chấp nhận lời nói của mẹ. Bây giờ đã kết hôn, lại cảm thấy quan hệ với mẹ càng ngày càng thân thiết hơn rồi. Thật sự là khó hiểu mà!

52. Chương 53

“Em xem, đã để lại dấu đỏ rồi này.” Lý Thanh Lưu chỉ vào bả vai bị thương nói.

“Đáng đời!”

“Cái này còn mất mặt hơn khi em dùng móng tay cào, em có biết không hả?” Lý Thanh Lưu bắt đắc dĩ nói.

“Cái gì... Ý của anh là, trước kia bị người ta thấy rồi hả?” Lộ Phi Nhi nghe ra điểm mấu chốt trong lời nói của anh, nhìn anh gật đầu, bị thương không thôi!

Trở lại đơn vị, Lộ Phi Nhi nghe được một tin tức vô cùng thú vị. Trong cục muốn cử một số người đến đội đặc công để học tập. Đăng ký tự nguyện, trong mấy cảnh sát nữ, Lộ Phi Nhi và Tiền Minh đã đăng ký rồi. Lần này, chủ yếu bọn họ muốn tập huấn, Lộ Phi Nhi rất phấn khởi, nếu may mắn mà nói thì cô có thể được điều đến đội cảnh sát hình sự.

Vốn dĩ muốn nói cho Lý Thanh Lưu biết, nhưng người kia lại tắt điện thoại. Có đôi khi Lộ Phi Nhi suy nghĩ, nếu quả thật có một ngày anh tìm phụ nữ khác, có phải bản thân cô cũng sẽ không biết luôn không? Vấn đề này vô cùng quan trọng, nếu là như thế thì cô càng phải đến xem chỗ làm việc của anh rồi.

Chờ đến khi Lý Thanh Lưu nhìn thấy bà xã mình từ hàng ngũ bên cạnh, khiến bản thân anh thật sự khiếp sợ không cách nào tưởng tượng được, bà xã anh ra tay thật độc ác, không biết khi về nhà bà xã sẽ trừng trị anh như thế nào đây?

Buổi sáng, 5 giờ 30 bắt đầu thức dậy chạy bộ, trời à! Bà xã anh đẹp, eo thon làm sao có thể chấp nhận được cơ chứ? Ngay cả khi có thể thông qua, cô ấy là bà xã mềm mại cũng đã có thể giống như mình rồi. Thật sự là đau khổ nha! Nhìn bóng dáng của các cảnh sát nữ đã đi xa, Lý Thanh Lưu thất bại muốn nắm tóc.

“Thấy thế nào?” Tùng Chí đi tới, mang theo vẻ mặt đang xem kịch vui.

“Có phải cậu đã sớm biết rồi, tại sao không nói với tôi một tiếng?” Lý Thanh Lưu muốn níu chặt cổ áo của anh.

“Vậy thì làm sao có thể hiệu quả được như vậy chứ?” Tùng Chí vừa nói, vừa nhìn sang bên cạnh, đã có bốn năm sĩ quan cấp tá đang đứng đó, chờ xem bà xã của Lý Thanh Lưu!

“Các người không có chuyện gì tốt để làm sao? Nhìn cái gì vậy?” Lý Thanh Lưu thẹn quá hóa giận.

“Này! Là ai đã kết hôn hơn nửa năm rồi mà vẫn không giới thiệu cô dâu cho chúng tôi, bây giờ còn nói nữa sao?”

Những người này bảy miệng tám lời* oán giận, vừa không chịu giới thiệu người đẹp cho bọn họ, cũng không chịu mời bọn họ uống rượu, điều này làm sao có thể bảo bọn họ cam tâm đây? Nếu như bà xã của Lý Thanh Lưu tới, hơn nữa lại còn tới để tập huấn, làm sao bọn họ không hưng phấn cho được chứ? Vì thế, bọn họ là cố ý khiến đại đội trưởng phạt vợ chồng bọn họ vào cùng một đội, một cuộc sắp đặt thật tốt nha!

*Bảy miệng tám lời: tương tự như câu mồm năm miệng mười.

“Các người sẽ phải nhận báo ứng!” Lý Thanh Lưu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chúng tôi hiểu rõ, chỉ có điều trước đó chúng tôi nhất định phải nhìn cho thật sáng khoái. Không phải cậu được xưng là huấn luyện viên nghiêm khắc nhất sao? Đến đây đi! Để cho chúng tôi nhìn thấy thực lực của cậu.” Hiếm khi Tùng Chí lộ ra vẻ mặt nghịch ngợm.

“Haiz....” Lý Thanh Lưu thất bại ngồi trên mặt đất, bảo anh huấn luyện bà xã, những người này thật sự là quá độc ác rồi.

Lộ Phi Nhi cảm thấy thể năng của bản thân cũng tầm tạm, mỗi ngày cô đều tập luyện vào buổi sáng, cho dù có tăng cả cả đêm cũng không sao, chỉ ngoại trừ khi Lý Thanh Lưu trở về mà thôi. Chỉ có điều cũng may bản thân cô thường xuyên luyện tập, nếu không thì thật sự rất khó tiếp tục giữ vững.

Vác nặng mười ki-lô-gam, chạy 5 ki-lô-mét việt dã, chuyện này đối với đại đa số phụ nữ mà nói, thật sự là không có cách nào làm được, khi mới chạy được 1 km, Lộ Phi Nhi liền cảm thấy dường như bản thân cô không thể kiên trì.

“Chạy nhanh! Nếu không kiên trì được thì hãy bỏ cuộc, tôi sẽ trực tiếp để cho các người quay về.”

“Một đám chỉ biết ở trong phòng làm việc đánh chữ thôi sao?”

... ..

Lộ Phi Nhi thật sự muốn tức chết rồi, cái tên này thật đáng ghét, thể nhưng lại cầm loa ở đâu đó quát thật to, còn nói những lời châm chọc.

“Thế nào? Không bảo.... chồng cô công cô sao?” Tiễn Minh đi ngang qua bên cạnh Lộ Phi Nhi vẫn không quên lăm nhăm, Lộ Phi Nhi không thèm để ý đến cô ta, vẫn cứ kiên trì chạy, cô biết đây là thời kỳ mệt nhọc, qua quãng thời gian này là cô có thể chạy xong, cô không muốn để cho Tiễn Minh chê cười, càng không thể để cho người ta xem thường. Lộ Phi Nhi cảm thấy đùi mình như bị ngàn cân ghìm xuống, lúc đi ngang qua Lý Thanh Lưu, thấy anh lo lắng nhìn lướt qua cô một cái, cũng không nói gì, nhưng trong lòng Lộ Phi Nhi lại thấy ấm áp, cũng thấy bản thân có thêm sức lực rồi.

Rốt cuộc cũng chạy tới điểm cuối, cả người Lộ Phi Nhi đều đau đớn, không có một chút khí lực nào.

“Nhìn bộ dạng của các người xem, còn làm cảnh sát làm gì, về nhà ôm con đi!”

“Cả đội!”

“Nghiêm!” Người nói là Sư Kiếm, anh ta chính là đội trưởng của các cô, là một người trên mặt không có vẻ mặt thứ hai. Cảm giác này, giống như là lúc Thượng đế tạo ra người, trực tiếp dùng bùn đúc, góc cạnh rõ ràng.

Thức ăn buổi sáng rất phong phú, nhưng Lộ Phi Nhi thật sự có chút ăn không vô! Chỉ có điều đối với đội đặc công cô hiểu rất rõ, nhìn những người này cũng sẽ không đơn giản như vậy. Lý Thanh Lưu lén lút nhìn thấy bà xã mình ngồi đó nuốt cơm không trôi, trong lòng anh cũng không được tốt.

“Tôi nói này đội trưởng Lý, đừng ngồi đó mà nhìn xung quanh, thật đấy, chúng tôi nhìn thấy rất buồn cười, thật, nếu còn như vậy nữa chúng thật sự sẽ ăn không ngon!” Từng Chí đi tới nói.

“Là do cậu hâm mộ thôi!” Da mặt Lý Thanh Lưu siêu dày.

“Ha ha ha ha....” Vẻ mặt Từng Chí cười nhạt xem kịch vui. Nhân tản sung túc* rồi.

*Nhân tản sung túc: thoải mái nhân nhả.

Lý Thanh Lưu cũng không quản cô, phải huấn luyện vác nặng một tuần lễ! Sau đó chính là huấn luyện chiến thuật. Bây giờ, Lộ Phi Nhi mới biết Lý Thanh Lưu đáng giận đến cỡ nào. Lúc huấn luyện, tuyệt đối sẽ không qua loa, buông thả đó chuyện không thể nào. Nếu động tác của bạn chậm một chút, anh chỉ còn kém đá một cước trên mông bạn rồi.

“Nhanh lên một chút, nhìn cái gì vậy?”

Lý Thanh Lưu lại cầm loa hô lớn. Tên khốn này thật đáng ghét! Lộ Phi Nhi vừa thầm mắng ông xã trong lòng, vừa bò trong bùn. Liều mạng không chịu thua sức lực, nhất định tranh lên trước.

Huấn luyện kết thúc, cuối cùng các cô cũng có thể tắm rửa toàn thân bùn này rồi. Lộ Phi Nhi cảm thấy toàn thân như muốn rời rạc, thật sự rất khổ sở. Ăn xong cơm tối, Lộ Phi Nhi muốn đi vệ sinh, mới vừa đi lqđ đến góc, đó bị người nào đó giữ giữ chặt lấy, vừa nâng mắt lên nhìn, đó chính là huấn luyện viên ác ma của các cô. Lộ Phi Nhi bị chồng kéo đến một phòng họp loại nhỏ, không có mở đèn, đã rất trễ rồi. Trong hành lang cũng không có ai.

“Sao em lại ở đây? Vì sao không nói với anh?” Lý Thanh Lưu thấp giọng quát bên tai Lộ Phi Nhi.

“Em cũng muốn nói cho anh, nhưng di động anh lại tắt máy đó chứ!” Lộ Phi Nhi rất vô tội, nhưng ngay lập tức lại đến sắc mặt ban ngày của anh, tức giận đẩy anh ra, “Tránh ra, tôi không muốn bị truyền ra chuyện xấu gì đó cùng với huấn luyện ác ma.” Lộ Phi Nhi cũng không muốn bị xa lánh.

“Chuyện xấu gì? Anh cũng không làm gì mà?” Lý Thanh Lưu hết sức vô tội.

“Thật sao? Vậy anh hãy lấy cái ta đang đặt trên hông em ra rồi hãy nói tiếp, không có một người huấn luyện viên nào lại vừa vuốt hông vừa giáo huấn.” Lộ Phi Nhi dùng sức trừng anh, nếu không trừng, người này liền sát tới, cũng hơi khó vì anh đã ghen lâu rồi. Tuy rằng nói vợ chồng cãi nhau, tốt nhất không phải là tính trừng phạt, chỉ có điều việc này thật sự cũng không có cách nào, thấy anh liền tức giận.

“Ngoan! Trở về đi! Chúng ta sẽ không khổ như thế này nữa!” Lý Thanh Lưu cố gắng dụ dỗ bà xã quay về.

“Không thể nào, không muốn chán nản quay về.”

“Đương nhiên không phải, anh sẽ gọi điện thoại cho cấp trên của em, bảo ông ấy gọi em về, không được sao?” Lý Thanh Lưu quen thân với cục trưởng của cô, cho nên muốn xin một chút chuyện ấy vẫn có thể.

“Không được, em cảnh cáo anh, nếu anh dùng thủ đoạn trái luật gì với em, chúng ta liền tính nợ cũ lẫn nợ mới.” Lộ Phi Nhi nói xong liền xoay người rời đi. Cô rất kiên trì, làm một nữ cảnh sát cô cũng không phải là hoa tâm gởi*. Lý Thanh Lưu cũng thật bất đắc dĩ, thực ra anh cũng biết là không thể ngăn cản. Chỉ là không nhận được phải đau lòng.

*Cây tâm gởi: là loại thực vật sống bám vào thân cây khác. Ví dụ như dây tơ hồng, v.v...

Một tuần, giống như qua bảy năm. Buổi tối, mọi người kéo thân hình mệt mỏi, nằm ở trên giường, cũng chỉ có thể dựa vào việc massage huấn luyện viên để sống tiếp. Như vậy bọn họ mới có động lực. Tiễn Minh này cũng không phải thứ gì tốt, người khác massage, cô ta cũng không rảnh rồi, massage, massage, cô ta còn hỏi Lộ Phi Nhi,

“Lộ Phi Nhi, cô nói có đúng không?”

“Đúng không cái gì?” Lộ Phi Nhi liếc mắt qua loa.

“Chúng tôi nói huấn luyện viên Lý của chúng ta là một tên khốn kiếp, cô nói có đúng không hả?” Tiễn Minh đoán chắc Lộ Phi Nhi sẽ không để lộ mối quan hệ của bản thân cô và Lý Thanh Lưu, cho nên cố ý khiến cô lúng túng.

“Ý của cô là, cô bảo tôi nói huấn luyện viên Lý Thanh Lưu là một tên khốn kiếp sao?” Lộ Phi Nhi cũng nổi lên hứng thú chơi chữ với cô ta.

“Tôi cũng không nói như vậy.” Nói tới đây, Tiễn Minh cũng không dám tiếp tục kéo dài, dù sao cô ta cũng không phải thật sự muốn đắc tội với vợ chồng bọn họ.

53. Chương 54

“Em xem, đã để lại dấu đỏ rồi này.” Lý Thanh Lưu chỉ vào bả vai bị thương nói.

“Đáng đời!”

“Cái này còn mất mặt hơn khi em dùng móng tay cào, em có biết không hả?” Lý Thanh Lưu bắt đắc dĩ nói.

“Cái gì... Ý của anh là, trước kia bị người ta thấy rồi hả?” Lộ Phi Nhi nghe ra điểm mấu chốt trong lời nói của anh, nhìn anh gật đầu, bị thương không thôi!

Trở lại đơn vị, Lộ Phi Nhi nghe được một tin tức vô cùng thú vị. Trong cục muốn cử một số người đến đội đặc công để học tập. Đăng ký tự nguyện, trong mấy cảnh sát nữ, Lộ Phi Nhi và Tiễn Minh đã đăng ký rồi. Lần này, chủ yếu bọn họ muốn tập huấn, Lộ Phi Nhi rất phấn khởi, nếu may mắn mà nói thì cô có thể được điều đến đội cảnh sát hình sự.

Vốn dĩ muốn nói cho Lý Thanh Lưu biết, nhưng người kia lại tắt điện thoại. Có đôi khi Lộ Phi Nhi suy nghĩ, nếu quả thật có một ngày anh tìm phụ nữ khác, có phải bản thân cô cũng sẽ không biết luôn không? Vấn đề này vô cùng quan trọng, nếu là như thế thì cô càng phải đến xem chỗ làm việc của anh rồi.

Chờ đến khi Lý Thanh Lưu nhìn thấy bà xã mình từ hàng ngũ bên cạnh, khiến bản thân anh thật sự khiếp sợ không cách nào tưởng tượng được, bà xã anh ra tay thật độc ác, không biết khi về nhà bà xã sẽ trừng trị anh như thế nào đây?

Buổi sáng, 5 giờ 30 bắt đầu thức dậy chạy bộ, trời ạ! Bà xã anh đẹp, eo thon làm sao có thể chấp nhận được cơ chứ? Ngay cả khi có thể thông qua, cô ấy là bà xã mềm mại cũng đã có thể giống như mình rồi. Thật sự là đau khổ nha! Nhìn bóng dáng của các cảnh sát nữ đã đi xa, Lý Thanh Lưu thất bại muốn nắm tóc.

“Thấy thế nào?” Tùng Chí đi tới, mang theo vẻ mặt đang xem kịch vui.

“Có phải cậu đã sớm biết rồi, tại sao không nói với tôi một tiếng?” Lý Thanh Lưu muốn níu chặt cổ áo của anh.

“Vậy thì làm sao có thể hiệu quả được như vậy chứ?” Tùng Chí vừa nói, vừa nhìn sang bên cạnh, đã có bốn năm sĩ quan cấp tá đang đứng đó, chờ xem bà xã của Lý Thanh Lưu!

“Các người không có chuyện gì tốt để làm sao? Nhìn cái gì vậy?” Lý Thanh Lưu thẹn quá hóa giận.

“Này! Là ai đã kết hôn hơn nửa năm rồi mà vẫn không giới thiệu cô dâu cho chúng tôi, bây giờ còn nói nữa sao?”

Những người này bảy miệng tám lời* oán giận, vừa không chịu giới thiệu người đẹp cho bọn họ, cũng không chịu mời bọn họ uống rượu, điều này làm sao có thể bảo bọn họ cam tâm đây? Nếu như bà xã của Lý Thanh Lưu tới, hơn nữa lại còn tới để tập huấn, làm sao bọn họ không hưng phấn cho được chứ? Vì thế, bọn họ là cố ý khiến đại đội trưởng phạt vợ chồng bọn họ vào cùng một đội, một cuộc sắp đặt thật tốt nha!

*Bảy miệng tám lời: tương tự như câu mồm năm miệng mười.

“Các người sẽ phải nhận báo ứng!” Lý Thanh Lưu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chúng tôi hiểu rõ, chỉ có điều trước đó chúng tôi nhất định phải nhìn cho thật sáng khoái. Không phải cậu được xưng là huấn luyện viên nghiêm khắc nhất sao? Đến đây đi! Để cho chúng tôi nhìn thấy thực lực của cậu.” Hiếm khi Tùng Chí lộ ra vẻ mặt nghịch ngợm.

“Haiz....” Lý Thanh Lưu thất bại ngồi trên mặt đất, bảo anh huấn luyện bà xã, những người này thật sự là quá độc ác rồi.

Lộ Phi Nhi cảm thấy thể năng của bản thân cũng tầm tạm, mỗi ngày cô đều tập luyện vào buổi sáng, cho dù có tăng cả cả đêm cũng không sao, chỉ ngoại trừ khi Lý Thanh Lưu trở về mà thôi. Chỉ có điều cũng may bản thân cô thường xuyên luyện tập, nếu không thì thật sự rất khó tiếp tục giữ vững.

Vác nặng mười ki-lô-gam, chạy 5 ki-lô-mét việt dã, chuyện này đối với đại đa số phụ nữ mà nói, thật sự là không có cách nào làm được, khi mới chạy được 1 km, Lộ Phi Nhi liền cảm thấy dường như bản thân cô không thể kiên trì.

“Chạy nhanh! Nếu không kiên trì được thì hãy bỏ cuộc, tôi sẽ trực tiếp để cho các người quay về.”

“Một đám chỉ biết ở trong phòng làm việc đánh chữ thôi sao?”

... ..

Lộ Phi Nhi thật sự muốn tức chết rồi, cái tên này thật đáng ghét, thế nhưng lại cầm loa ở đâu đó quát thật to, còn nói những lời châm chọc.

“Thế nào? Không bảo.... chồng cô công cô sao?” Tiền Minh đi ngang qua bên cạnh Lộ Phi Nhi vẫn không quên lăm nhăm, Lộ Phi Nhi không thèm để ý đến cô ta, vẫn cứ kiên trì chạy, cô biết đây là thời kỳ mệt nhọc, qua quãng thời gian này là cô có thể chạy xong, cô không muốn để cho Tiền Minh chê cười, càng không thể để cho người ta xem thường. Lộ Phi Nhi cảm thấy đùi mình như bị ngàn cân ghìm xuống, lúc đi ngang qua

Lý Thanh Lưu, thấy anh lo lắng nhìn lướt qua cô một cái, cũng không nói gì, nhưng trong lòng Lộ Phi Nhi lại thấy ấm áp, cũng thấy bản thân có thêm sức lực rồi.

Rốt cuộc cũng chạy tới điểm cuối, cả người Lộ Phi Nhi đều đau đớn, không có một chút khí lực nào.

“Nhìn bộ dạng của các người xem, còn làm cảnh sát làm gì, về nhà ôm con đi!”

“Cả đội!”

“Nghiêm!” Người nói là Sư Kiếm, anh ta chính là đội trưởng của các cô, là một người trên mặt không có vẻ mặt thứ hai. Cảm giác này, giống như là lúc Thượng đế tạo ra người, trực tiếp dùng bùn đúc, góc cạnh rõ ràng.

Thức ăn buổi sáng rất phong phú, nhưng Lộ Phi Nhi thật sự có chút ăn không vô! Chỉ có điều đối với đội đặc công cô hiểu rất rõ, nhìn những người này cũng sẽ không đơn giản như vậy. Lý Thanh Lưu lén lút nhìn thấy bà xã mình ngồi đó nuốt cơm không trôi, trong lòng anh cũng không được tốt.

“Tôi nói này đội trưởng Lý, đừng ngồi đó mà nhìn xung quanh, thật đấy, chúng tôi nhìn thấy rất buồn cười, thật, nếu còn như vậy nữa chúng thật sự sẽ ăn không ngon!” Từng Chí đi tới nói.

“Là do cậu hâm mộ thôi!” Da mặt Lý Thanh Lưu siêu dày.

“Ha ha ha ha....” Về mặt Từng Chí cười nhạt xem kịch vui. Nhân tản sung túc* rồi.

*Nhân tản sung túc: thoải mái nhân nhả.

Lý Thanh Lưu cũng không quản cô, phải huấn luyện vác nặng một tuần lễ! Sau đó chính là huấn luyện chiến thuật. Bây giờ, Lộ Phi Nhi mới biết Lý Thanh Lưu đáng giận đến cỡ nào. Lúc huấn luyện, tuyệt đối sẽ không qua loa, buông thả đó chuyện không thể nào. Nếu động tác của bạn chậm một chút, anh chỉ còn kém đá một cước trên mông bạn rồi.

“Nhanh lên một chút, nhìn cái gì vậy?”

Lý Thanh Lưu lại cầm loa hô lớn. Tên khốn này thật đáng ghét! Lộ Phi Nhi vừa thầm mắng ông xã trong lòng, vừa bò trong bùn. Liệu mạng không chịu thua sức lực, nhất định tranh lên trước.

Huấn luyện kết thúc, cuối cùng các cô cũng có thể tắm rửa toàn thân bùn này rồi. Lộ Phi Nhi cảm thấy toàn thân như muốn rời rạc, thật sự rất khổ sở. Ăn xong cơm tối, Lộ Phi Nhi muốn đi vệ sinh, mới vừa đi lqđ đến góc, đó bị người nào đó giữ giữ chặt lấy, vừa nâng mắt lên nhìn, đó chính là huấn luyện viên ác ma của các cô. Lộ Phi Nhi bị chồng kéo đến một phòng họp loại nhỏ, không có mở đèn, đã rất trễ rồi. Trong hành lang cũng không có ai.

“Sao em lại ở đây? Vì sao không nói với anh?” Lý Thanh Lưu thấp giọng quát bên tai Lộ Phi Nhi.

“Em cũng muốn nói cho anh, nhưng di động anh lại tắt máy đó chứ!” Lộ Phi Nhi rất vô tội, nhưng ngay lập tức lại đến sắc mặt ban ngày của anh, tức giận đẩy anh ra, “Tránh ra, tôi không muốn bị truyền ra chuyện xấu gì đó cùng với huấn luyện ác ma.” Lộ Phi Nhi cũng không muốn bị xa lánh.

“Chuyện xấu gì? Anh cũng không làm gì mà?” Lý Thanh Lưu hết sức vô tội.

“Thật sao? Vậy anh hãy lấy cái ta đang đặt trên mông em ra rồi hãy nói tiếp, không có một người huấn luyện viên nào lại vừa vuốt mông vừa giáo huấn.” Lộ Phi Nhi dùng sức trừng anh, nếu không trừng, người này liền sắp tới, cũng hơi khó vì anh đã ghen lâu rồi. Tuy rằng nói vợ chồng cãi nhau, tốt nhất không phải là tính trừng phạt, chỉ có điều việc này thật sự cũng không có cách nào, thấy anh liền tức giận.

“Ngoan! Trở về đi! Chúng ta sẽ không khổ như thế này nữa!” Lý Thanh Lưu cố gắng dụ dỗ bà xã quay về.

“Không thể nào, không muốn chán nản quay về.”

“Đương nhiên không phải, anh sẽ gọi điện thoại cho cấp trên của em, bảo ông ấy gọi em về, không được sao?” Lý Thanh Lưu quen thân với cục trưởng của cô, cho nên muốn xin một chút chuyện ấy vẫn có thể.

“Không được, em cảnh cáo anh, nếu anh dùng thủ đoạn trái luật gì với em, chúng ta liền tính nợ cũ lẫn nợ mới.” Lộ Phi Nhi nói xong liền xoay người rời đi. Cô rất kiên trì, làm một nữ cảnh sát cô cũng không phải

là hoa tầm gửi*. Lý Thanh Lưu cũng thật bất đắc dĩ, thực ra anh cũng biết là không thể ngăn cản. Chỉ là không nhịn được phải đau lòng.

*Cây tầm gửi: là loại thực vật sống bám vào thân cây khác. Ví dụ như dây tơ hồng, v.v...

Một tuần, giống như qua bảy năm. Buổi tối, mọi người kéo thân hình mệt mỏi, nằm ở trên giường, cũng chỉ có thể dựa vào việc massage huấn luyện viên để sống tiếp. Như vậy bọn họ mới có động lực. Tiễn Minh này cũng không phải thứ gì tốt, người khác massage, cô ta cũng không rảnh rồi, massage, massage, cô ta còn hỏi Lộ Phi Nhi,

“Lộ Phi Nhi, cô nói có đúng không?”

“Đúng không cái gì?” Lộ Phi Nhi liếc mắt qua loa.

“Chúng tôi nói huấn luyện viên Lý của chúng ta là một tên khốn kiếp, cô nói có đúng không hả?” Tiễn Minh đoán chắc Lộ Phi Nhi sẽ không để lộ mối quan hệ của bản thân cô và Lý Thanh Lưu, cho nên cố ý khiến cô lúng túng.

“Ý của cô là, cô bảo tôi nói huấn luyện viên Lý Thanh Lưu là một tên khốn kiếp sao?” Lộ Phi Nhi cũng nổi lên hứng thú chơi chữ với cô ta.

“Tôi cũng không nói như vậy.” Nói tới đây, Tiễn Minh cũng không dám tiếp tục kéo dài, dù sao cô ta cũng không phải thật sự muốn đắc tội với vợ chồng bọn họ.

54. Chương 55

Bãi huấn luyện bắn súng, mấy người Lộ Phi Nhi đứng thành một hàng, hai tay nắm súng ngắn, trên súng còn treo một khối gạch. Lộ Phi Nhi thật sự có chút không kiên trì nổi nữa rồi. Vừa mới run run một chút, Lý Thanh Lưu ở phía sau đã đá một cước.

“Giữ vững!”

“Chờ về nhà.” Lộ Phi Nhi quay đầu trừng mắt Lý Thanh Lưu, sau đó dùng khẩu hình miệng phát âm nói cho anh. Lý Thanh Lưu cũng nhìn ra, hoàn toàn bất vi sở động, chỉ có điều anh vẫn là nhanh chóng xoay người.

Mỗi lần huấn luyện xong, đều mệt mỏi hận không thể ngã đầu liền ngủ, cũng may các cô chỉ huấn luyện ngắn hạn, đến giai đoạn sau, cũng không mệt mỏi như lúc trước nữa. Lúc gần tối, một mình Lộ Phi Nhi ở trong nhà tắm giặt quần áo. Không biết từ khi nào, Lý Thanh Lưu đột nhiên xuất hiện, thấy xung quanh không có người, lập tức sáp lại gần.

“Vợ, giặt quần áo à?” Lý Thanh Lưu đi tới sau lưng Lộ Phi Nhi, ôm lấy cô, sau đó dùng lực một cái.

“Á! Anh điên rồi hả?” Lộ Phi Nhi bị hù chết, nếu như bị người khác phát hiện, cô còn có mặt mũi sao? Chỉ có điều Lý Thanh Lưu cũng mặc kệ những thứ này, khó được có thể vuốt ve một chút.

“Em đang mặc kiểu áo gì vậy?”

“Biến, anh bị mù à? Không thấy tất cả mọi người đều mặc sao?” Lộ Phi Nhi phát hiện gần đây đầu óc của người đàn ông này không được tốt lắm.

“Vậy sao?” Lý Thanh Lưu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy những cô gái khác đang đi trên đường, cũng mặc áo trong không có tay như vậy, thật sự là kỳ lạ, vì sao mặc ở trên người vợ mình lại kỳ lạ đến như vậy chứ?

“Hừ!” Trong lòng Lộ Phi Nhi còn đang oán hận một cước kia, cô phải nhớ tính sổ.

“Đúng rồi, vợ, quần áo của anh cũng muốn giặt, giặt sạch cho anh đi!” Lý Thanh Lưu rất muốn để cho bà xã mình chăm sóc một chút, đây là chỗ tốt duy nhất anh cảm thấy từ khi bà xã đến đây, chỉ có điều Lộ Phi

Nhi làm như không nghe thấy, “Tay của anh bị xước da rồi.” Lý Thanh Lưu nói xong, còn vươn tay ra để cho Lộ Phi Nhi nhìn.

“Chỉ có một chút như vậy?” Lộ Phi Nhi nhìn tay anh, miệng vết thương chưa tới một xen-ti-mét, chỉ có điều suy nghĩ lại, vẫn là thôi. “Lấy ra đi!”

“Được, em chờ anh một chút.” Lý Thanh Lưu vui mừng rời đi. Chỉ một lát sau, đã trở lại rồi. Lúc này có người bạn huấn luyện cùng đi tới, Lý Thanh Lưu mới ra đạo mạo rời đi, vẫn còn không quên chào hỏi với mọi người.

Trong lòng Lộ Phi Nhi nhảy thành thịch! Ngộ nhỡ nếu để cho người ta phát hiện thì làm sao bây giờ hả? Nơm nớp lo sợ giặt xong quần áo, Lộ Phi Nhi mới phát hiện một vấn đề, cái này làm sao đưa cho lqđ anh đây? Quần áo của đàn ông và phụ nữ không giống nhau nha! Nếu treo ở phòng giặt quần áo nữ, cái này gọi là cái gì vậy? Làm gì có chuyện giặt nội y cho huấn luyện viên chứ? Lộ Phi Nhi không có cách nào, lén lút đi tìm kẻ khốn kiếp nào đó như một tên trộm.

Lộ Phi Nhi bưng một chậu quần áo, đi tới cửa phòng huấn luyện viên, vừa muốn gõ cửa, cửa đã mở ra rồi. Là Tăng Chí, thấy Lộ Phi Nhi đến thì mỉm cười:

“Đây là cái gì?”

“Quần áo của anh ấy.” Lộ Phi Nhi có chút không phản ứng kịp.

“Đưa cho tôi là được rồi.” Tăng Chí trực tiếp nhận lấy chậu nước và quần áo, sau đó đẩy cô đi vào, khiến mặt Lộ Phi Nhi đều đỏ cả lên. Tăng Chí di chuyển vô cùng nhanh chóng, đi ra phía trước rút chìa khóa cửa. Lộ Phi Nhi còn chưa kịp nhìn Lý Thanh Lưu, đã bị hành động của Tăng Chí làm cho hoảng sợ, đây là ý gì.

“Oa...” Đột nhiên bị anh ôm lấy, Lộ Phi Nhi thật sự là bị hù chết, đây là chỗ nào hả? Người đó...

“Nhớ chết anh rồi.” Lý Thanh Lưu vừa lẩm bẩm, một tay đỡ Lộ Phi Nhi thả lên giường, sau đó...là thất lưng, cho dù Lộ Phi Nhi có ngốc đi nữa thì cũng biết anh muốn làm gì rồi.

“Này! Đội trưởng.... Không, bố nó.... Cũng không phải, huấn luyện viên, em muốn tố cáo anh, a...” Lộ Phi Nhi nói năng lộn xộn hi vọng có thể ngăn cản Lý Thanh Lưu, nhưng mà động tác của anh lại rất nhanh chóng.

“Được, anh nhận khiếu nại của em.” Lý Thanh Lưu đã cởi áo sơ mi ra, trang phục dưới thân cũng không còn lại bao nhiêu.

“A... Không biết xấu hổ.” Lộ Phi Nhi phát hiện anh đã...

“Xuyt... Em muốn cho người ta nghe thấy à? Đừng kêu nha! Ở đây chứ không phải như ở nhà.” Lý Thanh Lưu vô cùng mặt dày uy hiếp nói, chỉ có điều hiển nhiên là đã chọc đến điểm yếu của Lộ Phi Nhi, cô sợ nhất là bị người ta biết.

Ở đây là giường sắt, động tác của Lý Thanh Lưu khiến cho chiếc giường vang lên tiếng kêu kệt thật lớn. Lý Thanh Lưu bế bà xã dậy, thả lên bàn làm việc, tiện thể kéo rèm cửa sổ xuống.

“Ừm...” Đột nhiên bị xâm nhập khiến Lộ Phi Nhi giật nảy mình, nhưng vội vàng cắn chặt răng, hoảng sợ mở to hai mắt, khoe miệng Lý Thanh Lưu hàm chứa nụ cười, thỏa mãn nhìn tâm tình hiềm có vào lúc này của vợ mình, chỉ có điều động tác vẫn không dừng lại.

Chỉ có điều, từ trước đến giờ Lộ Phi Nhi là người ngoài mềm trong cứng, bị anh khiêu khích như thế, làm sao cô có thể không phản kháng một chút nào? Một động tác chiến thuật, dùng đầu gối đẩy anh ra.

“Ồ? Em muốn làm phản hả.” Nhìn Lộ Phi Nhi muốn nhảy xuống khỏi bàn làm việc, Lý Thanh Lưu liền ôm lấy cô ngay lập tức. Gắt gao đè cô vào bản thân mình.

“Ừm... Chậm... Chậm một chút!” Lộ Phi Nhi thật là có chút không chịu nổi rồi. Nhưng mà cánh tay đã bị một tàn tay của anh gắt gao khóa lại rồi. Một tay còn lại của anh thì ghì chặt eo cô.

“Thời gian cấp bách, nhiệm vụ...quan trọng.” Lý Thanh Lưu đè ép bà xã lên tường.

Không biết là bởi vì quá lâu rồi không ở cùng nhau, hay là tình huống lúc này đặc thù, rất nhanh cô đã tước vũ khí đầu hàng rồi. Lộ Phi Nhi mềm nhũn như búp bê vải, nhưng lại khiến cho động tác của Lý Thanh gặp trở ngại không nhỏ, chỉ có điều, đặc công mà, việc nhỏ như thế không làm khó được đội trưởng Lý vĩ đại.

Chờ đi khi Lộ Phi Nhi đi theo huấn luyện viên Lý ra khỏi phòng làm việc, thì xương sống thắt lưng và chân đều đã mềm nhũn rồi, giống như vừa chạy xong năm km vậy. Giữa đường trở lại phòng ngủ, cô đụng phải đội viên trong đội của mình, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô.

“Nhìn đi, không biết đã đắc tội thế nào với tên huấn luyện viên khốn kiếp kia rồi. Nhìn cô ấy bị giáo huấn đến thảm chưa kia.”

“Đúng vậy! Chúng ta cũng phải cẩn thận, đừng để bị chộp đi huấn luyện một mình.

... ..

Lộ Phi Nhi nghe xong, thật sự cảm thấy trên trán xuất hiện mấy đường hắc tuyến, nếu Lý Thanh Lưu dám tìm người khác một mình huấn luyện, nhất định sẽ bị dã thú cắn chết, không sai! Con dã thú này chính là cô.

Mấy người Lộ Phi Nhi chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường, chỉ có điều thật sự huấn luyện đặc công nữ, mấy người Lộ Phi Nhi đều thấy được. Yêu cầu rất cao, chính xác là lúc nào cũng phải cao như vậy. một tay chém gạch, bay lượn, lặn lội trong bùn, vật lộn với đàn ông, tất cả những gì đàn ông trải qua, bọn họ cũng đều phải trải qua, chứ đừng nói chỉ là đàn ông. Bao gồm cả Lý Thanh Lưu cũng ở trong đó, tất cả mọi người đều rất mệt. Mỗi ngày, mức độ huấn luyện vô cùng lớn, nếu thấy trời đầy mây đổ mưa, nhất định là thời cơ tốt để luyện tập rồi. Chỉ có điều Lộ Phi Nhi cũng thấy được thực lực của Lý Thanh Lưu. Anh thế nhưng lại dùng đao, lần đó mấy người Lộ Phi Nhi đều thấy được Lý Thanh Lưu huấn luyện cùng với đồng đội.

Rất nhanh đã đến lúc phải kết thúc, Lộ Phi Nhi cảm thấy lần này bản thân mình thu hoạch rất lớn, chẳng những nâng cao năng lực bản thân, mà còn có thể thật sự hiểu được chồng mình mỗi ngày đang làm gì.

Vui vẻ đưa tiễn trong buổi họp, có một số người đã trở thành bạn bè tốt của nhau, bọn họ trao đổi cách thức liên lạc. Mấy người phụ nữ đang mời rượu qua lại, thì huấn luyện của các cô đột nhiên xuất hiện.

“Huấn luyện viên!”

“Chào huấn luyện viên!”

“Ừ, mọi người ngồi đi!”

Tất cả mọi người đang ngồi trên bàn đều đứng lên, nhưng cũng chỉ có một mình Lộ Phi Nhi là không, đối với ông xã đáng đánh đòn của mình, cô không có tâm trạng nề mặt anh. Chỉ có điều, từ sau khi Lý Thanh Lưu đạt được ước muốn, tâm trạng lúc nào cũng tốt. Ai bảo lần Lộ Phi Nhi lại cho anh ghen lâu đến như vậy chứ? Tất cả mọi người đang nhìn Lộ Phi Nhi, thậm chí người bên cạnh còn dùng chân đạp cô một cái, nhưng Lộ Phi Nhi vẫn cứ nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, vừa mới bưng ly rượu lên, đã bị Lý Thanh Lưu ngăn lại rồi.

“Đừng uống, lát nữa sẽ say đấy!” Lý Thanh Lưu vừa lấy ly rượu của vợ, vừa nắm lấy bờ vai của cô, nhẹ giọng khuyên bảo bên tai cô, hành động của anh khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Thật ra thì Lộ Phi Nhi cũng chỉ muốn làm giảm bớt cảm xúc căng thẳng trong lòng mà thôi, hoàn toàn không phải thật sự muốn uống rượu, nhưng trong lòng Lý Thanh Lưu vẫn còn sợ hãi, biết tử lượng của Lộ Phi Nhi rất kém, uống mấy ly sẽ say ngay.

“Làm gì?” Lộ Phi Nhi thấy ly rượu bị cướp đi, liền ngẩng đầu lên hỏi anh.

“Uống ít một chút đi! Lát nữa nghỉ ngơi sớm một chút.” Lý Thanh Lưu biết hiện tại là tình huống khác, anh phải cẩn thận đối đáp.

Những người khác cũng nhìn ra chỗ không thích hợp, nhìn bộ dạng huấn luyện viên Lý này sao lại giống như rất quen thuộc với Lộ Phi Nhi vậy!

“Chuyện này mà anh cũng quan?” Lộ Phi Nhi cảm thấy chỉ là một ly rượu thôi mà!

“Đi! Đến bên kia đi.” Lý Thanh Lưu chặn ngang eo bà xã, kéo cô đứng dậy từ trên ghế.

“Đi làm gì?” Lộ Phi Nhi muốn giãy dụa.

“Đúng lúc muốn giới thiệu em cho các chiến hữu!” Lý Thanh Lưu nói tới đây, lại nhìn những đội viên khác ngồi cùng một bàn với Lộ Phi Nhi, “Tôi dẫn bà xã của tôi qua bên kia, lát nữa sẽ trả lại ọi người.”

Lý Thanh Lưu nói xong, liền dẫn bà xã đi mất rồi, nhưng những người còn lại hơn nửa ngày vẫn chưa phản ứng kịp, sau đó rốt cuộc cũng có người hỏi Tiền Minh đang vui đầu ăn cơm.

“Huấn luyện viên Lý và Lộ Phi Nhi là...”

“Bọn họ là vợ chồng.” Tiền Minh vẫn thản nhiên ăn cơm.

“Vậy sao cô không nói chứ?”

“Tôi nào dám chứ? Tôi không phải là đối thủ của Lộ Phi Nhi. Lại càng không dám đắc tội với huấn luyện viên Lý. Bảo tôi nói, muốn tôi chết à!” Đương nhiên Tiền Minh rất muốn nói, nhưng cô không phải là đồ ngốc, Lý Thanh Lưu vốn dĩ là cấp trên của cô, cô rất sợ, nếu chọc Lộ Phi Nhi tức giận, những ngày sau này của cô thật không dễ chịu.

“Đến đây! Chính thức giới thiệu với mọi người một chút, đây là vợ của tôi, Lộ Phi Nhi! Đây là Tăng Chí, em đã biết rồi. Đây là...” Lý Thanh Lưu bắt đầu giới thiệu với Lộ Phi Nhi, chỉ có điều Lộ Phi Nhi lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

“Làm sao em có thể quen biết Tăng Chí hả?” Lộ Phi Nhi híp mắt nhìn Lý Thanh Lưu. Lúc này Lý Thanh Lưu mới phản ứng kịp, nói Lộ Phi Nhi quen biết Tăng Chí, chẳng khác nào nói lần trước Tăng Chí đến tìm Lộ Phi Nhi là do anh bày mưu. Ôi chao! Trước nay chưa từng bị mất mặt như thế này. Lộ Phi Nhi cười, cũng không truy vấn nữa.

“Chị dâu!”

“Em dâu!”

Trước kia, khi bọn họ ở trước mặt học viên, cả đám đều rất ra dáng lãnh đạo, lúc này khi ở trước mặt Lộ Phi Nhi, thế nhưng lại rất nhiệt tình. Thật sự có chút làm cho người ta phản ứng không kịp.

Huấn luyện đã kết thúc, Lộ Phi Nhi cũng không có giả mồm cái lão tiếp tục trở về phòng ngủ, nhưng mà cũng không muốn để cho người ta chê cười mà đến kí túc xá của Lý Thanh Lưu. Dứt khoát trở về nhà cũng với Tiền Minh và mấy người khác. Lý Thanh Lưu đương nhiên muốn giữ bà xã lại, nhưng mà không có cách nào, bây giờ bà xã vẫn đang bực dọc anh, anh không dám chọc.

55. Chương 56

Chờ đến ngày hôm sau, khi Lộ Phi Nhi đi làm trở lại, hai người Phương Mẫn và Bạch Mai đều đã tò mò muốn chết rồi.

“Như thế nào? Đã gặp Lý Thanh Lưu chưa?” Phương Mẫn mở to hai mắt nhìn, tò mò hỏi.

“Không chỉ là nhìn thấy, anh ấy còn là huấn luyện viên của em.” Lộ Phi Nhi trả lời.

“Oa! Nói một chút, các người liếc mắt đưa tình như thế nào?” Lúc nào Bạch Mai cũng nói ra những lời nói mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, cho dù là lời nói thật thì cũng không cần nói nên lời nha!

“Em còn bị đá một cước, chị nói xem?” Lộ Phi Nhi nhớ tới một màn kia, sắc mặt đều đỏ lên. Ý của cô là hoàn toàn không có liếc mắt đưa tình, cho dù là có thì cũng là hai người trừng nhau.

Sau khi trở về, Lộ Phi Nhi cảm thấy trong lòng tốt hơn không ít, hiếm khi không cần vất vả như vậy, cô cũng có thể có thời gian đọc sách. Thỉnh thoảng, cô cũng nghĩ đến quan hệ của mình và Lý Thanh Lưu. Thời gian kết hôn xem như cũng ngắn, chỉ là những ngày sống cùng nhau rất ít, lại thêm việc bố mẹ chồng ở xa, nên cũng không thể nào có cảm giác đã kết hôn.

Có người nói, một giọt nước có thể khúc xạ ánh mặt trời rực rỡ, đạo lý này dùng về mặt tình yêu, thật ra thì nói cho đúng là một chi tiết đã qua là có thể khiến cho bạn phân rõ yêu có bao nhiêu sâu đậm, bao nhiêu lqđ chân thật. Cô còn nhớ trên báo đã từng thấy có một câu chuyện như vậy, một đôi nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt, mến nhau nhiều năm, đã đến giai đoạn đàm hôn luận gả*, ở trong mắt mọi người, bọn họ là một đôi trai tài gái sắc. Một lần, bọn họ cùng nhau về nhà hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, hai người thuê một chiếc xe nhỏ đi về sơn thôn(một làng nhỏ trên núi), bỗng nhiên hệ thống phanh xe lại không nhạy. Lái xe nhất thời luống cuống tay chân, gào lên với bọn họ, “Mau nhảy đi!”. Nhưng cô gái lại không dám nhảy, mắt thấy xe sẽ mất đi không chế, sợ mất mạng cô giữ chặt anh bạn trai bên cạnh theo bản năng. Nhưng anh ta lại lớn tiếng quát lên, “Em không nhảy thì anh nhảy!” Rống xong liền “Lăn” ra ngoài. Đau lòng tuyệt vọng, cô nhắm hai mắt lại chờ chết. Không ngờ, kỳ tích đã xảy ra, chiếc xe va chạm vào thân cây thì dừng lại. Mở to hai mắt, rốt cuộc cô cũng không muốn nhìn thấy người chồng tương lai đối trá của mình rồi.

*Đàm hôn luận gả: nói chuyện cưới xin

Đây là chuyện nhỏ nhất không đáng kể chi tiết, nhưng thường sẽ phản ánh ra nội tâm của một người. Lần này đi tham gia tập huấn, Lộ Phi Nhi rõ ràng cảm thấy anh rất quan tâm đến cô. Mặc dù, trong lúc huấn luyện cũng nghiêm khắc với cô như với mọi người, nhưng mà cô vẫn cảm thấy sự quan tâm của anh. Biết cô không thích mì phổ, anh đã lên lút căn dặn căn tin, lúc nấu cơm, chỉ cần làm một ít cơm. Thấy tay cô bị trầy xước, anh sẽ vụng trộm đưa thuốc mỡ. Có một lần, Lộ Phi Nhi không cẩn thận, một chút nữa sẽ bị ngã trên cầu gỗ, cái này lqđ tới gần hai thước chứ chẳng chơi đâu! Cô nhìn thấy Lý Thanh Lưu vội vàng nhào tới, hai người cùng nhau ngã ra đất, cô liếc mắt nhìn thấy máu trên cánh tay anh, nhưng anh lại ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ cẩn thận kiểm tra xem Lộ Phi Nhi có bị thương hay không. Trong mắt anh, chỉ có cô, nếu không phải thấy chiến hữu chạy tới, đoán chừng anh đã sớm ôm cô đi bệnh viện rồi.

Sau khi trở về, Lý Thanh Lưu có gọi mấy cuộc điện thoại, anh lại phải bắt đầu bận rộn rồi. Lộ Phi Nhi cũng hiểu rõ, công việc của cô đã đi vào quỹ đạo, cho nên cũng nhiều việc bề bộn.

“Phi Nhi à! Gần đây bận rộn lắm hả?” Là giọng nói của mẹ chồng, đã lâu rồi cô không có gọi điện thoại cho bà. Xem ra là bà rất lo lắng.

“Mẹ, con vừa mới tập huấn ở chỗ của Thanh Lưu về, mẹ cũng biết, ở chỗ của bọn họ không có phương tiện gọi điện thoại, cho nên vẫn không liên lạc với bố mẹ, bố và mẹ có khỏe không ạ?” Lộ Phi Nhi cảm thấy rất căng thẳng, đây chính là lỗi của cô nha! Đã trở về thì nên gọi điện thoại ẹ chồng, sao lại quên mất cơ chứ? Chỉ có điều mẹ ruột của mình thì lại không quên gọi, cô cũng thật là không phải nàng dâu tốt! Cô có lỗi với Lý Thanh Lưu.

“Không có vấn đề gì, Phi Nhi, đừng cố sức quá. Thật ra công việc cũng không có gì, nếu mệt quá thì đến giúp mẹ, có biết không?” Chu Tuyết luôn luôn hy vọng Lộ Phi Nhi có thể đi giúp bà, thứ nhất là có người quản chuyện trong nhà, thứ hai là bà hi vọng Lộ Phi Nhi có thể sinh em bé sớm một chút. Nhưng nếu công việc của Lộ Phi Nhi thật sự bận rộn mà nói thì sẽ rất khó có em bé rồi.

“Không sao đâu mẹ! Mẹ đừng lo lắng. Ha ha, khi nào rảnh bọn con sẽ về. Bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!” Lộ Phi Nhi rất sợ hãi, cô thật sự lo lắng bà mở miệng bảo cô từ chức.

“Thật sao? Vậy thì tốt rồi, khi nào được nghỉ thì nhớ về có biết không? Đúng rồi, con có còn tiền tiêu không?” Chu Tuyết hỏi, Lộ Phi Nhi cũng biết đây là cách thức bày tỏ yêu thương của bà với cô, nhưng mà Lộ Phi Nhi sẽ không nhận, bởi vì không muốn vì tiền mà bán đứng tôn nghiêm bản thân, nhất là trước mặt bố mẹ chồng.

“Dạ có có, mẹ đừng lo lắng!”

Sau đó còn nói thêm vài câu, lúc này mới cúp điện thoại. Lộ Phi Nhi thở ra một hơi, mỗi lần nói chuyện với mẹ chồng, cô thật sự rất căng thẳng. Chỉ có điều mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, điện thoại lại vang lên, là điện thoại của mẹ.

“Alo, có chuyện gì không mẹ?”

“Phi Nhi, bố con ngã bệnh, hiện giờ đang ở trong bệnh viện huyện, con mau trở về đi! Nếu về trễ.... Sợ là không gặp được nữa rồi!” Vu Diễm Hoa khóc lên trong điện thoại, Lộ Phi Nhi kinh hoàng đứng lên.

“Mẹ, mẹ nói rõ một chút, rốt cuộc là bố con bị làm sao?” Lộ Phi Nhi vô cùng giật mình, thân thể của bố rất tốt, ngoại trừ uống nhiều rượu một chút, chẳng lẽ là bị bệnh sao?

“Bác sĩ nói là bị tắt nghẽn mạch máu não*, con mau trở về đi!”

*tắt nghẽn mạch máu não là triệu chứng của bệnh tai biến mạch máu não hay còn gọi là đột quỵ.

“Ở đâu, là bệnh viện nào, mẹ nói rõ cho con.” Lộ Phi Nhi vừa nói điện thoại, vừa cởi áo ngủ, chuẩn bị thay quần áo.

“Ở trong phòng cấp cứu, bệnh viện nhân dân huyện của chúng ta.” Vu Diễm Hoa cũng hoang mang lo sợ, giọng nói đều run run.

“Phát bệnh khi nào? Đã bao lâu rồi?” Lộ Phi Nhi mặc xong quần áo, liền đi tìm chìa khóa xe.

“Hai tiếng rồi.”

“Mẹ hãy chờ con, con sẽ về ngay!” Lộ Phi Nhi cũng không nói nhiều, cầm chìa khóa liền xông ra ngoài.

Bình thường Lộ Phi Nhi không lái xe, cũng may lần này khi đi tập huấn, cũng có huấn luyện qua mục này. Lên xe, mới phát hiện trong xe thể nhưng dầu không còn được bao nhiêu. Thật sự là nóc nhà đã lủng còn gặp mưa suốt đêm*.

*Tương tự như câu nghèo còn gặp cái eo vậy.

Trên một đường này, Lộ Phi Nhi không biết đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, vượt quá tốc độ là nhất định rồi. Ngay khi ra khỏi thành phố đã bị cảnh sát giao thông ngăn lại. Nhìn bằng lái, rồi chứng minh thư. Lộ Phi Nhi nói bản thân cô cũng là cảnh sát, bởi vì trong nhà xảy ra chuyện gấp, nên mới vượt quá tốc độ. Dáng vẻ anh cảnh sát đẹp trai, cũng rất tốt bụng, dặn Lộ Phi Nhi phải chú ý an toàn, trở về nhớ đừng quên nộp tiền phạt, mới cho đi.

Cả chặng đường hơn hai giờ, Lộ Phi Nhi chỉ đi nửa giờ đã đến. Tìm được phòng cấp cứu, liền nhìn thấy mẹ Vu Diễm Hoa đang đứng ở đó, thấy Lộ Phi Nhi đến liền bổ nhào tới.

“Sao rồi?” Lộ Phi Nhi còn đang thở.

“Đang truyền nước, bác sĩ nói bây giờ không thể nói gì được. Rất nguy hiểm.”

“Làm sao phát hiện? Trước đó không có một chút triệu chứng nào sao?” Lộ Phi Nhi rút nước mắt xuống, cô biết bản thân mình lúc này phải bình tĩnh, nhưng mà cô vẫn không thể kiểm soát được bản thân.

“Lúc ăn cơm tối vẫn còn rất tốt, đột nhiên nói mệt nên muốn đi ngủ. Một lát sau, mẹ gọi ông ấy dậy tắm rửa rồi hãy ngủ tiếp, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh.” Vu Diễm Hoa vốn dĩ là người rất khôn khéo, nhưng mà bây giờ, bà coi con gái là người tâm phúc, bà không biết hiện tại bản thân bà nên làm cái gì nữa rồi.

“Mẹ đừng kích động, bây giờ không phải là lúc để khóc.” Lộ Phi Nhi trấn an mẹ, đỡ bà ngồi xuống, sau đó đi đến bên cạnh bố mình, nhìn ông đeo dương khí(ô-xi), hô hấp mỏng manh như vậy, Lộ Phi Nhi chưa từng nghĩ tới, sẽ gặp bố mình dưới tình trạng như thế này, lúc nào ông cũng gọi cô là “Con cả! Con cả!”, trên mặt còn mang theo nụ cười, ông sẽ không ngủ khi con gái mình trở về.

Lau khô nước mắt, Lộ Phi Nhi biết mình nên kiên cường, Vu Diễm Hoa đi tới.

“Phi Nhi, Thanh Lưu đâu? Cậu ấy không về sao?” Vu Diễm Hoa hi vọng vào thời khắc quan trọng này, nửa con trai của mình có thể xuất hiện.

“Bây giờ anh ấy rất bận rộn, con cũng không liên lạc được. Mẹ, chúng ta phải chuyển viện, không thể cứ ở trong này chờ mãi như vậy được.” Lộ Phi Nhi nói xong, liền đi tìm bác sĩ, cô hiểu rõ trình độ chữa bệnh ở trong huyện, giờ phút này mà chậm trễ là không được. Nhất định phải tìm bác sĩ tốt nhất cho bố.

Trên xe cứu thương, ngoại trừ bệnh nhân Lộ Tuấn Sinh còn có Vu Diễm Hoa, Lộ Phi Nhi lái xe đi theo phía sau. Bọn họ đến bệnh viện lớn, ở đây Lộ Phi Nhi đã liên hệ với Bạch Mai và Phương Mẫn, nhờ bọn họ thu xếp giúp cô xong rồi.

Chờ Lý Thanh Lưu biết bố vợ mình bị bệnh đã là chuyện ba ngày sau, anh vội vàng đến bệnh viện, thấy Lộ Phi Nhi đang ngồi trên ghế dài ngoài hành lang chờ anh.

“Anh tới rồi?” Lộ Phi Nhi có vẻ hơi ngốc, hai hàng nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô.

“Anh đã tới rồi, đừng lo lắng, có anh ở đây!” Lý Thanh Lưu vô cùng áy náy. Anh có thể tưởng tượng đến lúc này trong lòng Lộ Phi Nhi bất lực biết bao nhiêu, ba ngày nay, cô rất hi vọng anh ở bên cạnh mình!

Bệnh tình của Lộ Tuấn Sinh tốt hơn một chút, Lộ Phi Nhi và Vu Diễm Hoa thay phiên nhau chăm sóc ông, nhưng ông vẫn lqđ chưa tỉnh lại. Lộ Phi Nhi chưa bao giờ biết bản thân cô lại thích khóc như vậy, thấy Lý Thanh Lưu đến, lại càng khóc lợi hại hơn. Khóc không hề cố kỵ, lúc này cô không cần giả bộ kiên cường trước mặt mẹ nữa rồi.

Buổi sáng ngày thứ tư, rốt cuộc Lộ Tuấn Sinh cũng tỉnh lại, ông nhìn thấy Lộ Phi Nhi, liền muốn giẫy dụa kéo tay cô,

“Bố, bố....” Lộ Phi Nhi biết bản thân mình không nên khóc, nhưng mà nước mắt vẫn cứ không ngừng lại được.

“Phi.... Nhi....” Có lẽ bởi vì bệnh, nên Lộ Tuấn Sinh nói chuyện không được rõ ràng lắm, nhưng Lộ Phi Nhi vẫn biết, đó là gọi cô.

Vu Diễm Hoa đến, hai vợ chồng lại khóc một hồi, nhưng cũng may Lộ Tuấn Sinh đã tỉnh lại.

Lý Thanh Lưu đã trở về, anh để cho Vu Diễm Hoa và vợ mình về nhà nghỉ ngơi, anh ở lại chăm sóc, hai người bọn họ đã lâu không được nghỉ ngơi rồi. Đêm qua, cả ba người cũng đều không về. Lần này Lộ Tuấn Sinh tỉnh, hai mẹ con cô cũng yên tâm phần nào. Hiện giờ Lộ Tuấn Sinh không thể ăn bằng đường miệng, chỉ có thể dựa vào việc truyền chất dinh dưỡng bằng ống qua mũi đi vào dạ dày. Thỉnh thoảng còn phải dùng bông gòn thấm nước, để bờ môi của ông không bị khô. Nên phải có người bên cạnh chăm sóc.

Nhưng mà vừa mới yên tâm được một chút, lúc nửa đêm mười hai giờ khuya, đột nhiên Lý Thanh Lưu gọi điện thoại đến, bảo hai người nhanh chóng vào bệnh viện. Trong điện thoại cũng không nói gì thêm, Lý Thanh Lưu chỉ dặn dò bà xã, không nên để vợ lo lắng. Lộ Phi Nhi vừa nghe xong, liền biết không phải là tin tức tốt, vội vàng gọi mẹ dậy. Vu Diễm Hoa là ai chứ, cho dù không hỏi, bà cũng biết nhất định tình trạng hiện giờ của chồng mình không được tốt lắm, e rằng, đến lúc hấp hối.

“Sao lại thế này?” Lộ Phi Nhi chạy nhanh về phía chồng mình.

“Bị sốc do mất máu!”

“Cái gì?” Lộ Phi Nhi có chút không hiểu.

“Đây là di chứng sau khi thông ống, xuất huyết đường tiêu hóa, bây giờ đang cấp cứu. Chúng ta chờ thôi!” Về mặt Lý Thanh Lưu rất nghiêm trọng, vừa rồi anh mới nói chuyện với bác sĩ, tình trạng hiện giờ rất nguy hiểm.

Vu Diễm Hoa cũng không nói gì, chỉ là ngồi xuống một bên, giờ phút này, bà ngược không thể đỡ lệ. Nhưng mà bà như thế này, lại khiến Lộ Phi Nhi càng lo lắng hơn.

Một lát sau, bác sĩ đi ra, đưa cho Lý Thanh Lưu một tờ giấy, bảo anh đi đến kho máu để lấy máu.

56. Chương 57

Có lẽ là bởi vì Lý Thanh Lưu trở về bên cạnh mình, nên Lộ Phi Nhi cũng có chỗ dựa vào, cô bồi mẹ, chỉ hi vọng bà đừng quá lo lắng, ngược lại khiến bản thân mình ngã bệnh. Chỉ có điều Vu Diễm Hoa vẫn rất kiên cường, từ lúc bắt đầu không biết làm sao, đến bây giờ bề ngoài đã bình tĩnh, cũng xem như đã tốt lắm rồi.

Cũng may tình trạng của Lộ Tuấn Sinh đã có chuyển biến tốt, đã ngừng xuất huyết rồi. Nhưng mà, mới tốt được vài ngày, thế nhưng lại xuất hiện triệu chứng suy tim, trong lúc này lại còn kèm theo sốt cao. Suốt cả nửa tháng, Lộ Phi Nhi đều vì bố bị bệnh mà chạy bốn ba khắp nơi, tâm lực (tâm tư và lao lực) rất tiêu tụy! Bản thân cô đã rất mệt, nhưng Lý Thanh Lưu vẫn đang kiên trì, mỗi khi trực đêm, Lộ Phi Nhi và Vu Diễm Hoa muốn đổi cho anh, anh cũng không đồng ý. Nhìn thấy như vậy, Lộ Phi Nhi rất đau lòng, nhưng lại không có cách nào.

Con người cũng không phải bằng sắt. Lộ Phi Nhi cũng vội chân không chạm đất, mỗi lần đưa cơm đều nấu cho bố một ít canh gà, chăm sóc thân thể càng ngày càng yếu ớt của mẹ. Cô chỉ có thể ghi nhớ phần biết ơn này vào trong lòng.

Vốn dĩ Lộ Phi Nhi cũng không nói chuyện bố mình bị bệnh cho bố mẹ chồng biết, nhưng Lý Thanh Lưu đã nói rồi, Lý Vệ Dân dẫn vợ chạy tới, còn mang theo một ít thuốc đặc trị của nước ngoài. Đây là lần đầu tiên, Lộ Phi Nhi có cảm giác người một nhà.

Bệnh tình của Lộ Tuấn Sinh đã ổn định như Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu vẫn rất lo lắng, thế nào cũng phải để ông ở lại quan sát một thời gian. Cũng tương đối may mắn, Lộ Tuấn Sinh đang bình phục từng chút từng chút một, có khả năng bình phục tốt. Vốn dĩ Vu Diễm Hoa muốn về nhà, nhưng mà Lộ Phi Nhi không đồng ý, bởi vì lo lắng bệnh tình của bố sẽ bị tái diễn, hơn nữa, lqđ bởi vì ông ấy bị tắt nghẽn mạch máu não nên cơ thể bên trái không được linh hoạt, điều này cần phải tiếp tục trị liệu. Lộ Phi Nhi tìm được một viện điều dưỡng, mặc dù giá cả kinh người, gần như sẽ tiêu hết tiền lương của cô và Lý Thanh Lưu, nhưng mà Lộ Phi Nhi vẫn quyết định đưa bố mẹ đi, bảo mẹ xin phép nghỉ dài hạn với trường học, sau đó dọn dẹp hành lý đưa bọn họ qua.

“Đã biết chúng ta không có tiền chưa?” Lộ Phi Nhi nghiêm túc nói.

“Ừ, anh biết.” Lý Thanh Lưu gật gù đầu, chờ đợi mệnh lệnh của bà xã.

“Cho nên chúng ta phải tiết kiệm tiền, có biết không?” Bởi vì bố bị bệnh mà hao tổn không ít tiền, ngay cả tiền Lý Thanh Lưu cho lúc trước cũng đã tiêu hết rồi. Nhưng mà Lý Thanh Lưu cũng không nói gì. Khiến cho Lộ Phi Nhi cảm thấy, chuyện này vốn nên cần phải vậy. chỉ cần một việc này, cũng khiến Lộ Phi Nhi cảm động biết bao nhiêu rồi. Nhưng mà, Lộ Phi Nhi tự nhận mình là người có nguyên tắc, không thể bởi vì anh biểu hiện tốt mà ra vẻ.

“VẬY... tiết kiệm như thế nào?” Lý Thanh Lưu cảm thấy có dự cảm không tốt.

“Cái nào nên mở thì mở, cái nào không nên thì đóng lại, trước tiên hãy thí nghiệm trên người anh một chút đi!” Lộ Phi Nhi nói giống như đang giao cho Lý Thanh Lưu một nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang vậy.

“Ừ.... Gợi ý một chút đi vợ!” Lý Thanh Lưu biết Lộ Phi Nhi không đồng ý lấy tiền của bố mẹ anh, anh cũng ủng hộ, không muốn làm kẻ ăn bám. Chỉ có điều phải tiết kiệm như thế nào đây?

“Phải tiết kiệm thuốc lá, cái này không tốt cho cơ thể, có thể bỏ liền bỏ. Còn nữa, không nên lúc nào cũng ăn kẹo, còn có chocolate, cái đó rất quý. Còn nữa, không được dùng nếu em không đồng ý, không được tiêu xài bậy bạ...” Thật ra Lộ Phi Nhi không phải thật sự muốn anh làm gì, chỉ muốn trong lòng anh phải có ý thức nguy cơ.

“Vợ, vấn đề này rất nghiêm trọng. Chúng ta bàn bạc một chút đi! Thật đấy...” Lý Thanh Lưu đáng thương tội nghiệp đi theo phía sau bà xã, hi vọng bà xã mềm lòng, có thể cho anh thêm chút tiền tiêu vặt. Một người muốn đánh, một người nguyện chịu đựng. Thật ra thì đã sớm không phải đang tranh luận vấn đề tiền bạc, mà đã trở thành tình thú giữa vợ chồng.

Nhìn mẹ nâng đỡ bố lên xe, Lộ Phi Nhi lại rớt nước mắt. Lần này bố bị bệnh, là một đả kích rất đối với Lộ Phi Nhi. Bố mấy lần bị nguy kịch, ánh mắt hoảng hốt lo sợ của mẹ, còn có những dòng nước mắt rơi không

ngừng, đều khắc sâu vào trong lòng cô. Bố bị bệnh nghiêm trọng, thần trí mơ hồ, đầu tiên là tìm con gái thế nhưng người mà ông yêu nhất vẫn không phải là con gái ông, mà là vợ ông. Nếu mẹ về nhà cô nghỉ ngơi. Bố nằm trên giường, liền mở to hai mắt, thế nào cũng không chịu ngủ. Khi vừa mở mắt ra, điều đầu tiên là nhìn chung quanh để tìm bóng dáng của vợ mình.

Vợ chồng là gì? Lộ Phi Nhi chưa từng thấy lúc đó bố mẹ mình có tình cảm mãnh liệt gì, nhưng mà cảm động như vậy lại từng phát từng phát gõ vào trái tim cô. Nếu tương lai bọn họ đều già đi. Người nằm trong này là cô hoặc là Lý Thanh Lưu, bọn họ cũng sẽ giống như bố mẹ cô vậy! Nhớ thương nhất, ngược lại là vợ chồng giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn. Vì bố mẹ của mình, nhìn anh hết lòng khổ cực, nhìn anh gầy đi từng chút từng một, Lộ Phi Nhi cảm thấy cái này so với lời nói ‘anh yêu em’ đều có ý nghĩa hơn.

Được Phương Mẫn giới thiệu, Lộ Phi Nhi đã tìm đến viện điều dưỡng, nếu không phải nhờ Phương Mẫn nói, Lộ Phi Nhi còn không biết chỗ của bọn họ còn có nơi như thế này, cô cho rằng nó chỉ xuất hiện ở Hồng Kông hay trên phim nước ngoài mà thôi. Chủ nhật, Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu cùng nhau đến lqđ chỗ này, nhìn từ bên ngoài, nơi này giống như là một cái khách sạn, chỉ có điều càng giống như khách sạn cho người già, bởi vì nơi này có rất nhiều người già. Tiếp đón bọn họ là viện trưởng ở đây, là một người đàn ông đeo kính, vô cùng nho nhã. Hắn là chưa tới bốn mươi tuổi, nghe nói là bác sĩ du học nước ngoài về. Thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha! Anh ta tên là Diệp Chiêu Viễn. Anh ta dẫn hai người đi dạo tham quan xung quanh. Ở đây thiết bị đầy đủ cả, trang thiết bị chẳng những không hề thua kém bệnh viện cấp cứu, còn có điều dưỡng, bác sĩ chuyên khoa. Nhà ăn còn có dịch vụ gọi cơm. Tóm lại, nơi này chính là một nơi chỉ cần có tiền, là có thể vô cùng thoải mái yên tâm điều dưỡng, chỉ có điều Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu lại càng để ý đến trang thiết bị hỗ trợ trị liệu hơn. Lộ Phi Nhi biết bệnh của bố mình rất dễ tái phát, cho nên điều kiện chữa bệnh ở đây, cũng hấp dẫn cô. Chỉ có điều chi phí này rất.... ..

“Lòng dạ hẹp hòi!” Lý Thanh Lưu liếc mắt nhìn vợ mình một cái, anh thật sự là rất hiểu rõ cô rồi. Nói thẳng suy nghĩ trong lòng cô ra.

“Hừ!” Lộ Phi Nhi ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại thấy rất ấm áp, bởi vì anh không phản đối cô chăm sóc bố mẹ.

Bên cạnh có hai cô y tá đi ngang qua, khiến cho Lộ Phi Nhi chú ý, bởi vì cô phát hiện một vấn đề, trực tiếp kéo chồng mình qua.

“Anh nói xem, một chỗ có trình độ chữa bệnh, có phải dáng người của các cô y tá này rất tốt không hả?” Lộ Phi Nhi lại quay đầu nhìn hai cô y tá này, không thể trách Lộ Phi Nhi suy nghĩ như vậy, nhìn các cô mặc đồng phục y tá màu hồng rất vừa vặn, đầu mang nón y tá, còn cài trang sức.

“Ừ, lần sau anh cũng đến.”

“Im miệng! Đi nhanh lên!” Lộ Phi Nhi trừng to hai mắt, gắt gao bắt lấy cánh tay Lý Thanh Lưu, Lý Thanh Lưu cũng hiểu ra, ôm bà xã đang lo lắng vào trong lòng.

Chờ Viện trưởng Diệp xác định được phòng, sau đó ghi tên. Lộ Phi Nhi và Lý Thanh Lưu đi ra theo, trên sân cỏ viện điều dưỡng, có thể thấy mấy ông lão, bà lão, Lộ Phi Nhi nghĩ tới bố mẹ mình. Quay đầu lại, nhìn Lý Thanh Lưu.

“Nhìn bố mẹ, em nhớ đến một chuyện rất nhiều năm trước kia, có một bà lão bị mắc chứng bệnh lãng trí của người già, ngoại trừ người bạn già của bà, thì ai cũng không nhận ra. Một lần, cả nhà tụ tập chúc thọ bà, nhưng bà cũng không biết ai. Chỉ tránh sau lưng người bạn già của mình, sợ hãi nhìn từng người đi tới đi lui, những người con cháu được dạy dỗ mấy chục năm, bỗng nhiên trong lúc đó lại biến thành người xa lạ. Lúc ăn cơm, bọn họ chỉ làm sủi cảo hoa hòe, người một nhà cùng ngồi bên nhau vừa ăn cơm vừa cười nói, trong bữa ăn, lqđ người bạn già của bà có việc phải rời khỏi một lát, một mình bà lão vừa ăn vừa lén lút nhìn mọi người, thỉnh thoảng còn cặp một cái bánh sủi cảo giấu vào trong túi. Tất cả mọi người đều bất ngờ, nhưng lại giống như muốn nhìn xem bà muốn làm gì. Mãi đến khi một mâm sủi cảo đã thấy đầy, bà mới thở phào một cái, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Một lát sau, khi người bạn già của bà quay lại, bà lão vội vàng chạy tới kéo ông qua một bên, lấy sủi cảo từ trong túi ra nói: ‘Ông đã chạy đi đâu, nếu không trở lại thì bọn họ ăn hết sủi cảo rồi, cũng may tôi đã giấu cho ông mấy cái, biết ông thích ăn sủi cảo hoa hòe nhất mà.’ cầm mấy cái bánh sủi cảo bị tróc da, ông bạn già rơi nước mắt...” Lộ Phi Nhi nói xong câu chuyện này cũng nghẹn ngào.

“Nếu như anh già đi, trở thành người mơ hồ, anh cũng sẽ giấu sửu cải cho em.” Lý Thanh Lưu không cười, anh vốn là một người có tâm tư tinh tế, nhìn bố mẹ vợ trải qua trận đại nạn này, anh cũng xúc động rất nhiều.

“Được, em sẽ là cây gậy của anh, người ta nói vóc dáng của phụ nữ thấp hơn đàn ông là bởi vì tương lai già đi, người phụ nữ sẽ làm cây gậy cho người bạn già của mình.”

“Được! Em là cây gậy của anh.” Lý Thanh Lưu ôm lấy vợ mình vào trong ngực.

Dẫn bố mẹ đến viện điều dưỡng, tên đầy đủ của nơi này là viện điều dưỡng Từ Tâm. Y tá chịu trách nhiệm chăm sóc cho Lộ Tuấn Sinh họ Bao, là một cô gái có làn da rất trắng, tiếng nói chuyện rất dịu dàng, rất xinh đẹp.

“Mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Bao là được rồi. Đúng rồi, nơi này của chúng tôi còn có cả y tá nam, người phụ trách ở đây tên là Đặng Hòa. Nếu muốn tắm rửa hay làm gì đó, anh sẽ xuất hiện. Ha ha...”

“Cảm ơn cô, xin giao bố mẹ tôi ọi người chăm sóc, nếu có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho tôi, được không?” Lộ Phi Nhi đưa số điện thoại của mình cho Tiểu Bao, mặc dù đã để lại số điện thoại cho viện điều dưỡng, nhưng Lộ Phi Nhi vẫn hi vọng mình có thể biết tình trạng của bố mẹ nhiều hơn một chút.

Lộ Phi Nhi lo lắng nhìn bố mình, bây giờ nửa người bên trái của ông không có cảm giác gì, điều này cũng chính là nguyên nhân đã khiến cho Lộ Phi Nhi không để bọn họ về nhà. Điều kiện ở đây rất tốt, có thể giúp ích cho việc phục hồi của bố.

Qua hai ngày, Lộ Phi Nhi gọi điện thoại ẹ, cô vẫn còn rất lo lắng, chỉ có điều nghe giọng điệu của mẹ Vu Diễm Hoa trong điện thoại thì hình như rất vui vẻ, bà nói cho Lộ Phi Nhi biết, bây giờ nửa người bên trái của bố cô đã có một chút cảm giác rồi. Lộ Phi Nhi nghe xong cũng vui mừng tột độ. Tan làm, liền vội vàng lái xe qua.

“Thanh Lưu đâu? Lại bận việc à?” Thông qua biểu hiện của Lý Thanh Lưu trong khoảng thời gian trước, Vu Diễm Hoa bây giờ cũng đối xử với Lý Thanh Lưu như thật sự là nửa con trai.

“Vâng ạ! Bọn họ bề bộn nhiều việc!” Lộ Phi Nhi nói, trong mắt không khó nhìn ra có chút thất vọng.

“Phi Nhi à! Đối với đàn ông mà nói thì sự nghiệp vẫn là quan trọng nhất mà! Con cần phải ủng hộ cậu ấy thật tốt, thật ra bất luận có chuyện gì đều phải hỗ trợ lẫn nhau, anh kính tôi một thước, tôi kính anh một trượng. Không cần chuyện gì cũng so đo.” Những lời này của Vu Diễm Hoa cũng là kinh nghiệm.

“Con biết rồi mẹ.” Lộ Phi Nhi đồng ý.

Khi Lộ Phi Nhi nhìn thấy bố mình được y tá dìu bước đi từng bước một, khiến cô kích động không nói ra lời. Vu Diễm Hoa cũng xúc động lệ nóng doanh tròng(nước mắt vui mừng), đây là lần đầu tiên hai mẹ con cô buông lỏng tâm tình kể từ khi Lộ Tuấn Sinh bị bệnh đến nay.

“Mẹ, ở đây y tá và hộ lý như thế nào?” Lộ Phi Nhi vẫn là có chút lo lắng.

“Đều rất tốt, thái độ ân cần, có khi còn nhã nhặn hơn y tá của bệnh viện biết bao nhiêu! Bác sĩ cũng làm hết phận sự, thường xuyên đến đây xem tình trạng của bố con. Đôi khi mẹ cũng nghe một số người ở đây nói, bọn họ đều rất thích nơi này. Thật đấy!”

“Vâng là tốt rồi, con cũng yên tâm.”

Trong khoảng thời gian này, tinh thần của Lộ Phi Nhi có vẻ sa sút, Phương Mẫn và Bạch Mai cũng đã nghĩ cách khuyên cô, cũng may gần đây thân thể của Lộ Tuấn Sinh đang dần dần khôi phục, tâm trạng của Lộ Phi Nhi cũng tốt hơn rất nhiều.

“Phi Nhi, chúng ta đi chụp ảnh đi!” Bạch Mai nói

“Chụp ảnh? Chụp làm gì chứ? Em mới chụp hình cưới không bao lâu mà?” Lộ Phi Nhi nhớ tới kinh nghiệm chụp ảnh lần trước, thật sự là tai họa mà! Nghĩ tới hàng lông mày của mình, có chút lo lắng.

“Gần đây nghệ thuật chụp ảnh thân thể rất thịnh hành, không biết à? Chị muốn đi, chúng ta cùng đi đi!” Bạch Mai khuyên giục nói, Phương Mẫn đang ở bên cạnh nghe được lại càng sôi sục.

“Chị điên à? Chị cũng thật có dũng khí nha!” Lộ Phi Nhi cảm thấy bản thân mình không có là gan này.

“Chị cũng đã ba mươi mốt tuổi, sắp phải kết hôn, dĩ nhiên là muốn nhân cơ hội này, chụp lại khoảnh khắc lúc bản thân mình còn đẹp nhất nha!” Giọng điệu của Bạch Mai giống như đang cảm thán tuổi trẻ trôi qua vậy.

“Không đúng! Chị vẫn chưa nghe em nói mình có người yêu nha? Người nào lại bằng lòng hi sinh vậy hả?” Phương Mẫn khó hiểu hỏi.

“Là Tăng Chí đấy!” Bạch Mai nói, cảm giác này giống hệt như các người hăn là đã sớm biết vậy.

“Ai? Tăng Chí?” Lộ Phi Nhi bị dọa đến mơ hồ.

“Đúng vậy! Lần trước anh ấy đến tìm em, sau đó chị đuổi theo anh ấy, yêu cầu cho số điện thoại, còn có địa chỉ nhà. Sau đó, bọn chị nói chuyện rất tốt. Nên kết hôn thôi.” Bạch Mai nói như đúng rồi vậy.

“Nói chuyện rất tốt? Anh ấy đồng ý? Là chị chủ động nói?” Lộ Phi Nhi hỏi.

“Có gì mà không thể nói, chị nói rõ tình trạng của bản thân cho anh ấy, sau đó hỏi tình hình của anh ấy. Sau đó nữa, chị nói, chúng ta kết hôn đi, thế là anh ấy đồng ý luôn.” Bạch Mai cảm thấy chuyện này rất đơn giản, người thông minh rất dễ nói chuyện. Chỉ có điều lời nói và hành động của cô khiến Phương Mẫn và Lộ Phi Nhi kinh ngạc không nói ra lời. Lộ Phi Nhi cố tình muốn nói cái gì đó, nhưng lại suy nghĩ, Tăng Chí là đồng đội của Lý Thanh Lưu, hăn là rất có lòng trách nhiệm, hơn nữa ở phương diện tình cảm, tuyệt đối sẽ không ngu ngốc như Bạch mai, còn chưa tính.

“Rốt cuộc là em có đi hay không?” Bạch Mai chỉ quan tâm đến chuyện chụp ảnh.

“Có cần thiết không?” Lộ Phi Nhi nhát gan, không phóng túng, việc này rất cần có dũng khí, cho dù việc này được gọi là nghệ thuật.

“Chị cảm thấy cũng không có gì, em tìm một nhà nhiếp ảnh nữ, chờ em sinh em bé thì mong rữ ngực cũng muốn rơi xuống rồi. Muốn chụp ảnh cũng không có ai nhìn.” Phương Mẫn cảm thấy bản thân mình chính là như vậy! Có con rồi, thì đã muộn.

“Vậy được rồi.” Lộ Phi Nhi quyết định liều một lần.

57. Chương 58: Chương Cuối

Xúc động là ma quỷ, thật sự là ma quỷ, chờ đến khi Lộ Phi Nhi và Bạch Mai đi ra từ cửa hàng chụp ảnh, cũng cảm giác được điểm này, lúc này mới cũng mới bắt đầu suy nghĩ lại, có phải đã có chút suy tính không chu đáo? Cô và Bạch Mai vô cùng vui vẻ trốn việc đi chụp ảnh, thợ chụp ảnh là bạn thời trung học của Bạch Mai, cô ấy là một người rất hay nói, khi cô ấy nhìn thấy Lộ Phi Nhi lqđ hơi do dự, liền lập tức tiến hành dẫn dụ, nói ví dụ như, tác phẩm chụp ảnh của cô là nghệ thuật, mặc dù có vẻ trông một số bộ phận, nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta có suy nghĩ xấu, nhất định là một tác phẩm nghệ thuật, chỉ làm cho người ta hưởng thụ xinh đẹp. Hơn nữa còn nói Lộ Phi Nhi hoa nhường nguyệt thẹn, còn có cái gì mà hồng nhan dễ già, v.v... Bạch mai cũng khuyên cô như vậy, Lộ Phi Nhi cứ như vậy mà bị dụ dỗ rồi.

Khi chụp ảnh, Bạch Mai và Lộ Phi Nhi hỗ trợ lẫn nhau, có người lộ sau lưng, lộ chân ngọc, Bạch Mai còn lợi hại hơn, dứt khoát chỉ dùng một dải lụa màu đỏ, chỉ có điều Lộ Phi Nhi không dám, cho dù ở đó chỉ toàn là phụ nữ cô cũng không dám làm như vậy.

Không qua mấy ngày, hình của các cô đều đã xong, Lộ Phi Nhi cũng không cho ai xem, trực tiếp cầm thẳng về nhà, bản thân từ từ thưởng thức, lật xem từng bức ảnh một, cảm thấy cũng không tệ. Thật sự rất đẹp, đẹp như người mẫu trên tạp chí vậy, cho dù đây là công lao của trang điểm, chỉ có điều Lộ Phi Nhi vẫn rất hài lòng. Trong lúc đang lật xem, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Bà xã, đang làm gì thế?” Đường như tâm trạng của Lý Thanh Lưu không tệ, chỉ có điều Lộ Phi Nhi nghe lại thấy rất căng thẳng.

“À, em mới đi làm về, còn anh?” Trong lòng Lộ Phi Nhi thầm nghĩ, làm sao để cho qua chuyện này, nếu nói cho anh biết, không biết anh ấy sẽ giận như thế nào? Người này chính là một tên đàn ông lòng dạ hẹp hòi.

“Đang trên đường trở về.”

“Trên đường về? Khi nào thì đến nơi?” Lộ Phi Nhi hỏi hộp hỏi, mạnh mẽ đứng dậy, quan sát chung quanh, nhìn xem phải giấu ảnh chụp ở chỗ nào mới an toàn.

“Nếu bây giờ em đứng ở ban, nhìn xuống là có thể thấy anh rồi.”

“Cái gì?” Lộ Phi Nhi cầm điện thoại trong tay, vội vàng chạy đến ban công nhìn xuống, không phải chứ? Một tay Lý Thanh Lưu cầm điện thoại, một tay chào hỏi với mình! Lúc này, Lộ Phi Nhi thật sự có thể dùng hồn lqđ bay phách tán để hình dung, tùy tiện phát phát tay với Lý Thanh Lưu, sau đó vội vàng cúp điện thoại, cầm xấp ảnh giấu xung quanh, thời gian eo hẹp, không có cách nào, vội vàng nhét vào tủ quần áo, tiện thể lấy quần áo phủ lên, coi như không có chuyện gì rồi.

Chờ đến khi Lý Thanh Lưu vào nhà, nhìn thấy bà xã đang cười nhẹ nhàng nghênh đón ở cửa.

“Sao hôm nay lại tốt như vậy, lại ở ngoài cửa đón anh à?” Lý Thanh Lưu thông minh cỡ nào, nhìn thấy bà xã khác thường như vậy, đã cảm thấy nhất định có chuyện gì rồi nha!

“Anh yêu à, em rất nhớ anh.” Lộ Phi Nhi nói xong. Cũng không để ý trên người Lý Thanh Lưu có bắn hay không, trực tiếp dán lên, ôm lấy hông của anh, điều này làm cho Lý Thanh Lưu có chút thụ sủng nhược kinh.

“Anh yêu?” Lý Thanh Lưu vừa nói, vừa đưa tay sờ lên trán Lộ Phi Nhi thăm dò, “Không bị sốt đấy chứ?”

“Làm sao?” Lẽ nào Lộ Phi Nhi làm nũng một hồi lại bị đối xử như vậy.

“Có phải em đã gây là họa lớn gì rồi không?” Lý Thanh Lưu kéo Lộ Phi Nhi ra, quan sát từ trên xuống dưới nói:

“Nói vậy, em là người thận trọng như vậy, làm sao có thể gặp rắc rối chứ?” Lộ Phi Nhi vừa nói, vừa rất căng thẳng, nhìn Lý Thanh Lưu vẫn là dáng vẻ nghi ngờ, khiến Lộ Phi Nhi càng thêm hồi hộp.

“Thật vậy sao?”

“Đương nhiên! Đúng rồi, sao anh lại không cầm quần áo bắn về?” Lộ Phi Nhi biết bọn họ huấn luyện rất mệt, không hy vọng anh càng mệt thêm, nên đã sớm bảo anh cầm áo bắn về đây giặt sạch, nhưng anh lại rất ít khi cầm về. Cô biết, Lý Thanh Lưu đây là yêu thương cô, đây cũng chính là phương thức anh đau lòng cho cô, tuy không nói ra những cô vẫn hiểu được.

“Không có gì cần phải giặt.” Lý Thanh Lưu vừa nói vừa cởi quần áo ra, bởi vì huấn luyện ở bên ngoài nên đi thẳng về nhà, chỉ có điều anh mới vừa đi vào phòng khách nhìn thấy liền phát hoảng,

“Bà xã, nhà chúng ta bị trộm à?”

“Hả? Cái gì?” Lộ Phi Nhi chính là vẫn không yên lòng! Đột nhiên nghe Lý Thanh Lưu nói như vậy, vội vàng chạy tới, nhìn thấy Lý Thanh Lưu đang quan sát chung quanh! Về mặt trần đây khiếp sợ, trái tim Lộ Phi Nhi đều đã rút xuống đáy cốc, cái này xong rồi, bí mật bị phát hiện rồi.

“Đây là...” Lý Thanh Lưu giống như một tiểu tức phụ, ngón tay run run chỉ phòng khách hỗn độn trước mắt.

“Ha ha..... Ngoài ý muốn, thật là ngoài ý muốn!” Lộ Phi Nhi vừa cười lấp liếm, vừa dọn dẹp. Thực ra Lộ Phi Nhi hoàn toàn không thích dọn dẹp phòng, lấy cái gì ra nhất định sẽ không trả lại chỗ cũ, nói ví dụ như, lấy sách từ trong phòng làm việc ra ngồi trên ghế sofa xem, xem xong để tại sofa hoặc là trên bàn trà, cho nên hiện giờ trên bàn trà đều là sách, tạp chí,... Mới đi đầu về, quần áo cởi ra cũng ném trên mặt đất, trong phòng bếp rất sạch sẽ, chứng tỏ cô hoàn toàn không có tự nấu cơm. Vào phòng ngủ, cửa tủ treo quần áo đang mở, chỉ có điều cũng may cái mũi của Lộ Phi Nhi rất nhạy cảm, không chịu nổi mùi đặc thù, cho nên quần áo bắn vẫn được giặt đúng lúc. Khăn trải giường trong nhà cũng không có khả năng có mùi vị lạ.

Nhưng mà mỗi lần trở về, trong nhà đều không nhiễm một hạt bụi, hiện tại nhìn thấy như vậy, Lý Thanh Lưu vẫn có chút chưa thích ứng kịp. Quay đầu nhìn vợ mình, cô chính là vừa cười vừa nhặt quần áo trên đất. Lý Thanh Lưu lắc đầu, chỉ có thể vào phòng ngủ, quyết định cởi đồ lót ra, đi tắm rửa.

“Đợi một chút!” Lộ Phi Nhi lập tức ngăn cản anh, nhìn Lý Thanh Lưu muốn đến tủ để lấy quần áo, nhưng lại hù cô sợ muốn chết.

“Sao vậy?”

“Anh yêu, anh không nhớ em sao? Anh thật sự không nhớ hả?” Lộ Phi Nhi ném quần áo, thoáng cái nhào vào trong lòng Lý Thanh Lưu, nếu không phải thân thể của anh tốt, đoán chừng đã ngã thẳng vào trong tủ quần áo rồi.

“Em...” Lý Thanh Lưu còn có chút không phản ứng kịp, hôm nay bà xã của anh cũng thật nhiệt tình, Lộ Phi Nhi cũng không cho anh cơ hội nào, trực tiếp hôn lên môi anh, một chân liền muốn vòng qua eo anh, hai tay bò lên cổ anh như leo cây vậy.

“Hôn...” Lộ Phi Nhi vừa đi vừa hôn, chính là không cho anh thời gian suy nghĩ.

“Tắm rửa, anh còn...” Lý Thanh Lưu cảm thấy còn muốn tắm rửa đấy! Chỉ có điều thức ăn ngon này cũng không bỏ xuống được nha! Hai tay nâng cô lên, cùng nhau đi vào phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, xối ướt quần áo của hai người, chỉ là cả hai người cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ lo xé rách quần áo của đối phương, chỉ cần Lý Thanh Lưu vừa rời khỏi mình, Lộ Phi Nhi liền nhào lên, không cho phép chùn bước, chỉ có điều nói thật, cô cũng nên bồi thường cho anh thật tốt, khoảng thời gian trước bởi vì bố mình bị bệnh, bọn họ dường như đều chưa từng ở cùng nhau lần nào, cho dù có thể cùng nhau nghỉ ngơi, nhưng ai cũng không có tâm tư đó rồi.

“Ừm...” Lý Thanh Lưu thét lớn một tiếng, chuyện này không thể nghi ngờ là sự kích lệ tốt nhất của Lộ Phi Nhi, môi lưỡi hòa cùng tốc độ nhanh hơn, quan trọng nhất là Lý Thanh Lưu nhịn không được, áp Lộ Phi Nhi lên tường, bản thân anh cũng đè cô lên từ phía sau. Hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động, không bao lâu sau, Lộ Phi Nhi liền chống đỡ không được, mơ mơ màng màng, liền nghe thấy tiếng cười của Lý Thanh Lưu.

“Biết đốt lửa mà không biết dập tắt lửa hả?” Nói xong, liền đơn giản lau khô hai người, sau đó trở lại phòng ngủ tiếp tục. Lộ Phi Nhi có thể nhận ra mình bị chi phối rồi.

Chuyện này thật sự là rất giỏi thể nghiệm nha! Lý Thanh Lưu chân thẳng hừ hừ, Lộ Phi Nhi đã xuất hết vốn liếng, chính là không để cho anh chút không gian nào để suy nghĩ. Giở thủ đoạn, lại sờ lại cọ, tóm lại là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng mà bản thân Lộ Phi Nhi cũng trả một cái giá đau đớn thê thảm, không có một chút khí lực nào.

“Lộ Phi Nhi!”

“Dạ!” Lộ Phi Nhi nghe thấy anh gọi cô, liền ngồi thẳng dậy, thấy Lý Thanh Lưu đang cầm xấp ảnh trong tay, vẻ mặt âm u nhìn cô!

“Đây là có chuyện gì? Em giải thích rõ ràng cho anh!”

“Đây... Đây là ảnh nghệ thuật, thật đấy, gọi là nghệ thuật chân dung!” Lộ Phi Nhi rất nghiêm túc nói, chỉ có điều lần này Lý Thanh Lưu thật sự tức giận, chẳng trách lần này lại không hợp lý như vậy!

“Em thế nhưng lại dám giở thủ đoạn với anh!” Nghĩ đến đây, Lý Thanh Lưu đã muốn bóp chết cô gái ngốc này.

“Không có, em cam đoan tuyệt đối không có, em thật sự rất hối hận, thật đấy, em không nên nghe người ta giục dấy đi chụp ảnh, nhất là Bạch Mai, thật sự là quá đáng, thế nhưng lại lôi kéo em đi theo cô ấy.....”

“Không cho đổ tội lên người khác!” Lý Thanh Lưu bày ra vẻ uy nghiêm của lãnh đạo.

“Vâng! Chỉ có điều, anh yêu, anh xem, thật ra ảnh rất đẹp, không màu sắc một chút nào. Thật đấy!” Lộ Phi Nhi cố gắng dời đi lực chú ý, để Lý Thanh Lưu thưởng thức nghệ thuật một chút.

“Không nhìn thấy nghệ thuật, chỉ nhìn thấy thân thể thôi!” Lý Thanh Lưu vừa lật xem, vừa trừng cô. Sau đó buông tập ảnh xuống, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

“Anh tìm cái gì?” Không biết vì sao, Lộ Phi Nhi cảm thấy có chút việc lớn không tốt.

“Tìm gia pháp, gia pháp nhà chúng ta đâu?”

“Gia pháp gì?” Lộ Phi Nhi có chút không hiểu.

“Cái chổi lông gà, mẹ vợ anh truyền gia pháp xuống, bây giờ đúng lúc dùng đến.” Lý Thanh Lưu không buông tay, vẫn là đi tìm chung quanh.

“A.... Anh yêu, quân tử động khẩu không động thủ, thật đấy, như vậy không được tốt lắm.” Lộ Phi Nhi cảm thấy bọn họ là người văn minh, không thể như vậy.

“Lần trước em cũng đâu có nói như vậy.”

“Em cam đoan, sau này chổi lông gà chỉ là chổi lông gà, tuyệt đối sẽ dùng để làm những chuyện khác, thật đấy!” Lộ Phi Nhi vội vàng chạy đến kéo anh lại. Phải làm nũng một chút, mới khiến cho anh không truy cứu.

Bởi vì Bạch Mai sắp kết hôn, lại còn là đồng đội của Lý Thanh Lưu, nên mấy người bọn họ quyết định muốn ra ngoài tụ họp một bữa. Lý Thanh Lưu lái xe, chở Lộ Phi Nhi đến điểm hẹn.

“Này, em có chuyện muốn nói với anh.” Gần đây Lộ Phi Nhi rất buồn bực, chuyện lần trước khiến Lý Thanh Lưu tức giận thời gian dài, ảnh chụp cũng bị anh khóa lại, còn ra sức chỉ thị cho Lộ Phi Nhi không được làm như thế này nữa, Lộ Phi Nhi biết bản thân mình đuối lý nên chỉ có thể bấm bụng chịu, chỉ có điều hiện tại cô tuyệt đối có năng lực xoay chuyển tình thế.

“Nói đi!” Gần đây Lý Thanh Lưu lúc nào cũng nghiêm túc.

“Em có thai rồi!”

“Két!” một cái, dừng xe ngay lập tức, Lý Thanh Lưu kinh ngạc nhìn cô, mãi đến khi xe phía sau nhúc còi, anh mới tiếp tục lái xe.

“Thật sao? Bao lâu rồi?” Lý Thanh Lưu cảm thấy bản thân anh cần phải nói chuyện với bà xã thật tốt, vẫn là dừng xe lại ven đường, “Em không nói đùa đấy chứ? Nếu nói dối, tội càng thêm tội!”

“Thật! Nửa tháng rồi. Em vô cùng chắc chắn!” Lộ Phi Nhi cũng rất nghiêm túc. Sau đó kiêu ngạo hất cằm lên.

“Ha ha..... Ha ha.....” Lý Thanh Lưu nở nụ cười, nhìn bà xã từ trên xuống dưới, sau đó tầm mắt dừng lại trên bụng cô. Cái gì cũng không nói, chỉ là cười, sau đó liền lái xe đi tiếp.

Lộ Phi Nhi xụ mặt xuống, cứ như vậy là xong rồi? Không nói chút gì sao?

Đến khách sạn, Lý Thanh Lưu hấp ta hấp tấp vui vẻ chạy xuống mở cửa xe cho bà xã, như vậy trong lòng Lộ Phi Nhi mới cân bằng được một chút. Đợi hai hai người đi vào đã thấy Bạch Mai và Tăng Chí và tất cả chiến hữu đang ngồi chờ ở đó rồi.

“Lão Tăng, tôi sắp làm bố rồi!” Lý Thanh Lưu vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội vàng chia sẻ chuyện vui của mình với anh em tốt.

“Thật sao? Bao lớn rồi hả?” Tăng Chí cũng rất vui vẻ, dù sao thì tất cả mọi người đều đã không còn trẻ nữa.

“Nửa tháng rồi! Ha ha...” Lý Thanh Lưu trả lời vô cùng rành mạch.

“Thật vậy sao Phi Nhi? Em mang thai?” Bạch Mai nhìn Lộ Phi Nhi như đang nhìn quái vật.

“Đúng vậy! Là thật!” Lộ Phi Nhi cười có chút ngượng ngùng.

“Wow! Đây là lần đầu tiên chị tiếp xúc gần gũi với phụ nữ sống có thai như vậy đấy! Cho chị sờ bụng em một tí!” Bạch Mai vẫn luôn đáng yêu như vậy, chỉ có điều Lý Thanh Lưu có chút mất hứng, anh rất khó

thích ứng với lời nói của Bạch mai, đưa tay kéo bà xã lại, thật giống như bất cứ lúc nào vợ mình cũng sẽ bị thương vậy. Tăng Chí an ủi bà xã tương lai, kéo cô đến bên cạnh mình.

“Nửa tháng? Một tháng trước, không phải em vẫn đang tập huân sao?” Đột nhiên Bạch Mai nhớ tới một sự kiện, vấn đề của cô khiến vợ chồng Lý Thanh Lưu giật mình một chút. Tăng Chí khép miệng thật chặt, rất sợ sẽ bật cười ra. Người vợ này của anh cũng thật đáng yêu.

Thật ra Lộ Phi Nhi rất thích con trai, nhưng mà trời không nguyện theo ý người, vậy mà lại sinh ra một cô nhóc. Cô nhóc được ông nội đặt tên, gọi là Lý Du. Lộ Phi Nhi không hài lòng lắm, chỉ có điều Lý Thanh Lưu an ủi cô, gọi tên này đi! Dù sao cũng hay hơn Lý Chiêu Đệ là được rồi! Được cái, từ khi Lộ Phi Nhi kết hôn với Lý Thanh Lưu đến nay, bản lĩnh học được lớn nhất đó chính là khoan dung. Hai chữ, có thể cho bọn họ thay đổi hạnh phúc. Một người khoan dung, chịu đựng ông xã bình thường không ở nhà cô đơn lạnh lẽo, một người khoan dung không để ý đến hành vi không thích dọn dẹp phòng của bà xã. Chỉ có điều cũng may, lộn xộn thì có lộn xộn một chút, chứ không có bẩn. Lộ Phi Nhi trầm nghĩ trong lòng, khó khăn thì khó khăn, cũng may còn có thời điểm không khó!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-can-h-sat-dang-yeu>